Notă pentru arhivare digitală

Acest volum este pus la dispoziție în scop documentar, educațional și de conservare culturală.

Notă privind drepturile de autor

Drepturile de autor aparțin autorilor și deținătorilor legali. Dacă ești titularul drepturilor și consideri că materialul a fost publicat fără acord, te rugăm să ne contactezi pentru clarificare sau remediere.

Notă privind copia privată și utilizarea personală

Conform interpretărilor prezentate de Observatorul european privind încălcarea drepturilor de proprietate intelectuală, structură a Oficiului Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală (EUIPO), legislațiile statelor membre ale Uniunii Europene permit, în anumite condiții, realizarea unei copii a unei opere protejate pentru uz personal sau pentru cercul familiei și al prietenilor apropiați.

Această situație poate include și realizarea unei copii digitale a unei opere pe care utilizatorul o deține deja în mod legal (de exemplu în format tipărit), inclusiv prin descărcarea unei copii de pe Internet, cu condiția ca opera să fi fost făcută publică, ca utilizarea să nu afecteze exploatarea normală a operei și ca aceasta să nu prejudicieze titularul drepturilor.

Explicații detaliate pot fi consultate în documentul "Frequently

Asked Questions on Copyright" elaborat de Observatorul european privind încălcarea drepturilor de proprietate intelectuală (EUIPO):
https://tinyurl.com/ccdrocopy

Cerere de completări și corecturi

Dacă ai remarcat o eroare de scanare sau poți furniza informații documentate privind această ediție, ne poți transmite datele pentru actualizare.

COLIN FALCONER

AZTEC

Șarpele cu pene a spus: Când va veni vremea, mă voi întoarce în mijlocul vostru, pe marea din est, împreună cu oamenii albi, cu barbă – Proclamație către poporul toltec făcută de regele lor zeu, Șarpele cu Pene, cca. Anul 1000 e.n.

Dintr-o legendă aztecă.

PARTEA I.

PROLOG.

Painala, lângă Coatzacoalcos.

A pornit în beznă, ascultând sunetele propriei sale înmormântări.

Era al Optulea Ceas al Nopții, când apar fantomele și demoni fără cap îi urmăresc pe călătorii singuratici. Malinali zăcea legată, cu mâinile la spate, pe podeaua colibei. Coșuri de răchită cu păstăi de vanilie, așezate unele peste altele, lângă pereți, răspândeau un miros dulceag, înecăcios în cameră.

O bufniță își întoarse capul mare și o privi de pe grinda de cedru sculptată de deasupra capului ei. Ochii galbeni clipeau încet. Era un semn rău; bufnița fusese trimisă de Zeul Umbrelor, Mitlantecutli, s-o anunțe că o așteaptă.

Și mama vrea să mă trimită din lumea aceasta fără să-mi dea măcar bani, să-mi plătesc trecerea pe tărâmul umbrelor.

A încercat din nou să se elibereze, dar cureaua îi tăia încheieturile. A început să plângă.

Mama ei voia s-o știe moartă.

A închis ochii să asculte cântecele de doliu, bubuitul conchelor, tunetul tobelor huehuetl și șuieratul fluierelor. A auzit pe cineva strigând-o pe nume și apoi a răsunat trosnetul flăcărilor. Altcineva se înnegrea și se prăjea pe rug în locul ei.

Geamătul Vântului de Est o consola. În clipa ei de cumpănă, Șarpele cu Pene, Zeul Înțelepciunii veghea asupra ei.

Auzea șoapte și pași afară, lângă colibă. Deschise din nou

ochii să studieze umbrele.

A văzut sclipirea torței de pin când au intrat. Erau trei. Îi cunoștea: negustori de sclavi din Xicallanco. Fuseseră în sat de multe ori; tatăl ei îi tratase întotdeauna cu dispreț. Unul din ei își pierduse un ochi și carnea rozalie din jurul cicatricei semăna cu unsoarea rece.

Torțele le umbreau fețele.

— Uite-o, a spus bărbatul cu un ochi.

A încercat să țipe, dar călușul o sufoca. Unul din ei a râs, iar cel cu un ochi i-a spus să tacă. Dar nu era nevoie, se gândea Mali. Chiar dacă ar fi urlat în gura mare tot n-ar fi auzit-o nimeni. Tobele de doliu astupau orice zgomot.

Au ridicat-o ușor și au scos-o din colibă în beznă. Vântul gemea din nou. Șarpele cu Pene era furios.

Nu trebuia să-i fie frică. Nu era sfârșitul pe care i-l prevăzuse tatăl ei. Era Ce Malinali, Iarba Penitenței, care își va găsi destinul în dezastru. Era toba care anunța apusul pentru Motecuhzoma; viitorul ei era cu zeii.

Viitorul ei era alături de Șarpele cu Pene.

Unu.

Tenochtitlán.

O trestie pe străvechiul Calendar Aztec.

Anul Domnului, 1519.

Omul-bufniță se clătina. Făcea spume la gură și râdea de umbrele care apăreau în colțurile Casei Întunericului. Părul care îi ajungea aproape până la talie era năclăit de sânge închegat și mantia neagră prinsă de umeri îl făcea să semene cu o cioară rău prevestitoare.

Motecuhzoma, zeul Furios, Veneratul Conducător al Mexicăi, îl privea de pe un tron sculptat. Turcoazele din urechi și buze sclipeau în lumina torțelor de pini. Îi șoptea întrebările Femeii-Șarpe de lângă el.

— Om-bufniță, poți vedea viitorul Mexicăi?

Omul-bufniță zăcea pe spate, pe podea, râzând isteric sub influența lichiorului de peyotl.

— Tenochtitlán este în flăcări! A zbierat el deodată, isteric.

Motecuhzoma și-a schimbat poziția, stânjenit. Omul-bufniță

s-a ridicat, arătând spre zidul de piatră. O sclipire nebunească îi lucea în priviri.

— Un turn de lemn merge spre templul lui Xopico!

— Un turn nu poate să meargă, a șuierat Motecuhzoma.

— Zeii au fugit. În pădure.

Motecuhzoma își frângea mâinile în poală. A șoptit altă întrebare Femeii-Șarpe.

— Pe Motecuhzoma cum îl vezi?

— Îl vad arzând, fără să-l jelească nimeni. Mexica îi scuipă trupul.

Femeia-Șarpe a încremenit la auzul acestei erezii. Chiar și sub influența peyotl-ului, obscenitatea răsunase ca un bubuit de tunet în încăperea cavernoasă.

— Ce mai vezi?

— Temple mari pe lac. Mărșăluind spre Tenochtitlán!

— Un templu nu poate mărșălui.

— Șarpele cu Pene se întoarce!

Omul-bufniță respira întretăiat acum. Rostea cuvintele în timp ce se zguduia de râs.

— Nu va mai exista nici un Tenochtitlán!

Motecuhzoma s-a ridicat în picioare, desfigurat la față.

— Orașele noastre sunt distruse. Cadavrele noastre zac în mormane, unele peste altele.

Femeia-Șarpe l-a văzut pe împărat acoperindu-și fața cu mâinile.

— În curând vom vedea semnele pe cer!

Omul-bufniță se târa spre tron pe genunchi și coate. La un moment dat s-a prăbușit. Saliva i se întinsese pe obraji. Ochii lui sclipeau nebunește.

— Întoarce-te să vezi ce o să se abată asupra Mexicăi!

Motecuhzoma a rămas tăcut mult timp, ascunzându-și fața în mâini. Când și-a descoperit-o, Femeia-Șarpe a îndrăznit să-i arunce o privire și a observat că plângea.

— Așteaptă până ce trece efectul peyotl-ului și apoi jupoaie-l de viu, a tunat Motecuhzoma.

Pe urmă a ieșit din cameră. Omul-bufniță a rămas pe podea, fără să știe ce-l aștepta, pierdut în visurile sale sălbatice,

nebunești, râzând de umbre.

*

Lângă râul Grijalva.

Hernan Cortes stătea sprijinit de balustrada vasului Santa Maria de la Concepción care naviga pe coasta Yucatanului; pământul devenise o linie verde, în zare. În aerul sărat se simțea izul vegetației tropicale. Catargele de pânză trosneau deasupra capului. Steagul său personal fâlfâia pe catarg: o cruce roșie pe fond negru, de catifea, sub care sclipea inscripția latină brodată cu litere albastre. Erau aceleași cuvinte care împodobiseră odată blazonul lui Constantin:

Fraților, să urmăm Crucea și să ne lăsăm călăuziți de credința noastră!

Cortes zâmbea. Străbătuse un drum lung de la orizonturile melancolice, monotone, ale Extremadurei. Dar oare nu era exact ce-și dorise? Naviga spre un tărâm necunoscut, în ape neexplorate de nimeni până atunci dar, cu toate acestea, avea senzația că se întorcea acasă. Vântul era vântul lui și-l purta pe cărările destinului. Era la fel de convins ca de prezența lui Dumnezeu în ceruri.

S-a întors spre Alaminos, căpitanul vasului:

— Vom intra în istorie! I-a strigat el, dar cuvintele au fost înghițite de vânt.

S-a uitat pe punte și i-a văzut pe Benitez și Jaramillo discutând; hidalgos săraci, la fel ca el, educați și de neam bun, dar fără moștenire. Veniseră în Indii, așa cum făcuse și el, sperând să se îmbogățească, să scape de plictiseala și sărăcia Castilliei și Extremadurei, să se elibereze de sub tirania granzilor și preoților acaparatori. Toți alergaseră să i se alăture în această călătorie spre Cuba: mercenari, plantatori plictisiți, căutători de aur ghinioniști, puși pe jaf și înavuțire. O să aibă grijă să-i căpătuiască. Va fi o aventură în stil vechi, care le va aduce glorie, bogății și binecuvântarea lui Dumnezeu.

Da, venise în sfârșit vremea lui.

*

Gonzalo Norte își dorea moartea.

Vomita din nou, scuipând veninul verzui în ocean. Greu de crezut că își petrecuse unsprezece din cei treizeci și trei de ani ai săi ca marinar. Dar ultima oară când stătuse pe puntea unui vas fusese acum opt ani și i se părea că trecuse o viață de atunci. Între timp, stătuse pe uscat și uitase de mizeria vieții pe apă, de mirosurile neplăcute și legănatul mării.

Dar nu numai duhoarea uleioasă a nao-ului îl făcea să-și dorească moartea. Suferea nu numai trupește, ci și sufletește. Se uită în jur și observă privirile suspicioase ale celorlalți ațintite asupra lui. Toți știau că purta în el o boală mai rea decât oricare de pe coastă. Unii din ei scuipau în direcția lui când ieșeau pe punte.

„Sunt singur ca un lepros", se gândea el. „Voi fi singur toată viața mea."

Simți un braț pe umeri: Aguilar. Avea un singur prieten pe vasul acesta și, din păcate, nu-l țineau puterile să-l sugrume.

— Nu-i așa că este bine să fii din nou printre creștini, Gonzalo?

Aguilar vorbea în vechea limbă Chontal Maya, pentru că Norte nu-și mai amintea decât câteva cuvinte din castillana sa maternă.

— Bine? poate pentru tine, Jeronimo.

Aguilar purta îmbrăcămintea maronie a unui diacon. Doar capul ras și pielea bronzată îl trădau, arătând că numai cu câteva zile în urmă fusese sclav la un cacique mayaș. Mai strângea și acum la piept Cartea orelor, antologia de rugăciuni, care fusese singurul său prieten în anii de captivitate petrecuți în Yucatan.

— Trebuie să uiți de cealaltă viață, i-a spus Aguilar. Roagă-te să fii iertat și Dumnezeu o să se îndure de tine. Ai cedat diavolului, dar mai poți fi salvat.

„Pe dracu", se gândea Norte. „Dacă răul de mare nu mi-ar fi stors toată vlaga, l-aș arunca peste bord, să-i țină de urât în Rai lui Dumnezeu și celorlalți sfinți. Oare nu pricepe că nu mai am un suflet pe care să-l salvez? Mi l-au smuls, ca un preot care scoate inima din piept. De ce nu mă lasă în pace?"

— Nu este un păcat; credința mea e mai puternică, a insistat

Aguilar. Mila Dumnezeului nostru este nemărginită. Mărturisește-ți păcatele și vei putea începe o nouă viață.

— Lasă-mă în pace, pentru numele lui Dumnezeu, a repetat Norte și a vomitat din nou.

*

Julian Benitez simțea că i se întoarce stomacul pe dos. Norte era cel care-l dezgusta. Aguilar i se părea doar nesuferit, ca toți preoții. Cei doi bărbați – Norte era membru al echipajului, iar Aguilar pasager, un diacon popit de curând – scăpaseră cu opt ani în urmă de pe epava unui vas care mergea de la Darien la Hispanola. Împreună cu alți șaptesprezece, se salvaseră într-o barcă lungă, dar cei mai mulți muriseră de sete înainte să ajungă pe coasta Yucatanului. Poate că aceia fuseseră cei norocoși, pentru că supraviețuitorii fuseseră capturați de indienii maya, care-l uciseseră pe căpitanul Valdivea și alți câțiva. Doar Aguilar și Norte scăpaseră cu viață.

După câteva zile au fost capturați din nou de un cacique care se dovedise mai pașnic decât primul. Ba chiar prietenos, pentru că îi oferise lui Aguilar propria fiică de nevastă. După cum le povestise Aguilar, stătuse o noapte întreagă gol, lângă coliba ei, dar se ferise de păcatele trupești refugiindu-se în zdrențuita Carte a orelor.

Norte în schimb cedase și în această privință Benitez îl aproba. Înțelegea dorința carnală a lui Norte mai bine decât castitatea forțată a lui Aguilar. Dar nu pricepea în schimb celelalte fapte ale sale: cum putuse să se însoare cu o femeie păgână și să aibă trei copii cu ea; cum acceptase să-și perforeze urechile și buza inferioară și să-și tatueze fața și mâinile ca un băștinaș de-al lor. Prin aceste acțiuni renunțase la credința lui și devenise un sălbatic ca ei. Nu era mai presus decât un câine.

Când Jaramillo și restul echipajului l-au găsit pe Norte pe insula Cozumel, a încercat să fugă. Jaramillo l-ar fi omorât la fel ca pe ceilalți naturales care îi atacaseră, dacă n-ar fi intervenit Aguilar exact la timp. Diaconul îl convinsese că Norte era un spaniol, la fel ca ei.

„Un spaniol, poate, dar nu seamănă cu niciunul din noi”, se gândea Benitez.

— Cortes ar fi trebuit să-l spânzure, zise Jaramillo.

— Nici dacă m-ar prăji la foc mic, n-aș accepta asemenea umilințe.

— Când l-au găsit, avea pietre atârnate de nas. Și uită-te cum i-au sfâșiat lobul urechilor. Aguilar spunea că aceste ritualuri fac parte din adorația diavolului, în templele lor.

— N-ai observat că miroase ca un indian? a spus Benitez.

— Ar fi trebuit să-i tai gâtul acolo, pe plajă și să-l dau dracului pe Aguilar.

— Cortes spune că avem nevoie de ei ca să ne ajute să ne înțelegem cu ceilalți băștinași.

— Poate Aguilar o să ne ajute, dar ăsta în nici un caz. Cum am putea fi siguri de ce o să le spună?

Jaramillo a scuipat în mare.

— Aguilar spune că sacrificau copii în templele lor și după aceea îi mâncau.

— Nu-mi plac preoții, dar mă rog lui Dumnezeu să putem salva sufletele pierdute ale celor din aceste ținuturi întunecate, i-a răspuns Benitez, clătinând din cap.

— Roagă-te de asemenea lui Dumnezeu să ne răsplătească pentru că aducem credința pe acest pământ, a adăugat Jaramillo, zâmbind.

*

Alaminos, căpitanul, a condus flota spre gura râului. Cu un an înainte fusese cu Grijalva când debarcaseră în acest loc și băștinașii, care-și spun tabascani, s-au arătat atât de prietenoși, încât Cortes a hotărât să facă aici primul port din Lumea Nouă. Oamenii se adunaseră pe punte să privească linia de coastă profilându-se la orizont, printre palmieri și dune de nisip. Erau entuziasmați cu toții și de-abia așteptau să debarce.

Dar, dacă ar fi știut ce-i aștepta, ar fi fugit îngroziți, pentru că dincolo de coasta verde, netedă, nu se ascundeau aventura și bogăția, ci doi ani de iad.

Doi.

Potonchan, pe râul Grijalva.

Câteva colibe acoperite cu frunze de palmier erau înconjurate de un gard de lemn. Sătenii se adunaseră pe malul râului, agitându-și sulițele și săgețile. Bărbații erau îmbrăcați în „armuri” din bumbac. Alții săriseră deja în canoe și încercau să blocheze accesul. Din mijlocul așezării răsuna bubuitul tobelor de război și tânguitul strident al cornurilor.

Benitez îl privea pe Cortes. Se întreba ce fel de comandant era. Barba lui ascundea niște buze subțiri ca tăișul unui cuțit. Figura lui sugera dispreț, nu teamă.

— Se pare că nu vor fi la fel de binevoitori față de noi cum s-au arătat cu Grijalva, a remarcat Benitez.

Cortes a bombănit.

— Am venit cu gânduri pașnice și trebuie să ne răspundă la fel. Chiar dacă va trebui să-i ucid, ca să-i fac să priceapă.

Pe urmă a trecut imediat la acțiune, dovedindu-se omul energic pe care-l cunoșteau toți. Două tunuri mici erau îndreptate spre sat.

— Pregătiți praful de pușcă! A ordonat el. Ordaz, fii gata să lași bărcile la apă! aguilar, Norte, veniți cu mine!

Urletele războinice răsunau în jos, pe râu. Benitez se cutremură. Spre deosebire de ceilalți, nu era soldat. Venise în Indii să-și facă o plantație. Spera că va fi destul de sănătos să reziste.

*

Stăteau în bărci lungi, cu săbiile trase, în timp ce Diego Godoy, îmbrăcat în costumul lui negru de funcționar regal, cu catarame de argint la pantofi, le citea băștinașilor pe Râul Tabasco requeremiento în latină. Aguilar traducea, iar Benitez se agita, asudând în armura lui compusă din cămașă, platoșă și epoleți. Ar fi prima luptă pentru el. Se ruga lui Dumnezeu să-i dea curaj. Se temea de-o moarte dureroasă, de răni, de faptul că ceilalți îl vor considera un laș. Toate aceste gânduri îi abăteau atenția de la notarul legal care citea pergamentul.

Aguilar nu reușea să se facă auzit peste vacarmul iscat de bubuitul tobelor și urletele războinice.

Indienii se apropiaseră la câțiva metri în canoele lor,

agitându-și lăncile și scuturile din piele. Aveau trupurile mânjite cu unsoare neagră și albă.

Benitez spuse în gând o rugăciune adresată Fecioarei Maria.

— Sunt vopsiți în culorile războiului, a remarcat Jaramillo.

Cortes se înnegrise de furie. Benitez nutrea o mare admirație față de el. Îi dădea senzația că putea amuți indienii doar prin forța personalității sale. Părea deosebit de calm. Stătea cu o mână în șold, iar cu cealaltă pe mânerul săbiei.

— Ai spus că băștinașii de pe râul acesta v-au întâmpinat cu prietenie când ați venit aici cu Grijalva, i-a șuierat el lui Jaramillo.

— Așa a fost, Caudillo. Au cântat din fluiere și au dansat pentru noi pe plajă. Se pare că i-a supărat ceva, între timp.

Godoy s-a întrerupt din citit. Își dăduse seama, probabil, că era un efort inutil.

— Continuă, i-a poruncit Cortes și Godoy s-a supus imediat.

Requeremiento era un document pregătit de biserică pentru a fi citit în noile teritorii, înainte de a fi rechiziționate în numele Papei și al regelui Spaniei. Începea cu o scurtă istorie a creștinismului, până în momentul în care Dumnezeu i-a dat în grijă Sfântului Petru omenirea. Pe urmă, spunea că succesorul lui Petru era Papa și explica faptul că Papa donase insulele și continentele oceanului regelui Spaniei. Prin urmare, trebuia ca locuitorii acestor ținuturi să se supună lui Cortes, ca reprezentant legal al lui Carol al Cincilea. Dacă se supuneau, urma să fie tratați cu blândețe și să beneficieze de binefacerile creștinismului; dacă nu, vor fi declarați rebeli și vor suporta consecințele.

— Este o prostie, a spus Norte.

Lui Cortes îi zvâcnea o vână la tâmplă.

— Va să zică renegatul nostru a redescoperit limba oamenilor civilizați. Crezi că legea lui Dumnezeu este o prostie, Norte?

— Acești oameni nu pricep nici un cuvânt din ce le spuneți. N-au auzit în viața lor de Papa. Este o aberație.

— Mă bucur că ai învățat din nou să vorbești ca un gentleman spaniol. Dar este mare păcat că folosești ilustra

noastră limbă pentru a exprima niște erezii.

— Este o erezie să susții ce este drept și normal? Dar presupun că această șaradă meșteșugită este menită să vă împace conștiința.

— Poate într-o zi o să te văd atârnând într-un copac, Norte și atunci o să-mi limpezesc într-adevăr conștiința.

Godoy a terminat de citit requeremiento. Acum bubuitul tobelor și urletele băștinașilor deveniseră asurzitoare. Două săgeți au căzut în apă. Aguilar s-a întors spre Cortes, așteptând noi instrucțiuni.

Părea foarte calm, ca și când indienii care mișunau în jurul lor n-ar fi fost decât un roi de țânțari enervanți. Armura îi sclipea în soare. Pana prinsă de coiful de oțel fâlfâia în briză.

Benitez încerca să-l imite, străduindu-se să-și alunge spaima. „Stai liniștit" și-a spus el. „Nu-i lăsa să vadă că ți-e frică."

— Spune-le că am venit cu gânduri pașnice, a poruncit Cortes, că vrem doar să ne dea mâncare, apă și să stabilim relații cordiale.

Aguilar a început imediat să traducă, urlând cât îl țineau plămânii.

— Spune-le că nu vrem să le facem nici un rău. Suntem castillieni și am venit să-i ajutăm, a adăugat Cortes.

Altă ploaie de săgeți s-a abătut asupra lor, căzând în apă, la câțiva metri de barcă.

— Pe onoarea mea, dacă nu încetează cu violența, vor fi singurii vinovați de cele întâmplate! Aguilar, spune-le că trebuie să fie pașnici sau să-și închine sufletele lui Dumnezeu!

— Nu putem să ne războim cu atâția, a remarcat Norte.

— Ce știe un marinar și un renegat despre tactica militară?

— Sunt mii de oameni, iar noi doar câțiva.

— Dar suntem spanioli, așa că soarta este întotdeauna de partea noastră.

Răsună un șuierat și o ploaie de pietre lansate din praștiile indienilor se abătu asupra lor în locul săgeților. Unele cădeau în apă, inofensive, dar altele se loveau de scuturi și armuri. Câteva însă își atinseră ținta, pentru că Benitez auzi un om strigând.

— Gata! a strigat Cortes, ridicând sabia să dea semnal tunarilor.

Tunurile s-au descărcat amândouă deodată, aruncând ghiulele în crângul de mangrove. Frunzele și trunchiurile copacilor au căzut peste trupurile indienilor care au avut ghinionul să fie în zona distrugerii. Efectul a fost cumplit. Mii de voci au zbierat îngrozite și indienii au luat-o la goană.

Cortes a sărit în apa noroioasă.

— Santiago y cierre Espana! pentru Sf. Iacob și pentru Spania!

Soldații îl urmau spre mal. Benitez s-a luat după el.

*

După aceea, nu și-a mai amintit mare lucru din acea primă bătălie pe malul râului. Spaima îl ameți̦se: s-a năpustit spre un grup de trupuri maronii, pictate, asurzit de strigătele războinicilor, bubuitul tobelor și șuieratul băștinașilor. Își rotea orbește sabia. Scutul primitiv de piele din fața lui a zburat în lături și indianul s-a apucat de ciotul care-i rămăsese în loc de braț.

Benitez a mers înainte, atacând următorul băștinaș despuiat. Dar tot mai mulți indieni năvăleau pe malul râului acum, când își reveniseră din spaimă. Îi copleșeau numeric. Era imposibil de crezut că vor putea nimici asemenea hoardă.

O să mor. Aici, în acest râu maroniu, noroios.

Benitez își dădea seama vag de ce se întâmpla în jurul lui. Roti din nou sabia și văzu alt indian prăbușindu-se la picioarele lui. Apa era plină de cadavre și căpătase o culoare ruginie.

Benitez lovi iarăși, tresărind când sulița îi atinse pieptul. Dar vârful de obsidian se zdrobi de platoșa din oțel.

Își împunse agresorul cu sulița, se împiedică de un cadavru și căzu. Se zbătu disperat în noroi, gata să se înece. Când reuși să se ridice din nou, se trezi cu un tabascan dinaintea lui. Își pierduse coiful de oțel în apă. Acum era descoperit.

Dar, în loc să-i dea lovitura de grație, l-a apucat de păr și l-a târât pe mal. Benitez a încercat să ridice sabia cu mâna stângă. Dar, înainte să se miște, l-a văzut pe Cortes

năpustindu-se spre el și străpungându-l cu sulița pe indian. Omul a urlat de durere, i-a dat drumul și a căzut într-o parte, luându-se de burtă.

Cortes l-a ridicat în picioare pe Benitez.

— Santiago! A strigat el.

„Într-adevăr, Sf. Iacob este de partea mea azi", s-a gândit Benitez. „Ar fi trebuit să fiu mort până acum. De ce băștinașul nu m-a ucis când a avut ocazia?"

Trei.

Benitez s-a sprijinit în sabie, a tras aer în plămâni și și-a șters sângele care-i picura din rana de la cap. Supraviețuise primei sale bătălii. Se simțea mândru. Deși nu dovedise cine știe ce eroism, devenise bărbat. Dar măcelul nu-i trezise nici o satisfacție. Nu simțea nici o plăcere să ucidă alt om, chiar dacă era un păgân. Și dacă asta însemna să fii soldat, prefera să renunțe. S-a lăsat în genunchi, cu mâna pe mânerul spadei și-a înălțat o rugăciune Fecioarei. Când a închis ochii, a văzut indianul aplecat asupra lui, cu toporul de piatră ridicat deasupra capului. Îi venea să vomite.

De ce îl cruțase?

*

Cortes o porni spre copacul din mijlocul satului. Își ținea coiful sub brațul stâng și părul lung, negru îi cădea pe umeri. Era roșu la față, dar ochii îi sclipeau de bucurie. Simțea același entuziasm și la oamenii lui; o luptă prinde bine uneori, dacă pierderile sunt mici.

A făcut trei crestături în scoarța copacului cu sabia și a strigat:

— Iau acest oraș în numele Majestății Sale, Regele Carol al Spaniei.

Diego Godoy s-a grăbit să consemneze momentul.

Câțiva indieni capturați au fost împinși înainte, cu mâinile legate la spate. În timpul bătăliei, Benitez zărise doar crâmpeie din ce se petrecea în jurul lui: coifuri cu pene, trupuri goale pe jumătate, fețe pictate. Acum avea ocazia să-și studieze inamicul mai atent. Aveau picioare crăcănate, o pânză în jurul șoldurilor și părul tuns. Alții purtau mantii

frumos brodate, prinse pe umăr. Mulți aveau tatuaje roșii pe față și pe corp, iar lobul urechilor era zdrențuit. La fel ca Norte.

— Spune-le că n-au de ce să se teamă, i-a poruncit Cortes lui Aguilar, care le-a tradus indienilor.

Au primit informația stoic și cu puțin entuziasm, din câte i s-a părut lui Benitez.

— Spune-le că am fost trimiși de un mare rege de peste ocean și avem multe lucruri interesante să le comunicăm șefilor lor. Asigură-i de asemenea că nu vrem să le facem nici un rău. O să luăm doar niște apă și provizii pentru călătoria noastră.

Aguilar le-a comunicat prizonierilor, care s-au privit uimiți, dar n-au spus nimic. După ce Alvaro i-a mânat în altă parte, Cortes s-a întors spre Benitez.

— Puneți santinele în oraș. Vom înnopta aici. O să așteptăm întoarcerea băștinașilor. I-am făcut să guste din oțelul nostru; poate acum vor fi dispuși să discute.

S-a lăsat o liniște stânjenitoare după ce oamenii au înțeles implicațiile cuvintelor lui Cortes. Leon a deschis primul discuția.

— Unchiul meu a dat ordine stricte să nu dormim niciodată pe țărm.

În momentul acela, Benitez a observat expresia feței lui Cortes, sclipirea ciudată din ochii lui și și-a dat seama că nu-l cunoștea deloc.

Cortes l-a privit de sus pe Leon.

— Cine este căpitanul?

Leon, un bărbat solid, cu barbă mare, neagră și glas răsunător, nu s-a lăsat intimidat.

— Trebuie să respectăm instrucțiunile guvernatorului.

— Și ordinele mele! a strigat Cortes, înfigându-și sabia în pământ. Dacă vreunul din oameni vrea să-mi pună autoritatea sub semnul întrebării, s-o facă acum!

„La toți dracii, vorbește serios!”, s-a gândit Benitez. Amuțiseră cu toții.

— Atunci ne-am lămurit. Vom înnopta aici, a adăugat Cortes,

luându-și sabia.

— Aici nu este nimic, a spus Jaramillo, scuipând în noroi. Nici aur, nici argint, nici măcar o femeie.

În timp ce mergeau pe străzile prăfuite, câțiva câini fără păr lătrau după ei. Jaramillo și alți câțiva se amuzau, împungându-i cu săbiile.

Satul era pustiu. Benitez intră în câteva case. Erau simple, cu pereți din chirpici și cu acoperișuri de stuf. Nu existau uși și niciuna din case nu avea mobilă. Patul consta într-o grămadă de bețe uscate și iarbă, acoperită cu prești de bumbac. Fiecare locuință se mândrea cu un mic altar într-unul din colțurile întunecate, care adăpostea o statuetă înconjurată de mici ofrande de hrană. S-a apropiat. „Demoni sculptați în lut roșu" și-a spus el în gând, cutremurându-se.

Dar figurile nu erau nimic față de ce au găsit în vârful piramidei.

*

Piramida era imensă, înaltă cât catedrala din Sevilla, după aprecierea lui Benitez. Fusese construită din blocuri masive de piatră și domina casele din chirpici și cărămidă. Balauri și șerpi din piatră stăteau de pază în curte și peste tot erau sculptate hieroglife ciudate. Era dovada unei culturi mult mai sofisticate decât își imaginaseră și los conquistadores se zgâiau uimiți.

— Oare am ajuns în China? murmură Benitez.

Îi urmă pe Cortes, Aguilar, Norte și Jaramillo în vârful piramidei. Era greu de urcat și în vârf s-au oprit o clipă să-și tragă sufletul, înainte să pășească spre altar.

Înăuntru era umed și mirosea a junglă și moarte. Un timp n-au reușit să vadă nimic, până și-au obișnuit ochii cu întunericul.

Pe urmă, Benitez a auzit glasul lui Jaramillo.

— Sfântă Marie, Maica lui Dumnezeu.

Un șarpe atârna peste altar, încolăcindu-se în jurul unui jaguar de marmură. În spate, un monstru de piatră cu ochi mari, bulbucați și colți îi privea din culcușul lui. Băștinașii îl vopsiseră în albastru.

— Este Tlaloc, aducătorul de ploaie, a murmurat Norte, cu respect.

— Ba este diavolul, a spus Cortes.

A tăiat capul șarpelui de pe altar cu sabia și l-a aruncat în beznă. Pe urmă s-a apropiat să studieze jaguarul de piatră. Un lichid vâscos se prelingea dintr-un vas, în spatele lui. Și-a înmuiat degetele în vas și le-a mirosit. Apoi a răsturnat brusc idolul pe podea, ca și când ar fi fost ceva infect.

— Ce-i asta? l-a întrebat el pe Norte, tremurând de furie.

Norte a rămas tăcut.

Jaramillo descoperise între timp alte ofrande pe treptele de piatră, sub masca rânjită a lui Tlaloc; un smochin mic, niște pânză brodată, craniile și oasele a patru băștinași morți.

— Sacrificii umane, a spus Aguilar, cu un glas răgușit. Cred că or să aducă ploile și or să hrănească recoltele.

Cortes nu-l slăbea din priviri pe Norte. Și-a ridicat degetele ude de sângele de pe suportul de piatră.

— Lucrul dracului! a exclamat el și s-a șters de cămașa lui Norte.

— Îi mulțumim lui Dumnezeu că ne-a adus aici să le arătăm dreapta credință, a spus Aguilar.

— Cum se fac aceste sacrificii infernale? l-a întrebat Cortes.

Aguilar a ezitat.

— Scot inima victimei cât este încă în viață, i-a răspuns el și oferă sângele zeilor lor. Apoi se hrănesc cu membrele corpului. Este soarta tuturor prizonierilor de război. Asta ne-ar fi așteptat și pe noi dacă n-am fi învins.

Câțiva soldați de-ai lui Cortes îi urmaseră înăuntru și acum stăteau tăcuți la intrare, zgâindu-se la mormanul de oase putrezite. Euforia victoriei lor se risipise acum când vedeau ce i-ar fi așteptat.

Alvaro le-a întrerupt contemplarea, năpustindu-se înăuntru. Gâfâia după ce urcase scările.

— N-a mai rămas nimic în tot orașul. Au luat tot! Apoi s-a oprit, uitându-se în jur.

— Ce-i asta, pentru numele lui Dumnezeu?

— Am dat peste un cuib de canibali, a spus Cortes.

— Dumnezeule! a exclamat Alvaro, întorcându-se spre Norte. Sălbaticii ăștia sunt foștii tăi camarazi?

Norte l-a privit drept în ochi. Benitez se întreba ce-o fi în capul lui. Participase la aceste ritualuri? Mâncase și el carne de om, împreună cu tribul lui adoptiv? ar fi trebuit să-l lichideze pe plajă, așa cum intenționase Jaramillo. Ar fi meritat să moară neîmpărtășit, ca un păgân ce era.

— Dumnezeu să ne ajute să-i conducem pe acești oameni spre adevărata credință, a spus Aguilar și a căzut în genunchi, odată cu Cortes.

Benitez, Alvaro, Jaramillo și soldații le-au urmat exemplul, lăsându-l pe Aguilar să țină o slujbă.

Dar, imediat cum au terminat, Benitez a alergat afară, s-a oprit la poalele infernalului templu și a început să vomite.

Patru.

Acalan.

Sora Lună era dezmembrată, întunecată în mormântul ei. Monștrii bântuiau noaptea, în căutarea călătorilor singuratici. Cântul sacadat al femeilor se ridica și scădea în valuri, în ritmul tobelor și fluierăturilor, înălțând imnul tânguitor al morții.

Mali stătea cu picioarele încrucișate, uitându-se la soțul ei mort. Fusese pregătit pentru incinerare în poziția tradițională, stând drept, înfășurat într-o pânză albă, brodată. Frații lui îi scoseseră măruntaiele și ea îi pusese în gură bucata de jad, să-și plătească trecerea pe lumea cealaltă.

S-a aplecat spre stăpânul ei mort, Tigrul Lip Plug, oprindu-se la câțiva centimetri de fața lui.

— Când vei fi un fluture în Raiul Aducătorului de Ploaie, sper că o să dai mai multă plăcere florilor, decât mi-ai dat mie.

Îi spuseseră că stăpânul ei murise cu cinste. Fusese cât pe ce să ia un prizonier castillan, târându-l de păr prin apă, dar apoi alt Stăpân al Tunetului a intervenit inexplicabil în duel și l-a lovit cu sabia lui. Doi din frații lui Tigru Lip Plug îl aduseseră la Acalan, unde așteptase două zile și două nopți în agonie, până sărutase pământul. Era exact moartea pe care și-ar fi

ales-o Tigrul Lip Plug, s-a gândit ea. Zeii îi storseseră fiecare picătură de licoare divină înainte să-l accepte în rândurile celorlalți războinici morți. Acum era în paradisul verde al lui Tlaloc, paradisul fluturilor, unde fântânile gâlgâiau etern și păsările de smarald zburau în văzduh.

N-o să-i fie dor de el.

Ieșirea dinspre stradă era acoperită cu o tapiserie țesută cu clopoței din aur. Clopoțeii răsunară zglobiu când apăru Floarea Ploii și se așeză pe covoraș, lângă ea.

— Ce se întâmplă, surioară? a murmurat Mali.

— Caciques nu se pot hotărî dacă acești Oameni ai Tunetului sunt ființe sau zei. Războinicii noștri susțin că trebuie să fie zei, pentru că pielea lor strălucește ca soarele și este atât de grea, încât le tremură săbiile în mâini. Spun că bărcile lor pot aduce tunetul de pe cer într-o zi senină.

— Bineînțeles că sunt zei, a spus Mali. Vin din est și prind vântul în pânzele uriașe ale bărcilor lor. Sunt mesagerii Șarpelui cu Pene, care s-au întors la noi.

— Doar nu crezi asemenea prostii! oamenii Tunetului au venit și anul trecut. Cei de la Champoton au ucis vreo douăzeci din ei. Și au văzut că sunt oameni, la fel ca războinicii noștri.

— Șarpele cu Pene era slujit de pitici și muritori ca noi. Pot muri oricâți din ei. Dar însuși Șarpele cu Pene este indestructibil. Acesta este anul lui, anul legendei sale.

Torța de pin care ardea pe perete umbrea fața Florii Ploii.

— Sunt doar câteva sute de oameni obișnuiți, iar noi suntem mii. Mâine o să-i măcelărim.

Mali nu i-a răspuns. Floarea Ploii n-avea decât să creadă ce voia. Ea una știa adevărul. Tatăl ei îi spusese că Șarpele cu Pene Quetzalcoatl o să se întoarcă pe o plută dinspre est și o să-i salveze din Mexica și împărtășise de asemenea alt secret important. Îi promisese că ea, Ce Malinali Tenepal va fi mesagera unei noi epoci.

Știa mai bine decât Floarea Ploii că propriul ei destin se afla la Potonchan în noaptea aceea.

Potonchan.

În dimineața care a urmat bătăliei de pe râu, Cortes a poruncit ca trupurile indienilor morți să fie arse și oamenii săi au scos din templu sculptura din piatră a Aducătorului de Ploaie. A fost nevoie de doisprezece oameni s-o tragă până la marginea piramidei, de unde au rostogolit-o pe trepte cu lăncile, până s-a sfărâmat în curte. În locul ei. Călugărul Olmedo a ridicat o cruce de lemn și a bătut icoana lui Cortes, Nuestra Senora de los Remedios, pe peretele templului.

Pe urmă, Cortes și-a fixat cartierul general în altar și a așteptat răspunsul băștinașilor la ofertele sale de pace.

*

Soare fierbinte, căldură sufocantă, muște insuportabile. Înăuntru, în templul de piatră, era răcoare, o adevărată binecuvântare. Aduseseră o masă de lemn de pe vasul Santa Maria de la Concepción și Cortes s-a așezat la ea pe scaunul masiv, de mahon, luat din Cuba.

Ceilalți ofițeri se adunaseră în jurul mesei, așteptând să afle care va fi următoarea mișcare. Cortes simțise încordarea care plutea în aer. Se temeau. Încă nu aveau încredere în el și nici suficientă credință.

Se uita în jur, la fețele lor; erau Puertocarrero, cu păr blond și trăsături aristocratice dar nu se pricepea la războaie, nerăbdătorul Alvarado, cu păr roșcat, barbă aurie și lanț de aur peste costumul negru, tânărul Sandoval, călărețul, Ordaz, un veteran al războaielor, tânărul Leon, un velaschist, la fel ca Ordaz și un încurcă-lume; fața vulturească, dușmănoasă și obrajii mâncați de vărsat ai lui Jaramillo; și, în sfârșit, Benitez, cu trăsăturile lui hâde și ciocul caraghios.

Le sclipea sudoarea pe fețe.

Cortes întinse solemn pe masă harta coastei, desenată în cerneală. O făcuse Grijalva, cu un an înainte.

— Domnilor, deoarece nu am primit încă un răspuns din partea băștinașilor, haideți să vedem ce posibilități avem. Putem să ne întoarcem la corăbiile noastre și să explorăm coasta mai departe, spre nord. Deși eu cred că ar fi o greșeală să fugim de indieni, așa cum a făcut Grijalva anul trecut la Champoton. Ar deveni și mai îndrăzneți și data viitoare ar fi și

mai greu să-i înfrângem. Sau putem să așteptăm aici până când tabascanii vor lua legătura cu noi. Mai există desigur posibilitatea să-i atacăm înainte să-și întărească forțele. Vreau să aud și părerile voastre.

Când a terminat de vorbit, a zâmbit și s-a sprijinit de spătarul scaunului.

— Ar trebui să plecăm imediat de aici, zise Leon. Am acționat contrar sfaturilor guvernatorului, unchiul meu.

— Așa este, l-a aprobat Ordaz. Nu avem nici oamenii, nici resursele necesare să pornim o campanie împotriva indienilor. Suntem depășiți numeric. Nu uita ce i s-a întâmplat lui Grijalva anul trecut.

— Eu zic să-i atacăm acum pe ticăloșii ăia, a strigat Alvarado. Le-am lăsat destul timp să se hotărască! Nu contează câți sunt. Un spaniol valorează cât o sută de indieni!

— Sunt de acord cu Alvarado, a spus Jaramillo.

— Dar nu avem nici un motiv să ne războim cu acești oameni, l-a întrerupt Benitez. N-au făcut altceva decât să-și apere satul. Haideți să plecăm mai departe și să căutăm niște băștinași mai prietenoși.

— O să râdă de noi că suntem niște lași, a spus Sandoval.

Pe urmă au început să vorbească toți deodată.

— Înseamnă că ne-am împărțit în două tabere egale, a spus Cortes.

Benitez îl dezamăgise. După zelul pe care-l arătase în luptă, se așteptase la mai mult de la el. Acum însă îl etichetase drept un tip incomod, la fel ca Leon și Ordaz.

— Îl las pe Alonso să hotărască, zise el, uitându-se la Puertocarrero. Ce spui?

— Cred că ar trebui să urmăm sfatul comandantului nostru a spus Puertocarrero; pe un ton blând.

Cortes a zâmbit. Se așteptase să-i răspundă așa.

— Foarte bine, a spus el, uitându-se din nou la hartă. După părerea mea, ar trebui s-o pornim pe uscat, pe această rută, până reușim să luăm legătura cu băștinașii. Dacă vor să facem comerț și să ne dea provizii, o să acceptăm, bineînțeles. Însă, dacă au chef de luptă, o să-i liniștim.

— Mă întreb cine o să liniștească pe cine, a bombănit Ordaz.

— Nu trebuie să ne temem de băștinași, a spus Cortes. Am învățat lecții importante după această întâlnire. Am fost depășiți numeric, cam zece la unul și, chiar dacă unii au fost răniți, pierderile au fost mici. Săbiile și lăncile lor sunt făcute din ceva care se sparge, când se lovesc de scuturile și platoșele noastre de oțel. Scuturile lor din piele sau lemn nu se compară cu oțelul de Toledo. În afară de asta, am aflat unele amănunte despre băștinași de la fratele Aguilar și renegatul Norte. Se pare că cea mai mare onoare pentru ei nu este să lupte, ci să ia ostateci pentru sacrificiile lor infernale. Dar tactica aceasta ne avantajează, nu? a adăugat el, uitându-se la Benitez.

— Într-adevăr, l-a aprobat băiatul, albindu-se la față.

— Probabil că acesta este motivul pentru care sunt atât de dornici să se arunce în săbiile noastre.

S-a uitat în jurul mesei.

— Dacă nu ne plictisim să ucidem, cred că victoria noastră este asigurată.

— În orice caz, s-ar putea să fie atât de mulți, încât să nu mai apucăm să-i omorâm. Poate că băștinașii adună chiar acum o mare armată.

— Poate, dar nici noi nu ne-am desfășurat toate forțele. Dacă două salve de tun au reușit să-i împrăștie atât de repede, imaginați-vă ce efect ar avea dacă am descărca o întreagă baterie. Și, adăugă el zâmbind, gata să arunce în foc ultimul as, n-au văzut încă o cavalerie în plin atac.

*

După plecarea ofițerilor săi. Cortes s-a sprijinit de spătarul scaunului, contemplând corabia care plutea pe apele sclipitoare ale golfului, încadrată de intrarea în piramidă, „într-o zi, or să se compună balade despre mine”, s-a gândit el. „O să fiu cântat la fel ca Cidul sau Alexandru cel Mare.” În Cuba nu era decât un plantator amărât, un supus al guvernatorului Velasquez. Aici însă va deveni exact ce își visase dintotdeauna.

Își făcu un jurământ în gând: acesta este regatul lui și va fi regele său.

Ceutla.

Ordaz conducea infanteria prin câmpurile de porumb și cacao. Înaintarea lor era stânjenită de o rețea de canale de irigație și șanțuri de scurgere. De partea cealaltă a văii erau câteva mii de băștinași. Penele lor fluturau în păr ca frunzele unui pom. Benitez îi privea din ascunzătoarea lui dintre copaci. Vântul purta vacarmul tobelor, cornurilor și fluierelor lor.

„Doamne Sfinte, ajută-mă să apuc apusul soarelui."

Cortes se întoarse în șa să le vorbească. Erau doar șaisprezece, toată cavaleria pe care reușise s-o adune Cortes. Dar călărea cu o mână pe hățuri și alta în șold, ca un duce în fruntea a mii de supuși. Oare nu se temea chiar de nimic? se întrebă Benitez.

— Ziua aceasta este a noastră, domnilor. Vom alege momentul potrivit pentru atac.

Iapa lui maronie frământa pământul, scuturându-și capul împodobit cu pene, în timp ce își umplea nările, adulmecând mirosul spaimei și prafului.

— Nu uitați să loviți cu lăncile în sus, spre ochii lor, ca să nu vă tragă din șa. Și nu vă temeți de nimic, pentru că azi Dumnezeu este cu noi!

Băștinașii au început atacul cu o ploaie de pietre și săgeți. Peste câteva minute, primul escadron s-a lansat împotriva infanteriei lui Ordaz. Benitez a văzut soarele sclipind pe armurile de oțel și apoi a apărut un nor de flăcări și fum, urmat de bubuitul tunetelor. Indienii din primul rând au dispărut, retezați parcă de o coasă invizibilă.

Dar băștinașii n-au ezitat decât o clipă. Supraviețuitorii aruncau nori de iarbă și praf roșu în aer, încercând să-și mascheze pierderile. S-a tras încă o salvă. Și încă una.

Indienii erau seceraţi de ghiulele, iar cei care scăpau cădeau victimă archebuzierilor și arcașilor. Dar continuau să se reverse în valuri. În mod inevitabil, câțiva au ajuns la liniile spaniolilor, forțându-i să se retragă numai datorită superiorității lor numerice.

Benitez se întreba când va da Cortes ordinul de atac. Se foi în

șa, strâmbându-se. Mirosul rânced al legăturilor de piele, unsoarea armurii și sudoarea calului alcătuiau o combinație grețoasă. I se uscase gura. În adâncul inimii lui era un laș, așa cum bănuise.

Cortes stătea liniștit în șa, urmărind lupta.

Ordaz și oamenii lui se retrăgeau, poticnindu-se prin șanțuri.

Deodată, Cortes s-a ridicat în șa.

— Santiago y cierre Espana! pentru Sf. Iacob și pentru Spania!

Și au pornit-o la galop.

*

Băștinașii nu-i auziseră. Tropotul cailor era astupat de bubuitul artileriei și vuietul propriilor lor tobe. Principalul corp de armată stătea cu spatele la ei; o să-i ia complet prin surprindere. Dar în momentul acela Benitez și-a dat seama, spre oroarea lui, că se îndreptau direct spre șanțurile de irigații. Cortes calculase greșit. Calul lui s-a împiedicat și i-a văzut pe ceilalți clătinându-se cât pe ce să fie aruncați din șa.

Benitez înfipse pintenii în coapsele iepei sale. Dacă atacul lor dădea greș, aveau să moară cu toții.

Își aminti de oasele din templul de la Pontochan.

Acum trecuse de șanțuri și galopa pe teren sigur. Valea răsuna de strigătele indienilor. Băștinașii din fața lui au lăsat bețele și sulițele și au rupt-o la fugă. Benitez își mâna calul spre ei, cu sulița îndreptată spre fețele lor, așa cum îi sfătuise Cortes.

S-a întors, așteptându-se să vadă restul cavaleriei alături. Dar nu era nimeni. Rămăsese singur. Ceilalți se împotmoliseră în noroi.

Benitez strigă, de data aceasta de groază și disperare, dar îmboldi calul instinctiv și atacă din nou. Mai întâi zeci, pe urmă sute și mii alergau înspăimântați. Auzi aclamațiile infanteriei lui Ordaz. Benitez își întoarse calul și porni iarăși la atac. Simțea cum îi bubuie sângele în urechi, în timp ce gonea de la spate armata de indieni, ca un câine după oi.

Acum sosise și restul cavaleriei. Benitez trase de hățuri, într-un nor de praf, a dat capul pe spate și a scos un strigăt

victorios, proclamându-și triumful, bucuria și mirarea că îndrăznise atât de mult și supraviețuise.

*

Norte rătăcea îngrețoșat pe câmpul de luptă. Nu vedea decât membre smulse din încheieturi și mormane însângerate de carne, gemând în agonie. Spaniolii se plimbau printre ei, în armurile lor, râzând, strigând și bătându-se pe spate. Câștigaseră contrar tuturor așteptărilor. Datorită lui Cortes, realizaseră imposibilul.

Doar Norte nu se bucura. Sperase în sufletul lui că indienii vor triumfa, chiar dacă această victorie i-ar fi adus moartea, mai mult ca sigur. Acum știa că putea să-și accepte sfârșitul. În schimb umilința și disperarea acestei vieți i se păreau de nesuportat.

— Totul era pierdut, a auzit el pe unul din soldați povestind. Pe urmă l-am văzut. A apărut din praf, călare pe un cal alb. A pus băștinașii pe fugă!

— Pe cine? l-a întrebat Cristobal Flores.

— Pe Santiago! sfântul Iacob! L-am văzut pe câmpul de luptă pentru o clipă și apoi a dispărut într-un nor de praf.

„Ce prostie”, s-a gândit Norte. „Spaniolii erau la fel de proști și superstițioși ca băștinașii. Dar se credeau superiori.”

— A fost Benitez, le-a spus el.

Guzman și Flores l-au privit mirați.

— Nu l-ați văzut pe Santiago, ci pe Benitez.

— Nu simți ceva? l-a întrebat Guzman pe Flores.

Flores a întors capul în vânt.

— Ba da, miroase a sălbatici. Credeam că i-am ucis pe toți.

Guzman se aplecă, tăie urechea unui indian mort și o aruncă la picioarele lui Norte.

— Poftim micul dejun, i-a spus el.

Norte citea ura în privirile lor. Îi amintea de aceeași privire oglindită în ochii indienilor, cu opt ani în urmă, când îl prinseseră. Dar poate nici mayașii nu-l uraseră atât de mult ca aceștia doi.

Era cu adevărat singur.

Cinci.

Pontochan.

Erau patru canoe de război, împodobite cu ghirlande de flori. În timp ce se apropiau de mal, spaniolii se înghesuiau râzând, strigând și dându-și coate, ca niște școlari. Oamenii lui Ordaz, la ce să te aștepți de la ei?

A apărut pe mal să salute solia, însoțit de Aguilar, în costumul lui franciscan. Băștinașii ceruseră pace imediat după bătălia de la Ceutla și Cortes le ceruse un semn al bunei lor credințe. Ofrandele erau în canoe.

Cacique l-a salutat pe Cortes în maniera tradițională, îngenunchind, atingând pământul cu degetele și apoi ducându-l la buze.

— Vă imploră de asemenea să-i iertați că au fost atât de inconștienți încât să vă atace.

Cortes încuviință din cap cu indulgență. Dar își concentrase atenția asupra lui cacique. Îl preocupa mai mult ce adusese delegația în canoele lor. Așa cum le ceruse, veniseră pregătiți să le dăruiască niște figurine din aur, dezamăgitor de mici, care reprezentau păsări, șopârle și animale firave. Erau de asemenea niște pietre prețioase, cercei, o pereche de sandale din aur. Sclavii lui cacique le-au înșirat pe jos pe carpetă.

Cortes s-a aplecat să le examineze. Nu erau cine știe ce, dar îl mira lucrătura lor artistică. Din câte văzuse până acum, acești oameni nu erau atât de primitivi pe cât i se păruse lui Grijalva.

— Întreabă-l de unde iau aurul, a spus el, întorcându-se spre Aguilar.

Aguilar s-a grăbit să traducă.

— Spune că sunt mine departe, în interiorul insulei, într-un loc numit Mexic.

— Mexicul acesta are mult aur?

— Spune că regele Mexicului este cel mai bogat suveran din întreaga lume, i-a răspuns Aguilar.

Cortes s-a gândit un timp la cele auzite, sperând să nu-și trădeze nerăbdarea.

— Pe regele ăsta cum îl cheamă?

Aguilar a pus întrebarea de mai multe ori, verificându-și

pronunția.

— Motecuhzoma, a spus el, în cele din urmă. Îl cheamă Motecuhzoma.

A fost întrerupt de hohote de râs dinspre râu și a ridicat privirile furios. Femeile erau aduse la țărm din canoe, de sclavii lui cacique și spaniolii se apropiaseră să le privească. Jaramillo îi dădu un ghiont lui Alvarado și făcu un comentariu picant care a stârnit și mai multe hohote de râs.

Cortes se strâmbă disprețuitor. Câinii! până și Alvarado, în ciuda blazonului și educației lui alese, se comporta la fel. Toți erau niște câini! Niciunul din ei nu înțelegea ce însemna să fii rege în serviciul altui mare rege.

— Femeile sunt cele mai frumoase din tot Acalanul, a tradus Aguilar vorbele lui cacique, care remarcase interesul lui Cortes. Spune că le pune la dispoziția dumneavoastră, să vă piseze porumbul, să vă spele hainele și.

Aguilar s-a oprit, roșu la față.

— Și să vă facă orice servicii doriți.

Erau douăzeci de femei în total. Se îmbrăcaseră în haine tradiționale maya, cu tunici albe, simple și fuste de bumbac până la gleznă, prinse în talie cu un cordon brodat. Aveau podoabe de aur în urechi, la încheieturile mâinilor și la glezne, iar părul era împodobit cu pene verzi de quetzal sau roz de flamingo. Însă nici aurul, nici penele nu puteau ascunde faptul că majoritatea erau mici de statură și urâte. Ba unele erau sașii – semn de mare frumusețe printre indienii maya, i-a explicat Aguilar în șoaptă.

Nu prea avea de ce să se entuziasmeze.

Dar apoi a văzut-o.

Pentru numele lui Dumnezeu!

Nu era o sclavă, se vedea după atitudinea ei. Spre deosebire de celelalte, avea o tunică frumos brodată la gât și tiv cu un model în formă de trestie. Și i se părea deosebit de înaltă pentru o băștinașă. În loc să țină privirile plecate, îl privea drept în față cu ochii ei negri, provocatori.

Cacique îi spuse ceva în șoaptă lui Aguilar.

— Spune că o cheamă Ce Matinali Tenepal. Primul ei nume

este pentru ziua în care s-a născut. Prima zi din a douăsprezecea lună înseamnă o iarbă a Pedepsei. Iar Tenepal. Este numele care se dă cuiva vorbăreț.

În cele din urmă fata și-a plecat privirile, supusă. Dar știa probabil că îi trezise interesul. Nu părea deloc stânjenită și nici nu chicotea ca celelalte.

— Șeful de trib spune că se pricepe la ierburi și este o mare vindecătoare, i-a tradus Aguilar.

S-a întors spre diacon. Îl privea acuzator. Ah, ce enervanți erau popii ăștia.

— Mulțumește-i pentru daruri, a murmurat Cortes.

Cacique a început să vorbească mai agitat.

— Te roagă să nu arzi așezarea, i-a tradus Aguilar. Așa fac învingătorii în această țară păgână, a adăugat el.

Cortes a zâmbit.

— Așa fac peste tot. Dar poți să-l asiguri că nu vom face nici un rău satului. În schimb însă va trebui să renunțe la idolii lui falși și la sacrificiile umane. Spune-le că de aici înainte o să se închine Domnului nostru Iisus Cristos.

A urmat o discuție lungă și agitată. În cele din urmă, Aguilar a spus:

— Nu cred că înțelege tot. O să-i explic mai târziu.

— Bun. Las responsabilitatea salvării sufletelor lor în mâinile tale și ale Părintelui Olmedo. Sunt sigur că este exact ce doreați.

Cortes s-a întors din nou spre femei.

— Stăpâne!

— Ce dorești, Aguilar?

Diaconul era roșu ca racul. Se bâlbâia, incapabil să rostească expresiile potrivite.

— Ce este? s-a înfuriat Cortes.

— Femeile. Bărbații nu trebuie. Să practice. Nici un fel de comerț. Între un gentleman creștin și O. Este interzis de biserică.

— Știu ce propovăduiește biserica. O să-l ajuți pe părintele Olmedo de dimineață; va trebui să-i botezi pe toți în dreaptă credință.

Aguilar părea satisfăcut.

— Mulțumesc.

Când s-a întors, Cortes a văzut-o din nou pe fată privindu-l stăruitor. Pentru o clipă, a citit ceva pe fața ei. Ce să fie? Curiozitate? Teamă? Nu, altceva, imposibil de exprimat în cuvinte. Și-a plecat din nou privirile, dar foarte încet.

Simțea o senzație ciudată în ceafă. Se întâmplase ceva, deși nu știa ce anume.

*

Un zeu!

Avea păr de culoarea porumbului, ochi albaștri și piele palidă, aproape rozalie. Cacique le poruncise să țină privirile plecate, ca să nu-i ofenseze pe Zeii Tunetului, dar nu reușise să se abțină.

Împreună cu celelalte femei se adunaseră la umbra unui copac ceiba, înconjurate de aceste creaturi ciudate.

Uite încă un zeu!

Era mai înalt decât ceilalți, cu o barbă de forma vârfului de săgeată, dar cel mai mult o uimea părul lui. Semăna cu focul; avea culoarea soarelui care sclipea pe discul de aur de la gâtul lui și pe inelele de aur din degete.

Totul era orbitor, înspăimântător, fascinant. Mai încolo stătea un câine, care nu semăna nici pe departe cu animalele pe care le văzuse până atunci. Avea ochi roșii și dinți feroce, ca monstrul de pe tărâmul lui Mictantecutli; cam așa arată probabil fiara care păzea porțile lumii spiritelor. Încercă să nu se arate speriată, dar le auzi pe celelalte fete zbierând și se feri de animal. Zeul cu păr de culoarea focului se amuza de spaima lor.

Pe urmă, pământul se cutremură sub picioarele ei. Când se întoarse, îi văzu pe cei doi monștri care-i înfrânseseră pe războinicii lor. Și observă că fiara nu avea două capete; dar realitatea era mult mai cumplită decât legenda. Unul din zei descăleca de pe ființa aceea uriașă, înaltă cât o casă, cu picioare de piatră, care sufla aburi pe nări. Nu-i venea să creadă.

Pe râu plutea o canoe enormă, cu steagul Șarpelui cu Pene,

în formă de cruce roșie. Nu încăpea nici o îndoială. Venise ziua mult așteptată.

— Uite, i-a spus ea în șoaptă Florii Ploii.

— Da, văd, mămico.

— Ți-am spus eu!

Dar pe el nu-l văzuse. Nu era zeul cu păr galben și ochi turcoaz sau cel cu păr ca focul. Și nici nu semăna cu vreuna din aceste ființe cu bărbi și fețe roz. Unii din ei aveau niște obraji scobiți ca piatra ponce, iar alții.

Ia te uită!

Pentru o clipă simți că i se oprește respirația. Era exact cum și-l imaginase, cum îl văzuse în piramida de la Cholula, cum îl reprezentau miile de statui, sculpturi și basoreliefuri de pe pereții templelor; avea păr negru și barbă de aceeași culoare, care-i ajungea până la umeri și un coif pe cap, împodobit cu pene verzi de quetzal. Ochii lui cenușii o studiau intens, ca și când s-ar fi recunoscut reciproc.

*

S-a lăsat în genunchi, atingând pământul cu degetele și apoi ducându-le la buze. A salutat-o la rândul lui, făcând o mică plecăciune și zâmbind.

— Quetzalcoatl, a spus ea, în limba ei și apoi în chontal maya. Șarpele cu Pene.

Cortes s-a întors spre Aguilar.

— Ce a spus?

Aguilar se uita când la unul când la altul, roșu la față. Apoi a clătinat din cap.

— Nimic, un salut tradițional, atâta tot.

Dar a continuat s-o privească mult timp după ce Cortes se întorsese să le salute pe celelalte, iar Mali a simțit instinctiv că își făcuse un dușman din el.

Șase.

Ridicaseră o mare cruce de piatră la umbra a doi palmieri și sub ea, atârnând într-un cui bătut în copac, era tabloul unei mame cu pruncul la sân. Mali știa ce fi de ceremonie urma să aibă loc. Mayașii foloseau crucea drept simbolul fertilității și tabloul din copac era un semn și mai evident că zeii voiau să

se împerecheze cu ele.

Știa că ar trebui să se teamă. Celelalte fete șușotiseră între ele noaptea trecută, întrebându-se ce soartă vor avea. Floarea Ploii auzise că penisul zeilor avea gheare ascuțite ca obsidianul și vor muri toate în chinuri groaznice. Altă fată credea că sămânța zeilor nu va evolua într-o formă omenească, ci într-un jaguar și, când va veni timpul să se nască, va sfâșia pântecul mamei cu colții.

Dar nu erau decât niște fete tabascane proaste.

Totuși îi era și ei frică.

Cu o noapte înainte, cel numit Aguilar încercase să le explice ce o să se întâmple. Dar era greu să-l înțelegi, pentru că vorbea cu înfloriturі, pe ocolite.

Acum, în timp ce le conducea pe plajă pe celelalte fete, Zeii Tunetului se aliniaseră de-o parte și de alta, urmărindu-le din priviri. Se simțea privită. I se accelerase pulsul și-i venea să amețească.

Regreta că tatăl ei nu era aici să asiste la acest moment sublim.

Călugărul Olmedo și fratele Aguilar așteptau sub palmieri, de-o parte și de alta a crucii. Și mai încolo era Șarpele cu Pene, pe care ceilalți îl numeau Cortes. În spatele lui era zeul cu ochi superbi de turcoaz, Puertocarrero și lângă el, cel cu păr de foc, Alvarado, zâmbea și-i șoptea ceva zeului cu barbă de lângă el. Era liniște. Nu se auzea decât vântul foșnind în palmieri și fâlfâitul steagurilor. Bătea dinspre est, așa cum îi poruncise, mai mult ca sigur.

Aproape toți Zeii Tunetului erau în armură. Soarele se reflecta orbitor în oțelul lucios.

Când ajunse la cruce, Aguilar îi spuse să îngenuncheze pe nisip. Călugărul Olmedo se aplecase spre ea, cu un mic vas plin cu apă.

— Renunți la diavol și la toate lucrările lui? a întrebat-o Aguilar în latină.

Îl privea uluită de această nouă limbă.

— Spune da, a îndemnat-o el în limba mayașă.

— Da, a murmurat Mali.

— Îl accepți pe Iisus ca Mântuitorul tău și pe Tatăl lui ca unicul și singurul Dumnezeu adevărat?

— Ce tot vorbește?

— Răspunde da, a îndemnat-o din nou.

— Da.

Aguilar i-a făcut semn lui Olmedo, care i-a turnat câteva picături de apă pe păr și a început să vorbească repede în limba aceea ciudată. Pe urmă, Aguilar i-a pus o mână pe umăr.

— Ești mântuită, grație lui Dumnezeu. Noul tău nume este Dona Marina. Mergi în pace.

*

Erau douăzeci de femei, prea puține pentru toți ofițerii lui. Fetele așteptau cuminți sub copacul ceiba. Îl priveau toți, curioși. Le dovedise că era un comandant neînfricat în bătălii, iar acum trebuia să le arate că puteau avea încredere în el, în toate privințele.

A luat femeile de mână, una câte una și le-a prezentat pe rând, fiecărui ofițer; nu-i exclusese nici pe cei cârcotași ca Ordaz sau Leon, dar nici pe Jaramillo și Sandoval, susținătorii săi. Ofițerii inferiori, cum ar fi Morla, Lugo și Grado primiseră fetele șașii, spre amuzamentul celorlalți. Jaramillo îi sfătuia să le pună săculeți pentru zahăr pe cap când or să se împerecheze cu ele.

Râsetele îl ofensau pe Cortes, dar nu spuse nimic.

Pe urmă se gândi la Benitez – un bun călăreț, care dovedise o vitejie ieșită din comun la Cetula. Deși în Cuba avea reputația unui om iute la mânie, era un potențial aliat, dacă-i făceai concesii, iar dacă nu, un ghimpe incomod.

Mai rămăseseră trei fete, cele mai drăguțe. Cortes alese pentru Benitez o fată micuță, cu piele cafenie, nas coroiat și ochi negri, sclipitori, de pisică. Era drăguță, dar avea o figură arogantă, care sugera o fire aprigă. Cu atât mai bine, o să-i dea bătăi de cap.

Acum erau numai două, Malinali și alta, cu sâni mari. Alvarado și Puertocarrero îl priveau intens, gata să se arate mulțumiți sau revoltați, în funcție de alegerea lui. Ce să facă,

să lase pe vreunul din ei fără companie pentru a-și satisface propriul său interes?

Se gândi bine: Alvarado era un luptător loial și neînfricat; Puertocarrero îi era de asemenea credincios, deși dovedise că nu-i plăcea să se lupte, atât în confruntarea de pe râu, cât și la Ceutla. Dar balanța atârna mai mult în favoarea lui, pentru că era de familie nobilă și avea prieteni influenți la curte.

Se uită la cea pe care o chema Mali. O iapă sălbatică, dornică să fie încălecată și îmblânzită. Dar ambiția era mai puternică decât dorința. Furia amenința să-l sufoce, încerca să se convingă că luase o hotărâre înțeleaptă.

I-o dădu lui Alvarado pe cea cu sâni mari și apoi se întoarse spre Mali. Ochii ei negri îl sfredeleau. Dorința și nerăbdarea lui se oglindeau în privirile fetei. O luă de mână și o conduse spre Puertocarrero.

Părea uimită.

Gata, terminase ce avea de făcut. Oamenii lui murmurau mulțumiți. Cortes dovedise o diplomație deosebită.

„A fost necesar”, își spuse el, întorcându-se să-și ascundă părerea de rău. Nu avusese încotro. „Dar tot a mea o să fie până la urmă, sunt sigur”.

Șapte.

— Spune că va fi blând cu tine, murmură Aguilar.

Părea tulburat; Mali se întreba dacă avea de gând să stea cu ei toată noaptea, să-i traducă vorbele de alint ale noului ei soț, în timp ce o străpungea.

— Spune-i că sunt virgină, a zis ea.

Aguilar se arătă surprins și încântat în același timp.

— Adevărat? Ți-ai păstrat virtutea?

— Nu, dar spune-i oricum. O să mă aprecieze mai mult.

Lumânarea pâlpâia în briza ușoară a nopții. Lumânările erau altă minune. Unsoarea fierbinte se prelingea pe masă și umbrele dansau pe pereți.

Aguilar strânse la piept Cartea Orelor, ca pe un talisman.

— Vrea să știe dacă dorești să întrebi ceva.

— Da, cum îl cheamă.

— Alonso. Alonso Puertocarrero, i-a răspuns Aguilar. Este un

gentleman spaniol, creștin, de familie foarte bună.

Mali îi repetă numele de mai multe ori Alonso. În rest nu-l înțelesese pe Aguilar. Bolborosise un amestec de cuvinte în castillana și maya.

— Mai dorești să știi ceva? se interesă Aguilar.

— Întreabă-l dacă este un zeu.

Aguilar s-a înroșit la față.

— Nu există decât un singur zeu, a șuierat el. Noi, muritorii, ne naștem în păcat. Încetează cu prostiile astea.

Un singur zeu. Se referea la Cortes, probabil, se gândi ea, încuviințând din cap.

Aguilar asudase. Se ridică să plece.

— Dacă îți cere să faci ceva. Nenatural. Nu trebuie să accepți.

Mali era amuzată și uimită în același timp. Observase că devenea foarte nervos ori de câte ori venea vorba de grota plăcerii.

— Voi face bucuroasă orice îmi va cere, a spus ea.

Răspunsul ei l-a pus pe fugă.

*

Aguilar se împiedică în beznă. Bărbații aceștia – la fel ca majoritatea bărbaților, de altfel, erau niște animale. Dar avea nevoie de aceste animale, ca să aducă mântuirea dumnezeiască în această țară păgână, sălbatică.

Și nu avea încredere în Mali. Unele indience, acelea grase, cu fețe blânde, rotunde și ochi șașii aveau probabil un suflet care putea fi salvat. Dar asta nu: văzuse diavolul în privirile ei întunecate, adânci.

*

Puertocarrero se așeză lângă ea, pe covorașul de trestie. Acum, la lumina lumânării putea să-l studieze mai bine. Îi atinse părul ciudat, de culoarea mătăsii de porumb. Barba era sârmoasă, dar părul de pe cap i se părea surprinzător de moale.

— Caro, a murmurat el.

Fata i-a atins brațul, uimită de puful moale gălbui. Se temea puțin de el, fără să vrea.

Se pare că-i simțise încordarea. O întinse încet pe spate, mângâind-o pe păr. Îi șoptea vorbe de alint în limba lui, pe care n-o înțelegea. Dar glasul lui blând o alina.

Trupul lui o înspăimânta și o fascina în același timp. Îl ajută să se dezbrace. Pielea lui nu era netedă, așa cum ar fi trebuit să fie; pieptul, burta și coapsele erau acoperite de un puf creț, auriu, mai fin decât barba lui, dar, după ce s-a obișnuit, nu i s-a mai părut atât de neplăcut. Era mulțumită că previziunile macabre ale Florii Ploii se dovediseră neadevărate. Maquantuitl-ul lui nu avea gheare. Dar era mare când se umfla; poate pentru că și ei, spaniolii, erau atât de solizi.

Nu s-a grăbit, spre deosebire de Tigrul Lip Plug. S-a împerecheat cu ea față-n față, nu pe la spate, așa cum se obișnuia la indieni. După primele clipe, nu a simțit nimic. Era prea speriată și uluită de tot ce se întâmplă.

Peste puțin timp s-a cutremurat și și-a scuipat sămânța înăuntrul ei. Și din clipa aceea, a știut că viața ei se schimbase irevocabil; era ca și când un râu și-ar fi oprit curgerea sinuoasă și s-ar fi năpustit peste stânci către ocean, un ocean numit Cortes.

Tenochtitlán.

Cei trei bărbați se târau prin cameră pe coate și genunchi.

— Stăpâne, stăpânul meu, marele meu stăpân, murmura unul din ei, cu un glas tânguitor.

Motecuhzoma i-a primit în toată splendoarea lui. Pe buza de jos sclipea un vultur aurit și avea cercei de turcoaz în urechi. Mantia roșie era din blană de coiot și pene de quetzal, brodată pe margini cu un model în formă de ochi.

Îi privea disprețuitor pe cei dinaintea lui. S-a întors și i-a șoptit ceva prim-ministrului său, Femeia-Șarpe.

— Stăpânul vrea să știe de ce ați venit la palatul lui.

Cei trei pescari amuțiseră, sperând că unul din ei va avea curajul să vorbească. În cele din urmă, cel mai în vârstă și-a luat inima în dinți.

— Venim din satul Coatzacoalcos, din Tehuantepec. Acum patru zile, au apărut în golful nostru canoe uriașe, fără lopeți. Pânzele lor prind vântul și au steaguri mari, împodobite cu

cruci roșii! A doua zi, am văzut niște ființe cu bărbi mari și coifuri de aur, care sclipeau în soare. Au venit la țărm și au cerut apă proaspătă și mâncare. Le-am dat tot ce am avut – niște curcani, porumb. Au rămas timp de două apusuri și pe urmă au plecat mai departe, spre est, în canoele lor.

Figura lui Motecuhzoma i-ar fi îngrozit, fără îndoială pe cei trei pescari, dacă ar fi îndrăznit să-l privească. Dar un asemenea curaj i-ar fi costat viața. Așa că au așteptat în genunchi, fără să știe ce efect avuseseră cuvintele lor asupra împăratului. În cele din urmă, Motecuhzoma și-a revenit și a șoptit încă o întrebare Femeii-Șarpe.

— V-au lăsat ceva în schimb? i-a întrebat Femeia-Șarpe pe pescari.

Omul s-a târât spre tron, cu o bucată de pesmet în mână. A lăsat-o pe postamentul de marmură de la picioarele lui Motecuhzoma.

— Au spus că este hrana lor, a zis el.

Motecuhzoma a încuviințat din cap și Femeia-Șarpe a luat pâinea și i-a dat-o împăratului. Motecuhzoma a cântărit-o în palmă. Hrana zeilor era grea și tare ca o rocă vulcanică. A încercat să muște un colț, dar n-a reușit.

Pe urmă s-a întors din nou spre primul-ministru și i-a șoptit ceva.

— Stăpânul vrea să știe dacă aceste creaturi v-au spus ceva.

— Da, că trebuie să renunțăm la sacrificiile umane, a murmurat omul. Altfel o să ne pedepsească.

Motecuhzoma a gemut. Sunetul a răsunat ca un șuierat de șarpe în sala cea mare. Nu încăpea nici o îndoială. Șarpele cu Pene se întorsese, așa cum spunea profeția.

Strânse pesmetul în pumn și-i șopti câteva ordine Femeii-Șarpe.

— Așteptați în curte. Să nu spuneți nimănui ce ați aflat. Altfel veți plăti cu viața.

Ușurați că audiența se terminase, bărbații s-au retras spre ușă, fără să se întoarcă spre tron.

După plecarea lor, Motecuhzoma s-a întors spre Femeia-Șarpe.

— Dă-i preoților să-i sacrifice, a spus el. Nu trebuie să se afle ce știu.

— Așa va fi, l-a aprobat Femeia-Șarpe.

Pe urmă, Motecuhzoma și-a concentrat atenția asupra substanței divine din pumnul lui.

— Ce părere ai despre povestea asta?

— Sunt niște bieți pescari. Cum să luăm în seamă spusele unor oameni atât de simpli? Poate că acești străini nu sunt niște zei. Poate sunt doar ambasadorii unor tărâmuri îndepărtate.

— Imposibil! Tenochtitlán este centrul lumii noastre. În rest nu mai există nimic decât marea și cerul.

Motecuhzoma a clătinat din cap.

— Este Quetzalcoatl! șarpele cu Pene. Iar steagul cu cruce roșie este al lui. A venit din est, unde a fugit ultima oară, în zori. Și a prins vântul în barca lui. Și a vorbit despre sacrificiul uman! Nu poate fi altul decât el.

Femeia-Șarpe nu i-a răspuns.

„Am fost blestemat de când m-am așezat pe tronul acesta”, s-a gândit Motecuhzoma. „Acum, când a venit clipa, mă simt aproape ușurat. Nu mai am de ce să mă tem de viitor.”

S-a uitat la pesmetul din mâna lui și apoi l-a dat primului-ministru.

— Pune-l într-o urnă de aur. O să-l ducem la templul Șarpelui cu Pene din Tollan. Dacă se va întoarce, trebuie să vadă că am tratat cu respect lucrurile lui.

— Am înțeles, Mare stăpân.

După ce Femeia-Șarpe a plecat, Motecuhzoma a rămas singur în sala cea mare. Frica îi sfredelea inima ca un cuțit.

Și-a lăsat capul pe spate și a scos un strigăt, ca un animal rănit, prins în capcană.

Potonchan.

Femeia și-a lăsat capul pe spate și a scos un strigăt, ca un animal rănit prins în capcană.

„Ia te uită”, s-a gândit Benitez. „O virgină!”

Gândul că se culcase cu o sălbatică îl uimea și-l excita în același timp. Auzise marinarii vorbind despre oameni care se

împerecheaseră cu animale și fapta lui i se părea la fel de josnică. Totuși, trebuia să admită că era curată și avea un miros ciudat, într-adevăr, dar plăcut. Era tânără. N-avea decât vreo șaisprezece ani. Nu mai visa de mult să se culce cu o virgină de șaisprezece ani. Probabil că mulți bărbați l-ar considera norocos. Totuși, când își amintea ce văzuse în templul acela blestemat, se întreba ce era atât de grozav să te împerechezi cu o sălbatică.

Afară, maimuțele sporovăiau enervant, ca un cor al iadului.

În ciuda sentimentelor lui, se purtă blând cu ea, încercând să nu-i provoace suferință. La lumina lumânării, observase că avea un corp frumos. La început, s-a mirat că nu avea păr între picioare, deși nu-l deranja prea mult.

Ajunse repede la orgasm și scoase un strigăt de plăcere.

Când se uită la ea, observă că avea obrajii uzi de lacrimi. Pentru că nu vorbeau aceeași limbă, nu avea cum să afle dacă suferea sau avea alte motive. Poate plângea după o mamă, soră sau iubit, lăsați pentru totdeauna la Tabasco.

Și, spre surprinderea lui, se gândi că ființa din brațele lui nu era probabil atât de sălbatică sau necivilizată cum crezuse la început. I-a mângâiat părul și i-a șoptit cuvinte de consolare pe care nu le înțelegea. Se simțea stânjenit de fapta lui.

Tollan.

Semnele rele începuseră să apară cu mult înainte de înscăunarea lui Motecuhzoma. Cu timpul, deveniseră prea numeroase ca să le consideri întâmplătoare. Mai întâi apăruse o piatră însângerată pe cer în fiecare noapte. Un an în șir. Pe urmă dispăruse spre vest, împrăștiind scântei, ca un buștean aprins. Avea o coadă lungă și strălucitoare, îndreptată către est; după aceea trăsnetul lovise templul păsării cântătoare și-l aprinsese; apoi se auzise o femeie fantomatică plângând noaptea pe străzi; și acum câteva zile se născuse un copil cu două capete.

Omul-cu-capul-înconjurat-de-fum erupsese, scuipând fum pe cer în fiecare zi și noaptea. Ardeau munții spre est ca un al doilea soare.

Se apropia clipa.

De ce trebuie să port eu această povară? se întreba Motecuhzoma. Dintre toți marii împărați din Mexica, de ce am fost ales tocmai eu?

*

Preoții îi purtaseră lectica pe umeri până la Tollan. Străvechiul oraș fusese capitala Șarpelui cu Pene când venise pe pământ cu mulți ani în urmă, dar acum era abandonat, părăsit în câmpia cu soare strălucitor și vânturi aspre. Casele se prăbușiseră demult și nu se păstraseră decât piramidele templelor și coloanele palatului, care semănau cu coastele albite de vreme ale unui uriaș mort de nu știu când. Acum străzile erau populate doar de buruieni și șerpi cu clopoței, dovadă mută a faptului că până și marile civilizații se prăbușesc până la urmă.

Motecuhzoma coborî din litieră și fu purtat de preoți pe treptele piramidei. Era târziu, după-amiaza. Vântul deșertului mătura pietrele, stârnind nori de praf și pietriș. Șarpele cu Pene, zeul vânturilor, îi urmărea.

O falangă de războinici tolteci dăltuiți în piatră, înalți de cinci metri, păzeau acoperișul templului. Dincolo de ei, o cioară tremurând în vântul deșertului se cocoțase pe un chacmool înclinat. Și-a luat zborul cârâind când i-a văzut.

Altă rafală de praf biciui obrajii lui Motecuhzoma. Spre est, în spatele munților, un cer cenușiu, de plumb, era luminat de tunete și trăsnete.

Altarul însuși, sanctuarul zeului și străvechiului său inamic se afla în centrul piramidei, într-o încăpere sub pământ. Motecuhzoma a coborât treptele singur, ducând pesmetul tare într-o urnă de aur, acoperit cu o pânză brodată.

Vântul gemu din nou.

*

Jos, se afla Piatra Soarelui, o piesă rotundă de bazalt negru-cenușiu, cu gravuri complicate, înaltă până la talia unui om și atât de lată, încât putea cuprinde doi bărbați întinși. Pe roata ei era o hartă a istoriei. Și viitorului omenirii. Panouri pătrate prezentau distrugerea lumilor anterioare. Fuseseră încă patru sori înainte de cel de azi; primul fusese distrus de tigri, al

doilea de furtuni, al treilea de foc și al patrulea de inundații. Iar acum, după cum știa orice mexican, trăiau ultimele zile ale celui de-al cincilea soare, ultimul soare, ultima zbatere a lumii lui, înainte să se stingă. În mijlocul pietrei era zeul-soare, Taratiuh, cu un cuțit în gură.

Ultima lume va muri de cuțite.

Șarpele cu Pene îl privea pe Motecuhzoma din bezna de după altar. Împăratul îl zărea cu greu în beznă; era un șarpe cu barbă care decora scheletele umane, trupurile mexicanilor.

Motecuhzoma începu să respire întretăiat. O bufniță se uită la el de pe altar. Apoi se zbătu orbește, speriată de spațiul îngust și când găsi intrarea își luă zborul spre cer.

Alt semn rău.

Motecuhzoma puse urna pe altar, cu pioșenie și apoi luă unul din spinii din receptaculul de piatră sculptat în formă de șarpe. Pe urmă își scoase mantia și pânza înfășurată în jurul taliei, îngenunche gol în fața Șarpelui cu Pene și își înțepă penisul cu ghimpele, adunând sângele din rană în vasul de piatră. După aceea își înțepă lobul urechilor, coapsele și limba, adunând cât mai mult sânge.

Când a terminat, era plin de sudoare și gâfâia de durere. Apoi se ridică încet și aruncă sângele în fața Șarpelui cu Pene.

*

Când Motecuhzoma a ieșit din templu, cu mantia plină de sânge, i-a poruncit Femeii-Șarpe să astupe altarul, ca să nu mai poată fi descoperit niciodată. Pe urmă, preoții l-au dus pe trepte și l-au urcat în lectică. N-a scos nici o vorbă în drum spre Tenochtitlán. Se uita posomorât înainte, gândindu-se cu groază la viitor. De fapt, făcuse tot ce putuse să mulțumească zeii. Dacă Șarpele cu Pene trebuia să se întoarcă, nu o să se opună inevitabilului. Era bine să se termine mai repede.

Opt.

San Juan de Ulua.

Au sosit în dimineața din duminica Paștelui, anunțați de bubuitul tobelor de piele și sunetul cornurilor de scoică.

Erau 52 de șefi, unul pentru fiecare an al unui ciclu. Razele soarelui se reflectau în pectoralii de aur și ornamentele

buzelor, iar penele verzi de quetzal fluturau în briza dimineții. Erau mai scunzi decât spaniolii, dar musculoși. Aveau fețe late, pătrate și nasuri coroiate, iar părul le atârna pe umeri. Aveau breton și își strângeau podoaba capilară în vârful capului. Erau înarmați.

Cortes i-a primit sub palmieri, la câțiva metri de tabără. Conducătorul delegației a făcut un pas înainte. Avea un ornament de jad prins în nas. Cortes își stăpânea cu greu dezgustul față de această banalitate.

Omul a atins pământul cu degetele și apoi le-a dus la buze. Cortes i-a făcut o plecăciune și apoi l-a chemat pe Aguilar să traducă.

Băștinașul a terminat ceremonia salutului și Cortes aștepta nerăbdător să afle ce dorea. Aguilar părea derutat. I-a spus ceva vizitatorului în limba mayașă. Acum era rândul băștinașului să se arate derutat.

— Ce se petrece aici? a întrebat Cortes.

— Nu înțeleg această limbă, i-a răspuns Aguilar. N-am mai auzit-o în viața mea.

— Dacă nu ești în stare să-mi traduci, atunci ce să fac cu tine?

— Am stat opt ani printre mayași, a protestat Aguilar. Acest om nu vorbește într-un dialect, ci în altă limbă.

Auzi un glas în spatele lui, o voce de femeie. Când se întoarse, o văzu pe camarada cu ochi negri, pe care i-o dăduse lui Puertocarrero. Zâmbea misterios.

— Ce spune? îl întrebă el pe Aguilar.

— Cred că îl înțelege pe acest străin, a răspuns diaconul, încruntat. Spune că limba aceasta se numește nahuatl.

— Atunci adu-o aici!

Cortes îi făcu semn să se apropie.

— O să dureze mult, dar cel puțin o să ne înțelegem. Eu o să vorbesc cu tine, tu cu ea și ea cu musafirul nostru! Și acum, Aguilar, hai să aflăm ce vor acești gentlemeni de la noi!

*

Conversația se înjghebă încet-încet. Străinul se prezentă drept Teutititl – Aguilar îl pronunța Tendile – și era mexican,

guvernatorul provinciei unde debarcaseră. Le ura bun venit în numele marelui Motecuhzoma, Onoratul Prim Conducător al Triplei Alianțe. El însuși, continuă bărbatul, era unul din vasalii lui Motecuhzoma, care era cel mai mare prinț din întreaga lume și locuia dincolo de munți, într-un loc numit Tenochtitlán.

Cortes părea încântat de această informație.

Tendile le-a făcut semn sclavilor să se apropie. Au așezat carpete pe pământ și au întins darurile aduse pentru Cortes; erau câteva figurine din aur, niște bijuterii, mantii împodobite cu pene verzi de quetzal și zece baloți de pânză albă, fină. Mai erau de asemenea câțiva curcani, prune și prăjituri din porumb.

Aguilar i-a spus lui Mali să mulțumească pentru daruri. Cortes i-a dat un ordin lui Alvarado, care a pornit în goană spre tabără. Probabil că voia să aducă ceva în schimb.

Între timp, Tendile vorbea direct cu Mali.

— Cine sunt însoțitorii tăi păroși? Sunt oameni? Ce au de gând cu noi?

Mali i-a pus întrebarea lui Aguilar, care i-a tradus-o lui Cortes.

— Spune-le că am fost trimiși de majestatea sa catolică. Carol al Cincilea, Regele Spaniei, care a auzit de Marele stăpân Motecuhzoma. M-a trimis aici să fim prieteni, să facem negoț și să-i arăt calea spre dreapta credință.

„Ce tot vorbește?" se întrebă Mali. „Păcat că nu pot discuta direct cu Cortes! acest Aguilar este un prost." Ezită pentru o clipă, gândindu-se la un răspuns mai potrivit.

— Profețiile antice s-au împlinit! i-a spus ea lui Tendile. Șarpele cu Pene s-a întors.

S-a făcut liniște. Tendile nu părea surprins de această afirmație. Se aflase probabil de expediția lor.

— Este într-adevăr un zeu? A întrebat el, în cele din urmă.

— Uită-te la fața lui albă și barba neagră. Nu-l recunoști?

Tendile și-a concentrat atenția asupra lui Cortes. Se citea pe fața lui cât era de emoționat.

— Imposibil! A exclamat el.

— S-a întors din est pe o plută mare, așa cum a promis că va face. Uită-te cum este îmbrăcat – poartă culorile Șarpelui cu Pene!

— Nu este un om, i-a mai spus Mali. Îl cheamă Tonatiuh. Zeul Soarelui.

— Ce spune? a întrerupt-o Aguilar, nerăbdător. Pare agitat. Vrea să-i povestesc despre misterele crucii?

Mali se încruntă. Misterele crucii? Pentru mayași, crucea simboliza fertilitatea. Doar n-o să-i povestească lui Tendile cum se fac copiii!

— Vrea să știe de unde vine stăpânul meu și de ce s-a întors, i-a răspuns ea.

— Să se întoarcă? ah, deci își amintesc de călătoria lui Grijalva de anul trecut!

A vorbit repede cu Cortes și apoi s-a întors spre Mali.

— Spune-i că stăpânul meu, Cortes, este supusul unui mare rege, care trăiește dincolo de mare, spre răsărit. Stăpânul meu, Cortes, ar vrea să știe unde și când putem să discutăm personal cu Motecuhzoma și să-i dăm vestea cea bună despre singura religie adevărată.

„Ce însemna aiureala asta?" se întrebă Mali. Apoi se întoarse spre Tendile.

— Șarpele cu Pene vrea să-l întâlnească imediat pe Motecuhzoma. Cred că îți imaginezi, stăpâne, că au multe de discutat împreună. Chestiuni care-i privesc numai pe zei.

Tendile a clipit din ochi, încercând să-și păstreze nepăsarea.

— Cum poate cere să discute cu Marele Conducător? a spus Tendile. De-abia a sosit pe pământurile noastre.

— Sunt pământurile lui, a protestat Mali. Așa că poate face cum dorește.

— Stăpânul meu, Cortes, vrea să știe ce se întâmplă, a spus Aguilar, întrerupându-le din nou conversația.

Mali se întreba cum ar putea să-i răspundă fără să-l ofenseze pe Cortes.

— Spune-i că va transmite dorința lui Motecuhzoma, dar nu știe dacă poate aranja imediat o întâlnire. Doar abia ați venit. Cred că stăpânul nostru vrea să se odihnească.

Urmă alt schimb de cuvinte.

— Stăpânul Cortes spune că nu obosește atât de ușor și trebuie să îndeplinească imediat misiunea regelui său.

Mali se gândi mult timp. Se întrebă cine o fi acest mare prinț de care se temea atât Cortes. Probabil că se referea la Olintecle, tatăl tuturor zeilor.

Se întoarse din nou spre Tendile.

— Acum ai reușit să-l înfurii, a spus ea. Spune că vrea să-l întâlnească neapărat pe Motecuhzoma. L-a trimis Olintecle în persoană.

Alvarado aduse câteva daruri, cărate de sclavii lui cubanezi: un cufăr cu mărgele albastre de sticlă și un scaun mâncat de carii în timpul călătoriei de întoarcere din Cuba.

— Spune-i așa acestui Tendile, zise Aguilar. Stăpânul meu, Cortes, speră că lui Motecuhzoma o să-i placă aceste daruri. Poate folosi acest scaun drept tron, când o să ne întâlnim.

Tendile părea impresionat.

— O să-i transmit, i-a promis el lui Mali.

Dar se uita la fel ca fata la scaunul mâncat de carii și se gândeau amândoi la același lucru: era o insultă revoltătoare la adresa regelui lor.

*

Tendile a fost informat că era duminica Paștelui, o sărbătoare foarte importantă pentru spanioli, iar el și escorta lui erau invitați să asiste la prima lor slujbă catolică. S-au așezat pe carpete, la umbra palmierilor, în timp ce călugărul Olmedo și Aguilar au fixat o cruce mare de lemn în nisip. Pe urmă, călugărul a spus o rugăciune în timp ce Aguilar suna dintr-un clopoțel de argint pe care-l adusese de pe vas. La sfârșit, Olmedo, un bun tenor, a cântat misa.

— Ce fac? a întrebat-o Tendile pe Mali. Ce beau? Sânge?

Mali a ezitat. Nu știa despre obiceiurile lor decât tâmpeniile înșirate de Aguilar.

— Este sânge, dar nu sânge uman, i-a răspuns ea. Este sângele zeului lor.

Tendile părea uluit.

— Zeii noștri cer sânge de la noi, continuă Mali, din ce în ce

mai sigură pe ea. În schimb, Șarpele cu Pene și adepții lui cer sângele de la zeii lor. Zeii se sacrifică pentru ei.

Tendile amuțise. Se întreba ce va spune Marele Conducător când o să afle.

*

Cortes îi studia pe mexicani. De când sosise Tendile în tabără, doi din escorta lui se așezaseră pe carpetele de trestie și începuseră să deseneze tot ce vedeau. Va să zică așa, s-a gândit el; nu era doar o delegație de bun venit, ci și o delegație de spioni. Poate că va fi în avantajul meu.

După slujbă, s-a întors spre Alvarado.

— Spune-le lui Benitez și celorlalți să pună șaua pe caii lor. Și Mesa să pregătească artileria. O să le facem o demonstrație sălbaticilor ăstora ca să aibă ce povesti lui Motecuhzoma.

Alvarado zâmbi și se grăbi să-i îndeplinească ordinele.

Cortes conduse pe Tendile și escorta lui pe plajă.

— Anunț-o pe Mali că vreau să le arăt ceva oaspeților mei, îi spuse el lui Aguilar.

Mali transmise informația mexicanului.

Tendile îi urmă la fel de mândru cum venise. Ceilalți mexicani porniseră și ei spre plajă, cu nasul în sus.

„Ce aroganți sunt”, se gândi Cortes.

Deodată răsună un bubuit de tunet, deși cerul era senin. Toți mexicanii căzură în genunchi, îngroziți. Chiar și Tendile. Tunurile traseră din nou.

Cortes se abținea cu greu să nu zâmbească. Mica demonstrație pe care o aranjase avea exact efectul scontat. Tendile și suita lui tremurau îngroziți.

Încă o salvă zgudui văzduhul. De partea cealaltă a golfului, cocotieri uriași se prăbușeau pe plajă ca niște crengi de copaci.

Când demonstrația se încheie, Tendile și anturajul lui se ridicară în picioare. Cortes îi făcu semn lui Alvarado, care scoase sabia și o ridică în aer. Din capătul opus al plajei, apărură jinetas, urmați de câinii războinici, galopând spre ei în formație strânsă. Copitele cailor frământau nisipul tare, umed.

Mexicanii rămaseseră cu gura căscată. Tendile făcu un pas înapoi, cenușiu la față. Ceilalți se îngrămădiră în jurul lui.

Călăreții trecuseră atât de aproape de ei, încât îi atinseseră cu crupa cailor.

Cortes îi văzu pe scribii lui Motecuhzoma transcriind furibund tot ce văzuseră. Era convins că va face o bună impresie Marelui Conducător.

*

Mali îl privea. „Este exact cum m-am așteptat. Nu se teme de nimic. I-a făcut să tremure chiar și pe mexicani. O să mai stau un timp cu Alonso, dar acest zeu este al meu. Destinele noastre sunt unite."

I-a spus ceva lui Aguilar.

— Stăpânul meu Cortes vrea să-i transmiți următoarele lui Tendile, a anunțat-o Aguilar. Sper că, în curând, o să aibă marea plăcere să discute personal cu Motecuhzoma.

Mali transmise aceste cuvinte zâmbind.

Se bucura să-l vadă pe marele stăpân mexican asudând ca o fată! Pentru prima dată în viața ei se simțea puternică. „Nu mai sunt fetița care se zbate legată într-o magazie sau prințesa neajutorată care-și privește tatăl zbătându-se în timp ce soldații lui Motecuhzoma îi iau viața. Nu mai sunt un gunoi, ci vântul cel puternic, respirația zeilor."

*

Tendile așteptă câteva clipe să-și recapete demnitatea, iar apoi făcu semn spre Alvarado.

— Îl întreabă pe Tonatiuh dacă poate să-i dea coiful lui, ca să i-l dăruiască lui Motecuhzoma, i-a tradus Aguilar lui Cortes.

Alvarado râse amuzat când auzi ce voia. Apoi își scoase cabasset-ul și i-l aruncă lui Mali, spunând:

— I-l împrumut un timp, dacă mi-l înapoiază plin cu aur!

Cortes se pregătea să intervină, dar Aguilar și Mali traduseseră deja vorbele lui. Păcat că Alvarado își dădea drumul la gură fără să se gândească. O asemenea pretenție le dezvăluia intențiile.

Tendile se încruntă și urmă o discuție aprinsă.

— Ce spune? se interesă Cortes.

— Vrea să știe, evident, i-a răspuns Aguilar, de ce ne interesează atât de mult aurul.

Se lăsă o liniște stânjenitoare. Câțiva spanioli se uitară unii la alții.

Cortes se gândea la un răspuns potrivit.

— Spune-i că spaniolii suferă toți de o cumplită boală de inimă și aurul este singurul leac.

— Amin! a exclamat Jaramillo, zâmbind.

*

Tendile a plecat, promițând că o să se întoarcă în curând să le transmită răspunsul lui Motecuhzoma. Cortes încercă să-și ascundă entuziasmul. Discuția despre aurul, puterea și bogățiile lui Motecuhzoma îl convinsese că se afla într-adevăr aproape de marea descoperire la care se gândea.

Se uită la fată.

— Spune-i că-i mulțumesc, i-a poruncit el lui Aguilar. Pe viitor, va sta lângă mine, să mă ajute să discut cu mexicanii.

Lui Aguilar nu-i convenea, dar îi traduse.

Mali lăsă capul în jos, înroșindu-se de plăcere. Cortes observase reacția ei. Presimțirile lui nu-l înșelaseră. Dintre toate darurile primite în dimineața aceea, ea se va dovedi probabil a fi cel mai valoros.

Nouă.

Cortul lui Cortes fusese ridicat în spatele dunelor, la umbra palmierilor. Mătasea albastră fâlfâia în briza oceanului. Cortes stătea la o masă de lemn, cu valetul și majordomul lângă el.

Mali îl privea. Avea un farmec deosebit, se gândi ea. Avea ochi de bufniță și, când te privea, nu puteai să-ți dezlipești ochii de la el. Observase pentru prima oară cicatricea de pe bărbie și buza de jos, ascunsă de barbă. Se întreba dacă și el fusese atacat de Monstrul Pământului, ca alt zeu de-al lor, Tezcatlipoca.

Îi spuse ceva pe limba lor lui Aguilar.

— Vrea să știe unde ai învățat graiul mexicanilor.

— Nu sunt din Tabasco, îi răspunse ea.

Se întreba cât putea să-i spună din povestea ei. Îi era rușine să-i mărturisească tot.

— Vin dintr-un loc numit Painali. Acolo se vorbește o limbă evoluată – nahuatl. Când eram mică. Am fost prinsă. Și luată sclavă.

Cortes își sprijini coatele pe masă.

— Te întreabă dacă îl știi pe acest Motecuhzoma, a spus Aguilar.

— Am fost odată la Tenochtitlán, în copilărie. L-am văzut trecând pe stradă sub un baldachin. Știu doar că este cel mai bogat prinț din lume. Dar și cel mai crud.

— Orașul acesta – Tenochtitlán. Cum este?

Mali îi răspundea lui Cortes, deși Aguilar era intermediarul dintre ei. Voia să-i arate că era o ființă demnă și nu se temea de el.

— Tenochtitlán este construit pe un lac, în mijlocul unei văi mari, înconjurate de munți. Este cel mai frumos oraș din lume. Locuiesc aproape o sută de mii de oameni acolo.

Aguilar zâmbi. Bănuia că exagera, se gândi Mali.

— Sunt bogați?

Acum fu rândul lui Mali să zâmbească.

— Mexicanii stăpânesc jumătate din lume, iar cealaltă jumătate le plătește tribut în fiecare an.

Cortes părea satisfăcut de răspuns.

— Spune că vei fi răsplătită pentru serviciile tale, i-a tradus Aguilar.

Apoi a adăugat, ca și când întrebarea i-ar fi aparținut personal.

— Când am discutat cu mexicanii, cu TendilE. Ai tradus exact ce am spus?

Mali se uită în pământ. Oare bănuia ceva? îi spusese adevărul lui Tendile, chiar dacă nu tradusese tot ce trăncănise prostul acesta.

— Da, stăpâne, murmură ea.

— Ești sigură?

Cortes o privea atent. Ceva îi spunea că erau mai multe în joc decât bănuise. Simți un fior de spaimă.

— Am repetat tot ce mi-ai spus.

— Și au înțeles?

— Da.

Simțea ochii lui Aguilar ațintiți asupra ei. Bănuia că mințise, deși nu-și dădea seama cum anume. Dar ce putea să facă? Și oricum, îi spusese lui Tendile numai adevărul. Avea impresia că Aguilar era fie un prost, fie un șarlatan care dorea să pervertească rolul Șarpelui cu Pene. Ah, ce mult ar fi dorit să înțeleagă ce vorbea Cortes!

— Mulțumesc, dona Marina, i-a spus Aguilar.

A fost condusă afară din cort de una din gărzile spaniole, dar, înainte să iasă, s-a întors și l-a văzut pe Cortes zâmbindu-i.

Voi fi mâna lui dreaptă, s-a gândit ea. Tu n-o să mai valorezi doi bani, frate Aguilar. Eu voi fi mâna lui dreaptă, nu tu!

Zece.

Tenochtitlán.

Era târziu, în al șaselea ceas al nopții, când Tendile și escorta lui sosiră la palatul regal. Dar Motecuhzoma dăduse ordine să fie trezit imediat cum veneau. Nu trebuia să fie lăsați să aștepte. Delegația își scoase sandalele și mantiile festive, înlocuindu-le cu unele simple. Pe urmă au fost conduși spre marea scară, către apartamentele lui Motecuhzoma.

Înaltul Conducător îi aștepta într-una din încăperile lui personale. Când au intrat, au simțit mirosul strident al tămâiei. Lemnul de santal ardea într-un suport de cupru și Teztcatlipoca, stăpânul întunericului îi privea din bezna fumegândă. Femeia-Șarpe stătea plecată în fața altarului. O fată în pielea goală, cu mâinile și picioarele desfăcute, atârnând peste marginile pietrei de sacrificiu a lui Motecuhzoma zăcea cu pieptul deschis, în timp ce inima i se cocea pe cărbunii încinși.

Un fuior de fum negru se ridica spre tavan. Tendile și escorta lui s-au apropiat târându-se. Motecuhzoma a ieșit din spatele altarului, cu hainele ude de sângele victimei. S-a apropiat de ei cu vasul de bazalt în formă de jaguar, care conținea o parte din sângele fetei și i-a stropit pe mesagerii săi, să-i purifice. La urma urmei, vorbiseră cu zeii.

Motecuhzoma sperase să-i aducă vești bune, dar a citit

adevărul întipărit pe fețele lor distruse.

— Vorbește, a poruncit el.

— Marile plute au apărut în lungul coastei noastre acum cinci zile, a spus Tendile. Ne-am întâlnit cu străinii și ne-am grăbit zi și noapte să vă aducem veștile.

— Și care sunt acelea?

— Nu au o limbă cultivată ca a noastră. Graiul lor seamănă cu măcănitul rațelor. Au o femeie care vorbește în locul lor: una de-a noastră. Îi spune Marina.

— Și ce v-a spus această Marina?

Tendile tremura și i se prelingea saliva din gură pe podea.

— Ce a spus? repetă Motecuhzoma, cu un glas tunător.

— A spus că profețiile antice se împlinesc! A spus. Că Șarpele cu Pene s-a întors așa cum a promis!

Motecuhzoma și-a dus degetele la frunte, ca și când ar fi vrut să și le îngroape în țeastă.

— Cine este această femeie?

— Mărturisesc că nu știu, stăpâne, dar mi-a vorbit foarte obraznic.

— Ce a mai spus?

— Că Șarpele cu Pene dorește să vă vorbească personal, că a fost trimis de însuși Olintecle.

Motecuhzoma începuse să plângă, se pare, dar Tendile nu îndrăznea să-l privească în față pe Marele Conducător. Stătea întins pe marmura rece, așteptând să treacă aceste momente cumplite. „Voi fi sacrificat pentru Pasărea Colibri”, se gândea el. „O să fiu jupuit și aruncat în groapa cea mare de la Yopico.”

Motecuhzoma luă un ghimpe de pe altar și își împunse pielea de pe brațe de câteva ori, până când sângele începu să curgă șiroaie.

— L-ai văzut pe acest străin care susține că este Quetzalcoatl?

— Da, stăpâne. Pielea era albă ca creta, avea barbă neagră și nas drept. Era îmbrăcat în negru și purta o pană verde pe cap.

— O pană de quetzal! a murmurat Motecuhzoma. Un zeu se recunoaște cel mai bine după podoaba de pe cap. O pană

verde înseamnă Șarpele cu Pene. Iar negrul este una din culorile lui.

— Și cei care-l însoțeau?

— Erau îmbrăcați la fel ca el în lucruri ciudate, care puteau urât. Mulți aveau bărbi lungi și păr de o culoare ciudată. Săbiile, scuturile și armurile lor sunt făcute dintr-un metal care strălucește ca soarele. Totuși excrementele lor nu sunt din aur, așa cum ar trebui, ci ca ale noastre. Pentru că i-am urmărit după ce am discutat și.

— Ce știi tu despre obiceiurile zeilor! a zbierat Motecuhzoma.

Tendile zăcea pe burtă, tăcut. Te rog să nu mă ucizi.

— Femeia aceasta ți-a spus de ce stăpânul ei cu barbă dorește să-mi vorbească?

— Spune că îi privește numai pe zei.

— Au vorbit de religie?

— Nu, dar i-am văzut cum se comportă în timpul ritualurilor, Stăpâne. Beau sânge.

Motecuhzoma simți o licărire de speranță. Dar apoi Tendile se grăbi să adauge:

— Dar nu era sânge de om, ci de zeu.

— Sânge de zeu, repetă Motecuhzoma.

Glasul lui răsuna ca un ecou în sala de marmură.

— Artiștii mei au desenat ce au văzut, stăpâne, murmură Tendile.

Unul din scribi se târî pe burtă, cu câteva schițe făcute pe coajă de copac. Erau desenele de pe plaja de la San Juan de Ulua. Motecuhzoma i le smulse din mână. Se uită la templele plutitoare cu steagurile mari de pânză, la bușteniii care scuipau foc, la cei doi monștri cu două capete și animalele furioase care-i urmau.

— Ce este asta? A întrebat el.

— Stăpâne, străinii au șerpi de piatră care scuipă fum și scântei pe gură. Dacă îi îndreaptă spre un copac, se prăbușește. Dacă îi ațintesc spre un munte, se fărâmă. Unii călăresc pe cerbi mari, mai înalți decât doi bărbați și aceste animale îi duc unde doresc. Scuipă fum pe gură și, când

alergau, se cutremura pământul sub picioarele noastre. Au și câini cum n-am mai văzut până acum, niște monștri din țara umbrelor, cu fălci mari și dinți galbeni.

Vorbele acestei femei, Marina, erau adevărate. Era anul Trestiei, ziua în care se născuse Șarpele cu Pene și pornise pe mare. Semnele erau clare, chiar și pentru cel mai prost preot. La fel ca în profeția bărbaților-bufniță.

Dacă vine pe un crocodil, va lovi bătrânii și bătrânele, Dacă vine pe un jaguar, o căprioară, o floare, va lovi copiii, Dacă vine pe o trestie, va lovi regii.

Motecuhzoma nu știa cât timp rămăsese cu ochii în gol, pierdut în disperarea lui. Dar trecuseră câteva minute bune până să-și aducă aminte că Tendile și ceilalți îi așteptau răspunsul.

— Mai aveți ceva să-mi spuneți? A întrebat el.

Alt membru al escortei lui Tendile se târî înainte. Ținea în mână un coif metalic care semăna cu argintul. Ce o fi oare?

— Ni l-a dat unul din străini, a explicat Tendile.

Motecuhzoma l-a examinat atent. Știa de ce acest obiect trezise curiozitatea lui Tendile. Semăna cu cel purtat de Pasărea Colibri, zeul lor de război.

— Ți l-a dat în dar? a spus Motecuhzoma.

— Nu, stăpâne. A cerut să i-l înapoiem plin cu aur.

— Aur, a repetat regele. De ce cu aur?

— Ca să vindece o boală de care suferă cu toții. De fapt, au ignorat toate celelalte daruri ale noastre – pânza fină, penele și obiectele din jad. Se pare că nu-i interesează altceva.

„Poate că de asta au venit”, s-a gândit Motecuhzoma, râzând. „Poate că există totuși o ieșire.”

— În noaptea asta o să vă întoarceți pe coastă și o să le dați acestor străini exact ce doresc. Dacă vor aur, asta or să aibă. Vom vedea de asemenea dacă stăpânul acestei Marina este într-adevăr Șarpele cu Pene sau doar un om ca toți ceilalți, așa cum susții tu. Putem afla adevărul într-un fel.

*

După plecarea lor, Motecuhzoma s-a uitat din nou la desenele făcute pe scoarță de copac și a început să tremure.

O trestie. Un an nefast pentru regi.

San Juan de Ulua.

Plecaseră de pe coastă în Vinerea Mare a anului 1519. Când au ancorat, spaniolii au zărit un orizont deprimant cu dune de nisip, acoperit din loc în loc cu smocuri galbene de piatră și câteva pâlcuri de palmieri izolați, îndoiți de vânt. În zare se profilau culmile munților albaștri, dominați de un vârf căruia indienii localnici îi spuneau Orizaba, o căldare vulcanică, învăluită mereu în nori și fum.

Sclavii indieni lăsați de Tendile i-au ajutat să-și încropească un adăpost din crengi verzi, frunze de palmier și stuf. Băștinașii și-au făcut propria lor tabără puțin mai departe. Semăna cu un orășel improvizat, ridicat peste noapte să deservească nevoile spaniolilor. Găteau peștii și curcanii la focuri în aer liber, iar femeile curățau fructele și pregăteau prăjituri de porumb sub umbrare din covorașe țesute.

Spaniolii se îngrămădeau în jurul focurilor lor, clănțănind în bătaia aspră a vântului nordic. Apoi, într-o zi, vântul a încetat și s-a făcut insuportabil de cald. Acum stăteau la umbra copacilor descărnați, alungând roiurile de insecte negre, înfometate care se abăteau asupra lor să le amărască viața.

Doar Cortes părea imun la aceste neplăceri. Zi de zi frământau dunele, privind jungla încâlcită care se întindea către vest, spre culmile munților și aștepta, urzind planuri.

*

Floarea Ploii își scoase huiptil, tunica lungă de bumbac pe care o purta peste fustă și intră în apa rece și limpede, alături de Mali. În timp ce se dezbrăca, Mali observase vânătăile de pe brațe și sâni.

Floarea Ploii răspunse întrebării ei nerostite.

— Stăpânul meu păros este brutal cu mine, a spus ea. Nu cred că o face cu intenție. Este mare și neîndemânatic. Când intră în grota plăcerii, uită ce puternic e el și ce mică sunt eu.

Înaintă în apă și se lăsă jos, până îi ajunse la umeri. Mali o îndrăgea. La Pontochan, Floarea Ploii trecea drept o fată urâtă. Mama ei uitase să coasă o perlă pe boneta ei când era mică și nu avea ochii șașii atât de apreciați de tabascani la o

femeie. Mama Florii Ploii fusese de fapt prima soție a lui Tigru Lip Plug și Floarea Ploii era doar cu câțiva ani mai mică decât Mali. O considera mai mult o soră, decât o fiică. Avea o limbă ascuțită și o fire aprigă, domolită doar de fumul de ardei iuți peste care o ținea tatăl ei drept pedeapsă.

— Nu cred că sunt zei, mămico. Trupurile lor miros urât și își varsă sămânța la fel ca oricare bărbat.

— Peștera ta s-a deschis pentru prima dată și acum știi ce înseamnă un bărbat. Ești cumva dezamăgită că nu are gheare pe maquanhuitl?

— N-am îndrăznit să mă uit, a spus Floarea Ploii băgându-și capul în apă.

Se rușina de vorbele lui Mali.

— Unii bărbați nu se nasc zei, îi explică Mali. Alteori, posedă spiritul unui zeu sau îl primesc, așa cum s-a întâmplat cu Motecuhzoma.

— Dar zeul tău cu păr de aur cum este?

— Are trei penisuri și mă ține trează toată noaptea! În timp ce unul se odihnește, celelalte de-abia așteaptă să intre în grota plăcerilor. Pe urmă, în zori, se transformă în pisică și se alătură celorlalți ocelot (pisică sălbatică) să salute răsăritul cu miorlăiturile lor.

— Ai prea multă imaginație. Într-o zi, preoții lui Motecuhzoma or să-ți taie limba și or s-o prăjească la focurile lor.

Mali zâmbi. Tigrul Lip Plug o amenințase adesea pe Floarea Ploii cu aceste vorbe.

— Poate într-o zi niciuna din noi nu va mai avea de ce să se teamă de Motecuhzoma.

Floarea Ploii o privi mirată.

— Așa crezi?

— Altfel de ce crezi că au venit aici?

Floarea Ploii se stropi cu apă pe umeri, strâmbându-se când își atinse vânătăile.

— Sunt doar niște oameni. Or să ia ce vor și or să se întoarcă pe tărâmurile lor ascunse în nori.

— Chiar dacă ar fi așa, spuse Mali, deși nu cred, poate că or

să ne ia și pe noi cu ei. Am duce-o mai bine, în mod sigur. Nu vreau să-mi petrec toată viața țesând pânză și prăjind porumb.

Floarea Ploii se arătă uimită.

— Doar astea sunt îndatoririle unei femei, nu?

„Cum să-i explice?" se întrebă Mali. De când era mică, considera că viața însemna mai mult decât să faci tortillas și copii. Știa în inima ei că era o luptătoare, un rege, un om de stat, un făuritor de prinți, un poet. Poate că era o femeie, dar soarta ei îi hărăzise și alte roluri în afară de cel de bucătăreasă și concubină. Știuse dintotdeauna și tatăl ei îi confirmase presimțirile.

— Îți faci prea multe speranțe, a spus Floarea Ploii, întrerupându-i gândurile. Viața este doar un vis. Nu ține o veșnicie. Nu contează ce se întâmplă aici.

Zeul Soare se lăsă la asfințit să lupte încă o noapte împotriva surorilor și fraților săi. Cicadele începuseră să cârâie în pădure. Un fluture dansa printre ferigi; era spiritul unui războinic mort, jucându-se veșnic printre flori și trestii.

— S-ar putea să ai dreptate, a aprobat-o Mali.

Deși gândea cu totul altceva.

*

Apa se înnegrise și devenise foarte rece. Zeul Soare dispăruse în pădure. Mali și Floarea Ploii se îndreptau tremurând spre mal. În timp ce se îmbrăcau, Jaramillo s-a desprins din ascunzătoarea sa și s-a întors în tabără.

Unsprezece.

Ceremonia era mult mai fastuoasă de această dată, remarcă Mali.

Venise în sunetele fanfarei alcătuite din tobe din piele de șarpe, scoici, fluiere de lut și castanele de lemn. Dar, de data aceasta, solii lui Tendile purtau pene verzi de quetzal, semn că delegația avea încuviințarea regelui.

— Vine stăpânul Tendile, guvernatorul și glasul Mexicăi, numit de însuși Marele Conducător! aduce salutări și prietenie lui Malintzin, nou-veniții din ținuturile învăluite în nori ale estului.

Malintzin, se gândi Mali. În limba nahuatl însemna stăpânul

Marinei. Deci așa hotărâseră să i se adreseze. Era un exemplu tipic al ambiguității mexicane; în felul acesta, îi scuteau să afirme că ar fi om sau zeu.

Tendile era îmbrăcat splendid. Într-o mantie portocalie din bumbac, brodat cu desene geometrice pe margine. Pe cap purta o coroană din aur, împodobită cu pene de flamingo. Era însoțit de o suită mult mai mare ca prima dată, alcătuită atât din stăpâni, cât și din sclavi. În timp ce se apropia, doi băieți alungau insectele din jurul lui cu evantaie de pene și doi preoți mergeau înainte, ținând vase pline cu tămâie. În spatele lui veneau oamenii-bufniță, cu mantii din pene și coifuri cu cioc. Cranii și oase umane atârnau de mantiile lor. Unii scoteau strigăte ascuțite, iar alții suflau fum colorat din vase de lut.

— Cine sunt ăștia? a întrebat-o Aguilar în șoaptă.

— Vrăjitori, i-a explicat Mali. Au venit să alunge puterea stăpânului tău Cortes cu vrăjile lor.

Aguilar scoase un strigăt și se albi la față.

— Vrăjitorie! exclamă el, făcând semnul crucii.

Cortes îi primi pe nisip, sub palmieri, așezat regește pe un scaun masiv din stejar, încrustat cu turcoaze. Ascultase sfatul lui Mali și îmbrăcase din nou costumul negru de catifea pe care-l purtase ultima oară și pălăria neagră cu pană verde.

Mali și Aguilar stăteau la dreapta lui Cortes.

Tendile sărută pământul și își duse degetele la buze. Pe urmă, preoții făcură un pas înainte, afumându-i pe Cortes și ofițerii lui cu tămâie. După ce au terminat, Tendile a deschis discuția.

— Aduc salutul puternic al Marelui Conducător pentru Malintzin.

Mali transmise cuvintele lui Aguilar, care pronunță Malintzin, „Malinche”.

Pe urmă, Tendile făcu semn nobililor care-l însoțeau.

— Mi-a poruncit să vă dau aceste daruri ca semn al prieteniei sale.

Mali își dăduse seama ce aveau să facă și rămăsese cu gura căscată. Era mai mult decât sperase. Se întoarse spre Aguilar.

— Roagă-l cu respect pe stăpânul meu Cortes să se ridice. Acești oameni vor să-l îmbrace în haine de ceremonie.

Aguilar se încruntă.

— În ce scop?

— Fă cum îți spun, șuieră ea. Lasă-l pe stăpânul meu să întrebe în ce scop!

Aguilar o privi drept în ochi. „I-ar plăcea să mă biciuiască pentru insolența mea”, se gândi ea. „Bietul Aguilar. Vrea să fie rege, dar nu-i decât un sclav.”

Aguilar transmise vorbele lui Mali și Cortes se ridică în picioare.

Mexicanii îi prinseră o superba mantie cu pene pe umeri și apoi îi puseră un colier de jad și aur în formă de șarpe la gât. Alții s-au aplecat să-i împodobească gleznele cu brățări de aur și argint. I-au dat un scut din pene verzi de quetzal și i-au pus o mitră din blană de tigru pe cap. În cele din urmă, Tendile a scos o mască din mozaic turcoaz, cu colți de aur și o banderolă din pene de quetzal, cu care l-a împodobit de asemenea pe Cortes.

Erau însemnele oficiale ale unui mare preot al Șarpelui cu Pene. Prin ele, Motecuhzoma îl recunoștea în mod public pe Cortes drept încarnarea zeului însuși. Îl credea Șarpele cu Pene.

Spaniolii erau uluiți.

Mali credea că Șarpele cu Pene va fi impresionat să-și recunoască propriile pene dar, spre mirarea ei, Cortes și-a scos imediat podoabele și le-a aruncat la picioarele lui, după care s-a așezat pe tronul improvizat și i s-a adresat lui Aguilar.

— Stăpânul meu, Cortes, vrea să știe ce au mai adus, i-a spus Aguilar.

Mali încercă să nu-și arate nedumerirea. Oare Șarpele cu Pene încerca să-și ascundă adevărata identitate? În ce scop? Nu se așteptase deloc la această reacție.

Se întoarse spre Tendile.

— Șarpele cu Pene dorește să vadă și celelalte daruri.

Și Tendile era la fel de uimit. Atitudinea lui Cortes îi sporise suspiciunile.

— Spune-i lui Malinche că am adus provizii pentru el și însoțitorii săi.

Zicând acestea, făcu semn sclavilor care așteptau comanda sa. Cărau coșuri grele cu mâncare, pe care le-au așezat jos, pe carpete. Erau pline cu guavas, avocados, nuci, ouă, curcani rumeniți și prăjituri de porumb.

Toată mâncarea fusese stropită special cu sos preparat din sânge de om.

Mali își ținu respirația când Alvarado făcu un pas înainte, rupse o halcă de curcan, o duse la nas și se strâmbă dezgustat, aruncând-o pe jos.

Se lăsase o liniște mormântală. Spaniolii îl priveau pe Cortes, așteptând să vadă ce o să facă. Acesta era momentul când putea să arate tuturor că era un zeu, dacă reacționa așa cum trebuia.

Cortes i-a vorbit încet lui Aguilar, care i-a tradus imediat.

— Stăpânul meu îi mulțumește lui Tendile pentru darurile sale, dar spune că religia lui îi interzice să mănânce carne umană pentru că toți oamenii sunt frați. Acesta este considerat un mare păcat în fața lui Dumnezeu.

Mali era amețită de această bolboroseală, dar îi pricepuse înțelesul.

— După cum știi foarte bine, Șarpele cu Pene s-a întors să pună capăt sacrificiilor umane, i-a spus ea lui Tendile. Așa că nu mai încercați să-i puneți răbdarea la încercare.

Tendile părea dezamăgit. Mali știa la ce se gândea: se întreba de ce acest Malinche ignorase însemnele zeului, dar refuzase să bea sânge de om, așa cum era de așteptat. Ce o să-i spună lui Motecuhzoma?

Alvarado deschise gura.

— Stăpânul meu, Alvarado, vrea să știe dacă mexicanii i-au înapoiat coiful, a spus Aguilar.

Mali i-a transmis întrebarea. Tendile a ridicat mâna și ceilalți sclavi – erau mai mulți de-o sută – au făcut un pas înainte.

— Stăpânul meu, Motecuhzoma, l-a înapoiat împreună cu multe alte obiecte.

Sclavii au întins carpete la picioarele lui Cortes și au pus

coiful lui Alvarado plin vârf cu praf de aur. Pe urmă au așezat celelalte lucruri; figurine de aur, în formă de rațe, căprioare și jaguari și maimuțe; coliere și brățări de aur; o baghetă de aur cu perle; scuturi de aur încrustate cu pietre prețioase; mozaicuri din turcoaz și onix; statui și măști sculptate din lemn; pandantive și broșe din jad; evantaie din argint masiv; o coroană din pene de quetzal, jad și perle; mantii lucrate din pene; bijuterii din scoici, aur, turcoaz și jad; și cinci smaralde enorme.

Spaniolii rămăseseră cu gura căscată când au apărut ultimele daruri: două discuri identice, mari cât o roată de căruță și groase de doi centimetri, unul din argint, altul din aur. Discul de argint avea în centru figura unei femei, Sora Lună; iar cel din aur, figura Zeului Soare, pe tronul său.

Metalele și pietrele prețioase sclipeau orbitor în soare. Se făcuse liniște. Nu se auzea decât vântul, spulberând nisipul. Cortes se foi pe tronul lui și atinse discul de aur cu piciorul, ca și când ar fi vrut să se asigure că era adevărat.

În cele din urmă, luă cuvântul și Aguilar se întoarse spre Mali.

— Vrea să știe dacă asta este tot.

Mali clipi din ochi; se întreba dacă nu înțelesese greșit. Nu știa ce să creadă. Nu putea să-i transmită această întrebare lui Tendile.

— Șarpele cu Pene, stăpânul meu, îți mulțumește pentru daruri, zise ea, în cele din urmă.

Tendile se uită posomorât.

— Poate acum o să ne lase în pace.

Cortes vorbi din nou. De data aceasta, Mali pricepu imediat mesajul.

— Stăpânul meu vă mulțumește din nou pentru generozitate. Acum dorește să-i mulțumească personal Marelui Conducător.

Tendile părea îngrozit de această perspectivă.

— Imposibil. Drumul până la Tenochtitlán este lung și primejdios. Motecuhzoma vrea să luați aceste daruri umile, dovadă a stimei sale și să vă întoarceți în ținuturile dintre nori de unde ați venit.

Mali traduse, așteptând noi instrucțiuni. Deși cunoștea răspunsul, înainte să i-l transmită Aguilar.

— Stăpânul meu, Cortes, a străbătut deja un drum lung ca să aibă marea plăcere să-l privească drept în față pe Motecuhzoma, zise Aguilar. A primit ordin să transmită salutul său personal și nu poate să nesocotească porunca regelui său.

Mali își mușcă buza, să-și ascundă zâmbetul de triumf. Motecuhzoma încerca pe de-o parte să-l îmbrace pe Cortes ca pe un zeu, iar pe de alta să-l cumpere. Probabil că tremura de frică pe tronul său, de pe tărâmul Vulturului și Cactusului!

— Șarpele cu Pene este un zeu și nu obosește, i-a spus Mali lui Tendile. Vrea să-l întâlnească personal pe Marele Conducător. A fost trimis de Ometeotl, Părintele tuturor zeilor și Făuritorul Universului!

Tendile părea copleșit. Ca ambasador își ratase misiunea, se gândi Mali, deși era mai mult decât atât. Probabil că își contempla propria moarte.

*

După plecarea mexicanilor, spaniolii s-au năpustit asupra aurului. Frumoasele și valoroasele pene de quetzal, țesute cu măiestrie, superbele bijuterii din scoici, măștile sacre din lemn, pânzele brodate au fost strivite toate de cizmele soldaților, care se îmbulzeau să atingă și să admire aurul.

Mali se uită înjur. Cortes o privea. Părea stânjenit, ca și când ar fi fost prins în pielea goală. Zeul se rușina de însoțitorii săi.

Își aminti ce spusese de boala de inimă de care sufereau toți. Probabil că era cumplită, într-adevăr, se gândi ea, pentru că îi făcea să se comporte ca niște maimuțe.

Doisprezece.

În după-amiaza aceea, oamenii se adunaseră în grupuri sub copaci, văitându-se de insecte, scorpioni și căldură. Dar, când s-a lăsat noaptea, au început să tremure de frig și să-și scarpine înțepăturile de purici, chinuiți de bâzâitul țânțarilor și strigătele nefirești ale oamenilor-bufniță din tabăra alăturată.

A doua zi de dimineață, s-au strâns pe plajă să privească

darurile lui Motecuhzoma, înainte să fie duse pe corabie. Unii au avut curajul să se întrebe cu voce tare dacă vor mai vedea vreodată aceste comori. În timp ce marele disc de aur era legat între două bărci, murmurau între ei, aruncând priviri lungi și suspicioase lui Cortes și căpitanilor săi.

După plecarea lui Tendile și atitudinea băștinașilor începuse să se schimbe. Mâncarea se împuțina pe zi ce trece.

Benitez auzise oamenii murmurând între ei. Ce căutau pe plaja asta afurisită? Guvernatorul ne-a ordonat să facem comerț cu indienii și să explorăm coasta. Aici nu facem niciuna, nici alta. Cortes a ascuns la bordul corăbiei sale singurul aur pe care l-am văzut până acum. Băștinașii pot oricând să se năpustească din junglă și să ne atace.

După bătălia de pe râul Tabasco, zeci de soldați muriseră în urma rănilor primite. Și pierduseră deja încă pe atâția din cauza frigurilor și vomito.

Unii începuseră să vorbească despre întoarcerea în Cuba. Dar, dacă plecau acum, guvernatorul Velasquez va împărți comoara cu ei sau o va păstra pentru el?

Benitez știa deja răspunsul.

Și nu aveau încă nici o veste de la Motecuhzoma.

*

Într-o dimineață, când s-au trezit, spaniolii au constatat că indienii plecaseră. Părăsiseră tabăra, lăsând focurile să fumege și prăjiturile arse pe cărbuni. Fuseseră vreo două mii, dar se strecuraseră în tăcere, noaptea, pe lângă santinele, lăsându-i singuri pe plajă.

Treisprezece.

Fețele lor bărboase, asudate, le trădau încordarea. De când dispăruseră indienii, Cortes poruncise să fie toți cu ochii-n patru. Chiar și noaptea dormeau în armură. Comandantul își adunase toți ofițerii să discute probleme urgente. Dintre toți, doar Alvarado părea indiferent. A intrat în cort zâmbitor și senin.

— Nu înțeleg ce s-a întâmplat, spunea Sandoval. De ce or fi fugit băștinașii? Credeam că suntem prieteni.

— Ne-au acceptat prietenia, a bombănit Leon, până când

Cortes a insistat să-l întâlnească pe acest Motecuhzoma.

Cortes înghiți reproșul în liniște. Ordaz își dădu și el cu părerea.

— Oamenii vor să ne întoarcem în Cuba.

Cortes zâmbi, încercând să-și ascundă furia.

— Avem atâtea de câștigat, zise el pe un ton blând. Doar ați văzut cu toții roata cea mare de aur. Este numai o parte din comoara uriașă care se ascunde probabil pe tărâmul lui Motecuhzoma.

Leon își întinse mâinile pe masă.

— Guvernatorul ne-a spus să explorăm coasta și să facem comerț unde putem. Ne-a interzis în mod expres să dormim pe țărm. Dar iată că stăm pe această plajă blestemată de săptămâni în șir, expunându-ne atacului acestor indieni trădători, în timp ce camarazii noștri mor de friguri. Nu putem rămâne aici la nesfârșit. Am luat deja mai mult aur și pietre prețioase decât am sperat. Ar trebui să ne întoarcem imediat în Cuba și să-i arătăm guvernatorului ce am primit.

Lui Cortes i se zbătea o venă la tâmplă. Să se întoarcă în Cuba? Ar fi un dezastru pentru el. Velasquez i-ar lua aurul și nu i-ar rămâne nici cât să-și acopere cheltuielile. Își ipotecase tot ce avea și își cheltuise banii ca să finanțeze această expediție. Ba mai mult decât atât, după evenimentele care duseseră la plecarea sa, guvernatorul o să-l aresteze, mai mult ca sigur și o să-l trimită în lanțuri în Spania. Nu putea să se întoarcă în patria mamă falit și dezonorat, după cincisprezece ani de trudă în Indii.

— Vreau numai binele tuturor celor care au încredere în mine, a răspuns Cortes oftând. Sunt soldat creștin și supus loial al regelui. Voi face tot ce-mi stă în putință pentru gloria Spaniei. Dacă voi și oamenii voștri doriți să vă întoarceți în Cuba, așa vom face.

— Cortes! a exclamat blondul Alvarado.

Acum îi pierise zâmbetul.

— Noi nu suntem de acord!

Cortes ridică mâinile neputincios.

— Se pare că nu avem încotro. Toți acești gentlemeni au

precizat că ordinele guvernatorului au fost clare.

— Ai de gând să-i asculți pe smiorcăiții ăștia? se înfurie Alvarado, făcând semn spre Leon și Ordaz.

Cei doi duseră mâna la săbii imediat, fiind potoliți cu greu de ceilalți.

Pe urmă se lăsă o liniște glacială.

— Au dreptate într-o singură privință, caudillo, zise Benitez, în cele din urmă. Nu putem sta aici fără să facem nimic.

— Dacă ne întoarcem în Cuba, ne luăm adio de la aur, spuse Puertocarrero.

Cortes ridică mâna.

— După cum v-am spus, domnilor, se pare că nu avem de ales.

Leon și Ordaz se uitară unul la altul. Nu se așteptaseră să-l convingă atât de ușor.

— O să le spun oamenilor, zise Ordaz.

Leon îl urmă, ieșind din cort, dar nu înainte să-i arunce o privire dușmănoasă lui Alvarado.

— Ai cedat prea ușor în fața acestor velasquistas, îi spuse Puertocarrero.

— Vrei să insinuezi că nu dorești să te întorci în Cuba?

Jaramillo îl privea posomorât.

— Doar ai spus singur, n-avem de ales!

— Ba da, am avea, a spus Cortes. Dacă voi doriți să rămâneți, ar exista o soluție.

*

Fără sclavii lui Tendile, care să le dea de mâncare, spaniolii erau în pericol să moară de foame. Pâinea de Cassava pe care o aduseseră se transformase într-o substanță tare și urât mirositoare, după ce stătuse săptămâni în șir în cala corăbiilor. Floarea Ploii a mușcat din ea o dată și a scuipat-o imediat; era râncedă și plină de viermi.

Acum trebuia să-și asigure singuri hrana. Soldații spanioli plecau în fiecare dimineață să vâneze cu arcurile lor păsări și animale, în timp ce ea și alte fete tabascane erau trimise să caute crabi și fructe sălbatice. În fiecare zi, se îndepărtau tot mai mult de tabără.

Târziu, într-o după-amiază, Floarea Ploii culegea boabe, când a auzit un clipocit în lacul dintre stânci, unde se îmbăia cu Mali în fiecare seară și s-a apropiat curioasă.

Era un spaniol, cel numit Norte. Stătea gol, cufundat până la talie în apa rece, verzuie. Se mira să-l vadă. Crezuse că spaniolii nu se spălau niciodată. Mali îi spusese că nu aveau nevoie, dar nasul ei n-o înșela.

Observase deja că Norte era diferit de ceilalți. Se pare că nu-l suportau; doar preotul Aguilar vorbea cu el. Ciudat, mai ales că Norte i se părea mult mai credincios decât camaradul său; avea o atitudine sobră și își sfârtecase loburile urechilor, într-un gest pios de automutilare.

Îl privea printre ferigi, sorbindu-l din priviri. Îi sclipea pielea când a ieșit din apă. Era solid, bronzat și avea o piele netedă, fără păr, spre deosebire de Benitez, Alvarado și ceilalți. Trupul lui îi trezea o senzație ciudată.

Dacă vreunul dintre acești spanioli era zeu, atunci el trebuia să fie acela.

Stătea cu spatele la ea. Era sigură că n-avea cum s-o vadă. Dar, la un moment dat, îl auzi spunând pe limba ei:

— Cât ai de gând să stai acolo și să te zgâiești la mine?

Știe că sunt aici!

Ieși din ascunzătoare, cu privirile plecate, întrebându-se ce pedeapsă va primi pentru că îndrăznise să se uite la un zeu.

— Îmi pare rău, murmură ea. Nu credeam că un stăpân are nevoie să facă baie.

— Chiar și zeii transpiră, îi răspunse el.

Apoi se întoarse zâmbind, își puse pantalonii și cămașa zdrențuită.

— Credeam că n-o să mă vezi.

O sfredelea cu ochii lui negri. Era frumos ca băieții aceia sacrificați de mexicani pentru Șarpele cu Pene, de ziua lui.

— Cum te cheamă? A întrebă el.

— Floarea Ploii.

— Floarea Ploii, repetă el, încet. Te-au dat lui Benitez?

Încuviință din cap. O privea cu capul înclinat într-o parte, ca și când l-ar fi amuzat.

— Te interesez într-un fel?

Se uită la urechile lui.

Bărbatul dădu din cap, atingându-și lobii sfârtecați.

— Am dat sânge pentru Șarpele cu Pene.

Floarea Ploii căscă ochii, uluită.

— Înseamnă că nu ești un zeu?

— Semăn eu a zeu?

Văzând că nu-i răspunde, adăugă:

— Nu, sunt un om, la fel ca tine. Am avut o soție cu piele maronie, ca a ta. Mi-a dăruit doi copii.

— De ce ai părăsit-o?

— N-am părăsit-o.

— Atunci ce cauți aici?

Își căuta cuvintele.

— Aceștia sunt oamenii mei, zise el, ridicând din umeri. Nu poți scăpa niciodată de originea ta. Într-o zi. Tot te găsesc.

Stătea prea aproape de ea. Poporul ei pedepsea adulterul cu moartea. Iar ea considera, la fel ca spaniolii, că era căsătorită cu Benitez. Când vru s-o mângâie pe păr, se dădu înapoi.

— Îmi pare rău, zise el, retrăgându-se.

— Deci nu sunteți zei? murmură Floarea Ploii.

— Nu, suntem spanioli, adică mult mai rău, îi răspunse bărbatul, zâmbind din nou.

Apoi o porni înapoi spre tabără.

În timp ce-l urmărea din priviri, simți că i se taie respirația. „Iată un bărbat cu care s-ar fi culcat bucuroasă, se gândi ea. De ce Cortes n-o dăduse lui de nevastă?”

Viața, ca întotdeauna, era prea crudă.

— Ai auzit ce vorbesc oamenii? l-a întrebat Aguilar pe Benitez.

— Ce vorbesc?

— Cortes vrea să se întoarcă în Cuba și să-i dăruiască tot aurul guvernatorului Velasquez, în schimbul iertării sale.

Benitez auzise și el aceste zvonuri. De fapt, fusese de față, când Cortes îi spusese lui Alvarado să răspândească această veste.

— Crezi că este adevărat?

— Nu-mi vine să cred că Cortes a cedat atât de ușor, zise diaconul. Doar știe că avem o misiune aici. Trebuie să salvăm aceste suflete pierdute. Este un bun creștin și nu trebuie să se gândească numai la el în asemenea momente.

— Da, ai dreptate, l-a aprobat Benitez, îndepărtându-se.

*

Cortes a poruncit să se scoată masa cea mare de stejar din cortul lui și să se pună pe nisip, la umbra palmierilor. Se adunaseră toți, nerăbdători să afle ce se hotărâse pentru viitorul lor. Murmurele încetară și se făcu liniște când apăru Cortes și se urcă pe masă, să le vorbească.

— Domnilor! Începu el. Am înțeles că unii din voi nu mai suportă șederea pe plajă.

Toți l-au aprobat murmurând. „Fii atent, Cortes”, se gândea Benitez. „Atmosfera este periculoasă, oamenii sunt ostili. Poți declanșa oricând o rebeliune.”

— Îmi imaginez cum vă simțiți, continuă Cortes. Am suferit alături de voi în ultimele săptămâni. Însă, înainte să luăm vreo hotărâre, ar trebui să ne gândim ce am realizat. Mai întâi, când am plecat din Cuba, guvernatorul ne-a poruncit să-i eliberăm pe toți spaniolii luați prizonieri de băștinași în Yucatan. Fratele Aguilar și Norte sunt cea mai bună dovadă. Am fost însărcinați de asemenea să explorăm coasta, să observăm obiceiurile și religiile indienilor și să obținem aur de la ei. Cred că ne-am îndeplinit toate aceste obligații mai mult decât onorabil. Acum, va trebui deci să hotărâm ce trebuie făcut de aici înainte. Sunt convins că, la întoarcerea în Cuba, toată gloria voastră dobândită în luptele de pe râul Tabasco și Ceutla și toate profiturile câștigate se vor spulbera în vânt. Credeți că guvernatorul Velasquez o să împartă comorile cinstit cu voi? Mulți din voi ați venit aici pentru că erați nemulțumiți de viața pe care o duceați în Cuba și de encomiendas atribuite de guvernator. De aceea mă întreb de ce sunteți atât de dornici să vă întoarceți și să așteptați mila lui.

— Suntem aici din ordinul guvernatorului Cubei! strigă un om numit Escudero. Ar fi ilegal să ne depășim atribuțiile!

Cortes nu l-a repezit, dar i-a pierit zâmbetul de pe buze.

— S-ar putea să ai dreptate. Dar înainte să hotărâți ce vom face, dați-mi voie să vă spun ce am mai descoperit.

Vorbește înțelept, se gândea Benitez. Îi lasă pe oameni să creadă că alegerea le aparține.

— Aceste pământuri aparțin unui mare prinț, care stă într-un oraș situat în mijlocul unui lac. Dacă ne întoarcem în Cuba acum, renunțăm la posibilitatea de a câștiga mai multe comori decât câteva bijuterii și o roată de aur.

Leon nu putea să se mai abțină.

— Nu avem ce căuta aici! Doar n-o să pornim împotriva unui întreg imperiu cu cinci sute de oameni și zece tunuri? eu zic să ne întoarcem în Cuba!

— Trebuie să ne întoarcem! strigă Ordaz. Dacă stăm aici, o să murim de foame sau or să ne extermine indienii!

Mulți soldați ridicară pumnii în aer, să-l susțină.

Cortes reuși până la urmă să-i liniștească. Când se pregătea din nou să vorbească, se întoarse spre Alvarado.

— Vrei să-mi explici și mie de ce ne acuzi pe toți de trădare?

— Dacă ne întoarcem în Cuba, Majestatea Sa Regele Carol o să piardă aceste posesiuni pe care tocmai le-am cucerit pentru el. Cine ne garantează că până la anul băștinașii n-or să strângă o armată mare și n-or să ne arunce înapoi în mare? În cazul acesta regele nostru va pierde tot. Așa că trebuie să construim un fort și să consolidăm pământurile coroanei!

— Pedro are dreptate! strigă Puertocarrero. Ținutul acesta ne-a dovedit că are multe bogății. De ce să nu-l colonizăm?

Cuvântul colonizare îi agita pe toți. Leon și Ordaz începură să-și strige protestele în gura mare. Nici pe Cortes nu-l încânta ideea.

— Nu suntem autorizați să facem așa ceva! vă admir argumentele, domnilor, dar poate că Leon și Ordaz au dreptate. Ne-a rămas puțină mâncare și este posibil să fim atacați de băștinași. Mărturisesc că nu-mi surâde ideea întoarcerii, deoarece eu unul voi pierde toți maravedi. Am investit tot ce aveam în această călătorie. Dar trebuie să mă gândesc la ofițerii și oamenii de sub comanda mea.

— Nu ești singurul care a învestit în această expediție, îi reaminti Puertocarrero.

— Dar mi-am dat cuvântul acestor oameni, zise Cortes neajutorat. Le-am spus deja că se pot întoarce, dacă doresc.

— Atunci lasă-i să plece pe cei care vor! zise Sandoval și ceilalți îl aprobară râzând.

— Este ilegal! protestă Escudero.

— Mă tem că nu este, zise Cortes și se făcu liniște.

Toți rămaseseră cu gura căscată. Știau că era singurul din ei care se pricepea la legi. Doar fusese magistrat în orașul Santiago de Cuba.

— Legea spaniolă prevede că orice grup de spanioli poate să-și fondeze propria municipalitate dacă solicită și primește încuviințarea regelui. După aceea, vor da socoteală direct coroanei. Prin urmare, acești oameni ar avea tot dreptul să înființeze o colonie.

— Noi nu avem încuviințarea regelui! strigă Escudero.

— Se poate obține repede, îi spuse Cortes.

Leon se întoarse spre ceilalți, încercând să-i convingă.

— Ordinele lui Velasquez au fost clare! trebuie să ne întoarcem în Cuba!

— N-aveți decât! strigă Cortes. Cine dorește să se întoarcă poate oricând să plece!

— Și cu aurul cum rămâne? întrebă cineva.

— Aurul este al celor care l-au câștigat. Doar n-o să-l împărțim cu unii care fug!

Și, zicând acestea, sări de pe masă și le întoarse spatele.

În urma lui, izbucni vacarmul.

Benitez zâmbi. Ieșise exact cum plănuiseră. Nimeni n-ar fi bănuit că ideea fondării unei colonii aici, pe dunele de nisip de la San Juan de Ulua, îi aparținea lui Cortes.

*

Norte nu-și amintea când pierduse contactul cu vechea lume și cea nouă pătrunsese în sufletul lui. Nu exista un moment anume când nisipurile gălbui de pe insula Cozumel deveniseră mai importante pentru el decât piața din Sevilla. Nu mai semăna nici pe departe cu gentlemanul creștin care plecase

din Palos, cu opt ani în urmă. Ca un actor pe scenă, încerca să-și amintească din nou cum să joace rolul acelui om.

Parcă toată viața lui fusese un vis pentru că acum nu i se mai părea nimic real. „Mâine o să mă trezesc și o să fiu din nou printre mayași", se gândea el, „și pe urmă va trebui să revin la propriul meu eu." Acest sentiment nu era nou pentru el. Mai simțise și altădată agonia neagră a singurătății. Acum i se părea caraghios că odată privise marea, rugându-se din toată inima să zărească vreun compatriot de-al său din Castilia sau Estremadura. Se considerase un gentleman creștin, abandonat printre păgâni. Acum se vedea exact cum fusese cu opt ani în urmă: un pirat, un hoț și un ipocrit, care puțea a transpirație.

Se foia pe patul de paie, cu ochii ațintiți la tavanul negru. Vedea cu ochii minții doi copii cu pielea de culoarea tutunului, pe o plajă din Yucatan. Îi iubise mai mult ca orice pe lume. Se întreba ce făceau acum, cât îl plânseseră, făcuseră deja ritualurile funerare pentru el.

Dar nu trebuia să se gândească la asta.

Se ridică în picioare. Nu putea să doarmă și simțea nevoia să se miște, să alunge diavolii care-l torturau. Aguilar sforăia netulburat. Norte îl blestemă în tăcere și ieși din coliba improvizată.

Luna plină își filtra razele printr-un strat subțire de nori, scăldând oceanul într-o lumină argintie. Norte inspiră adânc, strâmbându-se când simți mirosul mlaștinilor din apropiere și alungă un țânțar care-i bâzâia la ureche. O porni pe plajă, încercând să se gândească la altceva, în afară de propria sa singurătate.

Era cam la o sută de metri de tabără când l-au înșfăcat.

*

Benitez stătea de pază. Spre deosebire de ceilalți ofițeri, își lua responsabilitatea în serios. Nu juca jocuri de noroc și nu bea vin în timp ce era santinelă. Vizita fiecare post de pază, îi mustra pe cei care dormeau, le dădea lecții despre mânuirea armelor. Era la al doilea tur, când auzi zgomote dinspre dune, la dreapta; gemete înfundate de om rănit – sau în călduri.

Pentru orice eventualitate, scoase sabia și alergă într-acolo.

Îi găsi după a doua ridicătură, ascunși în umbra dunei. Erau doi; unul îl ținea, în timp ce al doilea profita de el. Cel care-l ținea, văzu silueta lui Benitez la lumina lunii și-l avertiză pe camaradul său. S-au ridicat în picioare și au luat-o la fugă prin nisipul moale. Benitez zări un fund gol, în timp ce unul din bărbați își trăgea pantalonii. Victima lor zăcea pe burtă, suspinând. Îi scoase călușul din gură.

— Norte?

Benitez observase că era gol de la mijloc în jos. Îi venea să vomite. Știa ce făcuseră cei doi.

— N-am nimic, i-a spus Norte.

— Cine a fost? îl întrebă Benitez, deși de fapt n-ar fi vrut să afle.

Știa care ar fi pedeapsa lui Cortes.

— Nu știu, îi răspunse Norte.

„Fii înțelept", se gândi Benitez. „Ceilalți te-ar ucide, dacă i-ai trăda." Benitez văzuse deja că unul din ei era Guzman. Îi zărise fața în lumina lunii. Iar celălalt era probabil Cristobal Flores.

— Nu i-ai văzut? Nu le-ai recunoscut vocea? insistă Benitez.

— Nu, repetă Norte.

Își trase pantalonii și se ghemui în nisip, vomitând. Benitez își puse sabia în teacă și îngenunche lângă el.

— Ești rănit?

— Tu ce crezi?

Benitez se cutremură. Ar prefera să moară decât să fie femeie pentru alt bărbat.

— Să chem doctorul?

— Pleacă, murmură Norte.

Benitez nu se urni din loc. Aștepta probabil un semn de recunoștință. Dar Norte zăcea acolo, gâfâind. Până la urmă se îndepărtă, oprindu-se lângă o dună. După un timp, îl auzi pe Norte ridicându-se în picioare și târându-se spre tabără. Benitez îl urmă să se asigure că ajungea cu bine în tabără.

Mulțumit că oprise o faptă mârșavă, își continuă inspecția.

„Bietul Norte", se trezi gândindu-se, spre surprinderea lui. Nu-i plăcea renegatul, nu avea încredere în el, dar nici nu

trebuia să-și bată joc de un om. Bărbații erau niște animale. De fapt, dacă te uiți în sufletul unui om, vezi mai degrabă un monstru decât un creștin.

*

Diego Godoy, îmbrăcat formal, în catifea neagră, citea cu voce tare proclamația lui Cortes, care permitea celor trei răzvrătiți de sub comanda sa să plece imediat în Cuba. Era devreme, dimineața; fumul negru al focurilor de tabără se ridica spre cerul albastru. Bărbații stăteau posomorâți, ascultând cuvintele notarului, cu ochii spre orizont.

După ce se citi proclamația, Ordaz, Leon, Escudero și ceilalți își croiră drum printre dunele de nisip, spre cortul lui Cortes. Ordaz îl informă pe majordomul său, Caceres, că trebuia să discute imediat cu caudillo.

Cortes îi lăsă să aștepte. Când ieși, îmbrăcat într-o cămașă albă de pânză și pantaloni, părea obosit și irascibil.

— Domnilor, zise el.

— Am hotărât să rămânem, zise Leon.

„Bineînțeles că acum vreți să rămâneți", se gândi Cortes. „Vă atrage aurul. Dacă vă întoarceți la Velasquez cu mâna goală, n-o să vă mulțumească, în nici un caz. Fără aur o să vă eticheteze drept trădători și lași."

— Acum am dat deja ordinul. Este prea târziu. Doar ați vrut să plecați, ce mai așteptați? zise Cortes, întorcându-le spatele.

— Căpitane! strigă Leon. Iartă-ne nerăbdarea prostească. Știm că am făcut o greșeală. Nu putem să vă părăsim pe toți. Anulează ordinul și lasă-ne să rămânem.

Cortes oftă.

— Ați scoate din sărite până și un sfânt, zise el privindu-i pe fiecare în parte. Alvarado și Puertocarrero m-au convins să rămân. Dar am acceptat numai cu două condiții.

Oamenii din jurul cortului așteptau curioși.

— Mai întâi, voi continua expediția numai dacă voi primi titlul de căpitan-general și șef al justiției în noua colonie.

Leon și Ordaz se uitară unul la altul și apoi la însoțitorii lor. Cortes știa că nu ar avea pe cine să aleagă în locul lui. Puertocarrero nu suporta luptele și Alvarado era prea

încăpățânat.

— De acord, spuse Leon.

— În al doilea rând, în calitate de căpitan-general al coloniei, voi primi o cincime din toate bunurile expediției noastre.

— O cincime! se miră Ordaz.

O cincime. Cât pentru un rege.

— Ceilalți au fost de acord. Dacă nu, puteți să vă întoarceți în Cuba.

„Să vedem dacă vă dă mâna să mă înfruntați acum", se gândi Cortes.

— De acord, zise Leon și Ordaz încuviință din cap.

— Atunci ne-am lămurit. De aici înainte nu mai discutăm de Cuba. Aveți încredere în mine și în Dumnezeu, împreună, o să ne umplem de glorie și bogăție cum nici n-am visat vreodată!

*

Benitez urmărea evenimentele din dimineața aceea, sprijinit de trunchiul unui copac ceiba. Tremura și-l dureau toate oasele. Avea o criză de friguri, atâta tot. Avuseseră și alții, dar le trecuse. Doar câțiva ghinioniști muriseră. O să se facă bine.

„Ah, ce țară afurisită!"

Paisprezece.

Benitez dârdâia de frig, în ciuda căldurii. Albul ochilor se îngălbenise și pielea îi lucea de sudoare. Dinții îi clănțăneau violent și se zguduia în ghearele febrei. Din când în când scotea câte un strigăt, chinuit de fantomele care săreau din umbre.

Floarea Ploii îngenunche lângă el.

— Vezi? Are frigurile mlaștinilor. Când arde, când este rece ca gheața. Omul-bufniță al spaniolilor a venit și i-a luat niște sânge pentru zeii lor.

Îl mângâia pe mână ca pe o pasăre rănită.

— Zace de două zile.

Mali îngenunche lângă ea, surprinsă de această demonstrație de afecțiune.

— Ce vrei să fac, surioară?

— Ești vrăjitoare, ajută-l.

— Nu sunt vrăjitoare. Mama m-a învățat de mică puterea

ierburilor. Nu este nici o magie în asta.

— Dar poți să-l ajuți, nu?

Mali se gândi.

— Credeam că nu-ți pasă de stăpânul tău păros.

Floarea Ploii îi luă cârpa umedă de pe frunte, o muie într-un vas cu apă și-i șterse sudoarea de pe față și piept, gândindu-se ce să-i răspundă.

— Ce vrei să fac, să mă uit la el cum moare?

— Poate dacă moare Cortes o să te dea lui Norte.

Floarea Ploii tresări.

— De unde știi?

— Am observat cum îl privești. Ai grijă, surioară. Spaniolii ăștia consideră că Benitez este soțul tău. Dacă îl primești în peștera plăcerilor pe Norte, cine știe ce-o să se întâmple.

Floarea Ploii își mușcă buza. Asudase.

— Acum mai vrei să te ajut?

Încuviință din cap.

— Bine, o să te învăț ce să faci. Este o plantă care crește lângă lacul unde ne îmbăiem. Trebuie s-o zdrobești, s-o fierbi în apă curată și să-l pui să bea lichidul. Așa am făcut cu soldații bolnavi de friguri.

— O să se vindece?

— Nu știu. Unii s-au vindecat. Dacă nu trece în lumea misterelor noaptea aceasta, s-ar putea să se vindece.

Mali se ridică în picioare.

— Vezi, mămico, nu este zeu.

— Când Șarpele cu Pene a plecat din Tollan, a fost ajutat să treacă munții de pitici. Zeii se însoțesc rar cu alți zei. Acești oameni sunt doar ajutoare.

— Și tu ești unul din ei, acum?

O suflare caldă de vânt zgudui cortul. Un grup de maimuțe făcea hărmălaie în palmieri. Mali nu-i răspunse.

— Zeul tău ar fi mort fără tine, murmură Floarea Ploii. Nu ți se pare ciudat?

Mali se gândea la ce-i spusese tatăl ei în copilărie, la promisiunea și profeția lui.

— Nu, surioară. Cred că aceasta este soarta mea.

*

Mai târziu în ziua aceea, Alvarado a luat în posesie pământul în numele regelui Carlos al Cincilea. Boteză noua așezare Orașul Cel Nou al Adevăratei Credințe – Villa Rica de la Vera Cruz.

Oamenii strigau de bucurie, chiar și cei care doriseră să se întoarcă în Cuba. La urma urmei, așa cum spusese Cortes, roata de aur era doar începutul. Și, dacă vor continua să creeze noi colonii, sperau să devină toți alcalde (primari).

Postul de șef al justiției și căpitan al noii colonii a fost declarat vacant și oamenii l-au oferit în unanimitate lui Hernan Cortes, care a acceptat cu umilință.

Cincisprezece.

O picătură de sudoare se prelingea pe gâtul lui caudillo, scurgându-se pe șira spinării. Vremea se încălzea. Pâlcuri dese de nori ascundeau culmile munților și vârful muntos Orizaba. Giulgiul alb sporea misterele înălțimilor. Trebuia să știe ce se ascundea dincolo de ele.

Îngenunche dinaintea crucii de lemn ridicată de călugărul Olmedo în nisip. Construiseră un altar din pietre, care susținea imaginea Fecioarei.

Își împreună mâinile în rugăciune.

Erau aproape, foarte aproape. Dar se întreba ce ar trebui să facă de aici înainte. Mulți din oamenii săi se îmbolnăviseră de friguri și băștinașii, prietenoși la început, îi părăsiseră. Se eliberase temporar de sub jugul lui Velasquez, dar moralul oamenilor săi era la fel de scăzut. N-o să mai treacă mult timp până să strige din nou că vor acasă.

Nu putea să se aventureze în inima insulei fără hrană și apă, cu numai cinci sute de soldați și câțiva cai. Trebuia să găsească un motiv, o scuză, care să justifice prezența lor acolo.

Pentru că trebuia să afle ce se ascundea dincolo de munții aceia.

„Maica lui Dumnezeu, ajută-mă.”

Auzi un glas. Deschise ochii. Una din sentinele alerga spre el, pe plajă.

Se întorseseră băștinașii.

*

Mali observă că nu erau mexicani de data aceasta. Veniseră doar cinci, fără escortă, îmbrăcați cu totul altfel decât Tendile și escorta lui. Purtau o pânză simplă înfășurată în jurul taliei și mantii albe din bumbac, în contrast cu mantiile din pene ale mexicanilor sau hainele lor brodate. Dar, cu toate că îmbrăcămintea părea mai simplă, ornamentația personală era mult mai complicată. Conducătorul lor avea o bucată lustruită de jad în nas și cercei de aur în urechi: altă piesă importantă de turcoaz îi atârna de buza inferioară, dezgolindu-i dinții. Însoțitorii săi purtau de asemenea cercei și bijuterii.

Așteptau sub copaci, lângă cortul lui Cortes. Îl văzu pe Alvarado repezindu-se la unul din ei. Părea entuziasmat de podoaba în formă de jaguar a omului. Cortes strigă la Alvarado să-i dea drumul. Spaniolul se dădu înapoi cu părere de rău, uitându-se la indian ca un câine înfometat la o bucată de carne crudă.

Aguilar era posomorât.

— Acești oameni vorbesc o limbă pe care n-am mai auzit-o. Stăpânul meu, Cortes, a spus să vii, a anunțat-o el pe Mali, conducând-o spre noii-veniți.

Unul din ei repetă salutul. Mali se încruntă uimită.

— Nu-l înțeleg, zise ea, spre bucuria lui Aguilar.

Dezamăgirea oglindită pe fața lui Cortes îi străpunse inima ca un cuțit. Nu trebuie să-l dezamăgesc, se gândi ea.

Se întoarse din nou spre străini.

— Nu vorbiți limba cultivată? Îi întrebă ea.

După o clipă de ezitare, cel mai tânăr dintre ei făcu un pas înainte.

— Eu vorbesc nahuatl zise el.

Mali zâmbi satisfăcută, aruncându-i o privire dușmănoasă lui Aguilar.

— Bine ați venit. Din păcate, sunt singura de aici care cunosc limba cultivată. Acest câine în haine maro, din spatele meu, vorbește doar chontal maya și zeul bărbos știe castillana, limba zeilor. Spuneți-ne cine sunteți și cu ce putem să vă

ajutăm.

Băiatul traduse vorbele lui Mali însoțitorilor săi. Oamenii s-au uitat mirați unul la altul și apoi la Cortes. S-au dondănit puțin, înainte să-i dea instrucțiuni băiatului. Pe urmă începu o îndelungată conversație în cinci limbi. Mali traducea în chontal maya pentru Aguilar, care, la rândul lui, îi transmitea ce afla în castillana, lui Cortes.

— Suntem totonaca, din Cempoallan, începu băiatul. Orașul se află la o zi depărtare de locul acesta. Am aflat că teules – folosea cuvântul nahuatl care înseamnă „zei", observă Mali – au debarcat pe coastă. Am venit să vă urăm bun venit și să vă invităm în orașul nostru, unde veți fi primiți cu daruri și mâncare.

Cortes zâmbi când auzi ce spuseseră.

— Spune-le că venim cu plăcere. Întreabă-i dacă sunt supușii marelui rege, Motecuhzoma.

Mali traduse și totonocas rostiră un potop de blesteme pe limba lor. În cele din urmă, băiatul le spuse:

— Da, sigur că suntem supușii lui, deși nu dorim. Dar este adevărat că Motecuhzoma a trimis tribut stăpânului vostru?

— Da, i-a răspuns Mali, gândindu-se să răspundă singură la această întrebare.

Fusese mai mult o încercare de mituire decât un tribut, dar nu conta.

— Ne-a trimis un munte de daruri, pene de quetzal, jad și aur.

Urmă alt schimb de cuvinte între totonocas. Pe urmă, unul din ei arătă cu degetul podoaba din pene purtată de Mali în jurul gâtului – una din puținele podoabe pe care reușise să le salveze de sub picioarele soldaților spanioli, în ziua când Tendile a oferit roata uriașă de aur.

— Unchiul meu vrea să știe de unde ai obținut această podoabă frumoasă, a spus băiatul.

— Face parte din tributul lor, îi răspunse Mali.

Bătrânul părea impresionat.

— Verișoara mea purta ceva asemănător când a fost luată anul trecut de oamenii lui Motecuhzoma care adunau birurile,

îi explică băiatul.

Aguilar o zgudui de braț.

— Ce se întâmplă?

— Îmi explică îndurerați cum mexicanii le fură copiii ca să-i sacrifice.

Aguilar se închină și-i transmise informația lui Cortes. Mali îl privea atentă pe caudillo; părea neobișnuit de rigid, dar se citea ceva în plus pe fața lui, poate o sclipire de entuziasm. Se simțea legată de el; Aguilar era ca și inexistent. „În clipa aceasta mă are numai pe mine", se gândi ea. „Fără ajutorul meu ar fi pierdut."

O privea ca un om îndrăgostit.

Aguilar tuși, țuguindu-și buzele dezaprobator. Cortes murmură câteva cuvinte pe limba lui.

— Stăpânul meu Cortes vrea să știe dacă mexicanii au mulți dușmani în această federație, zise Aguilar.

Mali clipi. Era imposibil ca Șarpele cu Pene să nu cunoască răspunsul la această întrebare. Altfel, n-ar mai fi venit, nu?

— Toată lumea îi urăște pe mexicani, îi spuse ea lui Aguilar.

— Acești teules or să ne viziteze la Cempoallan? Repetă băiatul. Este numai la o zi de mers, spre nord.

Mali traduse întrebarea lui Aguilar care, la rândul lui, i-o transmise lui Cortes. Dar se pare că zeul nu-l asculta. Stătea pierdut, privind în gol.

„Privește în viitor", se gândi Mali, cutremurându-se.

În cele din urmă, i se adresă blând lui Aguilar, care părea să ezite și apoi o privi ciudat pe Mali.

— Vrea să știe, o întrebă Aguilar, dacă și tu îi urăști pe mexicani?

— Acum locul meu este aici, lângă Cortes.

— Răspunde la întrebare, o repezi Aguilar.

— Tradu-i exact ce am spus.

Se priveau dușmănos. „Ah, cât mă disprețuiește", se gândi Mali. „Preotul acesta care urăște femeile își trădează atât de ușor sentimentele! Trebuie să fiu foarte prudentă cu el."

Aguilar vorbi repede cu Cortes. Mali îl văzu pe zeu zâmbindu-i încântat și își dădu seama că preotul tradusese

exact cuvintele ei. Era prea nevinovat să mintă.

Cortes murmură ceva în castillana și o privi cu luare-aminte, înainte să se ridice și să plece.

— Ce a spus? întrebă Mali, nerăbdătoare.

— Te apreciază, îi răspunse Aguilar.

— În ce privință?

— Vanitatea este dușmanul sufletului. Ai fost botezată în dreapta credință și ar trebui să fii mai modestă. Spune-le acestor indieni că stăpânul meu, Cortes, va fi încântat să-i viziteze. Vom pleca mâine.

*

Benitez deschise ochii încet. Se simțea amorțit. Avea un gust oribil în gură, i se umflaseră ochii și îl săgeta o durere ascuțită în orbite. Se uită la acoperișul de stuf, ascultă bâzâitul mușteloș și simți mirosul transpirației, al oamenilor și focurilor.

Oare cât dormise? De când se afla acolo?

Floarea Ploii se aplecă peste el, muie o cârpă în apă și-i șterse fruntea. Îi șoptea niște cuvinte pe care nu le înțelegea.

Îl văzu ca prin ceață pe Norte.

— Te întreabă dacă te simți mai bine.

Încercă să se ridice, dar era prea slăbit. Se învârtea totul în jurul lui. Îi venea să vomite.

— Nu te ridica. Trebuie să te odihnești.

Benitez ar fi vrut să vorbească, dar limba nu-l asculta. Avea senzația că se umflase. Floarea Ploii îi umezi buzele, alinându-i setea.

— Am. Fost bolnav? Reuși el să spună în sfârșit.

— Ai avut friguri, îi explică Norte. Era cât pe ce să mori. Toată lumea ar fi jelit pierderea unui spaniol.

Benitez se uită la Floarea Ploii. Se întreba cât timp îl veghease. Nu înțelegea de ce considerase datoria ei să-l îngrijească.

— Spune-i. Că-i mulțumesc.

Norte ridică din umeri.

— Știe că-i ești recunoscător.

— Spune-i.

Urmă un schimb rapid de cuvinte într-o limbă exotică.

— Spune că ierburile Donei Marina te-au salvat, zise Norte în cele din urmă.

Benitez închise ochii. Ce lume ciudată. Uneori era foarte greu să ghicești motivele cuiva. Se întreba de ce Floarea Ploii sau această dona Marina se străduiseră să-l salveze. În cei treizeci și trei de ani ai săi nu văzuse prea multe acte caritabile. Cât despre bunătatea femeilor, era pasăre rară. Nu-și făcea iluzii; nu fusese niciodată genul de bărbat care să placă sexului frumos. Această Floare a Ploii, pe care o primise drept camaradă, servitoare-concubină, îl ajutase nu pentru că ar fi bogat sau frumos ci doar pentru că era o femeie bună și milostivă.

Ce ciudat. Chiar foarte ciudat.

Șaisprezece.

Au pornit în zori, în sus, pe coastă. Soldații se împleticeau prin nisip, împovărați de armură și arme, urmați de escorta lor formată din femei tabascane și sclavi cubanezi. Coloana se înșira printre dune pe o distanță de aproape doi kilometri.

Mali mergea pe jos, în spatele lui Puertocarrero, care călărea pe iapa lui maronie.

Era un marș greu, sufocant. În afară de soare și nisip mai aveau și alți dușmani. La câteva ore după ce porniseră la drum, unul din suită călcase pe un scorpion și strigătele lui sfâșietoare s-au auzit mult timp.

Mai târziu, spre după-amiază Mali s-a împiedicat de o rădăcină de copac. Și-a sucit glezna, dar nu a strigat; fusese educată din copilărie să nu-și arate durerea. Puertocarrero și-a continuat drumul, fără să știe ce i se întâmplase.

Soldații au trecut mai departe, privind-o mirați, dar erau prea împovărați de provizii și propria lor nefericire să le pese de camarada unui ofițer. Mali își sprijini greutatea în coate, așteptând să-i treacă durerea. În cele din urmă, încercă să se ridice într-un picior, dar căzu din nou…

— Ai pățit ceva?

Era glasul lui. Soarele îl lumina de la spate, oglindindu-se în armură. Își feri privirile și-l văzu descălecând.

— Te-ai lovit? zise el.

Nu înțelegea ce spunea, dar observase că-l preocupa starea ei. Îi făcu semn spre glezna stângă. Cortes se aplecă s-o examineze. O atingea blând, nu ca un doctor, ci ca un iubit. O privea drept în față. Ochii lui cenușii străpungeau pană în adâncul sufletului.

Își mușcă buza și își stoarse o lacrimă, deși n-o mai durea atât de rău acum. Când mișcă piciorul, i se ridică tunica în sus, pe coapsă. Dar în clipa aceea apăru unul din căpitanii lui călare și strică tot farmecul.

— Ce se întâmplă?

Alvarado se opri lângă Cortes.

— Dona Marina și-a întors glezna.

— Ei, fir-ar să fie.

— Oprește marșul și spune sclavilor să pregătească o targă din puieți de copaci. Vor trebui s-o care.

Alvarado clătină din cap, mirat.

— Atâta agitație pentru o puta! Las-o aici, o să trimitem mâine sclavii după ea.

— Nu este o puta, îi răspunse Cortes calm. Acum, după ce a fost botezată, a devenit o creștină. Este de asemenea ochii și urechile noastre printre băștinași. Vrei să-mi explici cum o să discutăm cu totonocas și cu mexicanii fără ea? sau poate ar fi mai bine ca fratele Aguilar să deseneze pe nisip ce dorim? În momentul de față, ne este mai de folos decât tunurile. Poate chiar și decât secundul meu. N-ai vrea să te lăsăm aici și s-o sui pe calul tău? O să trimit mâine sclavii după tine.

Alvarado încuviință din cap, jenat.

— O să opresc marșul.

— Îți mulțumesc.

Cortes se întoarse din nou spre fată. Îi zâmbea. Bella. Avea trăsături frumoase, încadrate de un păr negru ca pana corbului. Și avea o gleznă superbă, chiar dacă se umflase puțin acum. Pielea semăna cu catifeaua. Când i se ridicase tunica, îi zărise coapsele mătăsoase. Se înfierbântase.

O prințesă locală, înzestrată cu darul limbilor străine și al politicii. Și cu prea mult temperament pentru unul ca

Puertocarrero.

Cu timpul, va remedia și acest neajuns.

*

A doua zi de dimineață au trecut de un râu puțin adânc, îndepărtându-se mai mult de coastă. Părăsiseră țărmul nisipos și intraseră în zona culturilor verzi de porumb. Păduri înalte se ridicau în stânga, străjuite de orhidee și liane. Au văzut copaci zapote uriași cu trunchiuri lipicioase și păsări tropicale multicolore. Din loc în loc apăreau sate năpădite de muște.

Și apoi, imediat după prânz, au ajuns la Cempoallan.

*

Cortes privea uimit la minunea din fața lui.

Nu se așteptase în nici un caz la asemenea surpriză. Din inima junglei se ridica un adevărat oraș cu mii de case din chirpici, cu acoperiș de stuf, strânse în jurul unor superbe palate și temple din calcar și ipsos. Era un oraș, un oraș minunat, nu o adunătură de cocioabe murdare, așa cum se temuse.

Dumnezeu îi răsplătise credința.

— Măi, să fiu al naibii! exclamă Alvarado lângă el.

Sosirea lor fu anunțată de unul din băștinașii care-i însoțea. Înainte să ajungă, suflă într-o scoică și-i răspunse repede un bubuit de tobe din centrul orașului. Cempoallanii le pregătiseră o primire triumfală. În timp ce înaintau pe străzi, erau primiți ca niște eroi. Totonocas se îngrămădeau în jurul lor, agățându-le ghirlande de flori la gât și aruncând ananași, prune și buchete de flori la picioarele soldaților și jinetas.

Cortes își mâna calul cu grijă prin mulțimea de trupuri maronii, acoperite cu mantii albe. Totonocas se dădeau la o parte, ferindu-se de cai. O găsi pe Mali pe targă, urmată de Aguilar și Norte, așa cum poruncise.

— Întreab-o cărui fapt îi datorăm asemenea primire? îi strigă el lui Aguilar.

Mali și Aguilar de-abia reușeau să se facă auziți peste larma mulțimii, tobelor și fluierelor. În cele din urmă, Aguilar se întoarse spre Cortes.

— Spune că suntem eliberatori.

— Eliberatori?

— Nu înțeleg tot. Spune ceva despre un zeu șarpe. Într-un fel, oamenii aceștia și-au dat seama că am venit să le salvăm sufletele!

O femeie totonaca, mai curajoasă decât ceilalți, se repezi spre Cortes și-i aruncă o ghirlandă de flori. Ba chiar îndrăzni să atingă calul, înainte să fugă chicotind.

— Eliberatori, murmură Cortes. Eliberatori! Bineînțeles.

Totuși îl preocupau foarte mult cuvintele acelea care i se păruseră lipsite de importanță lui Aguilar. Întoarcerea unui zeu șarpe.

Această primire fastuoasă își avea și altă explicație.

*

Îl chema Chiconacatl, dar Alvarado îl poreclise imediat Gordo-Fatso. Sclavii lui se apropiară primii, ducând stâlpi lungi de bambus, care susțineau evantaie superbe, lucrate din pene; pe urmă apăru Gordo însuși, sprijinindu-se în cârje. Câțiva băieți îl susțineau de la spate de gras ce era. Urmară alți prinți, neînsemnați în comparație cu muntele de grăsime care deschisese cortegiul.

— Dacă sunt toți la fel de grași, zise Alvarado, nu-i de mirare că oamenii aceștia sunt canibali.

Jaramillo zâmbi.

— Toată Salamanca ar putea mânca pe săturate, timp de o lună din șuncile lui.

Cortes descălecă și se uită în jur. La fel ca marile orașe spaniole, Cempoallan avea propria sa piațetă, înconjurată din trei părți de zidurile curților unor temple și în cea de-a patra de palatul lui Gordo. Din vârful unei piramide se ridica un fuior negru de fum, care simboliza sfârșitul vreunei ceremonii barbare. Cortes își reaminti că, în ciuda primirii lor prietenoase, totonocas era un popor păgân, canibal.

Dumnezeu să-i aibă în pază!

Mali și Aguilar se apropiară de el. Umflătura scăzuse peste noapte, mulțumită unei fierturi preparate chiar de ea. Nu-și rupsese osul și putea să meargă șchiopătând ușor. Îi zâmbi, sesizând pentru o clipă furia întipărită pe fața lui Aguilar. Era

invidios, mai mult ca sigur. Ce sentiment urât pentru un preot.

Gordo așteptă până când însoțitorii săi îi afumară cu tămâie pe Cortes și ofițerii săi și apoi făcu un pas înainte, să-l îmbrățișeze. La fel ca ceilalți nobili, Gordo avea ornamente de aur în urechi, pe buza inferioară și în nas. Dar Cortes își ascunse repulsia așa cum le poruncise să facă și celorlalți ofițeri.

Pe urmă, sclavii lui Gordo puseseră la picioarele lui un coș de răchită plin cu brățări, coliere și cercei din aur. Ținu un scurt discurs și Cortes așteptă răbdător traducerea.

Aguilar se desprinse de lângă Mali.

— Își cere scuze pentru aceste daruri modeste. Este tot ce le-a mai rămas să-și arate prietenia. Spune că oamenii regelui mexican i-au jefuit la sânge.

— Spune-i că primim aceste daruri cu recunoștință, zise Cortes, după ce se gândi un timp.

Acum se făcuse o liniște mormântală în piață. Atât Cempoallanii cât și spaniolii erau curioși să audă fiecare vorbă a lui.

După următorul schimb de cuvinte, Aguilar se întoarse din nou spre Cortes.

— Femeia.

Cortes observă disprețul din glasul lui. Nici nu putea să pronunțe numele lui Mali.

— Femeia spune că se plâng de Motecuhzoma. Se pare că le ia tot aurul, penele și jadul; le-a furat recoltele de vanilie și a răpit mulți tineri și tinere, ca să le sacrifice în templele lor. Îți cer ajutorul.

Cortes privi solemn pe grăsanul care stătea dinaintea lui, în piața prăfuită. În sfârșit.

— Aguilar, roag-o pe Mali să-i informeze că noi suntem supușii unui rege puternic, care ne-a trimis să-i eliberăm din jugul tiraniei. Dacă este de acord să devină vasalul regelui Carol al Cincilea, nu va mai plăti nici un bir mexicanilor.

Gordo asuda sub soarele fierbinte, deși sclavii lui se străduiau să-l răcorească, agitând evantaiele de pene. După altă conversație în trei limbi, Aguilar îi comunică lui Cortes.

— Cred că dorește ajutorul nostru, zise Aguilar, dar se teme, pentru că nu departe de aici se află o garnizoană. Spune că ar pârjoli orașul și ar duce toți tinerii la Tenochtitlán, să fie măcelăriți în templele lor, dacă ar renunța la vasalitate.

— Explică-i că n-are de ce să se mai teamă de Motecuhzoma, dacă o să-mi dea ascultare.

Auzi exclamația de mirare din spatele lui.

— Cortes. Începu să protesteze Puertocarrero, agitându-se pe cal, dar îl amuți cu o privire.

Îl privea atent pe totonaca. Grăsanul părea ușurat și îngrozit în același timp.

Alvarado se apropie de el.

— Ți-ai pierdut mințile? murmură el.

— Doar mă cunoști. Am fost vreodată nesăbuit?

— De nu știu câte ori. Ai uitat cum te-ai cățărat până la fereastra acelei donetta la Salamanca?

— Mă gândesc întotdeauna bine, înainte să mă arunc în joc. O să triumfăm, vei vedea.

Alvarado se îndreptă în șa, bățos.

— Dacă spui tu!

— Ai încredere în mine. Oamenii aceștia ne-au înmânat practic cheile casei lui Motecuhzoma.

Șaptesprezece.

Li se pregătise un ospăț bogat, cu pește, curcani, ananas, prune și prăjituri de porumb; după aceea, Cortes și ofițerii săi au fost conduși într-un mare palat, care aparținea unei femei bogate, dar urâte. Cortes a botezat-o Catalina, deși Mali nu înțelegea de ce.

Palatul avea un acoperiș plat, cu o terasă mare, care dădea spre piațetă. Camerele erau spațioase, deși slab mobilate – doar câteva covorașe și măsuțe. Tapiserii în culori aprinse atârnau pe pereți sau erau întinse pe podele. Mali și Puertocarrero aveau o cameră numai a lor, la fel ca ceilalți ofițeri, iar soldații stăteau împreună, în hol.

Cortes nu-i mai vorbise direct lui Mali, din ziua când își scrântise glezna. Știa că la întâlnirea din piață îl enervase ceva. De câteva ori în timpul discuției, îl văzuse uitându-se la

fumul negru care se ridica din vârful piramidei și bănuia ce-l preocupa.

Auzise agitația șarpelui din trupul lui de zeu.

A doua zi dimineață a fost chemată în curte, împreună cu Aguilar și câțiva căpitani de-ai săi, inclusiv Puertocarrero și Alvarado. Cortes părea foarte sobru. Se îmbrăcase în costumul de catifea neagră cu sabia prinsă la șold și un medalion de argint cu portretul Fecioarei la gât.

— Domnilor, trebuie să împlinim lucrarea lui Dumnezeu, a spus el, ieșind pe poartă și îndreptându-se spre piață, urmat de ceilalți, care alergau să-i țină pasul.

*

Altarul semăna cu cel de la Pontochan. Într-o curte înconjurată de ziduri o scară de piatră ducea la o piramidă triunghiulară, unde fusese ridicat templul ceremonial – o colibă simplă de paie și bambus.

Pe măsură ce se apropiau, mirosea din ce în ce mai strident a carne arsă.

Trupurile zăceau grămadă jos, lângă scări, unde căzuseră după ce fuseseră măcelărite și aruncate de pe altarul de sacrificiu. Brațele și picioarele le dispăruseră și sângele se închegase în jurul toracelui deschis. Muștele bâzâiau în roiuri negre în jurul cadavrelor. Ochii fără viață priveau cerul albastru.

— Acesta este doar un copil, zise Puertocarrero.

Călugărul Olmedo începu să recite o rugăciune pentru morți. Fratele Aguilar rosti și el o litanie.

Cortes își ridică privirile. Preoții în mantii negre îi urmăreau din capul scărilor, strânși unul lângă altul ca niște vulturi. Era negru la față de furie. Sabia zăngăni când o trase din teacă, dar Puertocarrero îi puse mâna pe braț.

— Nu acum, caudillo, murmură el. Nu suntem pregătiți.

Cortes ezită.

— Așa se poartă cu copiii lor? zise el în șoaptă.

Mali îl privea, mândră de furia lui. Șarpele cu Pene promisese întotdeauna că va aboli sacrificiul uman. Acum era martoră la revolta și disperarea lui. Regreta că Floarea Ploii

nu putea să-l vadă cu ochii ei; atunci ar crede. Spaniolii se uitau la cadavre, albi ca varul.

— Au făcut sacrificii pentru zeul lor, Tlaloc, Aducătorul de Ploaie, îi explică Mali, lui Aguilar. Copiii plâng când văd piatra de sacrificiu. Iar lacrimile înseamnă ploaie. Cu cât sunt mai multe lacrimi, cu atât va ploua mai mult iarna, pentru recolte.

Aguilar se închină.

— Este o faptă diavolească, zise el în castillana și traduse explicațiile lui Mali celorlalți.

— Trebuie să luăm măsuri, în numele lui Dumnezeu, zise Cortes și se îndepărtă.

Mali se uită la fața copilului mort. Încercă să-și imagineze cum arăta când trăia, dar nu reuși. Nu mai rămăsese nimic din el.

*

După plecarea celorlalți, Benitez zăbovi mult timp, uitându-se în jur. Această grozăvie îl uluise. Îi răsunau în urechi cuvintele lui Cortes. Trebuie să luăm măsuri în numele lui Dumnezeu.

Pe urmă își dădu seama că îl privea cineva și se întoarse. Era Norte. Norte, renegatul, trădătorul, sălbaticul îl privea enigmatic. Benitez clocotea de furie.

— Altă ofrandă adusă zeilor tăi, Norte?

— Ce este un zeu, Benitez? O invenție a minților noastre.

Erezia răsună în liniște. Dacă l-ar auzi Cortes, ar fi un om mort.

— Și care minte a inventat acest măcel? îl întrebă Benitez.

— O minte care n-a fost niciodată sigură dacă trupul ei va scăpa de foamete.

Benitez clătină din cap. Ce fel de răspuns era acesta? Mai ales din partea unui spaniol.

— Ai fost martor la asemenea ritualuri?

Norte se feri să-i răspundă direct.

— Concepția ta despre moralitate este foarte ciudată, Benitez. Ți se pare normal ca inchizitorii să rupă brațele și picioarele unui om de viu, dar în schimb ești revoltat când

indienii dezmembrează morții. Pe câmpul de luptă, nu te dai în lături să înfigi sulița în burta dușmanilor tăi și să-i lași să moară încet, dar ți se pare un barbarism să-i scoți inima și să aibă parte de o moarte fulgerătoare. Logica ta mă dă gata.

— Acesta este doar un copil!

— Vrei să spui că în războaiele noastre copiii și femeile nu mor și nu au de suferit?

— Cel puțin nu la biserică. Religia noastră nu propovăduiește crima și canibalismul.

— Într-adevăr, în schimb propovăduiește goana după aur.

„De ce ar trebui să mă justific față de acest om?" se gândi Benitez. „De ce să discut cu un sălbatic? De fapt, mai rău decât un sălbatic, pentru că a cunoscut civilizația și a renunțat la ea de bunăvoie."

— Nu pot nutri decât dispreț pentru cineva ca tine, șuieră Benitez.

— Ar trebui să-ți fie milă de mine, Benitez, dacă ai fi un bun creștin. Sunt oaia cea pierdută, un păcătos care s-a înstrăinat de turmă.

— Cortes ar fi trebuit să te spânzure.

— Voi, spaniolii, deși considerați carnea umană atât de sacră, nu dați doi bani pe viață. Am văzut amândoi oameni arși pe rug. Și femei. De ce? în numele lui Dumnezeu. Crezi că este mare diferență față de ce se întâmplă aici?

Benitez se întoarse furios.

— Găsești scuze acestui barbarism?

— Mă întrebi ce aș alege între a muri în chinuri, pe rug, în țara mea și a pieri imediat de cuțitele acestor preoți? Cred că răspunsul este evident.

— Atunci, îți doresc să-ți împlinești dorința, zise el, scuipând pe jos.

Apoi se grăbi să iasă din acest loc și să se îndepărteze de omul ăsta ciudat.

Optsprezece.

Cempoallanii au pus pe covoare tot ce aveau mai bun: friptură de căprioară, roșii, curcani fripți, lăcuste în sos, șopârle cu ardei iuți. Spaniolii s-au înfruptat din căprioară și

curcani, dar nu s-au atins de celelalte bucate. Câinii au mâncat toți pe săturate oasele aruncate de soldați peste umeri, în timp ce flirtau fără rușine cu tinerele femei totonocas care serveau la masă.

— Ospățul a ridicat moralul oamenilor noștri, i-a șoptit Alvarado lui Cortes.

Cortes se așezase lângă Gordo, pe unul din covorașele festive, cu Mali și Aguilar între ei, ca să le traducă. Bogătașul totonaca înșira încă plângerile lui la adresa lui Motecuhzoma, când servitorii săi au adus o tavă aburindă și au așezat-o cu respect între el și Cortes. Gordo i-a dat de înțeles că era o delicatesă și Cortes avea onoarea să se servească primul.

Nările lui Cortes recunoscuseră mirosul sulfuros al sângelui uman fiert. Sosul sanguin – care provenea mai mult ca sigur din urechile preoților din temple – îi confirmase bănuielile.

Se lăsase o liniște glacială, întreruptă doar de rugăciunea pentru morți a călugărului Olmedo.

— Spune-i că nu mă pot atinge de așa ceva, îi șuieră el lui Aguilar. Spune-i că este un mare păcat să mănânci carne de om.

Aguilar îi transmise lui Mali revolta stăpânului său, care la rândul ei îi traduse lui Gordo. Cacique cel gras părea uimit.

— Ce are de spus? îl întrebă Cortes pe Aguilar.

— Întreabă ce ar putea să facă oare cu prizonierii de război, dacă n-au voie să-i mănânce? Dumnezeu să aibă milă de sufletul lui.

— Explică-i, frate Aguilar, că acești zei ai lui sunt de fapt niște diavoli și va arde pe veci în focul Gheenei, dacă nu renunță la aceste practici păgâne. Spune-i că am venit să propovăduim credința adevărată și, dacă dorește să devină vasalul regelui Carol, trebuie să fie, în primul rând, un gentleman creștin.

Cortes o urmărea atent pe Mali, în timp ce-i traducea șefului totonaca. Indianul căscă ochii mari. La început se arătă uimit și apoi amuzat. Îi șopti răspunsul lui Mali, care ezită înainte să i-l transmită lui Aguilar.

— Femeia spune că trebuie să se mai gândească, zise

Aguilar, dar se teme că, fără să sacrifice oameni zeilor, o să fie secetă, inundații și invazii de lăcuste care vor devora recoltele. Dar este oricum fericit să vă fie vasal.

Cortes simțea că-și pierde răbdarea. Nu era răspunsul pe care dorea să-l audă.

— Spune-i din nou.

Călugărul Olmedo, așezat lângă Alvarado, se aplecă spre el.

— Poate n-ar trebui să suprimăm imediat ritualurile barbare. Suntem într-o poziție delicată. Ar fi bine să-i luăm cu blândețe.

— Am venit aici să înfăptuim lucrarea lui Dumnezeu!

— Lucrarea lui Dumnezeu nu se poate înfăptui într-o singură zi.

Acum era rândul lui Aguilar să protesteze.

— Frate Olmedo, cu tot respectul, sunt de acord cu căpitanul-general, Dumnezeu nu poate.

Dezbaterea fu întreruptă de sunetul scoicilor. Totonocas săriră în picioare fugind în piață. Un mesager alergă la Gordo și-i șopti ceva la ureche.

Cortes se uită la Mali. Fata îi zâmbi și încuviință din cap, ca și când ar fi fost totul bine. Ce se întâmplase oare de era atât de încântată și totonocas atât de agitați? îi șopti ceva lui Aguilar.

— Se pare, zise el, că totonocas urmează să primească și alți vizitatori. Au sosit mexicanii.

*

După groaza întipărită pe fața grăsanului, Cortes se așteptase la o adevărată armată. În schimb nu erau decât cinci nobili cu câțiva însoțitori. Aveau mantiile înnodate pe umeri, cu sigiliul imperial al lui Motecuhzoma și țineau în mâna dreaptă simbolul regal, iar în cealaltă țineau flori cât mai aproape de nas, probabil ca să alunge duhoarea neplăcută a oaspeților. Însoțitorii îi fereau de muște cu evantaiele, în timp ce alții țineau umbrelele, să-i apere de soare.

Au înaintat de-a lungul pieței, întâmpinați de Gordo și ceilalți nobili totonocas. I-au ignorat complet pe Cortes și spanioli, deși era imposibil să nu-i fi observat pe străinii

bărboși din mijlocul orașului, se gândi Cortes.

Înseamnă că îi sfidau special. Vor plăti pentru asta.

Cortes se întoarse spre Aguilar.

— Pune-o pe dona Marina să afle tot ce poate.

— Stăpâne, eu.

— Fă cum îți spun, frate Aguilar, pufni el.

Diaconul se săturase. Poate ar fi fost mai bine să rămână la Cozumel, cu Norte. Se uită la Alvarado.

— O să se căiască amarnic pentru această aroganță! Ne-au ignorat ca pe niște țărănoi.

— Ah, ce mi-ar plăcea să le dăm o lecție.

— O să le-o dăm, îți promit.

Poate că fata, Mali, avea dreptate să zâmbească. Mexicanii sosiseră la momentul potrivit. Chiar acum i se contura un plan în minte. O să erodeze unul din colțurile acestei mari fundații ridicate de mexicani, o să rupă o mică parte cu mâna lui. Dacă se desprindea ușor, restul va cădea de la sine.

*

Toți spaniolii au auzit scâncetele din palatul grăsanului Cacique. Mali s-a întors și le-a povestit că Gordo însuși a stat în genunchi în fața noilor veniți, plângând ca un copil. Cei cinci mexicani erau perceptori imperiali, veniți să adune birurile și, cu toate că nu auziseră tot ce se discutase, se pare că pretindeau un tribut substanțial de la totonocas, din cauză că-i invitaseră pe spanioli, împotriva instrucțiunilor exprese ale lui Motecuhzoma.

Cortes și ofițerii lui se uitau de pe terasă la nobilii mexicani, rămași în palatul lui Gordo. Totonocas îi cazaseră de partea cealaltă a piațetei. Camerele fuseseră împodobite cu flori, înțesate cu mâncare și sclavi care să-i servească.

— Uită-te la ei, pufni Alvarado. Parcă ar fi cinci episcopi în drum spre slujba de seară.

Aguilar și Olmedo se uitară la el, revoltați, dar nu-i băgă în seamă.

Cortes se întoarse spre Mali. Aștepta liniștită, la dreapta lui. Ochii ei negri, inteligenți, sclipeau nerăbdători. „Mi-am găsit o aliată de nădejde în această femeie”, se gândi el, zâmbind.

Aguilar remarcase schimbul de priviri dintre ei și se posomorâse. „Ce îl deranjează oare pe tânărul diacon?” se întrebă Cortes. „Se teme de ea pentru că este femeie sau pentru că este băștinașă?”

— Întreab-o pe dona Marina, îi porunci el, de ce acești oameni s-au speriat atât de rău de cinci bărbați neînarmați, cu flori în mână?

Aguilar se supuse.

— Femeia spune că nu se tem de aceștia cinci, ci de cei cinci mii care vor veni dacă nu fac ce li se spune.

Cortes se încruntă.

— Înseamnă că se tem mai mult de mexicani, decât de noi. Ar trebui să le schimbăm această părere, zise Alvarado.

Cortes zâmbi.

— Ai dreptate.

Apoi se întoarse din nou spre Aguilar.

— Spune-i donei Marina să se ducă la palat și să-l cheme imediat pe Gordo.

Cortes știa că juca o carte mare, dar miza era prea însemnată să nu rișt e.

Nouăsprezece.

Gordo tremura. Asudase și își frângea mâinile grăsune ca o femeie. „Dacă nu l-ar fi susținut sclavii, s-ar fi prăbușit într-o masă diformă de grăsime”, se gândi Mali.

Îl studia atentă pe Cortes. Ochii lui calmi, cenușii, erau blânzi și hotărâți în același timp.

Îi vorbi încet lui Aguilar.

— Stăpânul meu Cortes vrea să-i reamintești lui Gordo că este supusul regelui Carol al Spaniei și nu trebuie să se teamă de mexicani. Dacă-l ascultă pe Cortes va fi în siguranță.

Mali se întoarse spre Gordo și-i spuse în nahuatl:

— Șarpele cu Pene spune că o să vă protejeze. Dar trebuie să-l asculți.

Însă Gordo n-o asculta.

— Mexicanii au cerut douăzeci de fete și băieți pentru sacrificii, fiindcă am nesocotit poruncile lui Motecuhzoma. Insistă ca trei din copiii mei să fie printre victime.

— Șarpele cu Pene spune că acum ești sub protecția lui, repetă Mali, răbdătoare.

Gordo o privea disperat.

— Ce trebuie să facem?

Cortes vorbi din nou. Aguilar părea uimit de cuvintele lui. Căpitanul devenea nerăbdător.

— Stăpânul meu Cortes vrea să-i spui.

Aguilar ezită.

— Că oamenii lui trebuie să-i lege pe cei cinci mexicani și să-i pună sub pază.

Mali îl privi uluită. Înseamnă că lupta trebuia să înceapă. De data aceasta, transmise exact cuvintele lui Cortes.

Grăsanul fu cât pe ce să leșine. Dacă n-ar fi fost pajii, s-ar fi prăbușit pe podea. Semăna cu un animal încolțit.

— Nu pot! se smiorcăi el.

— Trebuie să asculți de Șarpele cu Pene.

— Dacă ne atingem de ei, Motecuhzoma o să ne măcelărească pe toți!

Mali clătină din cap. „Ce laș. Nu-și dădea seama că avea de partea lui un zeu?” se întoarse spre Aguilar.

— Refuză, zise ea.

Cortes se ridică de pe scaun. Se albise la față.

— Stăpânul meu Cortes spune că va pleca imediat și nu se mai întoarce niciodată, dacă nu este ascultat, zise Aguilar. Dacă vreți să salvați viețile copiilor voștri și să vă eliberați de sub jugul mexicanilor, ascultați-l!

Mali se întoarse triumfătoare spre Gordo.

— Vezi! l-ai supărat pe Șarpele cu Pene! Dacă nu faceți cum spune, o să se întoarcă pe tărâmurile lui, iar fiii și fiicele voastre vor pieri pe altarele lui Motecuhzoma!

Gordo simțea că se sufocă. „N-are de ales”, se gândi Mali. „De ce bărbații nu sunt în stare să hotărască? Dacă nu poate ceda unui zeu, atunci toată religia lui nu este decât o superstiție prostească.”

— Hai, spune! îl îndemnă Mali. Șarpele cu Pene este gata să plece spre vest. Ce ai hotărât?

*

Mexicanii au fost legați de stâlpi înalți, de mâini și picioare, ca un vânat. Numai că aceste trofee erau vii și protestau în ciuda călușului din gură. Totonocas s-au năpustit să privească acest spectacol înspăimântător și extraordinar.

Cortes însuși se uita de pe terasa palatului Catallanei cu Alvarado, Puertocarrero și ceilalți ofițeri. Gordo stătea lângă ei, tremurând de frică. Îi spuse ceva lui Mali, care-i traduse lui Aguilar.

— Vrea să-i sacrifice imediat, zise Aguilar. Dacă îi omoară, poate că Motecuhzoma n-o să descopere ce s-a întâmplat.

Cortes clătină din cap.

— Trebuie lăsați în viață. Poate o să-i iau la întrebări mai târziu. Să-i separe și să-i vegheze atent. O să-mi trimit oamenii să-i păzească.

Cortes era din ce în ce mai entuziasmat.

— Și spune-i că, de aici înainte, este liber. Fiii și fiicele lui nu vor mai muri pe altarele lui Motecuhzoma și nu le va mai fura nimeni averile. De aici înainte, îl consider fratele meu. Trebuie să aibă încredere în mine.

*

Mali se umfla în pene. Era triumfător, așa cum își imaginase! Șarpele cu Pene se întorsese să zdrobească supremația mexicanilor, iar ea va fi alături de acest zeu.

„Bucură-te de această clipă, Mali”, îi șoptea un glas la ureche. „Înainte ca Sora Lună să răsară a doua oară, vom porni spre templul de piatră din Tenochtitlán!”

Se întoarse spre Floarea Ploii.

— Este un zeu, zise Mali.

— Nu este un zeu, este un nebun.

Floarea Ploii o luă de mână. Era înspăimântată. Mali o strânse, încercând să-i transmită o parte din forța și încrederea ei. Ce păcat că Floarea Ploii nu putea s-o înțeleagă.

Asistau nu numai la sfârșitul celui de-al cincilea soare, ci și la zorii unei noi zile sângeroase.

*

Avea nouă ani și tatăl ei o ținea de mână. Stăteau pe culmea templului Quetzalcoatl din Painala și se uitau la steaua

însângerată care cădea pe cerul nopții. Coada ei de foc era îndreptată spre Ținuturile din Nori.

— Este steaua ta, murmurase tatăl ei. Vestește lumii că domnia mexicanilor și zilele Păsării Colibri sunt numărate. Semeni cu cometa. Am văzut-o în visele mele. Ești cea care-l va ajuta pe Șarpele cu Pene și va schimba destinul Mexicului.

Îl crezuse, pentru că tatăl ei era nu numai prinț, ci și preot, la fel ca Motecuhzoma. A slujit cultul Șarpelui cu Pene și i-a promis că va reveni în anul trestiei, adică acum. Deocamdată, toate vorbele sale se adeveriseră.

Douăzeci.

Puertocarrero o zgudui brutal s-o trezească. Părul lui de culoarea porumbului sclipea la lumina lumânării. Era complet îmbrăcat, în ciuda orei târzii. Îi făcu semn să-l urmeze. Se ridică de pe covor, își puse tunica, fusta și plecară împreună. Umbrele dansau în lumina torțelor de pin, prinse de pereți.

S-au oprit lângă camera lui Cortes. Puertocarrero a tras-o înăuntru.

Când s-a uitat în jur, pe jumătate adormită, a zărit fețele bărboase ale soldaților spanioli, mulți din ei în armură. Cortes stătea la o masă de lemn, în mijlocul încăperii, încadrat de câțiva ofițeri. Aguilar era lângă el.

Cortes își ridică privirile și-i zâmbi încurajator, dar numai pentru o clipă. Pe urmă, redeveni Cortes zeul, șarpele venit să schimbe lumea.

Cei trei mexicani stăteau în fața mesei, cu gulere grele de lemn la gât. „Acum nu mai erau atât de înfumurați”, se gândi Mali. Aveau mâinile legate la spate și lăsaseră privirile în jos.

„Dar ce căutau acolo? Ce se întâmpla?”

Aguilar, pios și palid la față, i se adresă imediat.

— Stăpânul meu, Cortes, vrea să-i întrebi pe acești oameni cine sunt, de unde vin și de ce au fost legați de totonocas?

— Dar cunoaște deja răspunsul la aceste întrebări, zise Mali.

— Fă cum ți se spune!

Mali îl ascultă uimită. Când se întoarse spre mexicani, îl recunoscu pe unul din ei. Îl văzuse mai devreme și, după hainele și podoabele lui, trăsese concluzia că era cel mai

important dintre ei. Așa că i se adresă lui.

— Stăpânul meu, Malinche, Șarpele cu Pene, vrea să știe cine sunteți și de ce vă aflați aici. Întreabă de asemenea de ce sunteți prizonierii poporului totonaca.

Mexicanul își înălță capul și o privi strâmbând din nasul lui ca un cioc de papagal. „Era prea mândru”, se gândi Mali.

— Suntem calpisquii – cei care strângem tributul marelui Motecuhzoma. Și am fost luați prizonieri din porunca stăpânului tău. Dar veți plăti toți înzecit pentru asta!

Mali se întreba ce rost avea această șaradă; Cortes știa deja tot. Dar traduse exact răspunsul lui calpisqui.

Aguilar îi transmise cuvintele lui Cortes și apoi îi răspunse:

— Stăpânul meu Cortes spune că nu știa nimic de planurile totonocas. Dar, când a aflat că vor să sacrifice prizonierii mexicani pentru zeii lor, a hotărât să intervină. Se consideră prietenul lui Motecuhzoma, fiindcă știi că este un stăpân la fel de mare ca el și i-a trimis multe daruri.

Mali nu-și imagina ce plănuia Cortes prin această aiureală. Dar nu se cădea să judece înțelepciunea unui zeu. În schimb, îi făcuse mare plăcere să-i vadă pe mexicani albindu-se la față când pomenise de sacrificiu. „Ah, ce mi-ar fi plăcut să vă văd întinși pe piatra altarului!” se gândi ea.

— Totonocas ne-au spus că ne-au luat prizonieri din porunca stăpânului vostru, îi răspunse calpisqui, deși acum nu mai părea atât de sigur.

Cortes reuși să se arate revoltat, după ce îi traduse Aguilar.

— Spune că totonocas sunt un popor perfid și viclean, zise Aguilar, pentru că stăpânul meu nu a poruncit niciodată așa ceva.

Mali se zgâi la Cortes. Figura lui era impenetrabilă. Refuza s-o privească în ochi. „De ce atâtea minciuni?” se întrebă ea. Dar traduse exact cuvintele lui Aguilar.

Mexicanii păreau la fel de derutați ca ea. Poate, zise unul din ei, poate spune adevărul. Altfel ce rost ar fi avut să ne elibereze?

Mali se întoarse spre Aguilar.

— Ce se întâmplă aici? zise ea.

— Nu-i treaba ta, o repezi el, fără s-o privească mărar. Vezi-ți numai de traducere.

„Ah, să fii blestemat!” își spuse ea, în gând. „Cum îndrăznești să-mi vorbești așa? sunt mai mult decât un translator pentru Șarpele cu Pene și o știi prea bine!”

Cortes îi șopti ceva lui Aguilar, care se întoarse spre ea, zâmbind. Știu ce încerci să faci îi spunea zâmbetul. Dar n-o să renunțe la mine. Tu nu ești decât o indiancă, o intrusă.

— Spune-le că stăpânul meu, Cortes, este îndurerat să-i vadă în această stare. Deoarece sunt slujitorii marelui Motecuhzoma și au fost arestați pe nedrept, urmează să fie eliberați imediat. Ba, mai mult decât atât, se pune complet la dispoziția lor.

În timp ce Mali traducea, gărzile spaniole îi dezlegară și le scoaseră gulerele grele de lemn. Pentru a doua oară în ziua aceea, mexicanii fuseseră luați prin surprindere.

Calpisqui se întoarse spre Mali.

— Mulțumește-i stăpânului tău, zise el, nesigur încă. Dar spune-i că nu putem pleca oricum, chiar dacă ne-a eliberat. Totonocas or să ne înhațe din nou, cum ieșim pe ușa acestui palat.

Aguilar nici nu-i mai traduse lui Cortes. Se pare că știa deja ce instrucțiuni să-i dea.

— Spune-i că n-au de ce să se teamă, îi zise el lui Mali. Soldații noștri or să-i ducă pe coastă, deghizați în spanioli și pe urmă or să-i scoată din ținuturile totonocas. Apoi vor putea să plece unde doresc. Stăpânul Cortes îi roagă în schimb să-i amintească stăpânului Motecuhzoma că îl consideră prietenul lui.

Mali le traduse, dar se poticni la ultima propoziție. Cum să-i spună împăratului mexicanilor că Șarpele cu Pene, inamicul legendar al zeilor lui Motecuhzoma, era de fapt aliatul său?

Transmise cuvintele cât mai iscusit posibil și-l lăsă pe calpisqui să înțeleagă ce voia.

După plecarea celor trei mexicani, spaniolii au început să zâmbească. Mali se uita în jur, nedumerită. De ce n-o fi vrut Șarpele cu Pene să-i sacrifice? de ce îi eliberase și-l trădase pe

Gordo, care avusese încredere în el? De ce erau atât de încântați de ce făcuseră?

Cortes se întoarse spre ea și-i surâse, înainte să fie condusă de Puertocarrero înapoi, în camerele lor.

Se întreba ce va spune Gordo când va vedea a doua zi că prizonierii dispăruseră. Dacă zeul ei îl trădase, înseamnă că nu era un zeu și își făcea iluzii în privința destinului ei.

— Fatso pare și mai îngrozit decât ieri, remarcă Sandoval.

Ceilalți izbucniră în râs, în afară de Cortes.

— Ai grijă cum vorbești, îl preveni el, negru la față.

Râsul se opri.

Gordo era într-adevăr distrus.

„Tremura ca o piftie înaintea lui Cortes", se gândi Mali.

Îi traduse lui Aguilar, care-i transmise cuvintele lui Cortes, ca de obicei. Când auzi ce spunea, Cortes sări de pe scaun, furios.

— Ce! I-ați lăsat să scape? Gărzile voastre au adormit?

Cacique încercă să-i explice că nu înțelegea cum se întâmplase și că-i pedepsise deja pe vinovați – inimile lor se pârpăleau pe cărbuni chiar în această clipă. Dar Cortes nu așteptă să se termine traducerea. „La urma urmei", se gândi Mali, „știa mai bine decât Gordo cum scăpaseră." În timpul nopții, Guzman și Flores se apropiaseră de santinelele totonocas și le serviseră cu vin cubanez. După două ore, când s-au întors spaniolii, i-au găsit dormind buștean. Nici o lovitură de tun nu i-ar fi trezit.

— Stăpânul meu, Cortes, spune că este un dezastru, a tradus Aguilar. Anunță-l pe acest câine că trebuie să ne predea imediat prizonierii, fiindcă nu putem avea încredere în el.

Gordo acceptă imediat.

— Stăpânul meu, Cortes, insistă de asemenea, adăugă Aguilar, ca Gordo să-i jure credință lui și majestății sale catolice, regele Spaniei, în prezența notarului regal. Trebuie de asemenea să-și unească forțele cu ale noastre și să-și pună războinicii la dispoziția noastră. Dacă nu este de acord, va fi lăsat în voia sorții.

Mali de-abia se abținea să nu izbucnească în râs. „Ești într-adevăr un zeu", se gândi ea, uitându-se la Cortes, „pentru că

ai atâtea fețe. Și l-ai dus de nas pe acest Gordo cu mare măiestrie.”

Fata îi comunică grăsanului condițiile: trebuia să se pună sub comanda Șarpelui cu Pene. Se lăsase o liniște mormântală. Cacique își imagina care ar fi consecințele dacă ar fi lăsat să înfrunte de unul singur mânia lui Motecuhzoma. În cele din urmă, dădu din cap, hotărât.

— Cum rămâne? se interesă Aguilar.

— Este de acord, îi răspunse Mali.

Douăzeci și unu.

Tenochtitlán.

Când se iveau probleme de importanță națională, Consiliul Suprem al Mexicanilor se reunea în Casa Cavalerilor Vulturului, din Marele Templu. Camera avea bănci joase de piatră și era decorată cu reliefuri sculptate, reprezentând șerpi și războinici. Un suport de cărbuni din piatră, reprezentându-l pe zeul tlaloc, Aducătorul de Ploaie, încălzea încăperea. Mictlantecuhtli, zeul morților, cu oasele ieșite prin carnea de lut, urmărea discuțiile acestor împărați și regi, reamintindu-le de caracterul efemer al vieții și puterii lor.

Motecuhzoma prezida adunarea, ca de obicei. Lângă el era Femeia-Șarpe, prim-ministrul său. Era prezent și nepotul lui, Maize Cobs, regele Texcoconului, împreună cu fratele și moștenitorul lui Motecuhzoma, Cuitlahuac, stăpânul ținutului Ixtapalapa. Preoții principali ai templului, precum și cavalerii Jaguarului și Vulturului fuseseră de asemenea chemați la acest consiliu. Toți acești mari nobili și preoți purtau haine simple în prezența împăratului lor, care era îmbrăcat într-o superbă mantie de bumbac turcoaz, împodobită cu modele în formă de șerpi.

Torțe de pin ardeau pe pereți, luminând camera.

— Armata mea este gata, așa cum ați poruncit, zise Maize Cobs. Trebuie doar să dați comanda.

— Poate nu va fi nevoie, zise Motecuhzoma. Situația s-a schimbat. Trei din cei cinci calpisqui au fost eliberați. Au fost ajutați chiar de soldații lui Malinche.

Nobilii mexicani clătinară din cap, uimiți.

— Au adus un mesaj personal din partea acestui Malinche. Se consideră prietenul meu și spune că ar trebui să-i pedepsim personal pe totonocas pentru felul cum s-au purtat cu trimișii noștri, veniți să adune tributul.

S-a lăsat o liniște stânjenitoare. Această atitudine era greu de înțeles.

— Pe urmă, acum câteva ore, s-au întors și ceilalți doi calpisqui la Tenochtitlán. Și ei au fost salvați tot de acest Malinche, care i-a ascuns în propria lui canoe de război. Au povestit că spaniolii, așa cum își spun ei, s-au purtat foarte frumos.

— Și ce înseamnă toate acestea? întrebă cu glas tare unul din războinici.

— Această femeie care stă mereu lângă el, Marina, începu Femeia-Șarpe, spune că Malinche este un zeu și că Șarpele cu Pene s-a întors.

Se lăsă o liniște mormântală.

— Nu putem ști dacă vorbele ei sunt adevărate, murmură Cuitlahuac. Malinche nu vorbește limba noastră. Acestea nu sunt cuvintele lui.

Maize Cobs încuviință din cap.

— Poate că este ambasadorul unei țări îndepărtate și atunci ar trebui să-i oferim toată ospitalitatea și să ascultăm ce are de spus.

Vulturul Căzător, nepotul lui Motecuhzoma, se foi nervos pe banca lui.

— Nu trebuie să bagi în casă pe cineva care va încerca să te arunce afară.

— Dacă acest Malinche este un ambasador din altă țară, zise unul din generalii Cavalerilor Jaguar, atunci ar trebui să fim ospitalieri, așa cum a spus Maize Cobs. Iar, dacă vine cu gânduri necinstite, avem destui războinici care să ne apere. Noi suntem milioane, iar ei câteva sute.

— Totuși, Tendile nu crede că sunt ambasadori. I s-au părut invadatori, deghizați drept zei.

— Invadatori? Îi întrerupse unul din preoți. Cum ar putea câțiva oameni să invadeze tot Mexicul?

Motecuhzoma, care stătuse posomorât în timpul dezbaterii, a ridicat mâna deodată, să se facă liniște.

— Calpisqui i-a auzit pe totonocas spunându-le zei.

— Totonocas sunt niște neisprăviți, zise Vulturul Căzător.

Motecuhzoma îl amuți încruntându-se la el.

— Poate. Dar acest Malinche și escorta lui sunt la fel de misterioși ca zeii. Semnele au prevestit venirea lor. A venit în anul Trestiei, așa cum spune profeția și a debarcat pe plajele noastre de ziua numelui său, Nouă-Vânt. Arată așa cum ne-am așteptat.

— Atunci ce ar trebui să facem? Dacă trimitem armatele noastre împotriva lui și sunt victorioase, ce o să se întâmple cu noi?

Se uită în jur la figurile posomorâte ale celorlalți.

— Dacă distrugem Șarpele cu Pene, distrugem vântul și fără vânt nu vor mai fi nici nori, nici ploaie pentru câmpurile noastre. Dispariția lui va însemna dispariția noastră.

Mult timp nu s-a auzit decât sfârâitul bușteni lor verzi.

— Acum a spus că mi-e prieten și a dovedit-o. Ar fi o prostie să ne trimitem armatele împotriva lui.

— Și dacă nu este Șarpele cu Pene? a întrebat Maize Cobs.

— Și dacă este? îl repezi Motecuhzoma. Deocamdată nu vom face nimic. Vom aștepta.

S-a ridicat în picioare, să le arate că discuția se încheiase. Nobilii au îngenuncheat când a ieșit din cameră. Toți erau și mai îngroziți decât la început. Împăratul lor ezita să ia o hotărâre, în timp ce la granițele sale o mână dușmănoasă manipula evenimentele. Străinul reprezenta un pericol, ori ca zeu, ori ca om. Doar preoții păreau satisfăcuți de interpretarea lui Motecuhzoma; restul însă, soldații și oamenii de stat, nu aveau încredere din instinct în ce nu înțelegeau.

Dar se lăsau conduși de Marele Conducător. Trebuiau să creadă, la fel ca el, că vor fi cruțați de sfârșitul care li se proorocise.

Cempoallan.

Alianța dintre spanioli și totonocas a fost consfințită printr-o mare ceremonie publică, în piața principală. Diego Godoy, în

calitate de notar regal, a înregistrat alianța militară care-l transforma în vasalul Spaniei. Pe urmă, Gordo a anunțat că vor cimenta alianța așa cum se obișnuia.

S-a întors spre Mali.

— Totonocas și spaniolii vor încheia un legământ care va dura veșnic. Acum o să vă dăm de soții cele mai inimoase fiice ale noastre.

Mali i se adresă lui Aguilar.

— O să fie și mai multe peșteri ale plăcerilor, zise ea zâmbind.

Aguilar se schimbă la față.

— Ce vrei să spui?

— Îi oferă femei stăpânului meu. Poate, de data aceasta. Ar trebui să-ți iei și tu una.

Aguilar a folosit cuvântul mayaș „târfă", care nu avea însă același înțeles jignitor în limba indienilor. Roșu la față, s-a întors să-i comunice lui Cortes.

— Stăpânul nostru vrea să-i mulțumești lui Gordo pentru generozitatea lui, i-a spus el, în cele din urmă. Amintește-i însă că femeile vor primi sfântul botez înainte. Să-i însoțească pe acești gentlemeni creștini.

— Trebuie stropite cu apă și pe dinafară și pe dinăuntru, nu-i așa, Aguilar?

Diaconul s-a înroșit ca focul.

Mali știa că nu era înțelept să-l tachineze, dar nu putea să se abțină. Voia să-l provoace, deși neliniștea o făcea să-l ironizeze pe Aguilar. De fapt, era o țintă ușoară.

Se întreba cum o să reacționeze Cortes? „Dacă o să-și aleagă o femeie și o s-o ignore pe ea?"

Opt tinere au fost aduse în piață, îmbrăcate în haine de bumbac și încărcate de bijuterii. Fiecare avea mai multe lanțuri și inele de aur. „Cam mult, ținând cont de văicărelile totonocas, care spuneau că mexicanii le luaseră toate bogățiile. Dar nu contează. Sunt sigură că stăpânul meu este conștient de perfidia lor, deși nu arată." „De fapt, așa și trebuie."

Șapte femei au fost prezentate căpitanilor lui Cortes;

Puertocarrero și Alvarado au fost răsplătiți pentru loialitatea lor primind cea de-a doua soție a campaniei. În special femeia lui Puertocarrero, fiica prim-ministrului lui Gordo, Cuesco, era deosebit de frumoasă. Călugărul Olmedo a botezat-o imediat dona Francesca. Celelalte au fost acceptate de asemenea în turma lui Olmedo.

Gordo i-a oferit-o cu mândrie lui Cortes chiar pe nepoata lui. Spaniolii râdeau pe înfundate. Mali răsuflă ușurată. Prințesa nu era la fel de grasă ca Gordo, dar nici departe. Avea un mers legănat, ca un curcan îndopat și era ridicolă în hainele de mireasă, acoperită cu flori din cap până-n picioare. Semăna cu o grădină umblătoare.

Mali se uită mai întâi la Cortes. Era un adevărat gentleman. A simțit chicotele oamenilor săi dintr-o privire, după care a făcut un pas înainte și i-a sărutat mâna politicos. Mali se întrebase adesea dacă era bun și manierat, iar acum primise răspunsul.

Îi aruncă o privire lui Mali. Ochii îi sclipeau amuzați, dar în rest părea foarte sobru. Apoi îi șopti ceva lui Aguilar.

— Stăpânul meu vrea să-i mulțumești lui Gordo pentru imensa lui generozitate.

Mali a zâmbit. Dar Aguilar nu sesizase poanta.

În traducerea ei, Mali a schimbat cuvântul „imensă” prin „nesfârșită”.

Nepoata lui Gordo a fost ultima care a primit binecuvântarea botezului. Cortes a sugerat să-i spună dona Catalina, spre hazul lui Alvarado, Jaramillo și al celorlalți căpitani.

— Spune-i lui Gordo, i-a transmis Cortes lui Aguilar, că acum a jurat credință Majestății Sale catolice, regele Spaniei și trebuie să renunțe la aceste sacrificii sângeroase.

Călugărul Olmedo a făcut un pas înainte.

— Caudillo, poate că acum nu este timpul potrivit să.

Cortes l-a privit încruntat.

— Îți mulțumesc pentru sfatul spiritual, părinte, dar eu comand aici.

— Nu câștigăm nimic dacă.

— După cum am mai spus, îți mulțumesc.

Olmedo a ezitat pentru o clipă, după care s-a retras.

Pe urmă, Cortes s-a întors din nou spre Aguilar.

— Spuneți-i că trebuie să renunțe la ritualurile lor barbare și să înlăture pe acești idoli diavolești.

Mali aștepta, uimită. Nu prea înțelegea ce se întâmplase. Dar, după ce i-a tradus Aguilar, s-a luminat la față de bucurie.

— Șarpele cu Pene spune că trebuie să renunțați imediat la sacrificiile umane, așa cum a propovăduit cu mii de ani în urmă, când a fost ultima oară aici.

Gordo a rămas cu gura căscată.

— Bine, dar nu strică să sacrificăm câțiva prizonieri de război când recolta nu este bună și nu plouă.

— Șarpele cu Pene vă poruncește să puneți capăt acestei crime. Trebuie de asemenea să înlăturați simbolurile marelui său dușman, Tetzatlipoca, stăpânul întunericului.

— Dacă ne distrugem zeii, n-o să mai plouă, n-o să mai avem recolte.

Mulțimea a început să murmure furioasă. Vestea se transmitea din gură-n gură, cu viteza fulgerului. Murmurul se transformă în revoltă.

— Ce spune Gordo? strigă Aguilar.

— Se târguiește ca o femeie la piață, a spus Mali. Dă-mi voie să mai discut puțin cu el.

Se întoarse spre cacique.

— În toți acești ani, tu și strămoșii tăi ați așteptat întoarcerea Șarpelui cu Pene și acum îi respingeți învățăturile! Mai întâi îi urați bun venit și pe urmă îl trădați! Dacă va hotărî să-și ia mâna de pe voi? ce credeți că va face Motecuhzoma după ce nu va mai fi aici să vă protejeze?

Gordo ezită.

Mali se întoarse spre Cortes și încuviință din cap.

*

Alvarado și oamenii lui așteptau semnalul, în templu. Unul din archebuzieri trase o săgeată în aer și soldații lui Alvarado se năpustiră pe treptele templului, înarmați cu săbii și bare grele de fier. Au dat la o parte preoții și au împins idolii de piatră spre marginea treptelor, rostogolindu-i în curte. Mali i-a

văzut sfărâmându-se nu numai pe Stăpânul Întunericului, ci și pe Aducătorul de Piatră, Fusta Șarpelui, Mama Porumbului și Zeul Focului. Scânteile din coroana lui răsturnată aprinseseră acoperișul de stuf.

În câteva minute s-a ridicat un fuior de fum negru din templu. Totonocas se adunaseră zbierând furioși. „Ori să ne atace”, se gândi Mali. „Așteaptă doar un semn din partea lui Gordo.”

Spaniolii formaseră deja un perimetru defensiv în jurul lui Cortes și al cacique-lui cel gras, cu săbiile trase și archebuzele îndreptate spre mulțime. „Ce repede se schimbase situația”, se gândi Mali. Dona Francesca țipa și nepoata cea grasă a lui Gordo alerga caraghios în cercuri, zbierând cât o țineau plămânii. Călugărul Olmedo îngenunchease, murmurând o rugăciune.

Aguilar strânse din nou la piept Cartea Orelor și privi mulțimea cu ochi blânzi.

Mali era în culmea bucuriei. Tatăl ei îi spunea mereu să nu se teamă de haos. În distrugere, o să-ți găsești propriul destin.

*

Cortes trase spada.

— Câte femei și câți copii nevinovați au fost măcelăriți de acești păgâni? Zbieră el peste vuietul mulțimii. Cum să ne considerăm creștini și spanioli onorabili dacă lăsăm să continue asemenea barbarie? Ce vreți să facem, să stăm de-o parte și să ne uităm? Viețile noastre nu mai au nici o valoare dacă nu aducem cuvântul lui Dumnezeu în aceste ținuturi!

Soldații au rămas în aceeași formație, când mulțimea s-a năpustit din nou înainte. Apoi Benitez a făcut un semn spre palatul regal, strigând să-i prevină. Arcașii totonocas se adunau pe acoperiș.

Cortes l-a apucat pe Gordo de braț și i-a pus sabia la gât.

— Dona Marina! a zbierat Aguilar, să se facă auzit. Cortes vrea să-l informezi pe cacique al lor că o să moară, dacă nu reinstaurează ordinea!

Gordo îngenunchease. Vârful ascuțit al săbiei îi înțepase deja pătura de grăsime.

— Șarpele cu Pene o să te ucidă. Pe urmă o să distrugă tot orașul. Singura ta salvare este să-ți liniștești oamenii, îi spuse Mali.

Indianul dădu din cap, distrus.

Doi din sclavii lui îl ridicară în picioare. Pe urmă strigă pe limba lui. Strigătele furioase ale mulțimii începeau să scadă.

Treptat, se făcu liniște în piață.

Douăzeci și doi.

A doua zi, totonocas au scos idolii de piatră din temple cu funii. Aducătorul de Ploaie, Mama Porumb și ceilalți au dispărut în pădure. „N-or să-i sfărâme, așa cum poruncise Cortes", se gândea Mali. „Oamenii se vor furișa să se închine zeilor în ascunzători secrete. Dar era de ajuns că fuseseră înlăturați."

În vârful piramidei se construia deja un nou acoperiș de stuf și pereții pătați de sânge ai templelor au fost văruiți. Urma să se ridice un nou altar, de data aceasta cu flori proaspete și lumânări făcute de spanioli din ceară de albine. Preoții au fost obligați să-și schimbe veșmintele negre, pline de sânge închegat, cu unele albe, noi. Părul lung, plin de cheaguri însângerate a fost tăiat cu lamele ascuțite ale spadelor spaniole.

În locul vechilor zei de piatră, a apărut o cruce și un tablou al Nostra Senora de los Remedios. Cortes însuși a dus pe scări portretul Mamei și Pruncului.

Mali se întrebă pentru prima oară dacă-i înțelegea cu

adevărat intențiile.

„Acest Cortes nu semăna cu nici un alt zeu. Deși era divin, îngenunchea zilnic dinaintea imaginii unei mame cu copilul ei: îl revoltau sacrificiile umane, dar bea sângele propriului său zeu, Ometeotl".

Parcă era și parcă nu era Șarpele cu Pene.

„Făcea destule greșeli, dar", se gândi ea, „nici un zeu nu este infailibil. Unii sunt chiar muritori. Câteodată, se întruchipează într-un om, așa cum s-a întâmplat cu Motecuhzoma."

Și atunci îi veni o idee: dacă un zeu putea sălășlui într-un bărbat, de ce nu și-ar găsi culcușul și într-o inimă de femeie?

Douăzeci și trei.

Cortes hotărî să părăsească San Juan de Ulua și să fondeze o nouă colonie pe câmpie, la șapte mile nord de Cempoallan. Va avea o biserică, o piață, magazii, un spital, o primărie și un depozit de arme, toate protejate de un zid înalt din piatră cu turnuri de pază, parapete și baricade. S-au construit cuptoare pentru fabricarea cărămizilor de lut și fierarii de pe corăbii au fost puși să confecționeze fier forjat. Ca urmare a tratatului încheiat cu Gordo, mii de cempoallani au fost aduși să muncească. Dar toți spaniolii dădeau o mână de ajutor: săpau fundații sau cărau pământ pentru cuptoare. Cortes însuși tăia bușteni pentru noile clădiri.

Mali și Floarea Ploii munceau la spital, unde îl ajutau pe singurul doctor spaniol, Mendez. Acum când se îndepărtaseră de mlaștini, cazurile de friguri și vomito se răriseră, dar Mali își dovedise meșteșugul, pregătind ierburi pentru diverse boli.

Noua colonie începea să se înfiripeze în timp ce mexicanii așteptau și priveau.

*

Cortes a îngenuncheat lângă postamentul de lemn care servea drept altar în biserica pe jumătate finisată. O cruce de lemn fusese fixată pe zid, deasupra tabloului Fecioarei și Copilului. Cortes învârtea mătăniile între degete, senin la față. Se concentrase atât de adânc, încât nu mai auzea ciocăniturile și strigătele muncitorilor din jurul lui.

Mali îl urmărea atentă. Era impresionată să vadă un om atât

de mare și puternic îngenunchind dinaintea imaginii unei mame și a unui copil. Ori, acest fapt reprezenta o dovadă a blândeții și puterii lui. Pictura îi servea atât ca idol, cât și ca inspirație. N-o deranja că un zeu se închina altui zeu. În ultima sa încarnare, Șarpele cu Pene fusese preot. Așa că ar fi normal ca acum să distrugă ceilalți zei și să aducă locuitorilor Mexicului o nouă divinitate, un zeu milostiv, nu unul care încuraja războiul, distrugerea și înșelăciunea.

Îi reînnoia credința în Șarpele cu Pene. Cum ar putea o mamă cu un prunc în brațe să fie mesagerul groazei? Ar fi imposibil ca asemenea zeiță să pretindă sânge și dezastre.

Își ridică privirile și-l văzu pe Norte, cu pieptul gol, îndreptându-se spre biserică. Căra un buștean pe umeri.

Îl strigă în chontal maya.

— Norte! Vrei să mă ajuți?

Bărbatul lăsă bușteanul și tresări surprins.

— Dacă pot.

— Vino aici, te rog.

O ascultă.

— Cu ce aș putea să te ajut? O întrebă el, prudent.

— Vreau să vorbești cu stăpânul meu Cortes, în locul meu.

Norte ezită.

— De ce eu și nu Aguilar?

— Pentru că te prefer pe rine.

— Bine, acceptă el, la fel de șovăitor.

O urmă în biserica pe jumătate construită. Mali îl aștepta pe Cortes să termine rugăciunea.

Spaniolul se ridică surprins și încântat să o vadă, dar se încruntă când dădu cu ochii de Norte.

— Roagă-l să mă ierte, îi spuse Mali lui Norte. N-am vrut să-l deranjez în timp ce era cu zeii lui, dar trebuie să-l întreb ceva.

Urmă un schimb de cuvinte între cei doi bărbați.

— Spune că n-are de ce să te ierte, zise Norte. Este foarte bucuros să te vadă.

Mali zâmbi încântată. Apoi ezită. Cum să se exprime oare?

— Spune-i că l-am recunoscut. Știu că este Șarpele cu Pene.

Norte se opri brusc, la jumătatea traducerii în castillană.

— Ce?

— Nu ți-ai dat seama?

Părea mirat.

— Acest om nu este un zeu, te rog să mă crezi.

— Repetă-i exact cuvintele mele.

Cortes ascultă discuția dintre ei nedumerit. Norte se întoarse să termine traducerea, așa cum îl rugase Mali. După ce se lămuri, Cortes o privi mult timp, fără să vorbească. În cele din urmă, îi șopti ceva lui Norte.

— Gata, i-am spus.

— Și ce părere are?

— Nu înțelege la ce te referi. M-a întrebat cine este Șarpele cu Pene.

— Nu te cred.

— Este un spaniol, la fel ca mine. Dar ceva mai lacom și nemilos.

Cortes vorbi din nou. Norte se întoarse spre Mali.

— Vrea să-l lași în pace. Eu trebuie să rămân aici. Va porunci probabil să fiu biciuit din cauza ta.

Mali clătină din cap. Oare era posibil ca un om să fie zeu fără să știe? Sau încerca, dintr-un anumit motiv, să-și ascundă adevărata identitate. Dar de cine? de Norte?

— Du-te! O îndemnă Norte. Nu-l scoate din sărite. Din păcate nu-l cunoști la fel de bine ca mine.

Mali se uită la Cortes. Nu-i mai zâmbea conspirativ, amuzat, ca înainte. Îl jignise. Stăpânindu-și dezamăgirea, se întoarse și plecă, uluită.

*

Cortes îl studia pe Norte. Îl considera un trădător și, mai mult ca sigur, un eretic. Dar deocamdată era folositor.

— Înțelegi ceva din toată povestea asta?

— Crede că ești Quetzalcoatl, Șarpele cu Pene. Este unul din zeii noș. Lor.

Cortes zâmbi. Ce ușor se dădea în vileag!

— Și de ce crede așa ceva?

— Poate din cauza felului cum arăți. În legendele lor este descris drept un bărbat înalt ca tine, cu ten alb și barbă, spre

deosebire de locuitorii acestor ținuturi, care nu au păr pe corp. A contat de asemenea și felul în care ne-am făcut apariția. Cei de aici cred că. Într-o zi, Șarpele cu Pene o să se întoarcă pe o plută, dinspre est și o să-i salveze de tirania mexicanilor. Este un fel de cult pentru oamenii de pe coastă.

— Deci așa se explică primirea lor. Mă consideră un eliberator, zise Cortes.

Norte lăsă ochii în jos.

— Știai? îl întrebă Cortes.

— Superstiții indiene.

— Dacă mi-ai fi spus, aș fi apreciat gestul.

— Nu le-am dat importanță.

Cortes zâmbi. „Norte mă crede tare prost. Sau poate n-a găsit o scuză mai bună."

— Și tu, Norte, crezi că sunt acest Șarpe cu Pene?

— Eu sunt un spaniol, senor.

— Ai fost, odată. Și, cine știe, poate o să fii din nou, într-o zi. Dar nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Cred că ești un spaniol la fel ca mine, senor.

— Un spaniol da, însă nu unul ca tine. Să mă trăsnească Dumnezeu dacă voi ajunge vreodată în asemenea hal. Îți mulțumesc pentru traducere. Întoarce-te la treabă.

*

Razele soarelui se reflectau în apă. Vacarmul maimuțelor răsuna din pădure. Aguilar se năpusti în tufișuri. Mali se spăla singură în pârâu. Diaconul rămăsese cu gura căscată. Fata observase că-i aruncase o privire, pe furiș.

— Trebuie să-ți vorbesc, se bâlbâi el.

— Te ascult.

— Îmbracă-te.

— Nu am terminat încă baia. Dar pot asculta la fel de bine ce spui și când sunt udă.

Își imagina despre ce dorea săi vorbească. Cortes îl informase probabil despre conversația purtată cu Norte, în biserică. Dacă tot va trebui să-i suporte aiurelile, măcar să-l pună în dezavantaj. Va fi mai greu s-o intimideze stând cu spatele la ea.

— Cine este acest Șarpe cu Pene? O întrebă el.

Mali luă apă în mâini, udându-și umerii și pieptul.

— Șarpele cu Pene a fost odată un om, regele-preot al orașului Tollan, înainte de domnia mexicanilor. A fost un rege bun și drept, care a abolit sacrificiile umane și a făcut din Tollan cel mai frumos oraș din lume. Dar marele său dușman, Telzatlipoca, Stăpânul Întunericului, era gelos pe puterea lui și l-a atras să bea prea mult pulque. L-a îmbătat atât de rău, încât și-a sedus propria soră. A doua zi, Șarpele cu Pene, plin de remușcări a pornit spre est, pe o plută formată din șerpi. A jurat că se va întoarce să-și ia tronul înapoi în anul Trestiei. Acesta este anul acela.

— Ce vorbești tu înseamnă vrăjitorie și erezie! Nu există decât un singur zeu!

Mali își băgă capul în apă, scuturându-și cozile lungi. Aguilar era un prost. Cum să fie un singur zeu? se mira că stăpânul lui, Cortes, îi acorda atenție.

— Asta le-ai spus mexicanilor despre Cortes? zbieră Aguilar.

„Ah, dacă ar ști ce ridicol arăta! Urla de unul singur la copaci.”

— Le-am tradus mexicanilor doar ce mi-ai spus tu, zise ea prudentă, bănuind că-i întindea o cursă.

— Și totonacilor?

— Le-am transmis numai cuvintele lui Cortes. Nu le-am sugerat ce să creadă.

— Dar cred! Îl cred zeu? Îți dai seama că ai putea să-l distrugi? Nici un om nu are dreptul să aspire la divinitate!

— Dacă oamenii cred că este Șarpele cu Pene, nu-i vina mea.

Aguilar era atât de agitat, încât se întoarse spre ea exact când ieșea din apă. Gemu când o văzu goală și se întoarse din nou, bâlbâindu-se.

— Nu – nu – nu înțelegi! Dacă acești oa – oa – oameni îl consideră pe Cortes un zeu, n-or să mai creadă în Cristos. Înseamnă că nu vor fi niște buni creștini și vor arde veșnic în focul Gheenei! Asta ai făcut! Acesta este păcatul care apasă asupra capului tău.

Mali se șterse cu o pânză de bumbac. Nu se grăbea să se

îmbrace. Aguilar n-avea decât să se adreseze copacilor.

— Mă acuzi pe nedrept. Am tradus doar cuvintele tale, Aguilar.

— Mă rog lui Dumnezeu să ai dreptate!

— Să știi că n-aș putea niciodată să-i fac un rău lui Cortes.

Se apropie de Aguilar și-i puse o mână pe umăr. Îl simți cum se încordează. Acum era înspăimântat. „Bietul de el, se temea mai mult de o femeie goală decât de toate legiunile lui Motecuhzoma."

— Înțelegi ce se petrece între bărbați și femei?

— Știu că ai fost dată lui Alonso Puertocarrero.

— Suntem dați unora, dar aparținem altora. Nu a fost alegerea mea.

— Ce vrei să spui?

— Dacă ai înțelege lucrurile astea, murmură ea, ai ști că nu este vorba doar de faptul că trupul unei femei diferă de cel al unui bărbat. Este mai mult decât atât. Deosebirile sunt la fel de mari ca cele dintre soare și lună, pământ și ocean, râs și plâns. Nu pot exista unul fără altul, așa cum nu pot exista eu fără Cortes. De aceea nu aș putea să-i fac rău.

Când Aguilar vorbi din nou, glasul lui era gâtuit de emoție.

— O să mă rog pentru tine, a spus el îndepărtându-se, fără să se uite înapoi.

S-a îmbrăcat încet. „De ce i se părea atât de cumplit să fii zeu?" Nu înțelegea motivele supărării lui, dar știa că o prevenise. De aici înainte va trebui să fie prudentă.

Acum se lămurise că suita lui Cortes nu-i cunoștea adevărata identitate. Nu știau că era Șarpele cu Pene. Cortes se ferea de ei. Așa se explica și atitudinea lui, din biserică. Indiferent de motivele lui, trebuia să fie foarte atentă, până va înțelege situația mai bine.

Douăzeci și patru.

Cortes se afla în noua sa încăpere. Nu era palatul visat, avea pământ pe jos, pereți din lut și acoperiș din stuf, dar îi asigura un anumit statut pentru acest nou teritoriu. De aici înainte nu mai exista cale de întoarcere.

Lăsă pana din mână, punând de-o parte scrisoarea către

regele Spaniei și îi privi pe cei doi vizitatori ai săi.

Fata nu avea mai mult de douăzeci de ani. Era un copil. Dar avea ochi inteligenți, deși stătea adesea cu capul în jos, la fel ca acum, de exemplu. O considera un dar de preț, în orice caz.

Aguilar, slăbănog și neîndemânatic, cu părul rar, ud de transpirație, fața prelungă, acvilină și buzele subțiri era un simbol al pietății. Cortes omorî o insectă care-l pișcă de gât. Ah, cât îi ura pe preoții ăștia!

— Vreau s-o rog pe dona Marina, zise el, adresându-se lui Aguilar, să-mi dea mai multe amănunte despre capitala mexicanilor, locul acela, căruia îi spun Tenochtitlán. Mi-a povestit că a fost acolo, în copilărie.

Mali răspunse încet la întrebare.

— Femeia întreabă ce doriți să știți, spuse Aguilar. Se va strădui să-și amintească tot ce poate.

Cortes zâmbi și încuviință din cap.

— Mi-a spus că orașul este construit pe un mare lac. Înseamnă că nu se poate ajunge decât cu barca?

— Spune că Tenochtitlan-ul este legat de țărm prin trei drumuri pietruite, îi răspunse Aguilar. Pe aceste drumuri sunt poduri din lemn, care se ridică imediat în caz de atac, făcând orașul de necucerit.

„De necucerit”, se gândi Cortes zâmbind. De câte ori nu auzise oamenii spunând același lucru despre o femeie sau un oraș.

— Și cum arată? seamănă cu Cempoallan?

Mali se entuziasma. Vorbea repede. Cortes credea că n-o să mai termine. Aguilar începuse să traducă, străduindu-se să țină pasul cu ea.

— Spune că este mult mai mare și mai frumos decât Cempoallan. La periferie sunt ceea ce mexicanii numesc chinampas, insule de noroi, clădite în apă pentru a cultiva recoltele. În suburbii sunt case din chirpici și stuf, asemănătoare celor din Cempoallan, dar centrul este plin de temple și palate. Spune că populația se ridică la sute de mii.

Cortes era dezamăgit. Tuturor indienilor le plăcea să exagereze și nici Mali nu era scutită de acest păcat. Dacă ar fi

să se ia după vorbele ei, ar însemna că acest oraș era cel mai mare din lume. Dar i se părea imposibil ca niște sălbatici să construiască așezări la fel de mărețe ca Veneția, Sevilla sau Roma.

— Vreau mai multe amănunte despre aceste poduri, întreab-o așa: dacă o armată ar trece de unul din poduri, ar putea invada orașul cu ușurință?

Mali înțelegea la ce se referea.

— Spune că este imposibil să cucerești Tenochtitlan-ul prin atac frontal. Toate casele au acoperișuri plate și parapete, ca cea a lui Gordo. Războinicii le pot folosi drept forturi.

Înseamnă că va trebui să găsească altă cale de acces…

— Mulțumește-i pentru înțelepciunea ei. Încă de mică era inteligentă și atentă. Repetă-i exact vorbele mele.

O văzu zâmbind, încântată de compliment. Aguilar se apropie.

— Oare ar trebui să dăm atenție vorbelor unei indience?

Cortes surâse palid, încercând să-și ascundă furia. Trebuia să-l pună la punct pe diacon.

— Asta rămâne la aprecierea mea.

— Dar, senor.

— Taci din gură, dacă nu vrei să regreți!

Aguilar amuți, dar îi aruncă o privire disprețuitoare fetei. Ce preot insolent!

— Mai am câteva întrebări, zise Cortes. Aș vrea să știu ceva mai mult despre relațiile mexicanilor cu vecinii. Totonocas sunt singurii pe care-i țin sub jugul lor?

Mali avea multe de spus despre acest subiect.

— Spune că mexicanii au mulți dușmani în federație, îi traduse Aguilar. Nu înțeleg tot, dar se pare că mexicanii sunt considerați niște parveniți în Valea Mexicului și că și-au câștigat supremația prin brutalitate. Pretind un tribut însemnat sub dominația lor și toți îi urăsc. Una din republici este în permanent război cu ei.

— Serios?

— Da, spune că se numește Texcala, Țara Muntenilor Vulturi. Se află în munții care ne despart de Tenochtitlán.

— Așa deci, zâmbi Cortes.

Un regat divizat nu are nici o șansă.

— Mulțumește-i donei Marina, frate Aguilar. Mi-a fost de mare ajutor. Spune-i că aș vrea să discutăm mai târziu, dar pentru azi a fost destul.

Când Mali se ridică, îl privi drept în ochi. Dorința ei era cât se poate de transparentă. „Sunt alesul ei, oricând mă voi hotărî să iau ce mi se oferă. Dar trebuie să fiu prudent.” Se uită la Aguilar. Nu-i scăpase schimbul de priviri dintre ei. Se uita la el cu reproș. Aștepta, crezând că o să discute cu el între patru ochi.

— Poți să pleci, îi spuse el.

*

Când rămase singur, Cortes se rezemă de spătarul scaunului, gânditor. Ideea care i se înfiripase în minte nu era decât un joc de noroc, cea mai mare loterie a vieții lui. Și, în fond, de ce nu? Avea treizeci și trei de ani. Un bărbat de vârsta lui trebuie să moară sau să se acopere de glorie. Oamenii se gândeau prea mult la pericole, ca și când ar trăi veșnic; la moartea lor, nu-i aclama nimeni. Era sigur de un singur lucru: dacă un om nu-și asuma riscul la maturitate, restul vieții trecea repede, fără nici un sens. Jurase când plecase din Estremadura că va muri fie în glorie, fie pe eșafod.

„Soarta îi ajută pe cei curajoși”, își spuse el.

Și, chiar dacă era un joc, avea în mânecă un as de valoare, care se numea Mali.

*

Se îngrămădiseră în camera lui Cortes, asudați de muncă și epuizați. Îl așteptau să le vorbească. Deși erau nerăbdători să afle ce dorea de la ei, le era teamă.

„Cortes a clocit un nou plan”, se gândea Benitez. „I se citește în priviri.”

— Construcția noii colonii merge bine, începu Cortes. Peste câteva zile se va termina tot ce era important.

Se opri să se uite prin cameră. Toți căpitanii lui erau prezenți, inclusiv Olmedo și Aguilar. Acesta era consiliul lui de război.

— Dar, cât rămânem aici, nu ne câștigam nici un merit în ochii lui Dumnezeu și ai regelui Spaniei. Gloria și bogățiile pe care le căutăm se află în orașul lacustru al mexicanilor, acest Tenochtitlán.

— Înseamnă că trebuie să-i asediem imediat, zise Leon, ironic.

Cortes zâmbi acru, prefăcându-se amuzat de gluma lui Leon.

— O găină se poate prinde în multe feluri, zise el. Uneori o fugărești, dar alteori îi întinzi câteva grăunțe în palmă și o faci să vină la tine. În orice caz, n-o să câștigăm nimic stând aici. De îndată ce se termină construcția fortului, vă sugerez s-o pornim spre Tenochtitlán.

Benitez se întreba dacă auzise bine. Propunerea lui Cortes era uluitoare. Și sinucigașă în același timp.

— Noi suntem cinci sute, iar ei milioane, îi atrase atenția Ordaz.

— Suntem cinci sute de generali, zise Cortes. Cred că putem ridica o armată egală din rândurile celor oprimați de Motecuhzoma. Din câte am aflat de la dona Marina, împăratul mexicanilor are mai mulți dușmani decât un câine purici.

— Pentru un câine, puricii sunt doar niște paraziți, zise Leon.

Cortes se lumină la față. Zâmbi și se relaxa.

— Toți sunteți măcinați de propriile voastre spaime.

— Mai bine decât să fim măcinați de indieni, remarcă Ordaz.

— La Ceutla am demonstrat deja că putem înfrânge oricâți băștinași dorim. Nu propun un război. Nu trebuie să ne luptăm cu acest Motecuhzoma. Dacă reușim să intrăm în oraș, poate o să ne atingem scopul prin alte mijloace.

Îi aștepta pe ceilalți să-l susțină, dar nici Alvarado și nici Puertocarrero nu scoteau o vorbă.

Pe neașteptate, Cortes își pierdu buna dispoziție și bătu cu pumnul în masă.

— Ați uitat de roata din aur care zace și acum în cala corăbiei Santa Maria? Acolo vă așteaptă câte una pentru fiecare, dacă mă susțineți!

— Dacă am fi mai mulți. Începu Puertocarrero.

— Dar suntem mai mulți! Îi avem pe aliații noștri totonocas.

Și până o să ajungem la Tenochtitlán or să ni se alăture și alții! Nu înțelegi? Am venit aici ca salvatori! Acești oameni vor să-i salvăm de mexicani. Or să ne susțină cu miile, cu zecile de mii.

Se opri din nou să se uite în jurul mesei.

— O să îndeplinim lucrarea Domnului și o să ne îmbogățim. Fiecare din noi va avea destul cât să-i ajungă o viață.

— Să mergem alături de Cortes! zise o voce.

Tresăriră cu toții. Era tocmai Aguilar. Alvarado zâmbi deodată.

— N-o să te las să cari tot aurul ăla de unul singur.

— Tu ce spui, Alonso? îl întrebă Cortes.

Puertocarrero încuviință din cap, pământiu la față.

— Merg și eu, zise Sandoval.

— Și eu, sări Jaramillo.

Cortes se uită în jur la Benitez. „Ce prost sunt!" se gândi el. „Dar nu am de ales!"

Nu putea să se întoarcă în Cuba, cu mâna goală. Călătoria lui ar fi lipsită de sens. Și nici nu putea să rămână în fort, să moară de friguri sau vomito!

— Da, bine. De ce nu? se auzi spunând.

„Sunt la fel de nebun ca el! Ne-am molipsit cu toții de nebunia lui. Ne-am îmbolnăvit de febra aurului de când mexicanii ne-au dăruit roata cea mare de aur.

Și boala aceasta o să ne ucidă pe toți."

Douăzeci și cinci.

Gâlgâitul apei astupa orice sunete. Fluturii dansau în umbra copacilor de bumbac cu trunchiuri argintii și libelulele pluteau aproape de cascadă. O pasăre colibri albastră zbura în jurul florilor unui copac zopilote.

Norte își scoase cămașa, pantalonii și sări în apă. Floarea Ploii îl privea ghemuită printre ferigi. Fusese mai prudentă de data aceasta. Era sigură că n-o văzuse. „De ce îl urmăresc? Ce sper să obțin? oare Mali n-o prevenise destul în privința pericolelor?"

Dar nu putea să se abțină. Acest spaniol frumos, care avea cei mai triști ochi pe care-i văzuse vreodată, o obseda.

Îl privea cum își face baie. După aceea, se ridică din apă și își luă hainele. Dar, în loc să se îmbrace, se îndreptă spre gura peșterii ascunse de cascadă, în capătul opus al bazinului. Se aplecă și intră înăuntru.

Floarea Ploii bănuia ce era acolo și i se acceleră pulsul.

Ieși din ascunzătoare și se strecură printre stânci, oprindu-se în umbra peșterii. Apoi se uită înăuntru.

Pe peretele opus, se săpase în stâncă un mic altar pentru o figurină de lut care-l reprezenta pe Șarpele cu Pene. Norte îngenunche în fața lui. Apoi scoase un mic vas și un spin, ascuns sub haine. Își înfipse spinul pe neașteptate în penis și ținu vasul să adune sângele. Doar sudoarea care-i lucea pe piele îi trăda suferința.

Când sângerarea se opri, se ridică și aruncă sângele în fața Șarpelui cu Pene.

Floarea Ploii se întoarse să plece; în momentul acela, îi fugi o piatră de sub picior și Norte se întoarse imediat.

N-avea rost să se ascundă de el. De fapt, nici n-avea cum. Se ridică, s-o vadă. Norte se zgâia la ea.

Fata își scoase huiptil, fusta și intră în peșteră.

Era un bărbat superb. Sudoarea de pe pielea lui bronzată îi scotea în evidență mușchii pieptului, umerilor și picioarelor. Rămăsese nemișcat. O privea înfometat.

Floarea Ploii îngenunche în fața lui, îi linse sângele de pe maquanhuitl. Îl auzi gemând. Mali o învățase să se poarte așa: mângâie un bărbat cu flori. Până acum nu mai gustase ce aparținea zeilor. Organul se mări în mâinile ei, roșu, umflat.

Îngenunche în fața ei și îi șterse sângele de pe buze. Quetzalcoatl îi privea neclintit în timp ce se împreunau, încolăcindu-se ca șerpii pe podeaua plină de praf.

*

Apusul era violet și răcoros. Stătea la gura peșterii, privind întunericul care se lăsa asupra junglei. Asculta simfonia nopții, ritmul insectelor și urletul unui jaguar sus, în munți. Floarea Ploii se cutremură. Norte o strânse la piept. Zăreau sclipirea focurilor de tabăra de la Vera Cruz.

— Trebuie să ne întoarcem, murmură el.

Îl sărută încă o dată și se îmbrăcă repede. Pe urmă o luă la fugă, singură. Era o relație periculoasă. Va fi secretul ei. N-o să-i spună nici mămicii.

*

Umbre, fum, nori care alergau pe cer, astupând luna. Cortes făcea turul posturilor de gardă, glumind cu cei care dădeau cu zarul în jurul focurilor și mustrându-i pe cei care dormeau. Îl găsi pe Puertocarrero stând singur pe parapet, privind silueta junglei profilată pe cerul nopții și luna care se înălța în spatele munților Orizaba.

— Visezi la Cuba? îl întrebă Cortes.

— La Spania.

— Spania, zise Cortes.

Pentru el, Spania însemna orizonturile monotone din Estremadura, crângurile cu stejari și măslini, căldura verii, lumina intensă, orbitoare, vântul mușcător al iernii care mătura treptele casei și te înghețа în șa. Spania însemna hacienda sărăcăcioasă a tatălui său, nobil scăpătat, care avea o casă mare cu uși de stejar și drugi de fier, coridoare fără mobilă și o bucătărie uriașă fără mâncare, cu câțiva servitori.

— Ai vorbit cu oamenii? îl întrebă Puertocarrero.

— Sper că le-am ridicat moralul.

— Unii sunt speriați.

„Tu ești speriat”, se gândi Cortes, dar nu-i spuse nimic. Văzu o siluetă în curte. Era dona Marina. Se îndrepta spre casa lui Puertocarrero.

— Ești mulțumit de serviciile donei Marina?

— Bineînțeles, caudillo.

— Cum este? insistă Cortes.

Puertocarrero părea jenat de intimitatea întrebării.

— Este foarte frumoasă, dar lipsită de pasiune.

„Lipsită de pasiune?” se gândi Cortes. „Nu mi se pare, prietene. Poate că este lipsită de pasiune doar față de tine.”

— Ne-a ajutat foarte mult.

— Da, așa este, îl aprobă Cortes.

Se făcuse liniște. „Ne-a ajutat mai mult decât îți imaginezi”, își spuse Cortes. „Fără ea, n-am fi ajuns atât de departe. N-aș fi

obținut atâta aur de la Motecuhzoma și nici nu i-am fi manipulat pe Totonocas. Ea este cheia reușitei mele.” Se gândea din nou la orașul lacustru de care-i povestise și se minuna.

— Crezi că oamenii ne vor urma de bunăvoie la Tenochtitlán?

— Au fost de acord să construim o colonie aici și am trudit cu toții s-o ridicăm. Acum nu mai vrea nimeni să se întoarcă în Cuba, caudillo!

— Eu zic să ne întoarcem în Cuba! strigă Escudero.

Cortes se adresase oamenilor de pe o bancă, lângă cabildo – primărie. Spaniolii se adunaseră în piață, în fața lui. Unii începuseră să se agite în timpul discursului său și, când i-a anunțat că trebuie să mărșăluiască spre Tenochtitlán, au izbucnit în strigăte.

„Sunt ațâțați de Leon și Ordaz, fără îndoială”, se gândea Benitez.

— Oamenii aceștia sunt epuizați, strigă Ordaz. După toate greutățile prin care au trecut, nu le poți cere să mărșăluiască spre un oraș dușman unde vom fi depășiți numeric cu peste o sută la unu!

— Nu câștigăm nimic, dacă stăm aici, protesta Cortes.

— Atunci să ne întoarcem în Cuba! repetă omul numit Escudero.

Leon, care stătea la câțiva metri de Cortes, se întoarse și se adresă soldaților.

— Eu unul nu cred că vom putea forma o colonie cu câțiva oameni, înconjurați de atâția dușmani! Mulți dintre noi vrem doar să ne întoarcem la plantațiile noastre.

Vorbele lui fură susținute de câteva ovații. Leon se întoarse din nou spre Cortes.

— Când eram pe coastă, ne-ai spus că cei care vor să se întoarcă în Cuba pot s-o facă! Și eu zic să profităm chiar acum de promisiunea aceasta! Să ne întoarcem cu partea noastră de aur. Restul pot face cum vor!

Mulți – prea mulți, după părerea lui Benitez – l-au aclamat.

Alvarado sări pe bancă, lângă Cortes, arătând cu degetul spre

Leon.

— La San Juan de Ulua, l-ați implorat pe Cortes să vă lase să rămâneți! Ori de câte ori dați de greu, vă răzgândiți! V-ați dat cuvântul că o să fiți alături de noi. Dacă plecați acum, sunteți niște dezertori!

Leon îl amenință cu pumnul pe Alvarado și-i strigă câteva insulte personale, imposibil de distins în vacarmul din jur. Cortes începuse să șovăie în fața unor proteste atât de susținute, dar Jaramillo sări și el pe platformă. Totul părea dramatic. Benitez se întreba dacă acest spectacol nu fusese regizat de Cortes, la fel ca cel de la San Juan de Ulua.

— O să întoarceți spatele camarazilor voștri și o să fugiți în toiul luptei? strigă Jaramillo mulțimii. Pentru că asta veți face dacă plecați acum!

Escudero și susținătorii săi hohotiră în bătaie de joc.

Cortes ridică brațele, să-i liniștească. Așteptă să se facă liniște completă înainte să vorbească.

— Nu vreau răul nimănui, zise el în cele din urmă. Dar, după cum vedeți, sunt presat de ambele părți.

Se uita la Alvarado și apoi la Leon.

— De aceea, iată ce am hotărât. Voi trimite o delegație în Spania, așa cum am stabilit, să ceară regelui dreptul de a fonda o colonie aici. Pentru a ne arăta buna credință față de coroană, intenționez să cedez regelui tot ce am câștigat până acum și-i rog pe cei care vor rămâne cu mine să facă la fel. Fiecare om dispus să-și cedeze partea Majestății Sale, va putea să-și semneze numele pe petiția noastră. În felul acesta, regele va vedea care sunt supușii săi loiali. Iar cei care vor face acest sacrificiu știu foarte bine că regele îi va răsplăti însutit. Restul puteți să vă luați partea care vi se cuvine. Sper că nu-mi cereți mai mult și nu puteți spune că nu m-am gândit la soarta voastră.

Și apoi, fără să mai aștepte, sări de pe platformă. Se lăsă o liniște mormântală. Pe urmă, treptat și-au dat seama fiecare că fuseseră puși într-o situație fără ieșire. Dacă nu semnau documentul pe care-l va duce Puertocarrero în Spania, renunțând prin urmare la partea lor, își primejduiau viața.

Trezorierul regal nu se va lăsa până nu-i va descoperi pe toți cei care nu renunțaseră la comoară și-i va pedepsi, bineînțeles.

În concluzie, ar trebui să plece în Cuba cu mâna goală.

„Cortes este un geniu", se gândi Benitez, zâmbind fără să vrea.

Leon se înnegrise la față în timp ce Ordaz îi explica în ce fel îl manipulase Cortes. Omul fu cât pe ce să facă apoplexie. Alvarado îi spuse ceva, râzând.

— Asta mai rămâne de văzut, strigă Leon, întorcându-i spatele.

Douăzeci și șase.

Lui Aguilar i-ar fi plăcut să-și țină lecțiile în biserică, dar zgomotul ciocanelor era asurzitor. În schimb, hotărî să-și exercite îndatoririle la umbra unui copac jacaranda. Floarea Ploii îl privea cum asuda în roba maro, groasă, strângând la piept cartea lui sfântă. Elevele, frumusețile sașii din Potonchan, stăteau pe pământ la picioarele lui, privindu-l uimite. Femeile totonocas fuseseră excluse de la cursurile sale biblice, așa cum le numea el, pentru că niciuna nu știa limba chontal maya.

Din când în când își ridica privirile și se uita la Floarea Ploii. O dată, o invită să se așeze alături de celelalte, dar clătină din cap. Prefera să fie singură.

Vorbele preotului i se păreau o aiureală și nu pricepea mai nimic. Se pare că spaniolii aveau un singur zeu, dar erau trei zei în el. Acești trei zei care alcătuiau unul singur aveau un fiu, care era de asemenea zeu. Mai exista de asemenea un om, numit papă, care era și nu era zeu. Dar, din câte spunea Aguilar, i se părea că niciunul din acești zei nu era atât de puternic ca regele spaniolilor.

Aguilar își încheie lecția punând femeile să recite o rugăciune.

După plecarea lor, se întoarse și fu surprins s-o vadă pe Floarea Ploii.

— Dona Isabel, îi spuse el, folosind numele pe care-l primise în ziua botezului. Mă bucur să constat că te interesează creștinismul.

— Ți-am ascultat cuvântarea. Când ai vorbit de zeii tăi, n-ai pomenit nimic de stăpânul meu, Cortes.

— Cortes?

— Nu este unul din zeii voștri?

Părea atât de mirat, de parcă l-ar fi lovit pe la spate cu o bâtă. Ba chiar se clătină pe picioare.

— Bineînțeles că nu.

— Înseamnă că am avut dreptate. Este un om, la fel ca noi, ceilalți.

— Nu știu de unde scorniți voi, băștinașii, asemenea blasfemii. Cortes este conducătorul nostru și misiunea lui este binecuvântată de papă și Dumnezeu. Dar el personal nu este decât un om.

— Nu sunteți din Țara Norilor?

— Ne-am născut toți într-o țară mare și frumoasă, numită Spania. Dar am venit aici din Cuba, o insulă de peste ocean.

„Tot ce spui tu este lipsit de sens", se gândi Floarea Ploii.

— De ce ați venit aici?

Aguilar îi zâmbi răbdător.

— Am venit să propovăduim cuvântul Domnului. Vrem să vă salvăm.

— De cine?

— De diavol.

„De diavol. Vrea să spună, probabil de zeul mexicanilor, Pasărea Colibri.

Biata Mali. Dar ce rost are să încerc s-o conving? Ar fi trebuit să-și dea seama. Doar a vorbit destul cu Aguilar. Însă nu vrea să creadă în ruptul capului că Cortes este un om, la fel ca noi toți. Se agață cu încăpățânare de fanteziile ei.

Dar ce conta? N-are decât să viseze. Au fost date acestor spanioli și viitorul depindea de ei. Spre deosebire de femeile totonocas erau departe de casă și nu puteau fugi în timpul nopții.

Oricum, altarele de sacrificiu ale lui Motecuhzoma de-abia le așteptă. Viața în sine nu era decât un vis, o scurtă amânare a morții."

Se întoarse și plecă.

— Stai, o opri Aguilar, cu răsuflarea tăiată. Aș vrea să-ți citesc din cartea mea sfântă.

Dar Floarea Ploii nu-l asculta. Se întreba când va mai avea ocazia să se furișeze în peșteră, cu Gonzalo Norte.

— Alonso, tu ești prietenul și aliatul meu cel mai de încredere. De aceea vreau să te întorci în Spania și să ne susții cauza.

Puertocarrero nu părea nici surprins, nici întristat de această hotărâre. „Nu-i plăceau luptele", se gândi Cortes, „și nici nu era destul de rezistent să supraviețuiască în aceste ținuturi bântuite de friguri și de sălbatici imprevizibili. Manierele și educația sa erau mai potrivite la curtea regală; de aceea l-au ales pentru această misiune."

Se gândea la Mali. Și poate că nu era singurul motiv.

Dar ceilalți căpitani ai săi or să-i aprecieze raționamentul. Trebuia să obțină recunoașterea oficială a regelui și, în acest scop, aveau nevoie de cineva capabil să se descurce la curte. Puertocarrero era de departe cel mai bun candidat. Nepot al unui mare judecător din Sevilla și rudă cu contele de Medellin, cel mai puternic și influent dintre granzii lui Carol, avea cele mai bune recomandări.

Cortes îi dădu documentul – carte de relacion – sigilat cu ceară.

— În scrisoarea mea i-am descris regelui tot ce s-a întâmplat aici de la sosirea noastră, acum trei luni. Am informat pe Majestatea Sa cum am fost forțați să luăm măsuri drastice în ultima vreme, datorită aroganței și lăcomiei guvernatorului Cubei, Velasquez. Am exprimat de asemenea entuziasmul tuturor membrilor noii noastre colonii de a-și servi regele.

— Mă voi întoarce cât mai repede cu aprobarea regelui.

Cortes zâmbi. O să-i simtă lipsa. Puertocarrero era un comandant loial și demn de încredere. Dar prefera să-l aibă pe Alvarado lângă el, în lunile care vor urma, dacă vor fi nevoiți să lupte.

— Pentru a-l stimula pe rege să ia o hotărâre, te trimit cu toate comorile adunate până acum.

„Mă rog. Aproape toate", se gândi Cortes. „Fără aurul pe

care-l purta dona Catalina în ziua când mi-a dat-o Gordo și fără anumite articole de îmbrăcăminte în care m-au gătit oamenii lui Tendile. Acestea îmi aparțin personal.”

— Numai aurul și bijuteriile se ridică, după părerea mea, la două mii de castellanos.

— Sunt sigur că Majestatea Sa va fi impresionată.

— Vom pleca de dimineață către coastă. Vei lua corabia mea din San Juan de Ulua. Alaminos va fi căpitanul.

Puertocarrero se ridică să plece, dar ezită.

— În legătură cu fata, zise el.

Cortes încercă să se arate nedumerit.

— Dona Marina, adăugă Puertocarrero.

— Ce-i cu ea?

— S-o tratezi cu blândețe, zâmbi el.

San Juan de Ulua.

Santa Maria de la Concepción plutea pe apele calme ale oceanului. Soarele de-abia răsărise. Răsunau strigăte în tot golful, în timp ce marinarii desfășurau pânzele. O barcă aștepta pe plajă, gata să-l transporte pe Puertocarrero.

Câțiva soldați stăteau pe plajă, așteptând. Aurul era la bord. Mali îi auzea pronunțând numele lui Cortes și scuipând disprețuitor în nisip.

Puertocarrero înainta cu cizmele lui înalte de piele. Soarele dimineții îi scotea în evidență părul și barba aurie. Acum, când îl vedea plecând, o cuprinse un val neașteptat de afecțiune față de el.

Îi spuse ceva lui Aguilar, care părea plictisit.

Diaconul se întoarse spre Mali.

— Spune că nu știe când o să se întoarcă.

— Spune-i stăpânului cu păr de aur că-i urez numai bine și-i mulțumesc pentru bunătatea lui.

Mali era foarte agitată și îi venea greu să joace acest rol. Știa că Cortes aranjase lucrurile în felul acesta. Mai existau cazuri când un bărbat își punea fratele să-i instruiască mireasa în misterele peșterii plăcerilor înainte s-o ia în patul lui și era convinsă că așa făcuse și Cortes. Iar acum, când se achitase de obligație, Puertocarrero se întorcea în Țara din Nori.

O luă de mână. Părea trist că trebuia s-o părăsească.

— Îți dorește numai bine, îi spuse Aguilar.

— Și eu la fel. Spune-i că peștera mea va fi un loc gol și pustiu fără el.

Aguilar inspiră adânc și își feri privirile.

— Nu pot rosti aceste cuvinte.

Fata zâmbi din nou.

— Atunci urează-i ca Zeul Vânturilor să-i împingă canoea cea mare spre cer.

— Castilla nu este în cer, bombăm Aguilar.

Îi transmise câteva cuvinte lui Puertocarrero, care zâmbi și rosti două-trei vorbe pe limba lui.

— Nu i-ai transmis ce am spus, îi reproșa Mali lui Aguilar.

Diaconul se încruntă.

— De unde știi ce i-am spus?

Mali îl privi fix. Și Aguilar fu primul care își feri privirile.

— I-am spus că o să-ți fie dor de el și-i urezi numai bine.

— Și el nutrește aceleași sentimente.

— Probabil că ai intuit deja, pufni Aguilar, enervat.

— Și restul?

— Asta a fot tot.

— Nu-i adevărat.

Aguilar se gândi o clipă, nehotărât, dar apoi ridică din umeri și-i mărturisi:

— Te-a rugat de asemenea să ai grijă de prietenul lui, Cortes.

— Aș face orice pentru Cortes, îi declară ea lui Aguilar, dar nu-i nevoie să-i spui lui Puertocarrero. Cred că știe deja.

Aguilar pufni din nou dezgustat și se îndepărtă, lăsându-i să-și ia rămas bun singuri.

Puertocarrero îi sărută mâna și se îndreptă spre barcă. Marinarii lansară canoea la apă. Îi făcu semn cu mâna și apoi se așeză. Era ultima oară când îl vedea.

Douăzeci și șapte.

Vera Cruz.

Guzman stătea în ușă. Cortes își ridică privirile de la zaruri. Ofițerii adunați în jurul mesei, amuțiră pe rând.

— Ce este?

— Femeia, dona Marina. Așteaptă afară, caudillo.

Alvarado zâmbi răutăcios.

— Poate că acum, după plecarea lui Puertocarrero, o mănâncă între picioare, zise el, spre hazul celorlalți.

Cortes îi amuți cu o privire.

— Adu-o aici, spuse el.

Guzman apăru cu Mali peste câteva clipe.

— Adu-l și pe Aguilar, îi porunci Cortes.

— Nu, protestă Mali în castillană. Fără Aguilar. Spaniolii se holbau la ea, uimiți.

— Poți să pleci, îi spuse Cortes lui Guzman.

Apoi își concentra atenția asupra fetei. Să nu-ți vină să crezi!

— Vorbești castillană?

— Te rog să. Vorbești rar. Pentru mine. Atunci. Înțeleg.

Cortes râse. Ce minune. De fapt, era de așteptat. Era cu ei de aproape trei luni, trăise cu Puertocarrero, îngrijise bolnavii și răniții. O fată isteață ca ea nu pierduse timpul de pomană. Se întreba de când începuse să înțeleagă ce se petrecea în jurul ei și de ce se hotărâse abia acum să-și dezvăluie secretul.

— Ești de admirat, îi spuse el.

Dar fata îi ignoră lauda.

— Fură. Canoea ta. Mâine.

Lui Cortes îi pieri râsul.

— Fură?

Își dădu seama imediat că prin canoe se referea la una din naos-urile sau corăbiile ancorate.

— Cine o să facă asta?

— Leon. Ordaz. Diaz. Escudero. Umbral.

Se uitau toți uluiți în timp ce repeta numele conspiratorilor. Alvarado înjură pe înfundate.

— De unde știi? O întrebă Cortes.

— Vorbesc. Nu le pasă. Ce spun. Cred. Că eu nu înțeleg.

— Trădătorii! șuieră Sandoval.

Cortes zâmbi.

— Da, într-adevăr, aveau de gând să ne trădeze, dar se pare că nu vor avea succes. Dumnezeu ne-a trimis un înger păzitor.

— Ce-o să facem? îl întrebă Alvarado.

— Am fost destul de răbdători până acum. Este timpul să renunțăm la mănușile de catifea și să le arătăm pumnul nostru de fier.

Se întoarse spre Jaramillo.

— Ia-l pe Escalante și vreo doisprezece soldați. Arestați conspiratorii imediat. Adică nu, stați puțin. Lăsați-l pe părintele Diaz. Luați-i doar pe cei patru. Duceți-i la Alvarado. Trebuie să aflăm ce se întâmplă.

Alvarado încuviință din cap.

— Lasă-i pe mâna mea, caudillo.

Căpitanii ieșiră în grabă din cameră, dornici să se răzbune pe oamenii lui Velasquez. Cortes rămase singur cu Mali. „M-ai salvat din nou!" se gândi el. „Și eu te-am subestimat și de această dată. Ești la fel de valoroasă ca toată comoara lui Motecuhzoma!"

— Îți mulțumesc, îi spuse el.

De data aceasta îl privi drept în ochi și rosti câteva cuvinte în nahuatl pe care nu le înțelegea: „Ești Șarpele cu Pene.

Destinul meu este alături de tine."

Douăzeci și opt.

Cămașa lui Alvarado era udă de transpirație și avea sânge pe manșete. Părea obosit după ce stătuse treaz toată noaptea. Nici Cortes nu dormise. Stătea la masa cea mare, negru de furie; luase deja o hotărâre.

Afară, se lumina de ziuă.

— Ce ai aflat? îl întrebă Cortes.

— Escudero este foarte încăpățânat.

— Cât de încăpățânat?

— A vorbit până la urmă, zise Alvarado.

Pe masă era un ulcior cu vin cubanez. Își umplu o cană și o dădu peste cap, să-și astâmpere setea. Vinul roșu i se prelinse în barbă.

— Până la urmă, au vorbit toți. O bucată de frânghie și câteva găleți cu apă au fost de ajuns să le dezlege limbile.

— Cine mai face parte din conspirație?

Alvarado ezită. „Probabil că veștile sunt proaste", se gândi Cortes. Alvarado împinse lista cu nume spre el. Cortes le citi

repede și oftă. Era șocat. Nu-și dăduse seama că oamenii lui Velasquez aveau atâția adepți. Nu trebuia să se afle. Altfel va pierde și loialitatea celorlalți. Dar, pentru a-și pune în aplicare planurile de viitor, avea nevoie de fiecare om în parte.

Sau aproape de fiecare om. Va trebui să sacrifice unul sau doi de dragul disciplinei.

— Atât de mulți.

Alvarado pipăi ceașca de pe masă.

— Aveau de gând să ia o corabie și să plece spre Cuba. Sperau să-l prevină pe Velasquez în privința misiunii lui Puertocarrero și să-l intercepteze.

Lui Cortes îi pulsa o venă la tâmplă.

— Cine urma să fie căpitanul lor?

— Juan Cermeno.

— Cermeno, murmură el.

Noroc că nu avea prea mare nevoie de căpitani. Se uită din nou la Alvarado.

— Nu trebuie să-i lăsăm pe ceilalți să afle. Conducătorii revoltei vor fi trași la răspundere. Cei care nu vor fi pedepsiți vor mulțumi Domnului pentru norocul lor și vor fi mai atenți pe viitor.

Se gândi un timp, parcurgând lista.

— Spânzurați căpitanul, pe Cermeno. Pot să renunț la câțiva marinari pentru campanie. Și bineînțeles pe câinele ăsta de Escudero.

— Și ceilalți?

— Toți marinarii de pe listă să primească două sute de lovituri de bici. Marinarii nu ne cunosc la fel de bine ca soldații.

— Și cu Diaz ce facem? ca să nu mai vorbim de nemernicul de Leon!

— În privința lui Diaz – nu ne putem atinge de el, pentru că este preot. Lasă-l să creadă că n-am aflat de el. Iar ceilalți doi. Leon este un bun luptător și Ordaz a participat la nenumărate campanii în Italia. Avem nevoie de ei. Este mai înțelept să dau dovadă de clemență. N-au decât să asude până vor fi de acord să semneze un angajament de loialitate.

— Deci îi spânzurăm doar pe Cermeno și pe Escudero?

Cortes consultă lista din nou.

— Sunt mulți oameni buni aici.

Alvarado se încruntă.

— Deși nu strică să atârne unu-doi de copaci, ca să le arate celorlalți ce soartă îi așteaptă. Și cu Norte ce facem?

— Nu-i văd numele pe listă.

— Ce contează? Este o belea și nu ne folosește la nimic.

Cortes încuviință din cap.

— Bine. Atârnă-l pe Norte în ștreang, alături de ceilalți. N-o să plângă nimeni după el. Fă ce trebuie.

*

Doi bărbați așteptau pe eșafod, cu gâtul în ștreang. Unul plângea și era susținut de soldați. Celălalt privea sfidător, uitându-se peste capetele camarazilor săi, care se adunaseră să privească execuția lui. Avea sânge pe cămașă și părea bolnav.

Cu o oră înainte se înjghebase rapid Curtea Marțială. Magistratul șef al primăriei, Grado și Avila pronunțaseră sentința.

În fața eșafodului era o masă pe care aștepta ordinul de execuție, nesemnat încă. Cortes apăru în sfârșit, însoțit de Alvarado și Diego Godoy. Îmbrăcase costumul de catifea neagră pe care-l purtase și la venirea lui Tendile. Străbătu piața cu capul plecat. Se opri în fața mesei, se uită la oamenii cu ștreangul la gât și păru să ezite.

Soarele se ridicase deasupra oceanului, aruncând umbre prelungi asupra fortului. Mali se cutremură în răcoarea amurgului.

— Trebuie să semnezi aceste mandate de execuție, zise Alvarado.

— Este o datorie neplăcută, îl auzi pe Cortes spunând.

Alvarado părea disperat și furios în același timp.

— Caudillo, acești oameni s-au revoltat împotriva ta. Ne-au trădat pe toți. Nu ai de ales.

Cortes se rezemă de masă și luă pana.

— Mai bine n-aș fi învățat să scriu, decât să-mi pun semnătura pe niște mandate de execuție.

După ce semnă, se îndepărtă.

Mali îl compătimea. Nu putea nici măcar să privească sfârșitul celor care-l trădaseră. Toate acestea dovedeau încă o dată adevărata lui identitate.

Tobele bubuiră.

Fiecare victimă era încadrată de trei oameni. Alvarado făcu semn și dădu drumul la frânghie. Cermeno și Escudero atârnau în știreang, zbătându-se în aer.

„Nu pot să mă uit", se gândi Mali, întorcând spatele scenei. Dar auzea horcăitul victimelor.

Floarea Ploii stătea în spatele ei. Îi privea pe cei doi, care se zvârcoleau în chinurile morții. Era îngrozită. Norte va fi următorul.

*

Benitez se acomoda greu cu întunericul, după lumina orbitoare din piață. Norte zăcea într-un colț al celulei, cu capul între genunchi, scăldat de sudoare. Înăuntru era o căldură sufocantă. Nu exista decât o singură fereastră, sus spre tavan.

Era legat la mâini și la picioare.

— I-au spânzurat pe Cermeno și Escudero? murmură Norte.

— Acum două ore.

Încuviință din cap.

— Părintele Olmedo a venit deja. M-a pus să mă spovedesc. După ce mi-am mărturisit păcatele, se temea că n-o să-mi găsesc un loc în Rai. L-a trimis și pe Aguilar să-mi explice.

— Eu am venit pentru altceva. Păcatele tale te privesc doar pe tine și pe Dumnezeu.

— Așa le-am spus și eu.

Își ridică privirile.

— Mi-a venit rândul? M-au lăsat prea mult să aștept. Oare știu ce înspăimântat sunt? Sau le face plăcere?

— Execuția a fost oprită, îi spuse Benitez.

Norte pufni.

— De ce?

— Am pledat în favoarea ta. Am spus că știi limba băștinașilor și o să ne fii de folos. Le-am garantat că nu ești

periculos, chiar dacă timpul petrecut printre sălbatici ți-a slăbit judecata. Am reușit să ajungem la o înțelegere până la urmă.

Norte râse strident. Era disperat, ușurat și mirat în același timp.

— De ce?

— Nu sunt un barbar.

— De ce mă ajuți? Știu foarte bine că mă disprețuiești.

„Chiar, de ce?" se gândi Benitez. Fusese de față la întrunirea Curții Marțiale, de dimineață. Cermeno și Escudero nu mai puteau fi salvați. Dacă ar fi avut un dram de minte în cap, Escudero ar fi trebuit să știe înainte să plece din Cuba. Cu câțiva ani în urmă, când fusese jandarm la Santiago, îl arestase pe Cortes, la cererea lui Velasquez, sub falsa acuzație de rebeliune. Iar faptul că venise în această expediție sub comanda lui Cortes era o nebunie din partea lui.

Dar cu Norte era altă problemă. Jaramillo asistase la interogatoriul lui Escudero și-i spusese mai târziu lui Benitez că numele renegatului nu figura pe lista răzvrătiților. Norte era nevinovat.

Și pentru Benitez nu conta altceva. „Indiferent ce părere am despre el", se gândise Benitez, „dreptatea trebuie să triumfe. Un om nu poate fi spânzurat pentru o faptă pe care n-a comis-o."

Cu toate acestea, se disprețuia pentru gestul lui. De ce nu-și ținuse gura și nu-l lăsase pe câinele acesta să atârne în ștreang? Totuși fiecare om are onoarea lui și nu putea lăsa lucrurile în voia sorții.

— Nu te-ai amestecat în conspirația lor, i-a spus el.

— Tot nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Te ajut pentru că ar fi o nedreptate, atâta tot.

Norte se gândi un timp.

— Ai spus ceva despre un târg.

— Trebuie să-i juri credință lui Cortes și să te angajezi să lupți ca soldat, sub steagul lui. După aceea, vei fi lăsat sub supravegherea mea.

— Înțeleg.

— Accepți?

— Ești un om ciudat, Benitez.

— De ce? Pentru că țin la dreptate?

— Pentru că nu folosești dreptatea în propriul interes.

— Încă nu mi-ai răspuns. Să știi că îmi pierd răbdarea.

Norte își rezemă capul de perete.

— Ani de zile am fost un obiect de amuzament pentru băștinași, o noutate, un străin, o ciudățenie. Atunci, mi-am dorit de multe ori să mor. Dar trupul se agață de viață.

Rămase tăcut câteva clipe.

— Accept tot ce vrei, Benitez. Dacă tu crezi că merit să fiu salvat, salvează-mă. Nu știu de ce, dar mi se pare prea greu să mor.

Douăzeci și nouă.

A doua zi, toți oamenii de pe lista lui Escudero au fost trimiși în nord, la Cempoallan. Alvarado a fost pus în fruntea lor. Cortes le-a spus că este o patrulă de rutină.

— Vrea să te duci cu ea la râu, murmură Norte.

Benitez se încruntă și la el și la Floarea Ploii.

— De ce?

— Să faceți baie.

— Este nesănătos să te îmbăiezi. Poți să te îmbolnăvești de friguri.

— Băștinașii se îmbăiază tot timpul și nu se îmbolnăvesc.

Tocmai terminaseră acoperișul bisericii. Benitez era în cămașă. Îl privea pe părintele Olmedo care sfințea locașul. Preoții și aiurelile lor! Sute de lucrători totonocas fuseseră mânați înăuntru și se zgâiau mirați în timp de părintele Diaz și Aguilar tămâiau biserica. Incantațiile în latină erau de neînțeles chiar și pentru spanioli, cu excepția ofițerilor.

Benitez îl luă de braț pe Norte și o porniră spre ușă.

— Dar de ce vrea să ne îmbăiem?

Norte ridică din umeri.

— Nu-ți dai seama în ce hal puți. Până și un vultur miroase mai frumos.

Benitez îl apucă de gât pe Norte.

— Mă piș pe mormântul maică-ti, șuieră el.

— N-am vrut să te jignesc, gemu Norte. Dar noi, spaniolii nu ne dăm seama ce urât mirosim. Oamenii aceștia se spală zilnic, să-și curețe trupurile de sudoare. Floarea Ploii ar vrea să faci la fel.

Benitez îi dădu drumul. Dar ezită. Se întreba dacă nu cumva își băteau joc de el sau puneau ceva la cale.

Norte își masă gâtul.

— Nu mă privește ce faci, zise el, citindu-i gândurile. Ți-am tradus doar vorbele ei.

Floarea Ploii ascultă conversația fără să înțeleagă ceva. Benitez se uită la ea și fata îi zâmbi încurajator. „Pe onoarea mea, este ridicol." Totuși era de preferat decât să stea aici și să asculte bodogănelile lui Olmedo. Așa că încuviință din cap și porniră spre piața pustie, plină de lemne.

*

Fata își scoase hainele și intră în bazin. Apa sclipea pe trupul ei ca roua. Era răcoare în umbrele verzui și i se întăriseră sfârcurile.

Benitez își pierduse siguranța.

Se întoarse și-i strigă ceva pe limba ei. Veni să-l ia de mână și-l ajută să-și scoată hainele. Îi era rușine să stea gol, în plină zi, alături de o femeie. Parcă îi vedea pe camarazii lui râzând în tufișuri. Nu cumva începea să se transforme într-un sălbatic, ca Norte?

O urmă în bazinul din stâncă. Floarea Ploii ținea în mână o rădăcină de copac de săpun. O frecă în mâini și îl unse pe tot corpul. Murmura tot timpul cuvinte mayașe, pe care nu le înțelegea. Luă apă în mâini și o turnă peste piept și umeri. Apoi îl trase spre apa mai adâncă, să-l clătească.

După ce termină, se întoarse și înotă mai departe de el, spre o stâncă încălzită de soare. Se întinse pe spate și-i făcu semn să vină.

— Ești mare și urât, îi spuse fata pe limba ei, știind că n-o înțelegea. Dar ești bun. Te-ai purtat frumos cu Norte.

Se bălăci în apă și se săltă pe stâncă lângă ea. Picăturile i se lipiseră de piept și burtă. Observă că părul de pe trupul lui semăna cu o blană de animal când era ud. Tremura sub razele

blânzi ale soarelui. Pielea lui era rece când o atingeai.

— Ce să mă fac? zise ea. Iubitul meu este frumos și înțelege tradițiile zeilor. Tu ești neîndemânatic, dar bun. Spaniolii mi te-au dat de soț. Ce să fac cu tine?

Îl sărută și-i simți brațele învăluind-o. Stăteau întinși pe piatra încălzită de soare. Se întinse pe ea, imaginându-și că se sacrifica pe altarul lui Motecuhzoma. „Probabil că te simțeai la fel, în timp ce priveai cerul albastru!”

Avea o barbă țepoasă și aspră. Îl trase la sânul ei.

— Uită-te la tine, murmură ea. Ești atât de păros. Maquanhuitl-ul tău seamănă cu un pumn purpuriu, care-și croiește drum prin pădure.

Își încolăci brațele și coapsele în jurul lui și-l mângâie pe păr.

— Acum nu mai miroși a sudoare. Acum poți intra în peșteră mirosind a pădure și apă, ca să-mi placă și mie.

— Cara, murmură el, cara mia.

Se întreba ce însemnau cuvintele. O să afle de la Mali. Cu Norte se înțelegea perfect. Dar, din păcate nu-i aparținea lui.

În schimb, fusese dată lui Benitez. Cel puțin acum o să-i arate cum îi plăcea să se poarte cu ea, o să-l ajute să fie curat și o să-l învețe câteva cuvinte din limba ei. Și poate, cu timpul, o să-l îndrăgească.

Vera Cruz.

Când Alvarado și velasquiștii s-au întors de la Cempoallan, au fost surprinși și uluiți să găsească golful gol. Dar au fost informați imediat de camarazii lor că întreaga flotă putrezise.

Acum nu mai exista nici o cale de întoarcere în Cuba.

Treizeci.

Cortes stătea pe nisip, cu marea în spate. Părintele Olmedo era lângă el, cu o cruce mare de lemn în mână. „Frumoasă imagine”, se gândi Benitez. Marea și crucea, cele două simboluri ale credinței și disperării lor. Caudillo este pasionat de asemenea efecte teatrale. Se pricepe să-și impună punctul de vedere, fără să scoată nici un cuvânt.

Dar acum era greu de spus în ce ape se scăldau oamenii. Se întâmplaseră destule. Când se uita la fețele lor, Benitez vedea frică, resemnare, furie, dușmănie. Expediția durase deja prea

mult; nu anticipase nimeni că vor înainta atât de adânc pe continent, când plecaseră din Cuba.

— Domnilor, începu Cortes, știu că sunteți supărați din cauza corăbiilor, dar vă asigur că nimeni nu este mai îndurerat ca mine. Acesta este raportul marinarilor însărcinați cu paza flotei. L-am primit în timp ce erați la Cempoallan. Sunt informat că această climă blestemată a putrezit lemnul întregii flote, iar viermii de apă și șobolanii le-au avariat complet. Căpitanii noștri mi-au spus de asemenea că bărcile nu mai sunt nici ele sigure și ar fi de preferat să le tragem pe plajă, ca să salvăm ce se poate.

Benitez văzuse documentul acela. Căpitanii îl informaseră într-adevăr în legătură cu condiția precară a vaselor, pentru că îi plătise bine s-o facă. Dar acest subterfugiu al lui Cortes nu avea nici o importanță pentru Benitez. Se hotărâse deja să rămână în serviciul lui, viu sau mort. Nu-l mai interesau corăbiile.

— În ultima săptămână, pânzele, părțile de fier și funiile au fost transportate pe țărm, spunea Cortes, iar corăbiile flotei noastre au fost scufundate în golf. Nu mi-a venit ușor să iau această hotărâre, dar nu am avut încotro.

Se opri studiindu-i pe ceilalți. Vântul îi răsfoia hârtiile din mână.

— Dacă veți sta să vă gândiți cu calm, veți înțelege că acest incident nefericit nu trebuie să ne taie elanul. După necazuri, vin întotdeauna bucurii. Pierderea corăbiilor ne-a făcut să câștigăm o sută de oameni pentru expediția noastră, pentru că marinarii noștri vor fi nevoiți să ni se alăture. Azi ne-au jurat credință. Dumnezeu să ne ajute în ce ne-am propus. O să ne umplem de glorie. Indienii de pe aceste meleaguri ne consideră o rasă superioară și cred că nu este cazul să le înșelăm încrederea sau să le spulberăm prejudecățile.

Benitez îi aruncă o privire lui Aguilar. Diaconul se uita dușmănos la dona Marina.

— Jur că o să vă îmbogățesc pe toți mai mult decât ați sperat vreodată, continuă Cortes. Avem nevoie doar de curaj și credință. Pentru că nu trebuie să uitați nici o clipă că, deși

vrem să ne îmbogățim, mai avem încă o misiune de îndeplinit: răspândirea învățăturii lui Iisus Cristos. Am văzut toți la ce orori se dedau acești păgâni în templele lor infernale. O să le dărâmăm edificiile diavolești și o să aducem mântuirea și creștinismul pe aceste meleaguri sălbatice. Ne aflăm în fericita situație de a servi nu numai interesele noastre, ci și pe cele ale lui Dumnezeu cel Atotputernic. Să mergem deci, știind că nu putem da greș, pentru că înfăptuim voința Domnului. Acum, după pierderea corăbiilor, zarurile au fost aruncate. Nu ne rămâne decât să pornim spre Tenochtitlán!

Urmă o mică ezitare, o pauză periculoasă, când totul putea fi pierdut, se gândi Benitez. Umbra eșafodului și îngăduința arătată de Cortes produseseră o schimbare radicală în caracterul său.

— Spre Tenochtitlán! strigă el.

Ceilalți oameni, în lipsa unui conducător care să le susțină temerile sau protestele, se lăsară duși de val.

— Spre Tenochtitlán! Răsună îndemnul strigat din sute de piepturi.

„Da, la Tenochtitlán", se gândi Benitez.

„Dumnezeu să aibă milă de noi!"

Treizeci și unu.

August, luna fructelor coapte.

Cortes îl lăsă pe unul din căpitanii săi, Juan Escalante, să aibă grijă de fortul de la Vera Cruz, împreună cu soldații prea bolnavi sau prea bătrâni să îndure marșul până la Tenochtitlán. Restul plecară cu Cortes.

Mergeau în formație strânsă.

Cristobal, purtătorul steagului, călărea în fața coloanei, urmat de Cortes, în armura lui sclipitoare. Mali mergea pe jos, alături de părintele Olmedo, care ținea o cruce mare, împodobită cu turcoazele pe care le scosese din urechile și nasurile indienilor Totonocas convertiți la creștinism. În spatele lor venea grosul infanteriei, șase companii de câte cincizeci de oameni.

Sclavii Totonocas și cubanezi cărau armurile grele din oțel ale spaniolilor sau împingeau carele cu tunuri, în spatele

artileriei veneau sulițașii, archebuzierii și arcașii. O armată formată din cinci mii de războinici Totonocas, în superbe mantii din pene, încheia suita. Soarele se reflecta în coifurile de oțel, pe muschetele archebuzierilor și pe podoabele de alamă ale cailor.

Ce nebunie, se gândi Benitez. O armată de cinci sute de spanioli și câteva mii de băștinași înarmați cu bâte și scuturi din scoici își propusese să cucerească o întreagă națiune.

Curată nebunie!

*

Drumul de la Cempoallan îi ducea prin câmpuri de porumb copt, pe poteci care șerpuiau prin jungla încâlcită cu liane, pe lângă copaci decorați cu nervuri roșii de viță. Soldații gâfâiau și blestemau, împovărați de armurile lor grele. Femeile tabascane care nu rămăseseră la Cempoallan fugiseră în junglă cu prima ocazie. Nu mai rămăseseră decât Malinali și Floarea Ploii.

Au poposit într-o vale lată, fertilă, cultivată cu vanilie și carmin, iar a doua zi au început să escaladeze poteca abruptă spre Jalapa, Orașul Râului de Nisip. Când au privit în jos, spaniolii au văzut că lăsaseră în urmă jungla umedă și mlaștinile de pe coastă care colcăiau de țânțari. În fața lor se ridicau culmile înzăpezite.

Cortes se îmbrăcase în armură din cap până-n picioare și își pusese o pălărie cu pene, pentru intrarea în Jalapa. Orașul era alcătuit din câteva clădiri de chirpici, răspândite pe versanții văii împădurite. Locuitorii fuseseră preveniți din timp de venirea lor și scoseseră idolii de piatră din temple, ascunzându-i în pădure, pentru a anticipa dorințele Șarpelui cu Pene. Preoții își tăiaseră părul și se îmbrăcaseră în haine albe. Nobilii din Jalapa își puseseră casele la dispoziția spaniolilor și le pregătiseră un ospăț pe cinste.

Până acum, procesiunea lor fusese încununată de succes. Dar mâine vor părăsi ținutul Totonocas și vor pătrunde în teritoriul mexicanilor.

Valea plutea în ceață, iar pădurea întunecată era plină de ferigi și orhidee. Calul maroniu scotea aburi pe nări. O bufniță

clipi din ascunzătoarea ei, mirată de forfota oamenilor.

Mali își scoase tunica și fusta și se întinse pe podeaua tare a peșterii, cu brațele deasupra capului, ca și când s-ar fi pregătit să se sacrifice pentru un zeu. Cortes îngenunche între picioarele ei, emoționat. Îi sclipeau ochii în beznă. Din umbre, îi pândea statuia Șarpelui cu Pene, cu coții dezgoliți și limba scoasă.

Cortes se aplecă asupra prăzii, printre fructele și păsările aduse ca ofrandă. Mali, sălbatică și inocentă, cu pielea ei netedă, maronie, îi stârnea instinctele animalice. Pe părul lui negru de pe piept sclipea un medalion cu Fecioara și Pruncul. Momentul cuceririi se apropiase. Victima își ademenea invadatorul, dornică să se împreuneze cu el.

Cortes o încalecă și în clipa sa de triumf se trezi față-n față cu diavolul, întruchipat în statuia Șarpelui cu Pene. Prin glorie, se va spăla de toate păcatele.

Mali era deja cu zeul ei; își împlinise destinul.

Treizeci și doi.

După ce plecară din Jalapa, drumul începu din nou să urce. Se îndepărtau tot mai mult de junglă, pe măsură ce se adânceau în pădurile răcoroase de cedri, stejari și brazi, străbătute de pâraie repezi. Peste puțin timp, au trecut pe la poalele unui mare vulcan. Acum aveau dinainte doar culmile înzăpezite ale munților. Sclavii sumar îmbrăcați începuseră să tremure de frig.

Au ajuns în Xicotlan, orașul totonaca de frontieră. Pe șeful așezării îl chema Olintetl. Nu se arătă deloc impresionat de caii și câinii lor de război și-i anunță în schimb că Motecuhzoma pregătise o armată de o sută de mii de oameni în Valea Mexicului.

A doua zi, la plecare, bubuiau tunetele pe înălțimile muntelui Copre de Perote. Totonocas, cu ochii ațintiți la orizontul amenințător cumpăraseră sau furaseră toate păturile din oraș.

Mărșăluiau sub un cer de plumb. Penele cavaleriei și steagurile Sf. Diego fluturau în vânt, iar tobele răsunau în trecătorile pustii.

*

Ploua în fiecare după-amiază; tunurile se urneau cu greu pe potecile noroioase. Urcau în nori, pe un versant impresionant, pe care-l botezaseră Nombre de Dios (Numele lui Dumnezeu). Treptat, ploaia s-a transformat în grindină și lapoviță. Câțiva sclavi cubanezi muriseră înghețați de frig, în defileurile montane.

Din când în când treceau pe lângă un pueblo (sat) amărât, părăsit. Sătenii fugeau din calea lor, lăsând în urmă doar câțiva câini Xolo, rebegiți, care lătrau după ei, până când erau măcelăriți de săbiile soldaților și consumați la masa de seară. În templele pustii, găseau oase și rămășițe umane.

La fiecare altar, Diego Godoy dădea conștiincios Requeremiento. Călugărul Olmedo și fratele Aguilar ridicau cruci de lemn pe fiecare culme muntoasă. Vulturii se roteau deasupra capetelor lor.

*

Acum pădurile se răriseră. Poteca se netezise și ajunseseră pe un platou arid, de unde se zăreau lacuri sărate și terenuri sterpe, presărate pe alocuri cu cactuși și copaci răzleți. Nu era nici urmă de mâncare sau apă. Tot mai mulți sclavi mureau de pneumonie, foame și sete.

Cortes îi mâna de la spate.

— Aproape am ajuns! Îi îndemna el. După următoarea culme vom încheia marșul!

*

Nu aveau în ce să-și fixeze corturile, așa că și-au întins păturile pe bazaltul tare, ghemuindu-se unul lângă altul, să se încălzească. Vântul șuiera amenințător și acele înghețate ale ploii îi biciuiau din beznă.

Benitez o strânse în brațe pe Floarea Ploii. O învelise cu mantia lui, s-o protejeze.

„O să pierim cu toții aici”, se gândi Benitez. „O să murim înghețați în sălbăticiunea asta și vulturii or să ne ciugulească până n-o să mai rămână nimic din noi.” Se blestema în gând pentru prostia lui. N-ar fi trebuit să plece din Cuba și să-l urmeze pe Cortes. Leon și Ordaz avuseseră dreptate.

Auzi bubuitul îndepărtat al unei alunecări de teren, undeva în munți.

Floarea Ploii se agăță de el, gemând ceva pe limba ei.

Norte era aproape. Benitez îl auzea clănțănind de frig.

— Ce-a spus? Îl întrebă ea.

— Se întreabă, îi traduse Norte, încercând să se facă auzit peste vuietul vijeliei, de ce ținem neapărat să ne chinuim, dacă tot vrem să ne sacrificăm pe altarele lui Motecuhzoma.

PARTEA A II-A.

Pasărea Colibri.

Fiecare spaniol ar trebui să aibă la el o carte a drepturilor, exprimată cât se poate de limpede, după cum urmează: „Acest spaniol este autorizat să se poarte după cum dorește”.

— Canivet.

Treizeci și trei.

La poalele munților se întindea o vale lată, cultivată cu porumb verde, flori de lavandă și livezi. Vântul se retrăsese spre vest, limpezind cerul și încălzind oamenii înghețați care coborau de pe pantele munților. Cortes alerga de colo-colo, strigând ordine și strângând rândurile. Au intrat în orașul Zautla în pas de marș, ca o armată victorioasă, nu ca niște soldați zgribuliți, care fuseseră cât pe ce să moară înghețați în trecătorile din munți.

*

Cortes fusese găzduit în cea mai bună casă din Zautla. Masa cea mare de stejar și scaunul său preferat din lemn sculptat, cu ornamente de aramă și turcoaze, fuseseră aranjate în mijlocul podelei de pământ bătătorit. Sclavii le căraseră în spate, de pe coastă.

Consiliul de dimineață era întrunirea obișnuită a căpitanilor, remarcă Benitez, dar cu o singură excepție: Mali se afla și ea acolo, fără Aguilar.

Oamenii erau optimiști. De când sosiseră la Zautla, se înfruptaseră cu prăjituri de porumb și curcani fripți, iar noaptea dormiseră la adăpost pentru prima oară de când plecaseră din Cempoallan. Toate ororile călătoriei începeau să se retragă în ungherele întunecate ale amintirilor.

Cortes se uită în jur.

— Domnilor, trebuie să luăm o hotărâre. Se pare că nu ne-am pus de acord cu ce vom face de aici, înainte.

— Ce șanse avem? întrebă Alvarado.

— Putem alege între două rute. Noaptea trecută am vorbit cu cacique al acestei așezări și a insistat s-o luăm pe lângă un oraș numit Cholulan. Spune că cei de acolo ne vor întâmpina cu mult entuziasm. Însă totonocas m-au sfătuit să trecem prin ținutul neamului texcala, pe motiv că celălalt drum este mai lung și mai dificil.

— Pe fundul Fecioarei! exclamă o voce. Doar n-o să nesocotești sfatul unui totonaca.

Tresăriră cu toții uluiți. Cea care vorbise era Mali.

Benitez zâmbi amuzat. Petrecuse prea mult timp în compania unora ca Jaramillo, Sandoval și Alvarado. Cortes părea distrus.

— Va trebui să-ți schimbăm profesorii, zise el, în loc de reproș.

— Ce știi despre acești texcalani, dona Marina? O întrebă Alvarado.

— Se războiesc cu mexicanii de când e lumea, îi răspunse Mali. Victimele de pe altarele lui Motecuhzoma sunt mai ales prizonieri texcalani. Sunt dușmani de moarte ai împăratului.

Se făcu liniște după ce termină de vorbit. Cortes se uită înjur.

— Atunci o luăm prin ținutul texcalanilor?

Toți încuviințară din cap.

— O să cer totonocas să trimită patru emisari la texcalani, să le explice cine suntem și să le propună să ne aliem împotriva mexicanilor. N-au cum să ne refuze. Dacă or să ni se alăture, vom avea de partea noastră două mari națiuni. Până vom intra în Tenochtitlán, Motecuhzoma va fi deja izolat și asediat, fără să apuce să tragă spada din teacă.

Oamenii zâmbeau, vrăjiți de cuvintele lui Cortes. Când vorbea el, totul părea atât de ușor! benitez se și visa intrând în Estremadura îmbrăcat în catifea, cu degetele încărcate de aur și punga doldora de bijuterii. Ceea ce era de neimaginat pe coastă, devenise deodată posibil aici, în munți. Poate că va fi

la fel de simplu pe cât credea Cortes. Ca și când ai culege un fruct copt.

*

Cei patru Totonocas au pornit a doua zi, purtând însemnele rangului lor: mantii duble, haine din bumbac fin și curele. Aveau de asemenea o scrisoare din partea lui Cortes, sigilată cu ceară roșie și câteva daruri deosebite: o sabie de Toledo, un arc și o pălărie roșie de tafta, foarte la modă în societatea cubaneză.

Conducătorul delegației luase ceva în plus cu el – un articol vital: o bucățică de jad în formă de inimă. O ascunsese, cosând-o în păr. Îl va ajuta să plătească Fiarei Galbene trecerea în Lumea Umbrelor, dacă texcaltecii se dovedeau mai puțin primitori decât credeau spaniolii.

La urma urmei, toți știau că mâncarea preferată a texcaltecilor era cotletul de ambasador.

Treizeci și patru.

Emisarii au fost primiți cu tot onorul de Consiliul celor Patru din Texcala. Le-au oferit darurile și scrisoarea și le-au explicat că Șarpele cu Pene s-a oferit să-i ajute pe texcaltecii în lupta lor împotriva mexicanilor. Li s-a mulțumit pentru deranjul lor și au fost duși în camerele pregătite special pentru ei.

Dar, la un moment dat, în toiul nopții, au fost luați și aruncați în cuști de lemn, pentru a fi sacrificați a doua zi Oglinzii Fumurii. Doi din ei au reușit să scape și au ajuns în tabăra spaniolă peste două zile, murdari și epuizați.

Cortes aflase ce dorea. Nu se vor alia cu ei. Texcalanii nu se lăsau intimidați la fel de ușor ca Totonocas.

*

Norte stătea întins pe spate, cu ochii la cer. Mii de stele sclipeau ca niște diamante pe o catifea neagră. Se gândea la un mic sat din Yucatan, unde trăiau doi băieți fără tată. Acum, când își amintise de ei, recunoștea că nu erau fiii pe care îi visase. Aveau nasuri coroiate și piele arămie, de indieni. Dar erau sânge din sângele lui și îi iubise.

Îl durea inima de mila lor.

În amintirea lui, mama lor îi opărea pentru orice năzbâtie

sau îi amenința că-i afumă cu ardei iuți. Era o femeie mică de statură, urâtă, care zâmbea timid și vorbea puțin. După câteva luni, Norte își dăduse seama că nu era doar timidă, ci și proastă. Dar făcuse copii cu ea, în loc să fie sacrificat ca prietenii lui.

Nașterea fiilor săi îl legase de mayași; și-l chinuia ideea că își părăsise odraslele în Yucatan.

Închise ochii, dar nu putea să se odihnească. În jurul său camarazii lui sforăiau și trăgeau pârțuri. „Parcă ar fi dormit într-un grajd", își spuse el. Ah, cât de mult îi ura.

În fiecare noapte de când îl luaseră de pe plajă se gândea să scape. Cortes ar trimite oameni după el și n-ar ezita să-l vâneze ca pe un animal sălbatic. Spaniolii aceștia erau atât de mândri încât nu acceptau ca cineva dintre ei să prefere compania unui indian. Trebuia să aștepte momentul potrivit, când Cortes va avea prea multă nevoie de oamenii săi, ca să-și permită să-i trimită în căutarea unui renegat.

Singurul care merita atenție era Benitez. Și din cauza Florii Ploii era gelos pe el.

*

Au plecat din Zantla, croindu-și drum prin pădurile dese, către vest. Peste tot întâlneau figurine din lemn sau lut, asemănătoare diavolilor găsiți în temple. Străjuiau potecile, sculptați în trunchiul copacilor mari de pe culmea dealurilor. Soldații au dat de asemenea peste fire viu colorate, atârnate între brazi și se opreau să le privească mirați. Totonocas erau îngroziți.

„Aduc ghinion", spuneau ei. „Oamenii-bufniță ai lui Motecuhzoma făcuseră farmece."

În schimb spaniolii se amuzau și mergeau mai departe.

S-au oprit lângă un pârâu. Norte gâfâia, împovărat de armură. Îl dureau mușchii din cauza suliței grele, prinse de umăr. Luă apă rece în coif și și-o turnă peste cap.

Când își ridică privirile, o văzu mergând în urma calului lui Benitez. Flores și Guzman se uitau la el, rânjind. Bănuiau probabil la ce se gândea. Oricum, înseamnă că nu știau că se culcase deja cu ea. Altfel l-ar fi pârât lui Cortes și l-ar fi

atârnat în ștreang.

„Ar fi trebuit să-i lase să-l spânzure atunci, la Vera Cruz. Viața nu avea nici o valoare, oricum. Nu însemna decât câțiva bani de aur în buzunar.”

*

Urmăreau cursul unui râu repede care curgea într-o vale prăpăstioasă. Dinaintea lor se înălța un zid uriaș, imposibil de escaladat.

Cortes trase de hățuri și privi mirat această nouă minune. Zidul era din granit, la fel ca vârfurile munților și se întindea dintr-o parte într-alta a văii.

— Doamne, ce lat este, murmură Benitez.

Cristobal fusese trimis înainte să patruleze zona. Zidul avea peste trei metri înălțime. Cristobal nu vedea dincolo de el nici măcar călare.

— Nu este apărat, senor, îi spuse el lui Cortes. Nu există decât o singură intrare, dar n-am mai văzut așa ceva. Este curbată și atât de îngustă, încât nu are loc decât un singur om, pe rând.

— Este o cursă, murmură Sandoval. Să fiu al naibii dacă nu este o cursă.

Norte alergă la Benitez și-i șopti ceva.

— Ce-a spus? îl întrebă Cortes.

Benitez îl trimise pe Norte înapoi.

— Ne-a sfătuit să fim prudenți. Spune că băștinașii obișnuiesc să-și atragă inamicul într-un câmp de unde nu există scăpare.

Cortes privea zidul, fără să răspundă. Alvarado se întoarse spre Cortes.

— Totonocas nu ți-au spus despre acest zid? murmură el.

— Am crezut că exagerează, zise Cortes. Cine ar fi crezut că indienii ăștia sunt capabili de așa ceva?

Caii băteau din copite. Benitez veni lângă el.

— I-am înfrânt cu greutate pe tabascani, murmură el. Acum ce o să facem? O să înfruntăm un dușman cu un zid în spate?

— N-avem de gând să luptăm împotriva lor. Vrem să ne aliem cu ei împotriva mexicanilor.

— Totuși ar fi trebuit s-o luăm pe celălalt traseu, zise Benitez. Prin Cholulan.

— Ți-e frică, Benitez?

— Nu mă tem de moarte. Dar n-am venit aici să-mi irosesc viața de pomană, ci ca să mă îmbogățesc!

— O să te îmbogățești! zise Cortes. Dacă ne arătăm neînfricați, o să ne umplem de aur.

— Sunt de acord cu Benitez! zise Jaramillo. Ar trebui să ne întoarcem.

— La ce să ne întoarcem? Vă garantez că diavolul o s-o ia la fugă, dacă-l scuipăm drept în față.

Arătă spre totonacii care încheiau coloana.

— În schimb, dacă simt că ne temem, o să sară la gâtul nostru.

„Are dreptate", se gândea Benitez. „Aliații noștri sunt mult mai numeroși decât noi." Cortes se răsuci în șa.

— Amintiți-vă de Cid și de bătăliile lui împotriva maurilor. Credeți că ar fi dat înapoi în fața primului zid?

Cortes smulse steagul de la Cristobal și își mână calul dinaintea armatei.

— Domnilor! Să urmăm acest steag! este semnul Crucii, care ne va ajuta să triumfăm!

Zicând acestea, galopă spre zid și dispăru dincolo de intrare. Benitez se uită la Alvarado și Sandoval. Alvarado ridică din umeri și se luă după Cortes. Niciunul nu știa ce este de partea cealaltă.

Dar n-aveau de ales.

Treizeci și cinci.

Înaintea lor se întindea o câmpie goală, imensă. Un vultur se învârtea în văzduh, profilându-și silueta neagră pe cerul noros.

Cortes făcu semn în zare. Era un mic grup de câțiva oameni, îmbrăcați în mantii roșu cu alb. Când i-au văzut pe spanioli, au alergat spre defileul din capătul opus al văii.

— O să le tăiem retragerea, zise Cortes întorcându-se spre Benitez. Ia-l pe Martin Lares împreună cu patru călăreți și blocați-le calea. O aduc pe Mali, să discutăm cu ei.

*

I-au încercuit imediat, ca pe o turmă de vite. Benitez crezuse că o să se sperie de cai, la fel ca tabascanii, dar unul din ei se năpusti spre el cu o bâtă presărată cu sticlă vulcanică. Luat prin surprindere, nu a mai avut timp să tragă lancea. Bâta a lovit iapa, care s-a dat înapoi. Benitez fu cât pe ce să cadă din șa.

Noroc cu Lares, care și-a îmboldit calul și a străpuns pieptul texcalanului cu lancea.

Dar acum încă doi texcalani alergau spre ei, cu bâtele ridicate. Benitez încerca să-și stăpânească iapa, dar se clătina de durere. Era imposibil să manevreze lancea, așa că îi dădu drumul și scoase sabia din teacă. Îl tăie pe primul indian, iar al doilea căzu sub copitele calului.

Văzu încă un jinetas alături de el.

„Jaramillo."

Ceilalți călăreți se grăbeau să-i ajungă. Încă doi cai au fost răniți, în timp ce texcalanii își roteau bâtele și lăncile, fără să le pese de cai.

„Ei, fir-ar să fie!"

Benitez văzu alt cal căzând în genunchi, răpus de o bâtă războinică; spaniolul care-l călărea se târa ținându-se de picior.

Lares îl strigă și Benitez se întoarse în șa, crezând că era atacat de un alt indian.

„Pentru numele lui Dumnezeu!"

Orizontul părea să se deplaseze spre ei; se transformase într-o masă alb-roșie, pe fundalul brazilor. Se năpusteau cu miile dinspre defileu. Strigătele lor războinice erau purtate de vânt.

*

Cortes și restul cavaleriei se năpustiră peste texcalani, călcându-i sub copite.

— Ți-am spus doar să le tai retragerea! Zbieră el. Nu ți-am ordonat să te războiești cu ei!

— S-au năpustit asupra noastră. N-am avut încotro.

Cortes se întoarse. Acum nu era timp de reproșuri. Indienii se aflau la câțiva pași de el.

— Suntem ca și morți, zise Benitez.

— Nu, atâta timp cât avem tunul, zise Cortes.

Doi cai zăceau morți. Lares și Benitez luară călărețiii și-l urmară pe Cortes. Se retrăgeau.

Benitez îi vedea clar pe indieni acum. Își pictaseră un cap de mort pe fețe și își vopsiseră corpurile în roșu și alb. Urletele lor de război erau înfricoșătoare. Strânse sabia în mână. Trebuia să-și păstreze calmul.

Calul lui șchiopăta. Îi atârna o bucată de carne din crupă și-i șiroia sângele pe piciorul drept. De-abia mai mergea. Se uită spre stânga. Tunurile erau pregătite pentru atac. Mesa aștepta ordinul lui Cortes. Ordaz și infanteria lui se retrăseseră în spate, gata să protejeze tunurile dacă năvăleau indienii.

Benitez descăleca și i se alătură lui Ordaz.

— Te simți bine? îl întrebă Ordaz.

Benitez încuviință din cap.

— Plebea și tunurile fac întotdeauna cel mai mult zgomot, îl asigură Ordaz. Soldații adevărați își văd de treabă în liniște.

„Plebea?” se gândi Benitez. Nu i se părea deloc că băștinașii aceștia luptau dezorganizat. Nu erau mulți aceia care ar avea curajul să stea dinaintea unui cal în plin galop.

Cortes lăsă sabia în jos.

Bubuitul tunurilor mătură primele rânduri ale texcalanilor. Când se limpezi fumul, văzură puținii supraviețuitori învârtindu-se în jur, derutați, dar, în loc să se retragă, încercau în schimb să-și ia morții și răniții.

Cortes dădu încă un semnal și ceilalți jinetas își mânară caii printre ei, tăindu-i cu lăncile și săbiile.

Dar texcalanii nu voiau în ruptul capului să-și părăsească morții.

— De ce n-o iau la fugă? murmură Benitez, îngrețoșat.

Tunurile se pregăteau din nou să tragă. Cortes dădu ordinul.

*

Un fum acru se răspândi pe câmpie. Texcalanii se retrăseseră în vale. Ordaz scuipă disprețuitor.

— Ți-am spus eu, Benitez. Glasul tunurilor se face întotdeauna ascultat.

Își șterse sabia de sânge cu degetul mare.

— Un bun soldat nu-și ducea niciodată sabia la culcare fără să-i dea de băut mai întâi, zise el, punând-o în teacă.

Cortes se îndreptă spre ei. În mâna dreaptă îi atârna o sabie însângerată.

— Poate acum vor accepta să discutăm, îi spuse el lui Benitez.

„Sper", se gândi el. „Dacă nu, suntem morți cu toții. Un cal valorează cât trei sute de oameni într-o bătălie. Ori, dacă este adevărat, înseamnă că această mică dispută ne-a costat șase sute de morți și nouă sute de răniți."

Jaramillo îl aștepta pe Cortes să se îndepărteze.

— Am observat ce întorsătură luase bătălia, zise el. Noroc că am ajuns la timp la Cortes!

Benitez își amintea mutra îngrozită a lui Jaramillo în timp ce fugea de indieni.

— Da, îi răspunse el, mare noroc.

Jaramillo se aplecă spre el.

— Ce fel de indian este acela care nu se teme de un cal? murmură el.

Dar Benitez nu-i răspunse, pentru că nu știa ce.

Treizeci și șase.

Au dat de o câmpie întinsă, cultivată cu porumb. Sătenii își părăsiseră casele, luând tot cu ei. Rămăseseră doar niște câini fără păr, măcelăriți imediat pentru a avea de mâncare.

Și-au așezat tabăra lângă un mic pârâu. Noaptea se lăsă repede, neagră și rece. Începuse să plouă.

Patru jinetas fuseseră răniți în confruntarea cu texcalanii și Mendez trebuia să cauterizeze rănile. Urletele oamenilor băgau spaima în soldații care tremurau în beznă. Mali și Floarea Ploii veniseră din nou să dea o mână de ajutor doctorului. Îi arătau lui Mendez cum să ungă rănile oamenilor cu grăsime de la indienii morți.

Au fost puse santinele la intrarea în tabără și oamenii au încercat să adoarmă tresărind ori de câte ori auzeau strigătul unei bufnițe sau urletul vreunui râs.

*

În cortul comandantului ardea o lumânare. La consiliul de război domnea o atmosferă sumbră. „Se tem”, gândi Mali, „cu excepția lui Cortes.”

— Ar trebui să ne întoarcem, spunea Leon.

— Nu putem să ne întoarcem chiar dacă am vrea zise Cortes. Doar aveți nasuri destul de fine. Nu simțiți aroma dulceagă de oase umane dinspre est? Poarta pe unde am intrat nu mai este pustie. Texcalanii ne așteaptă acolo și, dacă am încerca să ne retragem, ne-ar turna în cap fiertura de pe zid. Și, în afară de asta, nu uitați ce v-am spus despre aliații noștri totonocas. Ne susțin pentru că ne cred invincibili. Dacă le-am dovedi contrariul, ne-ar măcelări și ne-ar servi la masă lui Gordo.

Se lăsase o liniște apăsătoare.

— Am discutat despre cele întâmplate azi și cu dona Marina. Nu aveți de ce să vă îngrijorați.

— Ea nu are, în mod sigur, bombăni Alvarado, pentru că nu trebuie să se lupte cu ticăloșii ăia.

Mali era revoltată.

— Dă-mi spada ta și o să-i tai pe nenorociții ăia la fel de repede ca tine, zise ea calmă. Iar tu o să-i prepari stăpânului câini mexicani pentru prânz, laș nenorocit ce ești!

Alvarado tresări furios. Câțiva ofițeri râdeau pe înfundate.

— Înainte să-ți pierzi cumpătul, îi spuse Cortes, încercând să-l calmeze, ascult-o ce are de spus.

Toți bărbații se întoarseră spre ea. „Cel puțin stăpânul meu mă respectă așa cum se cuvine”, se gândi ea. „Îl servesc pe Cortes, dar asta nu înseamnă că sunt și sclava voastră.”

Încercă să se exprime cât mai bine în limba ciudată a spaniolilor.

— Unii dintre voi vă întrebați de ce texcalanii s-au întors azi să-și ia morții și răniții, începu ea. Dar un luptător crede că Zeul Întunericului îl va blestema până în ziua când va muri dacă își lasă camaradul pe câmpul de luptă. Aceeași credință îi învață că inamicul trebuie să mănânce trupurile morților, ca să le absoarbă vigoarea și puterea. De aceea voiau să-și ia morții cu orice preț.

— Această superstiție i-a făcut să piardă și mai mulți oameni,

zise Benitez.

— Indiferent dacă este mexican, texcalan sau totonaca, un războinic trebuie să respecte un cod strict. Consideră că este rușinos și dezonorant să ucizi așa cum faceți voi, de la distanță, cu șerpi de fier, puști și săgeți. Doar lașii luptă așa.

Alvarado era uluit.

— Nu înțeleg, ne insultă? zise Alvarado.

Cortes zâmbi.

— Nu, încearcă doar să ne spună că putem ucide zeci, chiar sute de băștinași, dacă avem curajul. Nu știu ce înseamnă disciplina militară și bâtele lor din sticlă se sparg de platoșele noastre de oțel. Dacă ar fi o armată adevărată, ne-ar copleși numeric. Dar ei nu luptă ca noi.

Se sprijini cu mâinile de masă.

— N-au decât să vină mâine. O să le dăm o lecție la fel ca tabascanilor. Până la urmă, or să ne implore să ne aliem cu ei.

Mali nu înțelegea de ce se temeau atât. Doar erau praf și pulbere, purtați de vântul zeilor, care bătea dinspre est, unde era țara lui Quetzalcoatl, Șarpele cu Pene. Fuseseră destul de privilegiați să se ridice mai presus de viețile oamenilor obișnuiți, de munca câmpului, de naștere și moarte. Dacă un trup nu putea fi sacrificat pentru un zeu, atunci care era sensul vieții?

*

Vântul șuiera pe câmpia întunecată. Benitez văzu câțiva soldați ghemuiți în jurul unui foc mic, când ieși din cortul lui caudillo și se împiedică de un trup în beznă.

— Mă piș pe mormântul maică-ti, șuieră o voce.

— Tu ești, Norte?

— Iartă-mă, stăpâne, bombăni omul. Dacă aș fi știut că cel care m-a călcat pe cap este un căpitan, mi-aș fi ținut gura.

Benitez se aplecă. Nu-i distingea fața în beznă, dar bănuia că zâmbea batjocoritor. Norte tremura subțire.

— De ce nu ești cu ceilalți?

— Tu ce crezi?

Benitez îi întinse un cocean de porumb pe care-l luase de pe masa lui Cortes.

— Ia-l, nu-i otrăvit.

Norte îl înșfacă imediat, recunoscător. Benitez își suflă în palme. Se întrebă ce suferințe îi mai așteptau. Sau poate că vor muri mâine și se va termina cu chinurile lor.

— Cum se simte calul tău? îl întrebă Norte, cu gura plină.

— Șchiopătează.

— Ai noroc că ai scăpat cu viață. Acești texcalani sunt luptători înnăscuți. Cortes ar trebui să ajungă la o înțelegere cu ei. N-are nici o șansă să-i înfrângă.

— El crede că are.

— Până la urmă or să se obișnuiască și cu bubuitul tunurilor, iar atunci n-o să-i mai izgonim la fel de repede ca azi.

Vântul gemea pe câmpie.

— Azi erau cât pe ce să mă ucidă, zise Benitez.

Și pe el îl mirase curajul texcalanilor.

— Nu au nici un interes să-și ucidă dușmanul, îi explică Norte. Un adevărat luptător trebuie să ia prizonieri și să-i sacrifice pe altarele zeilor. Altfel ce rost ar mai avea să lupte?

— De dragul câștigului, îl auzi râzând ironic.

— Așa gândesc spaniolii. Însă pentru acești oameni, o bătălie este. Un duel personal, înțelegi? Trebuie să înfrunte cât mai mulți.

— De aceea nu se ajută unul pe altul? Ar fi putut să mă doboare cu ușurință, dacă ar fi atacat împreună.

— Dacă intervii într-o luptă, îi răpești șansa să ia un prizonier și să se acopere de glorie. Pentru mulți, câmpul de luptă este singurul mod în care un tânăr se poate ridica în viață. Dacă ia destui prizonieri, are dreptul să poarte haine luxoase, să aibă haremul lui și să locuiască într-o casă frumoasă. În felul lor, se ajută unul pe altul. Nu-i pot răpi unui camarad dreptul la o viață mai bună.

Benitez asculta fascinat și îngrețoșat în același timp.

— Așa luptai pentru mayași?

— Nu mi-au cerut să lupt. Mă foloseau la altceva. Le dădeam altă legătură de sânge.

— Dar mâine vei lupta pentru noi?

— Trebuie. Altfel m-ar ucide texcalanii, nu?

— De ce, doar ești unul de-al lor.

— Ba nu sunt. Mayașii erau ai mei. Aceștia sunt texcalani.

— Sunt băștinași, altceva nu contează.

— Îți place să mă ațâți tot timpul, Benitez? Ții neapărat să auzi cuvintele acelea? Bine atunci, ascultă. Vă disprețuiesc pe toți, chiar și faptul că sunt spaniol. Dacă aș putea, m-aș întoarce la mayași. Dar nu pot. Ești mulțumit? Vrei să mă spânzuri?

Vântul se oprise și Benitez auzi urletul lugubru al unei hiene undeva, aproape. „De ce Norte nu putea înțelege oare că era mare păcat în fața lui Dumnezeu să trăiești cu păgânii? Cum putea un spaniol să prefere asemenea viață? Cum, să fie fericit în templele lor grețoase, printre idolii de lut?”

Se ridică fără nici un cuvânt și plecă. Nu era timp de preoți, dar, înainte să se încheie această expediție, era hotărât să se călugărească. Norte va înțelege că avusese dreptate.

Poate atunci o să-i lase să-l spânzure.

*

Mali îl privea pe Cortes. Îngenunchease dinaintea imaginii Fecioarei. Își mișca buzele în timp ce se ruga, frământând mătăniile între degete. Era absorbit de rugăciune și nu observase că se trezise. Când termină, se închină.

Își luă mănușile și sabia. Noaptea trecută se dezbrăcase să guste plăcerile peșterii, dar, după aceea, se îmbrăcase complet, în afară de armură. Îi promisese că texcalanii nu luptau noaptea, însă el îi spusese că un bun conducător trebuia să fie prevăzător. Tabăra era păzită de patrule și le poruncise oamenilor să doarmă în armuri.

— S-a făcut dimineață atât de repede? murmură ea.

Ochii lui sclipeau în lumina cenușie.

— N-am vrut să te trezesc.

— Nu tu m-ai trezit.

Se ridică și își acoperi umerii cu pătura aspră, de lână.

— Am auzit hienele strigându-se în vale.

Își puse sabia și își luă pălăria cu pană verde. Vântul dimineții fâlfâia pânza cortului. Ezită înainte să iasă.

— Crezi că texcalanii vor ceda, Marina? Dacă-i învingem azi,

or să ceară pace?

— Nu știu, stăpâne. Știu doar că n-au cedat niciodată mexicanilor.

Cortes se întristă.

— Nu vreau să mă lupt cu ei, dar m-au obligat s-o fac.

„Ce fel de zeu era? se lupta cu dușmanii numai când n-avea încotro? Cui îi păsa de sângele vărsat? De ce oare texcalanii nu înțelegeau că venise să-i salveze, nu să-i omoare?”

Afară, se auzea murmur de glasuri. Olmedo și Diaz spovedeau soldații, așa cum făcuseră toată noaptea. Tobele texcalanilor începură să bată undeva în lumina palidă a zorilor. Cortes le auzi și se încruntă.

— Mai bine și-ar da viața luptând cu mexicanii, nu cu noi.

Mali îl luă de mână.

— Senor, nu uita că nu luptă ca noi. Dacă își pierd comandanții, se sperie.

— O să țin minte, îi răspunse el, sărutând-o.

Mali privea umbrele. Râșii urlau din nou în defileu, să-l salute pe Cortes. Se temeau de Șarpele cu Pene, Stăpânul Zorilor, și de-abia așteptaseră să vină ziua aceasta să-l aclame.

I se făcuse frică, pentru prima oară. Dacă stăpânul ei, Cortes, va fi înfrânt azi, se va întoarce în Țara din Nori și va aștepta un moment mai prielnic. Dar pentru ea ar fi sfârșitul. De fapt nici n-ar mai vrea să trăiască. Ce rost ar avea să-și petreacă restul vieții la războiul de țesut, până îmbătrânea și se zbârcea? Mai bine o moarte glorioasă, decât o viață plictisitoare.

Dar tot se temea.

Treizeci și șapte.

Câmpia părea acoperită de băștinași. Penele lor fluturau în vânt ca frunzele porumbului. Erau diverse triburi: otomii, în culorile lor de război, roșu cu alb, texcalanii, în galbenul și roșul clanului Rock Heron. Generalii țineau steagurile zeului lor, Inelul Viespii. Soarele sclipea pe lamele ascuțite de obsidian.

Zgomotul pregătirilor începea să crească în intensitate: băștinașii suflau în scoici, scoteau strigăte războinice și băteau

din tobele lor de piele de șarpe: ta-tam, ta-tam, ta-tam. Cortes își strânse micuța armată într-un loc descoperit. Artileria fusese așezată pe flancuri, iar jinetas în mijloc. Apoi își mână iapa dinaintea lor și citi personal requeremiento. Glasul lui era astupat de urletele războinice ale băștinașilor, în timp ce înaintau pe câmpie.

Cortes citi sfârșitul documentului în latină, așa cum trebuia și pe urmă se adresă trupelor:

— Domnilor! Cavaleria va ataca de acolo. Țineți lăncile ridicate.

Texcalanii se apropiau. Zgomotul devenise asurzitor acum. Cortes ridică glasul să se facă auzit.

— Nu uitați, scopul lor este să ia prizonieri, nu să ucidă, iar lăncile lor se zdrobesc de armurile noastre. Nu vă speriați de numărul lor, pentru că numai primul rând de indieni luptă. Nu vă atacă decât câte unul. Singurul vostru dușman adevărat este oboseala.

Indienii se aflau în raza de acțiune a arcurilor lor.

— Archebuzierii și arcașii trebuie să tragă din timp, ca să nu fie copleșiți.

Apoi își întoarse calul spre dușmani și trase sabia.

— Pentru Dumnezeu și Sf. Iacob!

Mali, care stătea lângă tunuri, își dădu seama că aliații lor, Totonocas nu înțeleseseră nici un cuvânt din discursul lui Cortes. Așa că se răsuci spre ei și le strigă în nahuatl:

— Șarpele cu Pene ne-a promis că vom fi victorioși. Nu o să muriți. O să vă facă invincibili.

— Ce tot spui acolo? zbieră Aguilar peste larma asurzitoare.

Dar Mali nu-i răspunse.

— Ce le-ai spus? urlă din nou Aguilar, dar cuvintele sale se pierdură în hărmălaie.

O ploaie de săgeți și pietre se năpusti asupra lor, când texcalanii trecură la atac.

*

Indienii trimiteau câte un grup, pe rând, în timp ce restul armatei aștepta la marginea câmpului de bătălie. Erau o țintă perfectă pentru artileria lui Mesa. Cele treizeci de ghiulele i-au

decimat, iar cavaleria spaniolă îi tăia în timp ce încercau să-și ia morții și răniții.

Dar veneau mereu, în valuri. Moartea și câmpul de bătaie le aduceau gloria sau un loc în cer.

Însă, pe măsură ce trecea timpul, armata spaniolă începea să se resimtă. Un grup de războinici texcalani, cu trupurile și fețele vopsite în alb și galben le străpunse apărarea. Mali îl văzu pe unul din tunari, Guzman, alunecând și căzând. Zăcea neputincios pe spate, lângă tun. Un războinic texcalan se aplecase asupra lui, cu bâta ridicată.

— Nu! zbieră Guzman.

Băștinașul lovi țeava tunului, crezând că o să-l ucidă, dar obsidianul se făcu țăndări.

Un infanterist se prăbuși cu piciorul însângerat. Mali îi smulse lancea din mână, se repezi la texcalan și i-o înfipse în piept.

Parcă ar fi străpuns un lemn. Lama se înfipsese atât de adânc, încât nu mai putea s-o scoată. Când îl privi, observă că era mai tânăr decât ea. Purta încă piochitli – o buclă de păr la ceafă, semn că nu reușise încă să ia un prizonier. Căzu, lovindu-se de țeava tunului, respirând greoi.

Guzman o ajută să tragă lancea din pieptul războinicului și apoi o dădu la o parte.

Mali se dădu înapoi. Spaniolii treceau în fugă pe lângă ea, să protejeze tunurile. Se întoarse și-l văzu pe Aguilar uitându-se la ea. „Ce se miră atât?” se întrebă ea. „Toți soldații de aici luptă pentru viețile lor. Eu de ce n-aș face-o?

*

Armatele indienilor începeau să se retragă spre defileu.

— Santiago y cierre Espana! strigă Cortes și ordonă cavaleriei să pornească în urmărirea lor.

Benitez își mână calul înainte. Încă mai șchiopăta și nu putea ține pasul cu ceilalți. Vedea ce se întâmplă, dar n-avea nici o putere.

Texcalanii îi atrăseseră într-o cursă. Mii de otomi fuseseră păstrați ca rezervă, de-o parte și de alta a văii. Iar acum se năpusteau într-o avalanșă de alb cu roșu. Cortes dădu ordinul

de retragere, dar nu reuși să se facă auzit peste zgomotele asurzitoare ale bătăliei.

Benitez se trezi înconjurat din toate părțile. Zeci de mâini se agățaseră de picioarele lui. Își rotea sabia orbește, alungându-i pe băștinași. Apoi, unul din ei învârti deasupra capului o lamă ascuțită de obsidian. Lovitura fu cât pe ce să decapiteze calul, care se prăbuși mort.

„Doamne, ajută-mă să mor acum", se gândi Benitez. „Mai bine mort, decât prizonierul lor."

Îi scăpă sabia din mână în cădere și i se tăie răsuflarea. Încercă să se ridice în picioare, dar se repeziseră deja asupra lui. Mâinile lor îl trăgeau de pe câmpul de luptă.

Benitez se zbătea ca un animal sălbatic. Propriile lui strigăte îi răsunau în urechi.

Treizeci și opt.

Benitez reuși să-și doboare inamicul, dar, când încercă să-și recapete echilibrul, nu putu să-și miște mâinile și picioarele. Zbieră din nou, îngrozit; îl prinseseră în plasă. Era complet neajutorat.

Deodată auzi țipete și sunetul oțelului înfipt într-un scut de lemn. Un sulițaș spaniol îi izgonise pe indienii care-l înconjuraseră. Soldatul îl trântise la pământ pe atacatorul lui Benitez. Apoi se întoarse și-i atacă din nou pe băștinași.

Norte!

Neîndemânatic în mânuirea armelor, se folosise de agilitatea și ferocitatea lui pentru a-i îndepărta pe indieni. Benitez profită de răgaz și se eliberă din plasă. Dar acum erau înconjurați de o mare de trupuri pictate în roșu și alb. Benitez se retrase până ajunse spate în spate cu Norte.

Doi otomi făcură un pas înainte.

*

Cinci indieni zăceau la picioarele lor, morți sau grav răniți. Benitez se întreba cât va mai rezista. În afară de Norte, nu vedea pe niciunul din camarazii săi. Poate că fuseseră măcelăriți deja sau luați prizonieri. Și oricum se terminase cu ei dacă murise Cortes.

Apoi îl auzi pe Norte strigând și-l simți căzând într-o parte.

Benitez își ucisese inamicul și se întoarse. Un otomi încerca să-l tragă pe Norte. Nu se aștepta să fie atacat din nou. Benitez își înfipse spada în pieptul lui, apărându-l pe Norte.

Otomi urlă și în momentul acela sări altul din grup să-i ia locul.

*

Sandoval ajunse primul la el, mânându-și iapa printre indieni, cu un grup de sulițași în urma lui. Se aplecă în șa și-i întinse mâna.

Dar Benitez îl împinse. Norte îi salvase viața. Prefera să moară decât să-l lase pe câmpul de luptă.

„Gândesc ca un indian", își spuse el râzând.

*

Soarele coborî în spatele munților și valea se întunecă. Bărbații se întorceau șchiopătând de pe câmpul de luptă, sprijinindu-se de umerii camarazilor lor; alții stăteau pe jos, cu capul pe genunchi, epuizați. În fața artileriei lui Mesa era o masă de trupuri care se zbăteau în ghearele morții. Mirosul acru al prafului de pușcă se răspândise în aer.

Mali se tot uita la omul pe care-l înjunghiase. Zăcea pe spate, lângă tun. Nu murise încă. Respira greoi. Ar fi vrut ca unul din soldați să-i curme chinurile, dar le păsa de rănile lor și ale celorlalți spanioli, nu de suferințele unui indian.

— Trebuie să te spovedești, zise o voce, în spatele ei.

Era Aguilar, cu cartea de rugăciuni la piept. Părul ud de sudoare i se lipise de cap.

Îl privi mirată.

— Ai comis o crimă – un păcat cumplit.

„Ce tâmpenie! De ce era un păcat să-ți ucizi inamicul pe câmpul de luptă?"

O apucă de braț.

— Trebuie să ne rugăm pentru sufletul tău. Este un mare păcat să ucizi.

— Uită-te în jurul tău, Aguilar.

— Soldații lui Cortes au obținut o dispensă specială de la papă. O fac în numele lui Cristos.

Îi întoarse spatele. Aguilar era nebun. Vorbea în dodii.

— Cere-i iertare lui Dumnezeu! strigă el după ea.

Guzman, sătul de horcăitul indianului de lângă tun, îl amuți imediat, tăindu-l cu sabia. Fratele Aguilar se închină și trecu mai departe.

Treizeci și nouă.

Camera mirosea a sânge. Oamenii zăceau pe podea plângând. Olmedo și Diaz murmurau la lumina lumânărilor, ascultând spovedanii și oferind ultima împărtășanie. Mendez și Mali oblojeau rănile cu ce aveau la îndemână.

Norte gemea de durere. Era palid și tras la față. Floarea Ploii stătea în genunchi lângă el, ținându-l de mână. Îi pusese niște ierburi pe rana de la șold.

Benitez venise să-i mulțumească și să se roage pentru însănătoșirea lui. Acum stătea uluit lângă el.

Se simțea trădat, ridicol. Norte fusese intermediarul între el și această femeie. Ce prost fusese să nu-și dea seama că îi dăduse posibilitatea să fie mult mai mult.

Floarea Ploii îi zări umbra și tresări. Își șterse lacrimile cu mâneca, dar era prea târziu.

Îngenunche lângă rănit.

— Norte, murmură el.

Omul deschise ochii.

Benitez se aplecă spre el.

— Vreau să-ți spun ceva. Mai întâi trebuie să-ți mulțumesc că mi-ai salvat viața.

Norte încercă să vorbească, dar durerea era prea cumplită.

— Iar în al doilea rând, să știi că aș vrea să mori.

Zicând acestea, se ridică în picioare și ieși. Ploua. Picăturile cădeau ritmic pe acoperișul de paie. În băltoacele de la intrare noroiul se amesteca cu sângele. Inspiră adânc, să scape de duhoarea dinăuntru. Da, Norte îi salvase viața, într-adevăr, dar îi era dator pentru că și el îl salvase de streang la Vera Cruz. Cu fata însă, lucrurile stăteau cu totul altfel.

„Las-o baltă”, își spuse el. „Este doar o indiancă și o puta.”

„Mă bucur că Norte suferă, fir-ar el să fie.

Dracu' să-i ia pe amândoi.”

Patruzeci.

Își așezaseră tabăra într-un loc numit Dealul Turnului. Găsiseră niște porumb și își îmbogățiseră masa cu carne de câine. Cortes bănuia că totonocas se înfruptau cu prizonieri texcalani, dar părintele Olmedo îl convinsese să nu abordeze deocamdată acest subiect delicat. Nu-și permiteau să se certe cu aliații lor într-o situație atât de precară.

Până acum se luptaseră de două ori cu texcalanii în două zile. Ambele armate opriseră atacurile și oamenii lui Cortes erau epuizați, cu moralul la pământ.

Cortes își retrăsese forțele din câmpie, hotărât să aștepte.

Locuințele frumoase din sat fuseseră rechiziționate de căpitanii lui, pentru uzul lor personal. Cortes însuși își alesese o casă mai arătoasă, din chirpici. Masa de stejar și scaunul lui preferat fuseseră puse într-un colț. Acum scria o scrisoare către regele său.

Flacăra lumânării îi lumina fața trasă.

Pierduse patruzeci și cinci de oameni din patru sute, încă vreo zece erau bolnavi și restul aveau cel puțin două răni. Încă o bătălie ca ultima și se va termina cu ei.

De-abia mai scria. Dar era hotărât să termine scrisoarea înainte să-l doboare oboseala. Îi cerea regelui dreptul de a guverna Noul Teritoriu după ce va cuceri Tenochtitlanul.

*

Mali îl urmărea din priviri. Asudase, deși era frig. Și-i tremura mâna atât de tare, încât de-abia mai ținea pana.

Tobele din tabăra texcalanilor răsunau în noapte. Îi sacrificau pe războinicii totonocas luați prizonieri.

Mali îl aștepta răbdătoare să termine scrisoarea. Pe urmă o sigilă cu ceară și i se lăsară umerii, ca și când l-ar fi apăsat o mare povară.

— Ce să mă fac, chiquita? murmură el.

Părea obosit și distrus. O înspăimânta.

Stătea în picioare, în spatele lui, cu mâinile pe umerii săi, încercând să-i revigoreze mușchii obosiți.

— Eliberează prizonierii luați azi de soldații tăi, îi sfătui ea. Trimite-i înapoi la Zeul Inelului de Viespi. Spune-i că-i ierți, dacă ți se alătură în lupta împotriva lui Motecuhzoma.

Rămase mult timp cu ochii în gol, fără să vorbească. Se întreba dacă o auzise. Dar apoi încuviință din cap și strigă majordomul, pe caceres. Când apăru, îi porunci să aducă doi din prizonierii luați azi.

Sandoval îi mână de la spate. Fuseseră legați cu mâinile la spate și funia petrecută după gât. Li se luase tot, în afară de pânza din jurul coapselor. Când au intrat, au început să se uite de jur împrejur, pe sub bretonul negru. Se așteptau să fie uciși.

Cortes îi studia, adunându-și gândurile.

— Spune-le că nu vreau să mă războiesc cu ei!

— Fie ca nevestelor voastre să le crească niște colți lungi în peștera plăcerilor, zise Mali în nahuatl. L-ați supărat pe stăpânul meu. A venit aici cu gânduri pașnice, iar voi l-ați atacat și i-ați pus răbdarea la încercare.

Cei doi indieni stăteau cu ochii plecați.

— Trebuie să le spună șefului lor, continuă Cortes, că mă îndrept spre Tenochtitlán, să mă răfuiesc cu Motecuhzoma. Și, dacă texcalanii continuă să mă atace, o să le ard casele și o să-i ucid pe toți.

Mali zâmbi. Soldații spanioli de-abia se mai țineau pe picioare. Dar ce putea spune un zeu când era supărat?

— Spuneți Păsării Albe, oarbe, care vede înțelepciunea în beznă, că Șarpele cu Pene s-a întors să-și reia Ținuturile Pâinii. Lăsați-l să treacă repede ca să împlinească destinul lui Motecuhzoma. Altfel, veți avea aceeași soartă cu mexicanii.

Războinicul o privea mirat. Indienii se zgâiau amândoi la bărbatul bărbos care tremura la masă, întrebându-se dacă era într-adevăr Quetzalcoatl.

Cortes îi făcu semn lui Sandoval, care le tăie funia cu cuțitul. Apoi le dădu câte un șirag de mărgele venețiene din sticlă. Băștinașii se uitau uluiți la comoară.

— Este un dar de la Șarpele cu Pene personal, le spuse Mali. În Țara Norilor, sunt mai valoroase decât cel mai prețios jad. Comunicați-i șefului vostru ce a spus Șarpele cu Pene.

Sandoval scoase prizonierii din cameră și Cortes îi făcu semn lui caceres să iasă din cameră.

Când rămase singur cu Mali, își puse capul pe masă, strângând pumnii. Febra îl doborâse, își dădu seama Mali.

Îl ajută să se întindă în pat și-l dezbrăcă. Tremura de friguri și-i luceau ochii. Apoi se dezbrăcă și-l încălzi cu trupul ei. Cortes se ghemui la sânul fetei și-i supse sfârcul ca un copil.

Îl ținu așa toată noaptea și văzu pentru prima oară nu zeul, ci omul, cu toate defectele sale. Acum nu mai știa ce să creadă. Se întreba pe cine iubea mai mult, de fapt: zeul sau omul în pielea căruia se întruchipase.

Patruzeci și unu.

În cameră domnea o atmosferă sumbră. Sfatul celor Patru îl privea rece pe Tânărul Inel al Viespii din ycpallis-urile lor – tronurile joase ale satului. Invadatorii bărboși răpiseră viețile multor tineri și, în ciuda eforturilor Tânărului Inel al Viespii și generalilor săi, nu dăduseră semn de retragere.

— Fata aceea spune că acest Malinche este însuși Șarpele cu Pene, zise Inelul Bumbacului.

— Dacă el este Șarpele cu Pene, eu sunt Zeul Ploii, spuse Tânărul Inel al Viespii. Sunt muritori, la fel ca noi. Chiar și cerbii pe care-i călăresc sunt muritori. Războinicii mei au prins unul și l-au mâncat.

— Unii spun că învie în zori, spuse Inelul Bumbacului. Nu ați văzut că săgețile și lăncile voastre se zdrobesc de pielea lor?

— Au o armură mai bună ca a noastră, atâta tot.

— Fata spune de asemenea, zise alt comandant, pe care-l chema Cel care Râde de Femei, că acești. Teules. Vor să ne susțină în lupta noastră împotriva mexicanilor.

Tânărul Inel al Viespii se înfurie să-l audă pe Cel care Râde de Femei numindu-i teules, adică „zei”.

— Este o înșelătorie. Vor să ne convingă să încheiem pace. Chiar mexicanii i-au adus aici, să ne înfrângă, pentru că ei nu au reușit niciodată. Sunt niște invadatori. Trebuie să-i ucidem, dacă nu vrem să ne pierdem mândria.

— Nu sunt de acord cu tânărul comandant, zise Cel care Râde de Femei. Cred că ar trebui să facem pace cu ei. Dacă sunt cu adevărat dușmanii mexicanilor, vom putea în sfârșit să ne eliberăm de sub jugul Tenochtitlanului.

— Și dacă este o cursă?

— Dacă ar fi o cursă, acest Malinche nu s-ar fi deranjat să ne cruțe prizonierii și să le facă daruri.

Inelul Viespii Bătrâne ascultă discuția din jurul lui. Îi lăsase să vorbească, înainte să ia o hotărâre. Nu-i dădea dreptate fiului său. Oamenii aceștia erau diferiți de ceilalți. Acest Malinche trebuia să fie un fel de zeu, deși rămânea de văzut dacă era chiar Șarpele cu Pene.

— Gata, zise el blând, punând capăt dezbaterii.

Se făcu liniște. Era cel mai în vârstă din sfat și, cu toate că acum era bătrân și orb, el lua hotărârea finală.

— Nu putem ști dacă acești invadatori sunt teules sau oameni. N-am încredere în vorbele lor, la fel ca fiul meu. Susțin că sunt dușmanii lui Motecuhzoma. Atunci de ce nu au fost atacați până acum de mexicani? Dar dacă sunt teules, nu-i putem învinge în mod obișnuit. M-am sfătuit cu oamenii-bufniță și cu preoții, care au vorbit cu zeii și au aflat cum pot fi distruși acești străini bărboși. Pentru că vin dinspre est, își iau toată puterea de la Zeul Soare. Și își pierd puterea noaptea, când apune. Prin urmare, dacă vrem să-i înfrângem, trebuie să-i atacăm noaptea.

Tânărul Inel al Viespii șovăia pentru prima oară de când începuseră discuțiile.

— Dar sunt fel de fel de demoni.

Tatăl lui ridică mâna, să-l amuțească.

— Vrăjitorii mei or să vă protejeze de creaturile nopții.

— Dar trebuie să învingem bezna. Oamenii mei nu.

— O să faci așa cum îți spun. Armata noastră este slăbită. Șerpii de fier ne seceră oamenii ca pe niște coceni de porumb. Am luat deja o hotărâre. O să-i atacați pe teules în tabăra lor, mâine noapte.

*

Lumânarea clipea, umbrind găurile din pereții de chirpici, de unde zeii casei vegheaseră odată asupra foștilor proprietari. Camera era goală, în afară de o masă și câteva covoare cu figuri geometrice, care atârnau pe pereți.

Era un consiliu ad-hoc, întrunit în grabă, din cauza situației

disperate în care se aflau. Alvarado și Leon erau plini de sânge din cauza tăieturilor de pe obraz. Alvarado își înfășurase brațul cu o cârpă însângerată. Și Benitez avea o înțepătură adâncă de lance în umăr.

— Unde este dona Isabel? îl întrebă Alvarado pe Benitez când îl văzu, făcând semn spre peretele de răchită care separa „dormitorul" de „sufragerie".

Benitez ezită. Se întreba dacă Alvarado nu știa mai multe decât voia să arate.

— Îl ajută pe Mendez la spital.

— La spital, repetă Leon, unde ar trebui să fie și Cortes.

Sandoval dădu din cap.

— L-am văzut noaptea trecută, zise el. Are friguri.

— Eu cred că este cuprins de frigurile iubirii, pufni Alvarado. Își petrece prea mult timp alături de dona Marina. Mă tem că îl influențează prea mult.

— Se spune că este amanta lui încă de la Jalapa, zise Sandoval.

— A încălecat-o imediat ce Puertocarrero s-a îmbarcat spre Spania, adăugă Leon. Pe onoarea mea, o tratează ca pe o dona de Spania! I-a dat un paj și o litieră în care să fie transportată.

— Aguilar susține că-i îndeamnă pe indieni să-l creadă zeu, zise Alvarado.

Se lăsă o liniște stânjenitoare.

— Nu putem ști adevărul, spuse Benitez. Dar nu l-am auzit niciodată spunând așa ceva.

— În concluzie, ce este de făcut? întrebă Sandoval.

— Nu știu. Cortes are dreptate. Nu există cale de întoarcere. Ori învingem, ori murim.

— Numai fata este vinovată, zise Alvarado. Ea ne-a băgat în încurcătura asta. L-a vrăjit.

— Vrăjit sau nu, să ne rugăm mai bine pentru însănătoșirea lui, zise Leon. Fără Cortes suntem pierduți.

— Pot să vă conduc în bătălie la fel de bine ca el, zise Alvarado.

Se făcu din nou liniște.

— Veți vedea, șuieră el ieșind.

— Ai dreptate, murmură Sandoval. Fără Cortes suntem pierduți.

*

Femeia îl privea pe Cortes din colțul camerei. Era scăldată într-o lumină diafană și fața ei era senină și palidă, exact cum își imaginase. Purta haine lungi, purpurii și ținea un copil în brațe. Fantoma întinse o mână spre el și Cortes încercă s-o prindă. Murmură o rugăciune învățată din copilărie, de la bunica lui, în timp ce îngenunchea dinaintea imaginii Senorei de los Remedios, din catedrala Sevillei.

— Ai fost binecuvântat de Dumnezeu, zise fantoma. O să mă ai alături indiferent unde ai merge și ce ai face.

— Nu vor să se supună, murmură el.

— Or să se supună, vei vedea. Nu trebuie să te temi de nimic, pentru că acest regat îți aparține deja. O să-l cucerești prin minte. Acesta este destinul tău.

— Destinul meu, repetă Cortes.

— Ești diferit de ceilalți oameni, Hernan. Eu te-am ales. Vei fi cuceritorul meu. Vei aduce toți acești oameni în brațele mele și te voi răsplăti însutit.

Ar fi reușit să-i atingă mantia, dar o mână îl trase la loc, în pat.

— Ai febră, îi spuse Mali. Arzi ca focul.

— Maria, murmură Cortes.

— Cu cine vorbești?

Cortes se uită din nou după femeia în haine purpurii, dar plecase deja. În jurul lui era numai beznă și frig. Începu să tremure. Mali se așeză peste el să-l încălzească, în timp ce se cutremura și blestema.

Până la urmă, Cortes reuși să adoarmă. Când se lumină de ziuă, uitase deja de femeia în haine purpurii. Dar amintirea ei rămase îngropată în străfundurile inimii, ca o sclipire într-o încăpere întunecată a visului, ca o comoară pe care o zărise doar pentru o clipă, înainte să dispară.

*

Mali se ridică goală din pat. Câmpia era cufundată în beznă. Steaua dimineții, simbolul Șarpelui cu Pene, răsărise la est,

salutată de râși. Cortes respira liniștit. Îi scăzuse febra.

Își puse mâna pe burtă, întrebându-se dacă sămânța Șarpelui cu Pene începuse deja să crească înăuntrul ei. Ar fi o mare onoare să fie mama unui zeu, să zămislească o nouă dinastie de tolteci.

Se cutremură în aerul rece al zorilor.

Oamenii se treziseră deja. Bântuiau prin tabără în zdrențe, ghemuindu-se la căldura focurilor aproape stinse. O ceață umedă se lăsa din vârful munților.

Se simțea privită. Cineva o urmărea din umbră. Era un bărbat cu o cană de vin cubanez în poală. Nu-i distingea clar trăsăturile, dar bănuia că era Jaramillo.

O cuprinse deodată o fierbințeală ciudată și intră înăuntru.

Patruzeci și doi.

— Oamenii m-au ales să vorbesc în numele lor, zise de Grado. Vor să ne întoarcem. Sigur, faptele au fost eroice, dar poate am exagerat. La fel ca Cezar, ne-am ars corăbiile, dar, spre deosebire de marele general roman, nu avem o mare armată pentru această invazie. Pe plaja de la San Juan de Ulua am fost doar cinci sute și ne împuținăm pe zi ce trece.

Cortes rămase tăcut.

— În Cuba am o plantație și sclavi indieni, continuă de Grado, la fel ca mulți alți bărbați de aici. Dacă Dumnezeu mă ajută să mă întorc, n-o să mă mai plâng niciodată că n-am aur. O să mă consider norocos că am scăpat cu viață. Trebuie să ne retragem pe coastă și să ne construim o corabie.

Benitez se încruntă disprețuitor. Nu era prima oară când discutau despre acest subiect. Și, în afară de asta, de Grado era contabil, nu soldat. Ce rost avea să asculte de el?

Deși era la fel de disperat, stăteau de două săptămâni în acest vârf de deal, mâncând câteva boabe de fasole pe zi. Nu mai aveau nici apă pentru cei bolnavi și răniți. Hainele de pe ei nu se mai uscau niciodată, din cauza ploii și vântului puternic; le înghețau oasele. Se chinuiau zilnic cu frigul și foamea, atacând din când în când indienii.

El unul își luase adio de la Tenochtitlán, aur și glorie. Rana de la brat se infectase și-l durea îngrozitor. Nu spera decât să

trăiască încă o zi.

Ceilalți vorbeau de Cuba ca de Paradis și se gândeau cu nostalgie la Spania. „Totuși”, se întrebă Benitez, „ce aș face acum dacă aș fi în Castilla? probabil că aș fi la curtea din Toledo, un biet nobil umil, ca mulți alți hidalgo, care speră să fie luați sub aripa ocrotitoare a unui bogătaș sau să încheie o căsătorie avantajoasă.” Dorise să scape de asemenea existență, de aceea venise în Cuba și acceptase modesta encomienda oferită de Velasquez: o plantație de bumbac cu câțiva indieni, un sol arid și o căldură sufocantă. Poate ar fi mai bine să se termine totul aici. Își descoperise gusturi sălbatice și constatase, spre stupoarea lui, că-i plăcea să ducă o viață trepidantă, plină de pericole.

Totuși Norte îi mărturisise la Vera Cruz că era greu să mori.

— Nu ne putem întoarce, îi spunea Cortes lui de Grado. Trebuie să mergem înainte. Doar v-am explicat: în spatele nostru este un zid și blânzii noștri aliați Totonocas or să ne pună cuțitul la gât dacă le trădăm încrederea.

Se uită la Leon.

— Tu ce spui? ești de acord cu de Grado?

— Tu ești caudillo, zise Leon. Mă supun ordinelor tale.

„Ce schimbare!” se gândi Benitez, râzând disprețuitor. Cortes transformase un leu într-un mielușel. Umbra eșafodului este lungă.

Comandantul se uită în jurul lui.

— Și tu, Benitez?

— Știu că nu ne putem întoarce, dar sunt foarte îngrijorat. Păgânii n-or să renunțe. Ne hărțuiesc zi și noapte. Mulți dintre noi s-au îmbolnăvit și suntem toți înfometați și înfrigurați. Chiar dacă-i înfrângem pe texcalani, va trebui să-i înfruntăm pe mexicani.

Cortes se uită la ceilalți. Ordaz și Jaramillo îi evitau privirile. Doar Alvarado și Sandoval păreau liniștiți; Sandoval că avea o fire rece, indiferentă, iar Alvarado pentru că era prea prost și arogant să-și dea seama că mergeau la moarte sigură.

— Credeați că faima și gloria se câștigă ușor? îi întrebă Cortes.

Lăsă întrebarea să plutească în aer.

— De Grado, amintește-le oamenilor tăi că luptă sub steagul Sfintei Cruci. Am venit aici să propovăduim adevărata credință și Dumnezeu este de partea noastră.

„Dar Grado nu pare deloc impresionat de cauza cea dreaptă”, se gândi Benitez.

— O să le comunic hotărârea ta, zise de Grado. Sunt sigur că or să mă asculte, adăugă el, făcând o plecăciune.

— Păcat că nu pot inspira și eu asemenea loialitate, zise Cortes, spre amuzamentul celorlalți.

Știau cu toții că de Grado nu se bucura de respectul celorlalți. Soldații nu dădeau nici doi bani pe el. Venise din proprie inițiativă.

Benitez își ridică privirile. Cortes rămăsese în colțul camerei, zâmbind transfigurat. Privea în gol.

— Fecioara este de partea noastră, domnilor, zise el. Vom învinge.

*

Oamenii zăceau pe jos, întinși pe covorașe. Rănile erau acoperite de bandaje însângerate și tremurau sub pături. Unii stăteau cu ochii pironiți în tavan, alții gemeau și se văicăreau.

Benitez se mișca încet prin această duhoare de abator. Îl căuta pe Norte. Floarea Ploii nu se dezlipise de lângă el. Omul zăcea de aproape o săptămână. Era tras la față și bărbos. „Înainte să fie rănit, se bărbierea zilnic, cu o bucată de obsidian”, își aminti Benitez. Căpătase acest obicei de când trăise printre mayașii cu piele netedă. Acum însă arăta în sfârșit ca un adevărat spaniol.

Floarea Ploii îl văzu și își ascunse repede privirile.

Benitez îngenunche. Duhoarea sângelui și a excrementelor era cumplită. „Acum numai miroși frumos”, se gândi el, cu satisfacție.

— Norte, murmură Benitez.

Rănitul deschise ochii. Încercă să vorbească, dar nu reuși. Floarea Ploii îi săltă capul și îi umezi buzele.

— Acum ai barbă, îi spuse Benitez. Ești unul dintre noi.

Norte zâmbi amar.

— Ai. Venit aici. Să mă insulți? De ce nu!

„Se simte mai bine ca ieri”, remarcă Benitez. „Nu mai este galben la față și respiră mai ușor.”

— Sper că suferi.

— Da, mulțumesc. Rana nu este. Adâncă, dar am. Câteva coaste rupte. De-abia respir. Și durerea este cumplită.

— Mă bucur.

Benitez se uită la Floarea Ploii. Refuza să-l privească drept în ochi. „Micuța tabascană pare slabă și bolnavă, la fel ca noi toți”, se gândi el.

Un soldat delira undeva, în beznă.

Norte se uită la el.

— Știi?

Benitez încuviință din cap.

— Și ce ai de gând?

— Încă nu m-am hotărât. După cum merg lucrurile, poate nu va mai fi nevoie să iau vreo măsură.

Norte o luă de mână.

— Să te. Porți frumos cu ea. Nu. Merită să sufere.

— Nu?

Norte clipi.

— Înțeleg.

— Ce înțelegi?

— Ți-ai făcut planuri în privința ei? N-ai putea. S-o duci niciodată. În Spania. DecâT. Ca pe o ciudățenie.

— Nici nu intenționam.

Norte zâmbi. Ar fi trebuit să-și imagineze. „De fapt ce aveam de gând?” se întrebă Benitez. „Doar nu m-am atașat de-o indiancă!”

Menez începuse să opereze pe o masă de lemn, în colțul camerei. Patru soldați fuseseră chemați să țină pacientul, după ce îl îmbătaseră cu vin cubanez.

— De ce mi-ai salvat viața? îl întrebă Benitez.

— Doar nu era să te eliberez de suferință. Când eu sunt nevoit să trăiesc. În iadul ăsta!

Omul de pe masă scoase un urlet. Benitez încercă să rămână indiferent.

— Și motivul ăsta ți-a fost de ajuns să-i ucizi pe amicii tăi, indienii?

— Ți-am spus că nu sunt ai mei. Nu avem același sânge. Sunt spanioL. Ca tine. Am barbă. Ochi albaștri. Hai, recunoaște!

Floarea Ploii îi șopti ceva lui Norte.

— Vrea să-ți vadă brațul, îi spuse el lui Benitez.

— N-am nimic.

Urmă alt dialog, în șoaptă.

— Spune că rănile se infectează ușor aici. Ar vrea. Să te îngrijească.

— Ce rost are? Doar ai spus singur că o să murim cu toții aici.

Norte începuse să respire greoi. Conversația îl obosise.

— Ar trebui să înveți câteva cuvinte în limba ei. Dacă te porți frumos cu ea. O să fie bună cu tine.

— De ce crezi că aș avea nevoie de bunătatea ei?

Omul de pe masă nu mai țipa; din fericire pentru el, leșinase.

— Am constatat, zise Norte. Când trăiam printre mayași. Că în fiecare om. Sunt doi oameni. Cel care te naști. Și cel care ești în realitate. Cei mai mulți își urmează drumul trasat de la naștere.

— Ce tot vorbești? zise Benitez.

— Poate că în inima ta, nu ești spaniol.

Benitez nu mai voia să-l asculte. Se ridică și ieși.

Fir-ar să fie.

Avea dreptate. Încercase, dar nu putea să-l urască pe Norte așa cum ar fi făcut un adevărat spaniol. Avea tot dreptul să-i pedepsească pe amândoi pentru fapta lor, dar nu luase nici o măsură. Se îmblânzise. Ei îl îmblânziseră.

Afară, norii se adunau în fața lunii. Mirosea a foc de tabără și a ploaie. Deși era epuizat, nu putea să adoarmă.

Patruzeci și trei.

Floarea Ploii examină rana la lumina lumânării. Când scoase bandajul murdar, strâmbă din nas. Mirosea a puroi. O lance texcalană pătrunsese adânc în mușchi și rana era umflată și roșie. Un lichid apos se scurgea din came.

Floarea Ploii aduse niște ierburi urât mirositoare. Le puse pe

rană și o legă strâns cu o fâșie de pânză. Când termină, se uită la el și făcu ceva la care nu se așteptase.

Îi zâmbi.

„Este frumoasă”, se gândi el, „dacă te obișnuiești cu pielea ei.” Mai frumoasă decât orice femeie pe care o curtase vreodată. Dar pe atunci nu era atât de priceput. Știa că nu avea succes; era solid, neîndemânatic, cu nas mare și trăsături grosolane. Nu se compara cu Alvarado sau Cortes, după care alergau toate domnișoarele din Cuba. Și nici nu era manierat sau destul de bogat să suplinească aceste neajunsuri fizice.

Se simțea deodată copleșit de singurătate. Era în sfârșit cu o femeie frumoasă, dar nu putea să-i vorbească. Se întreba la ce se gândea oare? „La Norte, mai mult ca sigur,” își spuse el furios. „La iubitul ei renegat, cu urechile sfâșiate și fața tatuată, care vorbea limba ei și-i cunoștea tradițiile.”

Nu avea nici un rost. Nu mai simțea aceeași furie ca atunci când descoperise prima oară că îl trădase. Acum rămăsese doar regretul. Îi părea rău că era atât de nepriceput. Nu reușise niciodată să păstreze lucrurile frumoase. Era vina lui, nu a ei. Și Norte? Nu poți urî un om, după ce ai luptat cot la cot cu el.

Degetele ei îi atinseră obrazul.

— Caro, murmură el, dar nu avea cum să-l înțeleagă, bineînțeles.

Îl sărută blând. Nu era un sărut de obligație sau răsplată. De fapt nici o femeie nu-l mai sărutase în felul ăsta, până acum. „Fii atent”, îl prevenea un glas. „Nu te preface că te poți îndrăgosti de o indiancă. Ia ce-ți oferă, așa cum fac soldații.”

O trase ușor lângă el.

*

Sora Lună se ridicase sus pe cer, cu pântecul copt și umflat. Valea era plină de umbre. Teules ocupaseră satul de pe deal. Făcuseră din templul Șarpelui cu Pene fortăreața lor. Poate era un semn.

Cel care Râde de Femei îi blestemă pe oamenii-bufniță. Era anormal și rușinos să lupți noaptea. Și nici nu se putea. Cum vor putea oamenii lui să deosebească dușmanii de camarazii

lor? Și cum o să le dea ordine?

Stătea lângă Inelul Tânăr al Viespii, privind siluetele războinicilor săi, înaintând spre Dealul Turnului.

Vântul șuiera și gemea. Șarpele cu Pene, Zeul Vântului, îi avea sub puterea lui. În depărtare, răsună strigătul unei bufnițe, mesagerul lui Mitlantecutli.

Alt semn rău.

*

La un moment dat, mii de scântei sclipiră pe deal. Cel care Râde de Femei auzi răpăitul bețelor de foc ale teules și urletele de groază ale războinicilor săi. De unde aflaseră teules de venirea lor? Puteau vedea în beznă?

Le dădu ordin căpitanilor săi să se retragă. Tobele și fluierele răsunau în toată valea.

Cel care Râde de Femei era convins acum că fata spusese adevărul războinicilor săi. Acest Malinche era cu adevărat Șarpele cu Pene.

*

Omul purta doar o pânză în jurul șalelor. Îi vedea fiecare mușchi încordându-se sub piele. Stătea în genunchi, cu picioarele legate. Unul din spanioli, Jaramillo, ținea piciorul pe funie, iar în mâna dreaptă strângea frânghia petrecută în jurul gâtului și încheieturilor. Îl smucea tare, gata să-l sufoce.

Alvarado ținea altă funie în jurul brațului indianului. În nod, băgase o suliță de fier, pe care o folosea drept pârghie. Îl strângea atât de tare, încât îi oprise circulația. Brațul se umflase deja și se învinețise.

Tânărul gemea și se zbătea.

Fusese prins în atacul din timpul nopții. Luna dezvăluise planul texcalanilor. O santinelă îi zărise și dăduse alarma. Dar el nu va avea norocul celorlalți prizonieri, în loc de daruri și oferte de pace, Cortes hotărâse să adopte altă tactică.

Se uită la el. Ar trebui să pună capăt acestei scene. Frigurile îl schimbaseră. Nu se mai purta ca un zeu, ci ca un om.

— Întreabă-l dacă știe cine sunt, îi spuse Cortes lui Mali.

O privea ciudat.

— Șarpele cu Pene te întreabă dacă îl recunoști, îi spuse Mali

tânărului. Răspunde-i dacă vrei să nu mai suferi. Este foarte furios.

Jaramillo slăbi funia, să-l lase să vorbească. Texcalanul tuși, încercând să-și recapete răsuflarea. I se prelingeau balele pe bărbie. Trase aer în plămâni. Peste câteva clipe, Jaramillo trase din nou de funie, să-i amintească de întrebare.

Războinicul își înălță capul, implorând-o din priviri pe Mali să-l ajute. Nu se temea să moară pe câmpul de luptă sau pe piatra de tortură, dar tortura asta.

— Unii spun. Că este într-adevăr. Un zeu. Iar alții că. E un om. Șeful nostru. Nu știe sigur.

Mali se uită la Cortes.

— Știe cine ești.

— Atunci întreabă-l de ce oamenii lui luptă împotriva noastră.

Când auzi întrebarea, tânărul războinic zbieră furios.

— Pentru că sunteți pe pământurile noastre, hoților și. Ucigașilor! În curând, o să vă. Prăjim inimile pe altarele zeilor!

Mali nu-i traduse aceste cuvinte, dar Jaramillo remarcase glasul lui ridicat și trase de funie, amuțindu-l. Mali se uită la Cortes. De ce permitea asemenea barbarie? Una era să ucizi în bătălie și alta să torturezi.

— Ce-a spus? se interesă Cortes.

Observă că transpirase, în ciuda frigului din cameră.

— V-au atacat pentru că vă cred invadatori.

Cortes se trânti pe scaun. Era epuizat; nu putea sta în picioare. După câteva clipe, îi porunci lui Jaramillo.

— Taie-i nasul și mâinile, leagă-i-le de gât și trimite-l înapoi, în satul lui.

Lui Mali nu-i venea să creadă. Îl imploră din priviri să revoce ordinul. Oare acesta era Șarpele cu Pene, zeul care plânsese pentru suferința celorlalți? Sau comandantul care semnase cu inima grea condamnarea la moarte a trădătorilor de la Vera Cruz? Acesta să fie omul care se rugase în genunchi în fața unei mame cu pruncul la piept?

— Înainte să trimitem prizonierii înapoi, îi spuse Cortes,

trebuie să le transmitem un mesaj pentru Inelul Viespii. Vreau să afle că mi-am pierdut răbdarea. Le dau două zile să vină aici să facem pace. Dacă nu, le ard orașul din temelii.

Afară, Jaramillo începuse deja să execute ordinul lui Cortes. Puse mâinile indianului pe un butuc, rânjind. Guzman ridică securea. Când lama atinse butucul, omul zbieră și-i țâșni sângele din ambele încheieturi. Apoi îi băgă cioturile într-o găleată cu apă fierbinte, să-i cauterizeze rănile.

Urla încă, în timp ce Jaramillo îi tăie nasul cu cuțitul.

„Era mult mai rău decât tot ce văzuse în temple; răpise o moarte eroică și speranța unei existențe eterne. Se vor duce în lumea umbrelor ca niște bătrâni infirmi.

De ce Zeul înțelepciunii permitea asemenea acte de cruzime?

De ce?”

— Stăpâne.

Îi făcu semn cu mâna să iasă.

— Sunt obosit. Trebuie să mă odihnesc. Fă cum ți-am spus.

Apoi chemă majordomul, care o scoase afară din cameră.

— Nu cred că sunt zei, zise Tânărul Inel al Viespii.

Cei din Sfatul celor Patru îl priveau pe tânăr, nedumeriți. Nu reușise să-i convingă. Torțele de pin ardeau pe pereți.

— Atunci cum îți explici înfrângerea noastră? zise Cel care Râde de Femei. Chiar dacă ar fi oameni, precum spui, sunt conduși de un zeu. Acești teules văd în beznă și ne citesc mințile.

— Putem să-i înfrângem, insistă Tânărul Inel al Viespii.

— Nu-i adevărat, îl contrazise tatăl lui.

Bătrânul cacique se săturase de aceste dezbateri nesfârșite și de bubuitul tobelor de înmormântare care răsunau pentru tinerii războinici uciși în lupte.

— Nu mai cred că-i putem înfrânge. Ne războim de o lună, timp în care nu s-au retras și ne-au trimis mereu oferte de pace. Susțin că vor să lupte împotriva mexicanilor, cei mai înverșunați dușmani ai noștri. Acum ne-au trimis războinicii fără mâini și fără fețe.

Amuțiră cu toții; chiar și Tânărul Inel al Viespii.

— Este imprevizibil ca orice zeu și, dacă este într-adevăr

Șarpele cu Pene, i-am pus deja prea mult răbdarea la încercare. Acești teules ne oferă o alianță împotriva mexicanilor. Vă imaginați ce ar însemna, dacă ar fi adevărat? de cincizeci de ani, Motecuhzoma și strămoșii lui sug sângele tinerilor noștri pe altarele lor. Dacă ne aliem cu acești teules, vom avea posibilitatea să-i înfrângem și să ne eliberăm în sfârșit de aroganța și cruzimea lor. Iar apoi, după ce se vor întoarce în Țara din Nori, vom rămâne stăpânii văii.

Tânărul Inel al Viespii vru să protesteze, dar bătrânul cacique ridică mâna să-l amuțească.

— Ți-am dat o șansă, fiule. Ne-am luptat cu ei, fără nici un rezultat. Acum o să cerem pace.

Patruzeci și patru.

„Foarte modest în comparație cu mexicanii", se gândi Mali.

Unele din hainele lor erau furate de la ei, mai mult ca sigur; se vedea după petele de sânge. Ceilalți purtau mantii simple, sărăcăcioase.

Mali stătea în spatele scaunului lui Cortes, gata să traducă tot ce spuneau. Solia era formată din vreo cincizeci de persoane, iar penele și bijuteriile lor arătau că aveau de-a face cu capii republicii texcalane. Conducătorul lor era înalt cât un spaniol și avea pielea ciupită de vărsat de vânt. Se prezenta drept Inelul cel Tânăr al Viespii, fiul șefului texcalan.

— Am venit să-i cerem iertare lui Malinche, zise tânărul posomorât. Am crezut că a fost trimis de marele nostru dușman, Motecuhzoma, pentru că v-am văzut însoțiți de vasalii lor, totonocas. Acum însă ne-am dat seama că ne-am. Înșelat.

De-abia pronunțase cuvântul. Mali îi transmise cuvintele lui Cortes. Spaniolul era impenetrabil.

— Spune-le că sunt singurii vinovați de acest război. Am venit aici cu gânduri pașnice, iar ei m-au atacat și m-au hărțuit. Acum ofițerii mei vor să le ardă orașul. Nu știu cum să-i opresc.

„Să ardă orașul?" se miră Mali. Oamenii lui de-abia reușeau să țină focul aprins toată noaptea.

Dar se pare că răspunsul îl revoltase pe Inelul cel Tânăr al

Viespii. Avea ordine clare. Tatăl lui voia pace.

— Spune-i lui Malinche, zise el, că a pătruns pe teritoriul texcalanilor fără încuviințarea noastră. Am fost nevoiți să luptăm împotriva lui. Dar acum regretăm și Sfatul celor Patru îi oferă prietenia noastră, dacă vrea să ne aliem.

— Sigur, putem uita de neînțelegerile noastre, zise Cortes după ce-i traduse răspunsul tânărului.

Părea nervos. Mali nu știa ce să creadă.

— Deci ce să-i spun, stăpâne?

— Că accept pacea în următoarele condiții: va trebui să mi se supună imediat și să jure credință majestății sale, regele Carol al Spaniei. Dacă refuză, pârjolesc orașul și toți vor fi sclavii mei.

Mali se întoarse spre tânărul războinic.

— Șarpele cu Pene spune că trebuie să-l asculți în toate privințele. Altfel o să vină la Texcala și o să vă pedepsească pe toți.

Tânărul Inel al Viespii îi privea mirat pe amândoi.

— Chiar sunt zei?

— Ce spune? O întrebă Cortes.

— Vrea să știe dacă ești zeu, stăpâne, murmură Mali.

Îl văzu pe Aguilar înălțându-și gâtul să tragă cu urechea.

— Spune-i că sunt un om, la fel ca el, dar îl slujesc pe unicul Dumnezeu adevărat.

Mali ezită. „Dacă află că nu ești zeu, va lupta din nou împotriva voastră și de data aceasta va învinge. De ce încerci să ascunzi adevărul?

Oare chiar nu știi că ești Șarpele cu Pene?”

— Este un om, îi spuse Mali tânărului războinic, dar are un zeu înăuntrul lui. De aceea nu poate fi înfrânt în luptă.

Observă că vorbele ei îl impresionaseră pe tânărul șef. „Da, posibil”, își spunea el, „probabil. Uneori, zeii se întorc întruchipați în oameni. Șarpele cu Pene fusese om când condusese toltecii.”

Le oferise un răspuns texcalanilor, dar nu și ei. „Oare un om putea fi zeu fără să știe?” se gândea ea. Sau misterul era mult mai mare decât își imaginase?

*

Un râu argintiu străbătea câmpia. Munții îndepărtați se ridicau spre cerul albastru, spălăcit. Le reamintea spaniolilor de peisajul Andaluziei. Orașul semăna cu Granada, spunea unul din ei. Clădirile albe de piatră atârnau pe versanții dealurilor, înconjurate de grădini îngrijite și ziduri înalte. Depășea cu mult așteptările ei. Era mult mai frumos decât Cempoallanul.

Întreaga populație ieșise să-i întâmpine. Cu o zi înainte, acești oameni fuseseră cei mai aprigi dușmani ai lor. Iar acum se îngrămădeau pe străzi, aruncând flori și bătând din tobe de bucurie.

Au intrat în Texcala în prima zi a lunii cunoscute sub numele de Întoarcerea Zeilor.

Bătrânul Inel al Viespii aștepta în piață să-i salute, așezat sub un baldachin, în mijlocul nobililor și servitorilor. Era foarte bătrân și zbârcit. „Seamănă cu o maimuță”, se gândi Cortes. Pe covoare, în fața lui, erau aranjate câteva obiecte de aur, nu prea valoroase.

Bătrânul fu ajutat să se ridice, când îl văzu pe Cortes descălecând și ținu un mic discurs. Cortes se întoarse spre Mali, să-i traducă.

— Vă urează bun venit în Texcala și vă oferă aceste modeste daruri ca tribut, zise ea, făcând semn spre obiectele întinse pe covoare. Spune că nu poate oferi mai mult, pentru că Motecuhzoma i-a încolțit aici în munți și sunt foarte săraci.

— Spune-i Inelului Viespii că prețuiesc prietenia lui mai mult decât tot aurul din lume și că n-o să mai sufere sub jugul mexicanilor pentru că am fost trimis de un mare stăpân să eliberez oamenii de sub tirania regilor.

Mali traduse vorbele lui în nahuatl și apoi se întoarse din nou spre Cortes.

— Îți mulțumește pentru cuvintele frumoase, zise ea și vrea să consfințească alianța căsătorindu-te pe tine și ofițerii tăi cu femeile lor. Dar acum dorește să-ți atingă fața.

— Fața mea?

— Este orb, senor. Vrea să te vadă.

Cortes își ascunse repulsia și acceptă să se lase pipăit. Bătrânul îi atinse buzele, ochii și barba. Apoi caciquele surâse încântat și-i șopti ceva lui Malli.

— Ce spune? O întrebă Cortes.

— A pronunțat numele unuia din zeii noștri, senor.

— Care zeu?

— Șarpele cu Pene.

Cortes se uită în jur. În larma care domnea, niciunul din ofițerii săi nu auziseră ce discutaseră. Mali avea dreptate. Indienii aceștia credeau cu adevărat că oamenii puteau fi zei. Ce blasfemie! „Dar divinitatea era un rol care i-ar folosi de minune acum", se gândi el. Oricum, trebuia să fie foarte atent.

Mali îl urmărea atentă.

— Aștept, senor.

— Ce dorești, dona Marina?

— Nu știu ce să-i răspund.

Cortes o studie. Era imposibil să ghicească ce gândea cu adevărat.

— Nu-i spune nimic, zise el. Știe destule, deocamdată.

*

În noaptea aceea, Aguilar o așteptă în beznă.

— Trebuie să-ți vorbesc, îi spuse el.

„Miroase oribil", remarcă fata. „Toți preoții sunt la fel, indiferent de originea lor." Mali grăbi pasul.

— Cortes nu-mi mai împărtășește de mult hotărârile lui, zise el.

— Nu mă privește.

— Mă tem pentru el. Părintele Olmedo este un om bun, dar sunt unele lucruri pe care nu le înțelege.

— Care anume?

— Nu are prea multă încredere în tine. De exemplu, crede că nu traduci exact cuvintele lui Cortes.

— Și tu ce crezi că traduc? Poeme despre fluturi?

— Ai grijă, dona Marina. Te-ai angajat într-un joc primejdios.

Îl privea cu dispreț. „Cine vorbea! Un caraghios care strângea la piept o carte zdrențuită și își atârnase de gât

crucea, simbolul fertilității. Ce înțelegea el despre Mexic și Cortes?”

— Nu i-aș face nici un rău, în viața mea.

— Atunci fii atentă ce spui. O să-l distrugi.

— Nu poate fi distrus nici de mine, nici de tine.

— Este doar un om. Și oamenii pot fi distruși. Mai ales de o femeie.

După ce o lăsă în beznă, se întrebă ce voia să insinueze.

Patruzeci și cinci.

Tenochtitlán.

Motecuhzoma stătea pe ycpcalli, cu o mantie de pene verzi pe umeri. Privea în gol.

Femeia-Șarpe se întinsese pe podea, dinaintea lui.

Împăratul fusese șocat de ultimele vești: spaniolii îi înfrânseseră pe texcalani în Câmpia Florilor și-i obligaseră să se predea, ceea ce armatele lui nu reușiseră niciodată. Cum era posibil ca o mână de oameni să înfrângă zeci de mii de războinici?

Nu era, bineînțeles, decât dacă spaniolii aveau un zeu în fruntea lor. Dacă acest Malinche era Quetzalcoatl. Șarpele cu Pene.

Era adevărat că zeii trebuiau îmblânziți. Dar Șarpele cu Pene nu făcea parte din zeii lor. Nu-i ajutase pe mexicani să domine celelalte popoare; când strămoșii lui Motecuhzoma sosiseră în această vale, cu mii de ani în urmă, își aduseseră zeii lor: pe Huitzilopochtli, Pasărea Colibri sau Zeul Războiului și Tezcatlipoca, Oglinda Fumegândă sau Aducătorul întunericului. Amândoi erau dușmani înverșunați ai Șarpelui cu Pene. Și, spre deosebire de acesta, cereau sânge uman. Iar Oglinda Fumegândă urzise izgonirea Șarpelui cu Pene din străvechiul său oraș Tollan.

Motecuhzoma se gândea la cumplitele implicații ale evenimentelor petrecute de curând. Ce se va întâmpla cu oamenii săi, dacă erau prinși într-o confruntare directă între zei? indiferent cine ar câștiga, se va termina cu Mexicul. Încleștarea titanilor va duce fie la distrugerea soarelui, fie la oprirea vântului și ploii. Și el, Motecuhzoma, trebuia să

prevină acest cataclism.

Știuse dintotdeauna că se va ajunge la această situație. Poruncise să se ridice altarul Șarpelui cu Pene în curtea Marelui Templu, în speranța că va calma zeii. Dar, în adâncul sufletului, știuse că dezastrul era inevitabil.

Nu știa ce hotărâre să ia și începu să tremure de frică.

Patruzeci și șase.

Texcala.

La picioarele lui se afla un tribut demn de un rege, care consta din aur, argint și pietre prețioase. Cortes încercă să nu se arate impresionat.

— Vor să te felicite pentru victoria ta asupra texcalanilor, îi spuse Mali.

— Mulțumește-le pentru gândurile lor bune, dar spune-le că este vorba de o neînțelegere. N-am venit să mă războiesc cu nimeni; nu doresc decât pacea.

Mali transmise acest mesaj conducătorului mexicanilor. Nobilul avea inele groase de jad și opal, podoabe prețioase în urechi și pe buza inferioară, un evantai superb din pene de quetzal și o mantie bogat ornamentată, îl trata pe Cortes cu superioritate, strâmbând din nasul său ca un cioc de papagal.

„Ah, ce mi-ar place să-l umilesc”, se gândi spaniolul.

— Spune că n-ar trebui să te încrezi în texcalani, zise Mali. Sunt perfizi și mexicanii se tem să nu ne omoare pe toți, peste noapte.

Cortes zâmbi: „Vai, ce amabili erau!”

— Mulțumește-le pentru grija lor. Dar spune-le că nu mă tem de texcalani, pentru că le citesc gândurile și aflu dinainte ce vor să facă.

Urmă alt schimb de cuvinte. Mali părea surprinsă de vorbele mexicanilor și se pare că voia să se asigure că nu înțelesese greșit.

— Ce este? O întrebă Cortes.

— Marele Conducător Motecuhzoma vrea să-ți ofere un tribut anual în semn de prietenie. Te roagă să fixezi singur cantitatea de aur, argint, jad și pânzeturi, care va trebui plătită în fiecare an. Dar insistă să nu-ți continui călătoria spre

capitala lui, pentru că există multe republici trădătoare precum Texcala până la Tenochtitlán. De aceea, te roagă să-ți iei tributul și să te întorci în Țara Norilor din est.

„Se teme de mine!" se gândi Cortes. „Se teme de mine fiindcă mă crede probabil acest misterios Șarpe cu Pene! Și-a trimis ambasadorii să mă îmbie cu bogății, ca să plec din ținuturile lui, de parcă aș fi comandantul unei mari armate, nu căpitanul a câteva sute de oameni. Se pare că, în afară de totonocas și texcalani, am un aliat mult mai puternic, la care nu m-am gândit până acum.

Chiar mintea lui Motecuhzoma."

Spera că nu-și trădase entuziasmul care clocotea în sufletul lui.

— Mali, spune-le să-i transmită marelui lor conducător toată prietenia mea. Explică-le că aș vrea din tot sufletul să mă supun dorințelor împăratului, dar trebuie să discut personal cu Motecuhzoma. Altfel aș nesocoti ordinele regelui meu.

Mexicanii păreau uluiți de acest răspuns. Urmă un schimb de cuvinte. „Mă întreb ce le spune", se gândi Cortes. „Probabil că înflorește acest mit al zeificării mele. S-a băgat într-un joc periculos. Indiferent ce cred acești mexicani, voi avea grijă să nu-mi iasă din gură nici o erezie."

— Ce au spus? O întrebă el pe Mali.

— Că or să te conducă ei, prin Choluba, dacă ții neapărat. Acolo, vei fi întâmpinat așa cum se cuvine.

— Mulțumește-le din partea mea. O să mă gândesc. Vor primi răspuns la timpul potrivit.

Mexicanii făcură o plecăciune și se retraseră. Cortes se uită după ei, pierdut în propriile sale gânduri. Deodată, își dădu seama că oamenii lui așteptau instrucțiuni.

Se întoarse spre majordomul caceres:

— Adu-mi-l pe Norte, zise el.

*

Coastele lui Norte erau legate cu un bandaj murdar și brațul stâng îi atârna de gât. Era tras la față de febră.

Cortes strâmbă din nas. Norte mirosea a boală. Se întoarse spre caceres și-i făcu semn să aducă un scaun. Norte părea

prea slăbit să stea în picioare.

— Acum poți să pleci, îi spuse el majordomului. Vreau să vorbesc singur cu Norte.

Caceres încuviință din cap și ieși.

— Norte, am nevoie de părerea ta, zise Cortes, zâmbind.

— Părerea mea?

— Ai trăit mulți ani printre băștinași și le cunoști obiceiurile.

— Puțin.

„Da, puțin", se gândi Cortes. „Dar suficient să participi la sacrificii împreună cu ei și să-ți tatuezi fața ca un sălbatic." N-avea decât dispreț pentru un om care renunțase la educația lui creștină și se lăsase influențat de sălbatici. Dovedea că nu avea caracter și tărie morală.

— Vreau să știu mai multe despre zeul acesta al lor. Șarpele cu Pene.

Norte îl privi împietrit.

— De ce n-o întrebi pe dona Marina, senor? se pricepe mai bine.

— Pentru că vreau să-mi spui tu.

Norte simțea cum se ofilește sub privirea glacială a lui caudillo.

— Este doar o legendă, zise el, ridicând din umeri. Oamenii aceștia sunt foarte superstițioși.

— Nu contează, vreau să aflu ce spune această legendă.

— Quetzalcoatl – Șarpele cu Pene – nu este cel mai puternic dintre zeii indieni, dar este cel mai frumos și, se pare, cel mai uman.

Se opri. Cortes rămase tăcut.

— Legenda spune că în ultima lui reîncarnare a fost preotul-rege al orașului Tollan, capitala unui popor străvechi, toltecii. Se știe că erau niște oameni foarte învățați și culți, iar Șarpele cu Pene era stăpânul lor. Iar acest stăpân era atât de înțelept, încât nu ucidea nici o vietate și nu rupea nici măcar o floare. Și-a instruit poporul în arta vindecării și a mișcării astrelor pe cer. Bumbacul creștea în mii de culori pe câmpurile lor, iar știuleții de porumb erau atât de groși, încât un bărbat nu-i putea cuprinde în brațe. Oamenii își petreceau timpul cântând

muzică și ascultând păsările.

— Continuă.

— Șarpele cu Pene avea un rival, Teztcatlipoca, zeul căruia îi spun Oglinda Fumegândă. Acesta era gelos pe popularitatea Șarpelui cu Pene. Așa că într-o noapte l-a îmbătat și l-a făcut să profite de propria lui soră. A doua zi de dimineață, Șarpele cu Pene, sfâșiat de remușcări, s-a dus pe țărmul mării de est și s-a aruncat într-un foc. Cenușa s-a ridicat ca un stol de păsări albe, ducându-i inima la Pielea de Șarpe, mama tuturor zeilor. Pe urmă a ieșit întreg din foc, a împletit o plută din mii de șerpi și a pornit pe ape. A promis că se va întoarce într-o zi, să readucă vremurile bune.

Norte ridică din umeri.

— Basme. Superstiții, zise el.

— Dacă este doar o superstiție, de ce Motecuhzoma s-a speriat atât de rău?

— Motecuhzoma are toate motivele să se teamă, zise Norte, fără să vrea.

Cortes îl fixă cu ochii lui cenușii.

— De ce?

Norte ezită, înainte să-i răspundă:

— Pentru că stă pe tronul toltecilor. Mexicanii le-au asimilat cultura și pământurile. Majoritatea oamenilor de rând descind din tolteci, nu din mexicani. Se teme probabil că sosirea ta ar dezlănțui o revoltă. În adâncul sufletului știe că este un impostor.

Cortes zâmbi.

— Și unde este acest Tollan, capitala Șarpelui cu Pene?

— La nord de Tenochtitlán. Dar este o ruină. Acum Cholula este orașul lui.

— Cholula?

— Da, până și eu am auzit de el, cât am stat în Yucatan. Este un oraș sfânt, ridicat în amintirea Șarpelui cu Pene. Zeci de mii de oameni vin în pelerinaj în flecare an.

— Da, înțeleg, zise Cortes.

— Este o superstiție indiană. Eu unul nu cred în ea.

Cortes se uită la urechile sfârtecate ale lui Norte și la

tatuajele diavolești de pe fața lui.

— Nu, bineînțeles. Mulțumesc, Norte. Poți să pleci. Dar, când se ridică, îl întrebă deodată, pe neașteptate.

— Cum merge rana?

— Se vindecă.

— Benitez spune că ai luptat cu mult curaj și i-ai salvat viața.

Norte ridică din umeri. Da, era adevărat.

— Norocul lui că te-am cruțat atunci la Vera Cruz.

— Și al meu, zise Norte, înainte să plece.

Cortes zâmbi. Chiar dacă-și petrecuse prea mult timp printre păgâni, Norte nu-și pierduse istețimea.

Patruzeci și șapte.

În aer răsuna bubuitul tobelor și se simțea aroma mâncării calde, împănată cu mirodenii. Prăjituri de porumb, iepuri fripți și fasole cu chilii erau puse pe covorașe, dinaintea lor. Cortes și ofițerii săi se ospătară împreună cu Inelul Bumbacului și alți nobili texcalani. În timp ce mâncau, acrobații își etalau măiestria în sala cea mare, în fața lor, iar piticii se dădeau peste cap și dansau.

Bătrânul Inel al Viespii se întoarse și-i vorbi lui Mali, care stătea în spate, între el și Cortes.

— Ce spune? se interesă comandantul spaniol.

— Că n-ar trebui să mergi la Cholula.

— Mexicanii ne-au asigurat că vom avea parte de o primire frumoasă.

Mali îi traduse șefului texcalan în nahuatl și apoi se întoarse din nou spre Cortes.

— Spune că ar avea mai multă încredere într-un șarpe cu clopoței, decât în ospitalitatea mexicană. Dacă vrei să mergi la Tenochtitlán, ia-o prin Huexotzinco.

„I-a apucat pe toți grija de noi așa, ca din senin”, se gândi Cortes. „Ce mult s-a schimbat situația în ultimele zile!”

— O să mă gândesc, zise el.

— Bineînțeles, zise Mali, dar trebuie să te duci la Cholula.

Alvarado și Benitez auziseră amândoi conversația și o priveau mirați.

— Fir-ai tu să fii, bombăni Alvarado, cum îndrăznești să-i

poruncești lui caudillo?

Cortes zâmbi. Aceste izbucniri îl amuzau. Pisica lui sălbatică îl scotea din sărite până și pe imperturbabilul Alvarado.

— Dar are dreptate, îl liniști Cortes. Trebuie să merg la Cholula.

— De ce? îl întrebă Benitez.

Bătrânul Inel al Viespii începuse din nou să discute cu Mali.

— Vrea să cimenteze alianța încheiată cu noi, murmură fata. Oferă femei pentru toți căpitanii tăi. Și dorește să ți-o ofere pe fiica lui.

Inelul Bumbacului făcu semn spre cinci femei care stăteau în capătul opus al sălii. Erau îmbrăcate în fuste albe și huipitli frumos decorate. Iar părul era împodobit cu bucăți de jad.

— Una din ele este chiar fiica Inelului Bumbacului, zise Mali. Celelalte provin din familii nobile. Odrasla Inelului Viespii este cea din dreapta. De fapt, se laudă, pentru că nu este fiica, ci nepoata lui.

Cortes studie femeile cu un ochi critic.

— Ce părere ai, Mali?

— Nu înțeleg, senor.

— Să-i accept oferta? Oare ar trebui să mă culc cu nepoata lui?

„Ah, în sfârșit”, se gândi el. Văzuse o umbră de durere și nesiguranță pe fața ei implacabilă. Minunata lui prințesă era geloasă și posesivă ca orice femeie. Și se pare că-și pierduse limba.

Cortes zâmbi.

— Spune-i că-i mulțumesc pentru ofertă, dar nu pot să-i accept fiica, deși este foarte frumoasă, pentru e sunt deja căsătorit și religia mea îmi interzice să am în multe soții.

Fata rămase împietrită. Îi traduse indianului abia peste câteva clipe, cu un glas complet schimbat.

Apoi se întoarse spre ea, prefăcându-se că nu sesizase stânjeneala ei.

— Anunță-l însă că oamenii mei vor fi încântați să le accepte pe aceste frumoase fete. Dar nu înainte de a fi botezate în religia creștină. Amintește-i că și el ar trebui să facă același

lucru, pentru că este un om bătrân. Aș vrea să accepte sfintele taine, împreună cu ceilalți șefi, pentru ca sufletele lor să-și găsească pacea în Rai.

Mali părea zguduită de cele întâmplate. Cortes o ascultă cum îi traducea cuvintele, bâlbâindu-se. Când termină ce avea de spus, Bătrânului Inel al Viespii îi pieii zâmbetul.

— Iată răspunsul lui, zise Mali. Nu are nimic împotrivă ca fiicele lui să fie stropite cu apă, dacă asta te face fericit. Dar, în ceea ce-l privește, nu poate renunța pentru nimic în lume la zeii lui. Iar dacă ar face așa ceva, ar stârni revolta în rândurile poporului său.

„De ce oamenii aceștia sunt atât de încăpățânați?" se întrebă Cortes. Credea că Olmedo și Diaz le explicaseră noua religie și-i făcuse să-și dea seama de greșelile lor.

— Dacă se creștinează, va dobândi fericirea veșnică în Rai. În schimb, dacă moare păgân, va fi aruncat în groapa diavolului, unde va arde veșnic în chinuri. Trebuie să renunțe la aceste sacrificii sângeroase.

Părintele Olmedo puse o mână pe umărul lui Cortes.

— Senor, nu cred că este potrivit. Ar trebui s-o luăm mai ușor.

Cortes se uită la fața puhavă, roșcovană a preotului.

— Nu înțeleg! Un preot mă oprește să răspândesc cuvântul lui Cristos? care din noi doi este omul lui Dumnezeu?

— Vreau doar să vorbiți mai moderat.

— Încerci mereu să mă oprești!

— Cred că este mai bine să nu le impunem forțat credința noastră. Altfel riscăm să pierdem ce am câștigat.

— Are dreptate, caudillo, interveni Alvarado. Dacă le forțăm mâna tocmai acum când am încheiat pace cu ei, ar fi o adevărată sinucidere.

Cortes clătină din cap. Erau niște lași. Când era vorba de un subiect atât de important ca religia, ce conta dacă o impuneau de bunăvoie sau sub amenințarea săbiei? Dar fără ajutorul lor nu putea face nimic. Se întoarse spre Mali.

— Spune-i Inelului Viespii că acceptăm bucuroși miresele lui. Cât despre religie, o să discutăm mai târziu.

*

Benitez își ținuse răsuflarea până atunci. Se temuse că va izbucni o confruntare dezastruoasă. Acum însă răsuflă ușurat. Chiar și părintele Olmedo tremura. Câștigase încrederea acestor oameni, iar Cortes fusese cât pe ce să distrugă tot ce realizaseră.

Patruzeci și opt.

Stătea întinsă lângă el pe covor. Îi simțea unirea în peștera plăcerilor. Pe fereastră, Sora Lună, decapitată de fratele ei, Huitzilopochli, cobora înfrântă cerul nopții. Cortes stătea liniștit, cu ochii la frații lui stelele. Acum îl simțea atât de departe de ea!

— Nu mi-ai spus că ai o soție, murmură ea.

Dar nu-i răspunse.

— Este frumoasă?

— Nu seamănă cu tine, Mali, îi șopti el. N-o iubesc.

— Dacă este soția ta, de ce nu a venit aici, cu tine?

Zâmbi în beznă.

— Cum să vină aici? Nici măcar nu se dă jos din pat noaptea de una singură, dacă n-are o servitoare care s-o țină de mână.

Mali își lipi coapsa de el și își așeză obrazul pe buclele aspre, ciudate, de pe piept.

— Cum o cheamă?

— Nu vreau să vorbesc despre ea.

Mali era cât pe ce să izbucnească în lacrimi. Noroc că era beznă și nu putea s-o vadă.

— Ar fi trebuit să-mi spui, zise ea, după un timp, când își veni în fire.

— M-am temut că o să te dezamăgesc și am avut dreptate.

— Ai copii cu ea?

— Nu, n-am.

Mali se gândi. Înseamnă că nu avea moștenitori pentru Mexic, deocamdată.

— O să vină aici, să stea cu tine, după ce vom ajunge la Tenochtitlán?

— De ce-mi pui atâtea întrebări? Doar ți-am spus că n-o iubesc.

— Da, poate, dar era mai bine dacă îmi spuneai.
— De ce? Poate, într-o zi, o să am o soție mai bună.
— Pe mine?
— Pe cine altcineva, chiquita? murmură el. Pe cine aș putea iubi la fel de mult ca pe tine?

După un timp adormi. Dar Mali rămase trează toată noaptea, muncită de gânduri. Toți zeii erau imprevizibili. Chiar și el putea cere sacrificii, la un moment dat. Va trebui să se hotărască dacă era dispusă să-și ofere inima Șarpelui cu Pene.

*

În semn de prietenie. Inelul Viespii cel Bătrân i-a permis lui Cortes să transforme unul din templele orașului în altar creștin. Acolo, preoții săi le-au botezat pe cele cinci prințese texcalane, înainte să le dea căpitanilor lui Cortes, drept camaradas.

Nepoata Inelului Viespii a primit numele creștin de dona Luisa și a fost dată lui Alvarado. Cortes s-a gândit să-și îndulcească refuzul, spunându-i bătrânului cacique că uriașul roșcovan este fratele său. Pe urmă, i-a ales pe Sandoval, Cristobal Olid și Alonso de Avila, dăruindu-le celelalte femei. Cea mai frumoasă dintre ele, fiica Inelului Bumbacului, a fost botezată dona Elvira și dată lui Leon.

„Faptul că îl alesese pe Leon fusese o mișcare tactică foarte abilă”, se gândi Benitez. Răsplătise un fost dușman și-l transformase într-un aliat de nădejde. Cortes era un tip foarte isteț!

Patruzeci și nouă.

Cholula.

Spaniolii au rămas cu gura căscată când l-au văzut apărând înaintea lor, cuibărit printre câmpurile verzi ale Văii Anahuac. Sute de turnuri albe și piramide se ridicau deasupra caselor de piatră cu acoperișuri plate.

„Dacă acesta era doar un oraș pentru pelerini”, se gândea Benitez, „cum o arăta capitala, Tenochtitlán?” De fiecare dată când credea că văzuse tot ce se putea, acest ținut nou îi oferea altă surpriză, așa cum se întâmplase la Cempoallan, Texcala și acum aici.

Și-au așezat tabăra în albia uscată a râului Atoyac, lângă oraș, în umbra Femeii Adormite. Zăpada sclipea luminată de razele lunii în vârful vulcanului, ca un colier alb la gâtul unei prințese.

*

Delegația orașului Cholula ieși să-i întâmpine a doua zi de dimineață. Era compusă din înalți demnitari și preoți, în tunici albe, fără mâneci, cu franjuri. Fuseseră anunțați, ca de obicei, de sunetul tobelor, scoicilor și fluierelor și apăruseră escortați de sclavi, care alergau înaintea lor, să le facă vânt cu evantaiul și să-i tămâie. Cortes îi aștepta îmbrăcat în armură, din cap până-n picioare, cu Mali la dreapta lui și căpitanii în spate.

Conducătorul delegației cholulane făcu un pas înainte, atinse pământul și duse degetele la buze, așa cum se obișnuia.

— Spune că-l cheamă Coiotul cel Furios, zise Mali.

Alvarado stătea exact în spatele lui Cortes.

— Mulțumește-i pentru această primire, îi transmise el lui Mali și spune-i că am venit în numele Majestății Sale catolice, Carol al Cincilea, pentru a propovădui noua religie și a pune capăt vrăjitorilor din această țară.

Mali se întoarse spre Coiotul cel Furios.

— Șarpele cu Pene s-a întors să se odihnească în orașul său. A fost trimis de Olintecle, părintele zeilor să-și ia înapoi tronul și să pună capăt sacrificiilor umane.

Coiotul cel Furios rămase impasibil. Se pare că își pregătise răspunsul cu grijă.

Mali se încruntă când îl auzi, deși se așteptase. „Oamenii aceștia erau niște ipocriți! se prefăceau că își adoră zeul și când se întorcea, în sfârșit, așa cum promisese, nu-l aclamau și nu-l recunoșteau! Ce fel de religie era aceasta?”

— Ce spune? O întrebă Cortes.

— Că ești binevenit în orașul lor. Sunt bucuroși să te primească. Au pregătit locuri de dormit și mâncare.

Se opri.

— Deși sunt interesați să audă tot ce ai de spus, susțin că nu vor să-și supere zeii.

Cel care Râde de Femei, în mantia lui simplă, se apropiase de unul din senatorii cholulani și-i pipăia hainele, curios. Erau din bumbac vopsit, de calitate, pe care oamenii lui nu și-l puteau procura din cauza embargoului impus de Tenochtitlán. Nobilul se foi stânjenit și încercă să se dea înapoi. Dar Cel care Râde de Femei îl apucase cu putere.

Coiotul cel Furios se întoarse spre Mali.

— Dacă acest Malinche a venit cu gânduri pașnice, de ce este escortat de dușmanii noștri?

— Se tem de texcalani, îi explică Mali. Doar sunt dușmanii lor.

— Spune-i că mă însoțesc în călătoria mea la Tenochtitlán. Nu am gânduri rele.

Mali îi transmise cuvintele lui Cortes, dar Coiotul cel Furios era de neînduplecat. Voia ca spaniolii să intre în oraș fără texcalani.

— Niciodată! exclamă Alvarado, când auzi răspunsul.

— Este o capcană, zise Sandoval.

Mali așteptă, întrebându-se ce o să hotărască. Dar Cortes zâmbea.

— Dacă aș fi în locul Coiotului cel Furios și ar apărea niște străini însoțiți de dușmanii mei.

Se întoarse spre Alvarado.

— De francezi, de exemplu. Le-aș cere același lucru.

— Caudillo, șuieră Alvarado, nu putem risca!

— Îmi dau foarte bine seama cum stau lucrurile.

Se răsuci spre Mali.

— Spune-i că acceptăm.

„Este sinucidere curată”, se gândi Mali. „Se poartă din nou arogant, ca un zeu.”

— Șarpele cu Pene este de acord, îi transmise ea Coiotului cel Furios. Dar te previne să nu-i pui răbdarea la încercare. Poate citi mințile oamenilor și va ști tot ce plănuiți.

Coiotul cel Furios zâmbi disprețuitor.

— Nu-l văd pe Șarpele cu Pene aici.

— Marele Conducător l-a văzut, îi răspunse Mali. I-a trimis un munte de aur și bijuterii în dar.

Cortes o întrerupse.

— Ce spune? O întrebă el.

— Nimic. A fost obraznic.

Alvarado și Sandoval se uitară unul la altul. Nu le plăcea s-o vadă pe Mali discutând personal cu băștinașii. Dar Cortes părea foarte liniștit.

— Spune-i că de-abia așteptăm să fim primiți în orașul lui.

După plecarea Coiotului cel Furios și a escortei sale, Cortes o luă de-o parte pe Mali.

— Crezi că ar trebui să mă încred în ci, chiquita? murmură el.

— Doar dacă vrei să-ți pierzi armata, senor.

— Exact cum am bănuit, zise el, încuviințând din cap.

Apoi se îndreptă spre ofițerii săi. Fata văzu un iepure sălbatic traversând poteca spre tufișuri. Era un semn. Se va întâmpla ceva rău.

*

O masă de oameni îi salută când intrară în oraș. Fetele aruncau buchete de flori, acrobații alergau făcând tumbe, preoții suflau din scoici și băteau tobele. Spaniolii erau însoțiți doar de Totonocas care împingeau tunurile.

Texcalanii rămăseseră în afara orașului, în tabăra din albia râului.

Benitez se răsuci în șa și-l văzu pe Norte care se străduia să țină pasul, cu brațul atârnat de gât. Floarea Ploii mergea lângă el. Fata își ridică privirile și-i strigă ceva lui Benitez.

— Ce spune? îl întrebă el pe Norte.

— Te sfătuiește să te bucuri de glorii cât mai ai timp, îi răspunse Norte, pentru că mâine or să ne omoare pe toți.

Cincizeci.

În timp ce străbăteau curtea templului, nu se auzea decât zgomotul pașilor lor și zăngănitul săbiilor de oțel. Mulțimea se dădea la o parte să le facă loc.

Cortes urcă treptele piramidei săpate în zid. Erau abrupte și, când ajunseră în vârf, de-abia mai respirau sub povara armurilor grele. Preoții, în mantii alb cu roșu, îi priveau adunați unul lângă altul.

Dar Cortes nu-i băga în seamă. Intră în altar, urmat de Benitez. La început nu văzură nimic dar, când se obișnuiră cu lumina, Benitez își dădu seama că stătea față-n față cu un șarpe uriaș de piatră. Era îmbrăcat într-o mantie albă, cu cruci roșii, asemănătoare cu hainele preoților de afară. Corpul reptilei era acoperit cu jad, dar nu avea cap de șarpe, ci de om, cu păr lung și barbă.

— Deci acesta este Șarpele cu Pene, zise Cortes.

Zâmbea și-i sclipeau ochii ciudat. Parcă ar fi fost beat.

Caudillo se întoarse spre Alvarado.

— Unii din acești oameni cred că eu sunt Șarpele cu Pene.

Zicând acestea, sări pe altar, lângă idolul bărbos.

— Credeți că seamănă cu mine?

Alvarado se uită la părintele Olmedo. Părea stânjenit.

— N-ar trebui să vorbești așa, caudillo.

— Acesta este Diavolul, zise Olmedo.

— Eu cred că seamănă cu Aguilar, zise Sandoval, râzând. Sau cu Pedro, adăugă el, uitându-se la Alvarado.

— N-ar trebui să pronunți asemenea blasfemii, bombăni Alvarado.

Benitez puse mâna pe sabie. Nu-i plăcea mutra preoților și felul cum se îngrămădiseră la intrare.

— Haideți să plecăm de aici, zise el. Și să sperăm că nu va trebui să luptăm acum, când suntem înconjurați de mii de oameni.

Se uită peste umăr, la Cortes. Se întreba ce avea de gând. Devenise periculos și imprevizibil în ultima vreme. Nu mai era același om cu cel care plecase din Santiago de Cuba, cu șapte luni în urmă.

Cortes se uită și el la preoți.

— Se pare că au balauri cu capete de om în aceste catedrale, spuse el, întorcându-se spre părintele Olmedo. Vei fi martorul meu. Jur să dărâm toți idolii din acest regat și să șterg fiecare picătură de sânge de pe aceste ziduri! pentru că nu există decât un singur Dumnezeu, iar eu sunt slujitorul lui. Amin!

— Amin, repetă părintele Olmedo.

Cortes sări de pe statuie și ieși afară, în soare, trecând pe

lângă preoți. Iar ceilalți se grăbiră să-l urmeze, nerăbdători să părăsească acest loc blestemat.

*

Mali se plimba prin piață, escortată de Flores și vreo cinci soldați. Aici totul era de vânzare; piatră, calcar, grinzi de lemn pentru clădiri, oale de gătit, oglinzi de silex, fard de pleoape, ierburi pentru vindecarea puilor bolnavi, pene, sare, cauciuc, bitum. Negustorii vindeau cacao și porumb, hamalii cărau coșuri cu mantii, fuste brodate, sandale. O prostituată își ridică fustele, expunându-și picioarele tatuate. Bătrânele stăteau în genunchi lângă cocenii de porumb și ardeii roșii expuși pe covorașe pentru vânzare. Mali simți aroma mâncării, care plutea în acest târg aglomerat.

Deodată, lumea se dădu la o parte să facă loc unei femei într-o mantie superbă, împodobită cu bijuterii de onix. Era înconjurată de un cortegiu de sclavi. Mali o recunoscu imediat; o văzuse la ceremonia primirii lor. Era Pasărea din Trestii, mama celui mai important demnitar cholulan, Coiotul cel Furios.

Pasărea din Trestii așteptă până când una din sclave cumpără o sută de bucăți de hârtie din scoarță de copac, oferind în schimb douăzeci de boabe de cacao.

Mali le spuse celor din escorta ei să stea pe loc și să aștepte.

— Pasăre din Trestii, o strigă Mali.

Femeia o privi mirată, fără să răspundă.

Mali își lăsase ochii în jos, să-și arate respectul.

— Trebuie să-ți vorbesc, Mamă.

— Nu văd ce am putea discuta.

— Am nevoie de ajutorul tău.

Aceste cuvinte avură darul s-o îmblânzească. Se uită peste umărul lui Mali, la soldații spanioli.

— Nu te îngrijora, mamă, zise Mali. Niciunul din câinii aceia nu știe limba elegantă. Nu înțeleg nici un cuvânt.

— Ce s-a întâmplat, copilă? murmură Pasărea din Trestii.

— Trebuie să scap de acești diavoli, zise Mali.

Pasărea din Trestii părea alarmată, dar nu surprinsă. Parcă s-ar fi așteptat de mult la acest incident.

— Ești sclavă?

— În venele mele curge sânge regal mexican; am fost fiica unui mare nobil, până când animalele astea m-au răpit din casa mea de la Painali. O să mă ajuți?

Bătrâna ezită și apoi îi spuse.

— Nu aici. La noapte. La mine acasă.

Și, după ce aruncă o ultimă privire temătoare soldaților, se întoarse și plecă, urmată de suita ei.

— Este a doua zi de când nu ni s-a adus mâncare, zise Alvarado. Oamenii sunt flămânzi. Doar n-or să se sature cu promisiunile cholulanilor?

Benitez se sprijini de masă.

— Norte a vorbit cu Totonocas. Au spus că au găsit găuri cu pari ascuțiți, care ar ucide pe oricine ar cădea în ele, pe drumurile care duc afară din oraș. Au spus de asemenea că au văzut bolovani îngrămădiți pe acoperișurile caselor, gata să fie rostogoliți peste cei care ar încerca să scape în stradă. Cred că am fost atrași într-o cursă.

Trecuseră trei zile de la intrarea lor triumfală în Cholula. Când sosiseră fuseseră găzduiți într-un palat frumos, care dădea spre piață și se ospătaseră cu porumb și curcani. Dar acum nu mai primeau nici un dram de mâncare și soldații erau priviți dușmănos când ieșeau pe străzi.

— Am auzit de șase ori scoicile sunând pentru a anunța sacrificii în cinstea Păsării Colibri, zeul Războiului, zise Leon. Am impresia că ne sfidează.

— Eu am auzit alt zvon, spuse Sandoval. Că Motecuhzoma a promis o mare cantitate de aur cholulanilor dacă vor reuși să aducă douăzeci dintre noi în capitala lui, să fim sacrificați pe altarele zeilor.

Discuția fu întreruptă de alt șuierat, nu departe. Altă inimă oferită lui Huitzilopochtli.

Oamenii se înfiorară, amuțind speriați.

— Au evacuat femeile și copiii, zise Jaramillo, după un timp. I-am văzut azi dimineață mergând cu sutele spre poalele dealurilor.

Ordaz își încrucișa brațele, pufnind disprețuitor.

— Tu ești unul din cei care au strigat în gura mare să ne întoarcem, acum câteva luni, îi reaminti de Grado.

— De atunci am văzut aurul adunându-se și caudillo ne-a condus spre victorii imposibile. Și oricum nu putem da înapoi.

— Atunci ar trebui să-i băgăm pe texcalani în oraș, cu noi, zise Alvarado.

Cortes părea pierdut în gânduri.

— Poate că exagerăm. Chiar dacă nu ne iubesc ca texcalanii, încă nu sunt convins că vor să ne trădeze.

Apoi se întoarse spre Mali, care nu scosese nici un cuvânt până atunci.

— Tu ce părere ai, dona Marina?

*

Luna se lăsase în spatele dealurilor. O siluetă intră în grabă într-unul din marile palate de lângă piață. Un servitor o escortă într-o cămăruță luminată de-o torță.

Casa era tăcută; dormeau cu toții.

— Diavolii spanioli te-au urmărit până aici? O întrebă Pasărea din Trestii.

Mali clătină din cap.

— Am fost foarte atentă. M-am strecurat pe lângă santinele, în timp ce restul dormeau.

Pasărea din Trestii îi făcu semn să se așeze lângă ea, pe covorul roșu. Alt servitor aduse căni aburinde cu chocoatl. Lui Mali îi tremurau mâinile în timp ce ținea cana din lut.

„Fata este îngrozită”, se gândi Pasărea din Trestii. „Ce barbari! Îndrăznesc să vină aici cu ucigașii aceia de texcalani și conducătorul lor are tupeul să se dea drept Șarpele cu Pene.”

Bătrâna o studia atentă. Era slabă, dar i se părea normal, după cât suferise. Însă i se părea drăguță și foarte tânără. Dar exista pericolul să poarte în pântece sămânța vreunuia din acești barbari. Aceasta ar putea fi o problemă.

— Povestește-mi despre tine, o îndemnă Pasărea din Trestii.

— M-am născut la Painala, nu departe de Coatzacoalcos. Mama era mexicană, fiica unui mare nobil, rudă cu Față în Apă, bunicul lui Motecuhzoma. Iar tata era cacique-le

așezării…

Pasărea din Trestii tresări bucuroasă. Avusese dreptate să se încreadă în instinctele ei. Dacă această Malinali avea într-adevăr sânge regesc – lucru care se putea verifica imediat – va fi foarte prețioasă ca soție. Toți știau că nu puteai avansa în ierarhia curții regale decât dacă erai rudă de sânge, indiferent cât de îndepărtată, cu împăratul.

— Într-o zi, spaniolii și-au așezat tabăra lângă satul meu și m-au răpit, continuă Mali. M-au obligat să stau cu ei, împotriva voinței mele. Când au descoperit că știu limba elegantă și vorbirea animalică a mayașilor, m-au ținut să le traduc. Și m-au obligat să le învăț limba ca să comunic direct cu ei.

— Ce-i cu acest Malinche care pretinde că este Șarpele cu Pene?

— La început, când l-am văzut, am crezut și eu că legenda ar putea fi adevărată. Seamănă cu el și oamenii lui au multe puteri magice, cum ar fi bețele lor de foc și șerpii de fier care scuipă foc și fum. Dar am observat că sunt muritori, la fel ca noi. Acum îmi dau seama că vor doar să ne fure aurul, ciocolata și jadul.

— Știam eu că nu este zeul, zise bătrâna, luând-o de mână pe Mali. Cred că ai suferit mult.

— Dacă aș încerca să fug, mi-e frică să nu mă omoare. Nu știu ce să fac.

— Nu te îngrijora. Poate o să te ajut. Ești o fată drăguță și bine educată. Descendența ta nobilă o să-ți asigure un soț bun. Meriți altă soartă.

— Mai întâi ar trebui să scap de acești spanioli.

— Aș putea să te ascund aici.

— Spaniolii s-ar înfuria să vadă că am dispărut. M-ar căuta peste tot.

Pasărea din Trestii ezită, întrebându-se dacă era momentul potrivit să vorbească. Dar nu se mai putea abține, așa că izbucni.

— Morții nu pot face tărăboi, micuță Mali.

— Morții?

Bătrâna clătină din cap.

— N-ar fi trebuit să-ți spun.

Fata rămase cu gura căscată.

— Cum? Ce o să se întâmple?

Pasărea din Trestii ezita încă. Apoi coborî glasul, ca și când s-ar fi temut să n-o audă cineva.

— Soțul meu și alți demnitari au comunicat în secret cu Motecuhzoma. Marele Conducător a poruncit să-i ucidem pe străini. Vor fi înfometați și înjunghiați când vor încerca să iasă din oraș.

Mali o privi uimită.

— Nu vreau să mori împreună cu ei. Am un fiu de însurătoare. Dacă spaniolii ăștia nu ți-au lăsat vreun monstru în burtă, poți să-ți înnozi mantia de a lui și să trăiești din nou cu adevărat.

— Ah, ce mult aș vrea, murmură Mali. Dar este imposibil. I-au învins pe texcalani, deși erau mult superiori numeric. Sunt niște diavoli.

— Poate că au fost diavoli pe câmp, dar în oraș o să-i prindem în cursă și nu vor putea să se desfășoare.

Mali o apucă de mâini, nerăbdătoare.

— De când visez momentul acesta! exclamă ea. Dar cum o să scap? Ce trebuie să fac?

— Deocamdată nu trebuie să faci nimic. Vom aștepta până în ultimul moment, ca să nu trezim suspiciuni. Cum îi vezi pregătindu-se de plecare, vino aici să te ascunzi până se termină totul.

Mali rămase tăcută. Pasărea din Trestii îi puse o mână pe braț.

— Te-au brutalizat, micuță Mali? Te-au pus să faci lucruri cumplite?

— Am crezut că sunt zei, zise ea. Ce proastă am fost! exclamă fata începând să plângă.

Pasărea din Trestii o luă în brațe. Biata de ea.

Jurase să păstreze secretul, dar ce putea să facă? De ce să moară o mexicancă nobilă laolaltă cu diavolii aceia? Era de datoria ei s-o salveze. Și dacă vor putea să-i verifice

descendența, fiii ei aveau șanse să ajungă la curtea împăratului.

*

A doua zi, Cortes a trimis un mesaj celor doi caciques la Cholula, Stăpânului lui Aici și Acum și Stăpânului Lumii de Sub Pământ, anunțându-i că va părăsi orașul a doua zi de dimineață. Cerea hrană pentru drum și hamali să care proviziile, precum și o mie de luptători să-i apere. Dorea de asemenea ca nobilii orașului să fie prezenți în curtea templului Șarpelui cu Pene pentru o ceremonie de rămas bun.

Cincizeci și unu.

Se lăsase o liniște ciudată, nefirească. Aproape două mii de războinici cholulani și hamali se adunaseră în curtea spațioasă, conduși de nobilii lor. După ce au intrat toți înăuntru, soldații spanioli au închis porțile în urma lor și le-au baricadat.

Cholulanii s-au uitat în jur și au văzut fălcile negre ale șerpilor de oțel îndreptate spre ei. Spaniolii cu fețele lor de foc ocupaseră poziții pe treptele piramidei și pe ziduri. Liniștea devenise apăsătoare.

Cortes apăru pe calul lui, urmat de Mali, pe jos.

Se opri la câțiva pași de Stăpânul lui Aici și Acum și de Stăpânul Bogățiilor de Sub Pământ și-i privi încruntat. Apoi, i se adresă lui Mali.

— Salută-i pe acești nobili cholulani, zise el pe un ton răsunător. Spune-le că este frumos din partea lor că au venit să-și ia rămas bun de la mine în această frumoasă dimineață. Spune-le de asemenea că sunt foarte furios. Am venit aici cu gânduri pașnice, prietenești și nu m-am așteptat să fiu primit cu atâta ostilitate.

Mali îi împărtăși acest mesaj Stăpânului lui Aici și Acum, care părea uluit.

— Malinche este nemulțumit de locuințele oferite lui și oamenilor săi? întrebă el.

Mali îi traduse lui Cortes, care o privi drept în ochi. Parcă ar fi simțit nevoia să-l încurajeze. „Dar nu știu mai multe decât ți-am șoptit noaptea trecută, în pat”, se gândi ea.

— Întreabă-l de ce a încercat să ne înfometeze, ca să ne facă să plecăm din oraș? zise Cortes.

Când auzi întrebarea, Stăpânul lui Aici și Acum intră în panică.

— Iertare. Așa ne-a poruncit Motecuhzoma însuși, se bâlbâi el. Ce era să facem?

Mali îl privea fix; se pricepea foarte bine să mintă.

— Spune că a primit ordine de la împărat, îi comunică ea lui Cortes…

Iapa cea mare a lui Cortes pufni și bătu din copite. Cortes îi privea împietrit.

— Spune-i că știu tot despre minciunile lui.

Mali se întoarse spre nobilii cholulani. Coiotul cel Furios o urmărea din spatele Stăpânului Lumii de Sub Pământ.

— V-am prevenit înainte să intrăm în acest oraș că stăpânul meu poate să vă citească gândurile. Știe că Motecuhzoma v-a dat aur ca să ne întindeți o cursă. Știe că ați adunat bolovani pe acoperișuri și ați pus capcane pe străzi.

Coiotul cel Furios făcu un pas înainte.

— Astea sunt bârfele mamei! strigă el. A trăncănit prin piață! Totul este o minciună!

Cei doi conducători ai orașului nu știau ce să mai creadă. O priveau pe Mali șocați și uluiți.

— Nimic din tot ce s-a spus nu este adevărat, murmură Stăpânul Lumii de Sub Pământ. Ni s-a făcut frică. Două mii de texcalani, dușmanii noștri de moarte sunt la porțile noastre și i-ați băgat pe totonocas în oraș. Avem tot dreptul să ne luăm măsuri de apărare.

Mali se întreba dacă acesta era adevăratul motiv pentru care plecaseră atâtea femei și copii din oraș. Poate că le era frică și nu intenționaseră să-i trădeze.

Dacă se înșelase?

— Motecuhzoma ne-a cerut să vă atacăm, zise Stăpânul Lumii de Sub Pământ, dar noi am refuzat. Cum să-l atacăm pe Șarpele cu Pene în propriul său oraș?

— Ce tot spun? O întrebă Cortes.

— Neagă totul.

Cortes nu mai știa ce să creadă, la fel ca ea.

— Motecuhzoma este de vină, nu noi! strigă Stăpânul lui Aici și Acum.

„Dacă ar fi stat liniștit”, se gândi Mali mai târziu, „ah, dacă ar fi stat liniștit, lucrurile ar fi evoluat poate cu totul altfel.” Dar când văzu furia zugrăvită pe fața lui Cortes, nobilul înțelese că ei erau cei prinși în cursă, nu spaniolii, așa că se întoarse și-o rupse la fugă.

Cortes trase imediat sabia și o lăsă în jos. Acesta era semnalul stabilit pentru oamenii săi.

*

O parte din cholulani au reușit să scape de sub focul tunurilor și muschetelor și să se refugieze în piață. Dar acolo îi așteptau lăncierii, călare. Au pierit toți în timp ce restul locuitorilor de-abia se trezeau. După ce i-au măcelărit pe cholulani, soldații au constatat, spre uimirea lor că nu-i aștepta nici o armată pe acoperișuri și nu li se pregătise nici o ambuscadă.

Puținii cholulani care s-au năpustit pe porțile orașului să scape de masacru, au dat peste texcalanii dornici să se răzbune pe vechii lor dușmani.

În tot acest timp, în curtea templului Șarpelui cu Pene, Mali îi privea pe spaniolii care terminau ce începuseră. Soldații măcelăreau fără milă răniții.

Îl căuta pe Cortes, dar plecase.

Cincizeci și doi.

Un fum negru se ridica din grinzile înnegrite ale unui acoperiș. Piciorul unui cadavru era năpădit de muște. Un coiot tresări la apropierea lui și apoi își continuă festinul. O amprentă însângerată se întindea pe zidul de chirpici.

Benitez îl văzu pe Norte împleticindu-se spre el. Avea sabia mânjită de sânge. Zâmbea.

— Pentru gloria lui Dumnezeu, Benitez! strigă el.

Dar Benitez rămase tăcut. Lupta de câteva luni și credea că văzuse tot ce se putea mai rău pe câmpurile texcalanilor. Însă cele întâmplate depășeau orice imaginație. Alunecă într-o baltă de sânge și fu cât pe ce să cadă.

„Dacă își imaginaseră doar?” se întrebă Benitez. „Singurele noastre dovezi au fost bârfele unei bătrâne și trăncănelile Totonocas. Ne-am lăsat convinși de texcalani, care de-abia așteptau o scuză ca să se răzbune pe mexicani.”

— Nimic nu-l slăvește mai mult, pe Dumnezeu ca măcelărirea femeilor și copiilor, nu-i așa, Benitez?

Benitez îl apucă de tunică și-l trânti de perete.

— Ne aștepta aceeași soartă!

— Iartă-mă, am trăit alături de barbari timp de opt ani și am uitat de îndatoririle sacre ale unui gentleman creștin.

— Și tu ai sabia însângerată.

— L-am omorât pe unul din aliații noștri. Un texcalan. Încerca să violeze un copil. Doar știai că nu poți avea încredere în mine. Ce ai de gând? Să mă atârni în ștreang?

Benitez îi dădu drumul.

— Cholulanii au avut dreptate, nu-i așa? șuieră Norte. Am spus că se tem de texcalani și am avut dreptate, nu? Noii noștri prieteni sunt mai răi ca niște animale sălbatice.

— Mali a fost de vină! zbieră Norte, după el. Ea i-a forțat mâna!

*

Era noaptea, târziu, dar focurile de înmormântare pătau încă cerul negru.

Mali îl găsi pe Cortes îngenuncheat în fața portretului Mamei cu Pruncul. Își ridică privirile, lăsând mâinile în jos.

— Zeii sunt uneori iertători, murmură el. Dar, uneori, nu au de ales și trebuie să-și pedepsească supușii, nu-i așa?

— Da, ajung chiar să ucidă copiii, zise ea.

N-avea cuvinte să descrie frământarea din sufletul ei. Parcă s-ar fi trezit dintr-un vis, într-o lume populată de umbre, unde totul i se părea cenușiu.

Cortes se închină și se ridică în picioare. Ochii îi sclipeau ciudat. O apucă de braț.

— N-am vrut să se ajungă aici. Și-au făcut-o cu mâna lor.

— Nu știu, zise ea, clătinând din cap.

Încercă să se desprindă din strânsoarea lui.

— Poate că ai dreptate. Nu mai știai ce să crezi.

— Tu mi-ai spus de complot! șuieră Cortes. M-am încrezut în tine. Ai spus că ești sigură!

— Așa am crezut.

Își înfipse unghiile în carnea ei.

— Trebuia s-o fac. Acum nu va mai îndrăzni nimeni să se ridice împotriva noastră. Ceilalți cacique ne-au trimis deja mesaje de pace.

— Au murit atâția, murmură Mali.

— Trebuia s-o facem, repetă el.

O mângâie pe păr și o luă în brațe. Mali nu se opuse când o întinse pe pat.

— Va fi totul bine, îi șopti el.

O posedă violent, la fel cum se înfrupta din tot ce cădea în mâinile lui. Fata se agăță de el, sperând că sărutările și îmbrățișările lui îi vor alunga amintirile sângeroase și strigătele celor măcelăriți pe străzi.

Dar apoi, după ce se întinse lângă ea, își ciuli urechile și le auzi din nou.

Cincizeci și trei.

Tenochtitlán.

Păsările flamingo alunecau pe apă, reflectându-și penele superbe, rozalii, pe luciul liniștit al lacurilor; papagali roșii-albăstrui alcătuiau un viu contrast cu vegetația verde. Un colibri minuscul zbura deasupra unei flori. Un vultur se înfrupta dintr-un cadavru proaspăt, scos din templu mai devreme.

Femeia-Șarpe urcă în grabă treptele galeriei care oferea o vedere panoramică asupra întregii grădini zoologice. Se miră să-l găsească pe Motecuhzoma în toane bune. După cele întâmplate la Cholula, crezuse că va fi distrus. În schimb, părea relaxat și încrezător.

— Stăpâne, m-ai chemat, zise slujitorul, târându-se pe coate și genunchi.

— Vreau să transmiți un mesaj la Cholula în numele meu.

— Va fi cum poruncești.

— Trimite mesageri cu daruri pentru Malinche și spune-le să-l felicite pentru că i-a pedepsit pe acești cholulani. Trebuie să-l

asigure că n-am avut nici un amestec și să-l invite să vină cât mai degrabă la Tenochtitlán, pentru că îl aștept cu nerăbdare.

Femeii-Șarpe nu-i venea să creadă ce auzea.

— Dar, mărite stăpâne, până acum am făcut tot ce am putut să-l oprim.

— Nu mai avem de ce să ne temem de acest Malinche. Și-a vărsat toată furia asupra cholulanilor. Să vină cât mai repede, dacă așa dorește.

— Cum poruncești.

Femeia-Șarpe plecă târându-se, la fel cum venise.

Un fluture verzui zbură deasupra capului său. Motecuhzoma zâmbi. Veștile masacrului îi domoliseră spaimele. Deși Șarpele cu Pene era stăpânul luminii, avea și o parte întunecată, ca orice zeu. Masacrul de la Cholula compensa toate sacrificiile umane făcute aici, în numele lui. Era dovada divinității sale.

Acum, după ce se convinsese că era zeu, nu om, Motecuhzoma se calmase brusc. Și-a petrecut restul zilei singur, ascultând păsările și nu se întoarse la palat decât mult după miezul nopții.

*

Mali rămase trează mult timp. Îi simțea răsuflarea caldă, pe piept. Se mișcă încet. Peștera plăcerilor o săgeta de durere. „N-ar trebui să te aștepți să se poarte blând cu tine”, își spuse ea. „Bărbații nu sunt aproape niciodată atât de blânzi pe cât par. Iar el nu este om, ci zeu.”

Știa că nu dormea. În curând o să se ridice să-și pună armura și să controleze santinelele, așa cum făcea în fiecare noapte, după masacru. Din ziua aceea devenise certăreț, agitat. Se întreba dacă era chinuit de aceleași coșmaruri ca și ea.

Își aminti ce-i spusese: Totul va fi bine.

„Oare va fi bine?” se întrebă Mali. O obseda faptul că o trădaseră pe Pasărea din Trestii. „Dacă fiul ei, Coiotul cel Furios, avusese dreptate și nu fuseseră decât aiurelile unei bătrâne? Dacă trăncănelile ei condamnaseră la moarte mii de oameni?

Și Cortes? Spunea că nu era zeu, dar se comporta la fel de imprevizibil ca oricare din ei. Când îngenunchea dinaintea

Mamei cu Pruncul, dărâmând altarele de sacrificii, când măcelărea și pârjolea un oraș întreg.

Avea dreptate; după ce-i distrusese pe cholulani, obținuseră rezultatele dorite. Dar unde era Stăpânul ei cel Înțelept?" Îi trecuse prin gând, pentru prima oară, că s-ar putea să nu fie Șarpele cu Pene, chiar dacă o fi zeu, sau o avea un zeu în el.

Gândul acesta îi sugea toate puterile; o golea pe dinăuntru. Parcă s-ar fi trezit noaptea într-o pădure și se temea pentru că nu știa din ce direcție veneau noii monștri.

Cincizeci și patru.

Cholula.

Cortes admira noile daruri trimise de Motecuhzoma. Aurul și bijuteriile de la picioarele sale valorau peste două mii de coroane; în afară de mormanul înalt cât un om de mantii frumos brodate.

„Se pare că generozitatea lui Motecuhzoma sporește pe măsură ce-i ucid supușii."

Observă privirile atente ale lui Mali. Se întreba la ce se gândea. În ultima vreme era greu să-i descifrezi gândurile. După masacrul de la Cholula devenise retrasă și tăcută. Dar tocmai ea fusese cea care-l sfătuise ce să facă. Nu mai înțelegea nimic.

— Transmite-le salutul meu și întreabă-i ce mesaj îmi aduc de la regele lor.

Mali le traduse și apoi se întoarse spre Cortes.

— Stăpânul lor, Motecuhzoma, îți transmite salutări și regretă atitudinea cholulanilor. Marele Conducător i-a considerat întotdeauna drept un popor nesuferit și bănuiește că te-ai purtat prea blând cu ei. Iar acum se întreabă cum de poți suporta compania texcalanilor și nu te grăbești să vii în capitala lui. Acești oameni se oferă să te conducă și să-ți asigure hrană și adăpost pe parcursul călătoriei.

— Deci s-au schimbat lucrurile, murmură Cortes.

— Nu m-ar mira, zise el. Tot ce se petrece în țara aceasta nu pare să fie decât o iluzie. Inclusiv propria mea existență și a ta.

Nu-i răspunse.

Cortes își masă mâinile. Nu mai dormise bine după masacru. Părintele Olmedo îl asigurase că acționase în interesul bisericii și al statului, pentru că supraviețuitorii cholulani se convertiseră imediat la creștinism. Cu toate că preoții nu consideraseră necesar, se spovedise și fusese absolvit de păcate.

Dar coșmarurile nu-i dădeau pace.

— Mulțumește-le pentru cadouri și spune-le că de-abia aștept să-l cunosc pe împăratul lor.

După plecarea emisarilor, rămase singur cu Mali. Ochii ei negri erau de nepătruns. Greu să afli ce gândea.

Nu era doar o amantă pentru el. O posedase de atâtea ori și descoperise o pasiune nebănuită pe care n-o mai întâlnise la donele creștine din Spania și Cuba. Trupul ei întunecat devenise un paradis al poftelor sale sexuale.

Dar iată că acum se temea de ea. Fără ajutorul ei n-ar fi ajuns atât de departe; nu i-ar fi învins nici pe totonocas, nici pe texcalani. Mali îl salvase de perfidia cholulanilor. Acum avea nevoie de ea mai mult ca oricând. Dacă-l părăsea, nici o putere din lume nu va mai putea să-l salveze.

În clipa de față, destinul lui se afla în mâinile ei. Nu mai nutrise asemenea sentimente pentru nici o femele din lume. Și nu-și dădea seama dacă o ura sau o iubea.

Își trecu degetele prin părul ei.

— Ei, chiquita, vom porni deci spre Tenochtitlán!

— Da, stăpâne, îi răspunse Mali.

Dar îmbrățișarea ei era complet lipsită de căldură sau afecțiune.

*

Lumânările de ceară ardeau în cupe de rubin, reflectându-și flacăra pe armura lui Benitez, atârnată de perete. Floarea Ploii stătea pe un covoraș de trestie, cu Benitez lângă ea. Mânca iepure prăjit și prăjituri de porumb. Norte, cu brațul prins de gât, deși acum putea să-l miște ușor, se așezase posomorât în cealaltă încăpere, despărțită de o perdea.

Ploaia bătea pe acoperiș și vântul aducea cu el răsuflarea fetidă a junglei. Lemnul de santal care ardea într-un suport de

metal nu reușea să alunge duhoarea de putreziciune.

Norte observase că Floarea Ploii își pictase flori pe picioare și își vopsise buzele și pleoapele. O lumină sălbatică sclipea în ochii ei. „Oare s-a aranjat așa pentru Benitez? Puțin probabil."

— Vreau să fac dragoste cu tine, îi spuse Norte în chontal maya.

Dar fata nu-i răspunse. Benitez tresări.

— Ce vrei?

— Am întrebat-o la ce se gândește, senor.

Indiferența lui Benitez îl scotea din sărite. I-ar fi fost mai ușor să-l urască, dar cum să urăști un om care te-a salvat de la știreang și a înfruntat moartea alături de tine, pe câmpul de luptă?

Deasupra capetelor lor, oamenii erau devorați de un șarpe uriaș. Chinurile lor nesfârșite erau imortalizate pe piatra vulcanică a zidurilor palatului. Spaniolii se arătaseră dezgustați față de această artă sălbatică. Norte se întrebase în sinea lui cum ar reacționa un mexican dacă ar intra în casa unui creștin și ar vedea crucea pe care era răstignit un bărbat gol.

— Vrei să-l întrebi pe stăpânul nostru când o să plecăm din locul acesta? murmură Floarea Ploii. Miroase a moarte.

Benitez încuviință din cap.

— Spune-i că nici eu nu mai suport, dar hotărârea nu-mi aparține.

El și Norte se uitau unul la altul. „Oare la ce se gândea?" se întrebă Norte. „De ce nu face ceva? S-au băgat într-un joc subtil. Probabil că vrea să facă pe superiorul. Ar fi fost prea simplu să mă ucidă. Vrea s-o cucerească, nu se mulțumește doar să se culce cu ea. Sau poate că îl nedreptățesc. Poate că nu suportă să vadă un om murind pe nedrept."

— Tânjesc să intru din nou în peștera ta, îi spuse Norte Florii Ploii.

Dar fata se prefăcea că nu-l aude.

— Vrei să-l întrebi dacă o să ne întoarcem pe coastă?

Norte se uită la Benitez.

— Întreabă încotro o să plecăm de aici?

— Cred că stăpânul nostru Cortes intenționează să mărșăluim spre capitala lui Motecuhzoma.

Benitez clătină din cap.

— Înseamnă că este nebun. Nu poți să-l convingi să ne întoarcem pe coastă?

— Nu poți să-i spui vântului de unde să bată!

— Știi ceva despre mexicani, Benitez?

— Dar tu?

— Doar ce am auzit de la Floarea Ploii.

— Atunci spune-mi, mă interesează.

— A trecut doar un secol de când mexicanii mâncau viermi în deșert. Prin natura lor, sunt niște sălbatici. Toată lumea o știe, inclusiv ei.

— Atunci cum au ajuns atât de puternici?

— Pentru că au fost întotdeauna mari luptători. Singurul lor atu este armata, cu adevărat formidabilă.

— Câți oameni are? Douăzeci, cincizeci de mii?

Norte o întrebă pe Floarea Ploii. Chiar și el părea uimit de răspuns.

— Cel puțin o sută de mii. Ce zici, mai vrei să-l urmezi pe Cortes la Tenochtitlán?

Benitez părea vădit impresionat. „Se și vedea prăjindu-se la foc mic, dinaintea altarului Păsării Colibri”, se gândea Norte.

— Probabil că nu are noțiunea numerelor, zise Benitez după o clipă.

— Din contră, spune că a socotit numai mexicanii. N-a numărat și armatele Triplei Alianțe, formate din texcocani și tocubani.

Norte se îndoia că aceste cifre impresionante or să-l oprească pe Cortes. Probabil că aflase deja, de la Malinali.

Se uită la covorașul unde Benitez se va culca alături de Floarea Ploii. „Ce n-aș da să fiu în locul lui”, se gândi el. Uneori, se visa pe Insula Cozumel, cu Floarea Ploii în locul nevestei urâte și nesuferite.

De când plecaseră din ținutul texcalanilor avusese puține ocazii să fie cu ea. Dar acum găsise un loc în afara orașului, unde se puteau strecura pe furiș. Însă, în ultima vreme

începuse să-l evite.

Se temea probabil de Benitez.

— Sunt obosit, îi spuse el lui Benitez. Pot să mă culc?

Benitez încuviință din cap.

— Te-aș ruga să-mi faci încă un serviciu, zise el înainte să plece. Spune-i că. O s-o iau cu mine, dacă vom scăpa cu viață din această expediție și ne vom întoarce în Cuba. O să mă căsătoresc cu ea într-o biserică catolică și va putea să meargă oriunde cu capul sus.

Norte îl privi mirat. „Fir-aș al naibii! Cred că tu o să te mândrești cu fapta ta, dar ea? O să meargă bucuroasă la brațul unui spaniol sau o să-i fie rușine? Nici măcar nu încerci să-i înțelegi pe acești băștinași, ipocritule! Vrei să fie ca tine, atâta tot."

Norte se întoarse spre Floarea Ploii.

— Spune că te place foarte mult și este fericit să te aibă în patul lui. Dar trebuie să înțelegi că are deja o soție în Cuba. După Tenochtitlán, vei fi liberă să te întorci la oamenii tăi.

Zicând acestea, dădu perdeaua la o parte și ieși în noapte.

— Tocmai am primit ambasadorii lui Motecuhzoma, zise Cortes. Ne-au invitat la Tenochtitlán.

Se lăsase o liniște apăsătoare. Cortes se uită la adjunctul său.

— Ei, Alvarado?

Spaniolul își împinse bărbia înainte.

— Am discutat între noi, zise el, uitându-se la Benitez. Se pare că acești mexicani sunt mult mai puternici decât am anticipat. Se spune că pot aduna o armată de o sută de mii de oameni.

— Nu mergem la Tenochtitlán să luptăm.

— Doar nu crezi că or să ne primească bucuroși, cu brațele deschise, după măcelul de aici?

Cortes se uită în jurul mesei.

— Ba da, pentru că acum se tem de noi.

— Chiar și texcalanii ne-au sfătuit să ne întoarcem, insistă Benitez.

— Texcalanii nu fac parte din Consiliul nostru de război.

— Cred că ar trebui să ne întoarcem la Vera Cruz, zise de

Grado.

Lui Cortes nu-i venea să creadă. Tot la asta le era gândul?

— Bine, zise el și se așeză.

— Caudillo? îndrăzni Sandoval.

— Foarte bine, repetă comandantul. Duceți-vă la Vera Cruz. Stați acolo în mlaștinile de pe coastă să vă îmbolnăviți de friguri și să muriți, dacă așa vreți. Pe urmă, o să vă întoarceți în Cuba, unde va trebui să predați guvernatorului toate comorile plătite cu sângele nostru.

Se făcuse liniște. Nimeni nu îndrăznea să-l privească pe Cortes în față.

— Am ajuns atât de departe și vreți de fiecare dată să vă întoarceți. Ați uitat că trebuie să răspândim cuvântul Domnului?

— Cortes are dreptate, zise Benitez. Am ajuns prea departe ca să ne întoarcem din drum.

— Și aliații noștri? îl întrebă Alvarado.

— Totonocas vor să se întoarcă la Cempoallan. Au pierdut prea mulți oameni în luptele cu texcalanii și sunt împovărați de prada de război furată, luată din Cholula. Deoarece nu-i pot convinge să rămână, i-am lăsat în voia lor.

— Și texcalanii? se interesă Sandoval. Or să ne părăsească și ei?

— Dimpotrivă. Cel care Râde de Femei a fost anunțat de Inelul Viespii cel Bătrân că ne dă zece mii de războinici.

Alvarado zâmbi.

— Așa mai merge.

— Dar am refuzat oferta, spuse Cortes.

Alvarado rămase cu gura căscată.

— Ți-ai pierdut mințile?

— Caudillo! exclamă Jaramillo.

— Cu zece mii de oameni nu ne putem război împotriva unei națiuni întregi; în schimb putem trezi furia împăratului. Nu poate permite pătrunderea unui număr atât de mare de dușmani pe teritoriul lui. Când vom intra în Valea Mexicului, trebuie să ne întâmpine ca pe niște prieteni, nu ca pe niște dușmani.

— Deci mergem singuri? îl întrebă Sandoval.

— Nu, o să luăm două mii de texcalani, cu condiția să-și ascundă armele și să treacă drept hamalii noștri.

De Grado încercă să protesteze. Cortes sări în picioare.

— Să dea Dumnezeu să vă căiți pentru intransigența voastră! Ce mai doriți de la mine? Mi-ați cerut să întemeiez o colonie și am întemeiat-o. Mi-ați cerut să găsesc aur și v-am umplut de bogății, forțând mâna lui Motecuhzoma. V-ați rugat să scăpați teferi de pe câmpurile texcalanilor și i-am obligat să se predea.

Benitez își mușcă limba. Cortes avea de gând, se pare, să se împăuneze cu toate meritele, dar nu era de acord nici cu de Grado, așa că își ținu gura.

Se întoarse s-o privească pe Mali. În ochii ei se trezea aceeași nesiguranță ca într-ai lui. Fără Cortes, nu avem nici o speranță. Iar cu el mergem la moarte sigură.

Ce să aleagă?

Cortes se ridică.

— Aștept hotărârea voastră. Doar sunteți niște căpitani creștini, cu capul pe umeri. Dacă doriți să vă întoarceți în Cuba săraci – dacă n-or să vă măcelărească între timp Totonocas și texcalanii – atunci o să vă conduc spre casă. Dar, dacă alegeți să răspândiți cuvântul Domnului și să vă îmbogățiți la Tenochtitlán mai mult decât ați visat vreodată, vom urma steagul lui Cristos.

După aceste cuvinte ieși, lăsându-i singuri.

Cincizeci și cinci.

Au plecat din Cholula în prima zi a lunii Păsării Flamingo.

Solii mexicani i-au condus prin trecătorile înalte dintre Omul Învăluit în Fum și Femeia Adormită, cei doi vulcani care păzeau poarta Văii Mexicului.

Steagurile pâlpâiau în vântul înghețat. Era ultima parte a călătoriei.

Se temeau cu toții.

Poate chiar și Cortes.

*

Urcau abrupt, învăluiți în ceață. Nu se vedea nici la un metru în jur. Era lumea șopârlelor, a stâncilor și copacilor singuratici, schilodiți de degetele înghețate ale vântului de iarnă.

S-au oprit la un izvor. Floarea Ploii s-a aplecat să bea; simțea nevoia să se odihnească. Își dădu cu apă rece pe față și își astâmpără setea. Văzu o figură în apă, lângă ea.

— Surioară, murmură Mali.

Floarea Ploii o luă de mână și o strânse.

— Mămico. Credeam că o să-l convingi pe marele stăpân să nu ne aducă aici, îi șopti Floarea Ploii.

— Ar fi la fel de imposibil ca și când ai încerca să legi un vultur de pământ. Își dorește mai mult decât orice să ajungă la Tenochtitlán.

— Tot mai crezi că este Șarpele cu Pene?

— Poate nu acela pe care-l visam în copilăria noastră.

— Nici nu încape îndoială. Mai aud și acum țipetele femeilor din Cholula.

Unul din texcalani, Cel care Râde de Femei, le urmărea, după mormanele de cufere. Fața lui pictată în galben și alb era imposibil de descifrat. Oare le disprețuia sau le privea conspirativ?

— Nu spaniolii au măcelărit femeile și copiii cholulani, zise Mali.

— Dar n-au făcut nimic să oprească măcelul. Nu-i iubesc pe cholulani, Mali, însă mă întreb dacă spaniolii sunt mai buni ca ei. Săbiile lor sunt la fel de ascuțite ca hangerele preoților lui Motecuhzoma.

Mali nu voia să discute despre acest subiect. Mai bine să-și

alunge amintirile neplăcute, decât să încerce să ghicească latura întunecată a caracterului lui Cortes. Se ridică în picioare, dar Floarea Ploii o apucă de braț.

— Poți rupe vraja lui! murmură ea. Stă în puterea ta s-o faci. Nu poate vorbi cu Motecuhzoma fără ajutorul tău!

— Crezi că ar fi mai bine să-i ajutăm pe mexicani?

— Cred doar că te înșeli în privința lui Cortes. Nu este un om bun.

— Te aștepți la bunătate din partea unui zeu? Uită-te în jurul tău. Dacă zeii ar fi buni, copiii n-ar mai muri de boli și nici noi n-am suferi de foame când nu se fac recoltele.

Câțiva soldați spanioli le priveau atrași de conversația lor înverșunată.

— Are un zeu în el, surioară. Chiar dacă nu este Șarpele cu Pene, trebuie să fie alt zeu. Dar altul este motivul pentru care nu pot să-l părăsesc.

— Care?

— Îl iubesc.

Își trecu degetele prin părul Florii Ploii.

— Chiar tu mi-ai spus odată că viața este doar un vis și durează o clipă. Toate spaimele noastre sunt ca umbrele făcute pe perete de mâna unui copil. Trebuie să ne lăsăm conduși de inimile noastre. În cele din urmă, nu contează nimic, oricum.

Coloana își reluă marșul. Mali alergă să i se alăture lui Cortes.

Floarea Ploii o privi până se pierdu în ceață. „Cred că te înțeleg, Mali. Îndemnurile inimii sunt lipsite de sens, dar ne împing la fapte nebunești, uneori. Când mă uit la biata mea viață, mă întreb de ce am riscat atât de mult să iubesc un bărbat, ca apoi să cad sub vraja celui pe care l-am trădat, în ciuda contradicțiilor, stângăciei, blândeții și mărinimiei lui severe."

Benitez o privea de pe calul lui.

— Caro, murmură ea, în limba aceea ciudată. Caro mia.

Nu-i venea să creadă că era atât de ușor.

*

În vârful culmii, Cortes trase de hățuri și scoase busola din buzunar. Mexicanii vorbeau în șoaptă între ei, privindu-l atenți.

Mali apucă hățurile.

— Vor să știe ce este în cutia la care te uiți.

— Este o busolă, îi spuse Cortes, întinzând mâna s-o vadă. Acul este îndreptat întotdeauna către nord. Mă ajută să-mi dau seama în ce direcție mergem.

Era un răspuns ridicol, dar n-avea cum să scoată adevărul de la el. Se întoarse spre mexicani.

— Este o oglindă care arată viitorul, zise ea. Și-l ajută de asemenea să citească gândurile oamenilor.

Mexicanii căscară ochii uimiți.

*

În seara aceea au poposit într-un sat, la umbra marilor vulcani. Omul Învăluit în Fum aruncă o trombă de cenușă în aer, împroșcând cerul cu nori negri în ciuda vântului puternic. Alt semn rău.

Spaniolii s-au adăpostit în cele câteva case ale așezării, în timp ce texcalanii s-au ghemuit în jurul focului, pe deal, tremurând în mantiile lor.

Când s-a lăsat noaptea, Cortes și-a adunat căpitanii în casa de chirpici unde se instalase. Dar Mali nu era acolo. Nu apăru nici când terminară de vorbit. Cortes se pregătea să dea ordin oamenilor săi s-o caute prin sat. Când apăru în pragul ușii, roșie la față și agitată.

— Unde ai fost? O întrebă Cortes.

— Cacique m-a chemat să-mi vorbească.

Cortes se încruntă.

— Da?

„Alte vești proaste?” se întrebă el.

— Ce-a vrut?

— Susține că soldații lui Motecuhzoma ne-au pregătit o ambuscadă pe drumul spre Chalco.

— Așa deci, zise el, așezându-se la loc. Acesta este unicul drum spre capitală?

— Mai este unul, prin munți, dar mexicanii au blocat

trecătoarea.

„Ce trădători!” își spuse Cortes. Acest Motecuhzoma se va căi amarnic pentru faptele lui!”

— Și de ce cacique-le ți-a oferit aceste informații?

— La fel ca toți ceilalți. Îi urăște pe mexicani. I-au luat cele mai fertile pământuri, i-au răpit toate femeile frumoase și au înrobit toți bărbații puternici ai satului. Cel puțin o dată pe an, la ospățul Aducătorului de Ploaie ia băieți și fete să-i sacrifice pe altarele lui. Sigur, cacique-le nu vrea să se pună rău cu mexicanii, dar speră sa le venim de hac.

— Văd că acest Motecuhzoma este foarte „iubit”.

— Nu-i popor din acest imperiu care să nu-l urască, zise Mali plină de venin.

Cortes se gândi un timp și apoi îi spuse:

— Întoarce-te la cacique. Mulțumește-i pentru sfat și promite-i că în curând, nu va mai avea de ce să se teamă de măcelarii din Tenochtitlán. Pe urmă întoarce-te aici. Trebuie să vorbim.

Cincizeci și șase.

Erau ghemuiți sub pături și ascultau vântul care gemea pe străzile satului.

— Ce voiai să-mi spui? O întrebă el.

Stătea cu capul pe pieptul lui. Simțea că îl respingea într-un fel, chiar și acum.

— Te iubesc, chiquita. Ești în siguranță alături de mine.

Mali inspiră adânc. Se pare că se hotărâse să-i mărturisească, în sfârșit.

— Am învățat nahuatl de la mama mea, zise ea. Era o mexicancă de origine nobilă.

Cortes dădu din cap, ca și când ar fi bănuit de mult. Îl luă mâna, o duse la buze și-i sărută degetele.

— După ce a murit tatăl meu, mama s-a recăsătorit și a avut un băiat cu noul ei soț. Știam că voia să mă înlăture de la moștenire și să-mi răpească inclusiv pământurile lăsate de tata. Mama trebuia să aleagă între mine și el.

Îi tremura vocea.

— Într-o zi, oamenii din sat au început să se îmbolnăvească.

M-am îmbolnăvit și eu și una din sclavele noastre. Într-o noapte, în timp ce zăceam răpusă de febră, am auzit-o pe mama rugându-se Zeului Umbrelor să mă ia. Ar fi scăpat de toate problemele. Dar n-am murit. Sclava noastră a trecut pe tărâmul celălalt, însă eu am supraviețuit. Dar mama avea o minte diabolică – doar fusese crescută de mexicani – și a găsit o soluție ingenioasă.

De-abia mai vorbea. Cortes o strânse la piept.

— Probabil le spuseseră tuturor că am murit. Mi-au pus o bucată de jad între buze, m-au învelit într-o pânză din cap până-n picioare și au aruncat-o pe Ce Matinali Tenepal pe rugul morților. Numai că trupul din giulgiu nu era al meu, ci al sclavei.

— Cum au putut să însceneze o asemenea grozăvie?

— Niște negustori de sclavi mayași veniseră în satul nostru, în noaptea înmormântării. Acum sunt sigură că totul fusese aranjat dinainte. M-au luat cu ei și m-au vândut unui nobil tabascan bogat din Potonchan. Nu știu cât a luat mama pe această tranzacție, dar cred că s-a îmbogățit. Sper că negustorii n-au înșelat-o.

— Chiquita.

Îi mângâie pielea catifelată.

— Noul meu stăpân tabascan a făcut un târg bun. Știam să cânt, să dansez și aveam sânge regal mexican.

Îi simți lacrimile pe piele.

— Spui că ai sânge regal?

— Mama se înrudea cu bunicul lui Motecuhzoma.

— Și tatăl tău? Era și el nobil?

— Tata provenea din vechea casă regală a culhuacanilor, cucerită demult de mexicani. Îi plătesc un tribut însemnat lui Motecuhzoma, în fiecare an. Dar tatăl meu era un om bogat. Avea mari suprafețe cultivate și multe case.

Cortes o asculta gânditor, mângâindu-i părul lung, mătăsos. Îi ardea trupul, ca și când furia ar fi aprins un foc înăuntrul ei.

— Cum a murit tatăl tău, Mali?

Nu-i răspunse imediat.

— Tatăl meu era un adept al cultului Șarpelui cu Pene,

murmură ea, în cele din urmă. Cunoștea stelele și putea citi viitorul. A prezis public că domnia mexicanilor era.

— Și Motecuhzoma l-a pedepsit pentru asta? O iscodi el.

— A trimis soldații. L-au ucis în piața mare, de față cu toți.

„Ah”, se gândi Cortes. „Acum înțeleg. Misterul s-a limpezit.”

O strânse în brațe.

— Deci te numeri printre dușmanii lui Motecuhzoma?

— Ah, dacă ar ști că sunt cel mai mare dușman al lui! murmură Mali.

„Nu mă îndoiesc nici o clipă”, își spuse Cortes.

*

Ajunseseră la o încrucișare de drumuri. Unul ducea în vale, într-un loc numit Chalco, iar altul spre Amacameca și trecătoarea dintre cei doi vulcani. Trunchiuri uriașe de brazi blocau drumul.

Cortes opri coloana și se apropie de Mali.

— Bătrânul cacique a avut dreptate, zise el.

Mali încuviință din cap, fără să spună nimic.

— Întreabă-i pe mexicani de ce este blocată cărarea.

— Spun să nu-ți faci griji. Drumul spre Chalco este mai ușor și te asigură că vei avea parte de o primire călduroasă.

— Foarte călduroasă. Îmi imaginez.

Mexicanii îl priveau atenți, strângându-și mantiile în jurul lor.

— Anunță-i că o luăm spre Amacameca.

Nobilii păreau consternați.

— Ce spun? O întrebă Cortes.

Mali îl privi zâmbind.

— Nu înțeleg de ce vrei s-o iei pe drumul cel mai greu. Le-am spus că te-ai uitat în oglinda fermecată și te-a sfătuit pe unde să mergi. Spun că Motecuhzoma îi va mustra că te-au lăsat să escaladezi cărările abrupte.

— Spune-le că voi răspunde de acțiunile mele în fața împăratului lor.

Apoi își mână calul înainte.

— Să vină niște oameni cu topoare, îi strigă el lui Alvarado. N-o să ne ia mai mult de o oră sau două.

*

În timp ce urcau poteca abruptă, vântul se transformă în vijelie. Ace de gheață și bucăți de pietre vulcanice le biciuiau obrajii.

Apoi începu să ningă.

În trecătoare, spaniolii de-abia se mai urneau pe gheață, în timp ce sclavii lor cubanezi, sumar îmbrăcați, mureau în trecători. Chiar și doi soldați de-ai lor, răniți în bătăliile cu texcalanii muriseră de frig. Mulți din ei ar fi renunțat, chiar atunci, dacă n-ar fi fost Cortes să-i mâne de la spate.

În cele din urmă ajunseră în vârful muntelui și coborâră spre pădurile de cedri. La poale se întindeau câmpuri de porumb și, în depărtare, strălucea un mare lac.

Cincizeci și șapte.

Își așezară tabăra la Răscrucea Negustorilor, o așezare modestă, alcătuită din câteva adăposturi pentru caravanele de pochteta, negustori bogați din Tenochtitlán. Le ieșeau aburi din gură și oamenii tremurau în jurul focurilor aprinse în ușa colibelor. Cortes de-abia avu timp să pună santinelele când Alvarado îi aduse vești uluitoare.

Motecuhzoma pornise spre ei.

*

Un baldachin decorat cu pene verzi de quetzal și bucăți de aur, purtat de opt nobili mexicani, urmat de un șir lung de slujitori și oameni importanți șerpuiau prin vale, în sunetele tradiționale ale tobelor și scoicilor.

Cortes nu avu timp să se pregătească. Își încheia tunica de catifea neagră când ieși din cort. Alvarado, Sandoval și Benitez erau lângă el. Niciunul din ei nu se așteptase la asemenea surpriză. De ce străbătuse Marele Conducător atâta drum să-i întâmpine?

Cortes se uită la Mali, care citi frica în ochii lui. Era prima oară când îl vedea într-adevăr îngrijorat.

— El este? O întrebă Cortes în șoaptă. Trebuie să știu. A venit personal sau a trimis pe altul în locul lui? Spune-mi adevărul. Viața noastră depinde de acest moment.

„Cum aș putea să fiu sigură?” se întrebă Mali. „Am vizitat

centrul lumii o singură dată, când eram mică. În ziua aceea, Motecuhzoma a trecut pe lângă noi, în drum spre Marele Templu. Dar mi s-a spus să țin ochii în jos. Mama mi-a șoptit, după aceea, că plăteai cu viața dacă-l priveai în față pe Marele Conducător."

— El este? repetă Cortes.

Îndrăzni să-l privească drept în față pe împărat – chiar dacă se afla sub protecția lui Cortes, resimți aceeași teamă ca în copilărie – în timp ce cobora din lectica sa. Era mai tânăr decât se așteptase; n-avea barbă și nasul era coroiat ca un cioc de papagal. Purta o coroană superbă din pene de quetzal, cercei de jad în urechi și o bijuterie de aur în formă de șarpe pe buză. Mantaua din bumbac fin, vopsită în roșu, era tivită cu modele geometrice aurii și argintii. În timp ce înainta, slujitorii măturau pământul cu pene dinaintea lui.

Să fie oare Marele Conducător al Mexicului? dacă era un impostor, Șarpele cu Pene ar trebui să-și dea seama imediat.

— El este? repetă Cortes. Lumea se oprise în loc.

„Trebuie să mă hotărăsc", își spuse Mali.

Se uită la curteni. Unii se uitau la Cortes, dar alții – chiar și sclavii care măturau drumul înaintea lui – îl priveau pe împărat drept în față. Inspiră ușurată. Primise răspunsul dorit.

Se întoarse spre Cortes și clătină din cap.

Cortes îi zâmbi.

— Îți mulțumesc, murmură el. Atunci spune-le să se întoarcă acasă.

Mali se întoarse spre nobilii mexicani.

— Cine sunteți și ce căutați aici? zise ea.

Vocea ei răsuna în toată valea. „Nu mai sunt femeie", își dădu seama Mali. „Sunt glasul și urechile unui zeu."

— Nu știți? zise unul din nobili. Acesta este Marele Conducător, împăratul Mexicului. A venit aici să-l întâmpine pe Malinche și să-i ureze bun venit în centrul lumii.

— Acesta nu este Marele Conducător, zise Mali.

Îi bătea inima să-i sară din piept. Spera să aibă dreptate.

— Ați îmbrăcat o maimuță în sandale de aur. Îl luați pe stăpânul meu drept prost?

Se făcu liniște. Vântul le flutura penele și mantiile. Știa, după fețele lor, că avea dreptate.

„Doar un zeu ar fi putut să-și dea seama”, se gândeau ei, probabil.

— Spune-le că de-abia aștept să-l cunosc pe adevăratul Motecuhzoma, zise Cortes. Și, până atunci, le urez drum bun.

Zicând acestea, le întoarse spatele și intră în colibă.

Mali le traduse cuvintele lui, încântată să-i vadă atât de abătuți. Când această poveste va ajunge la urechile lui Motecuhzoma, era sigură că o să-și piardă pofta fie mâncare, somnul și poate chiar și potența.

Cincizeci și opt.

Sala Cavalerilor Jaguarilor, Tenochtitlán.

Capul lui Juan de Arguello îi privea de pe una din mesele joase aflate în centrul camerei. Era un cap mare, cu barbă neagră, creață, cu sânge închegat, care sclipea în lumina torțelor ca niște rubine. Începuse deja să putrezească și răspândea o duhoare oribilă.

— Acum suntem pierduți, murmură Motecuhzoma.

Femeia-Șarpe, prim-ministrul împăratului, era îngrozită. Cât timp îl slujise, Motecuhzoma se purtase pe rând când crud, când rigid, când monstruos. Dar fusese un conducător hotărât, așa cum cereau zeii și imperiul.

Însă, de când apăruseră acești străini pe țărmul estic, împăratul se schimbase. Se schimba de la o zi la alta. Uneori era încrezător și neclintit, ca înainte, iar alteori oscila deprimat, gata să izbucnească în lacrimi, ca azi. Îi pierise somnul și își pierduse pofta de mâncare. Nici soțiile, nici acrobații și nici muzicienii lui nu reușeau să-i descrețească fruntea.

Motecuhzoma arătă spre capul lui Juan de Arguello.

— Să nu-l mai văd! Zbieră el.

— Să-l ducem la Tollan, la altarul unde punem mâncarea ciudată? îl întrebă Femeia-Șarpe.

— Puțin îmi pasă! Luați-l de aici!

Servitorii îl îndepărtară imediat. Se lăsase o liniște apăsătoare. Nobilii și preoții îl așteptau pe Motecuhzoma să-și

revină.

— Stăpâne, îndrăzni Marele Preot în cele din urmă, Șarpele cu Pene a apărut de multe ori. Mai întâi ne-a adus secretul focului. Pe urmă s-a întors să ne arate cum se face hârtia și cum se scriu poemele. Dacă a hotărât într-adevăr să ne viziteze din nou, probabil că ne-a adus alt dar. A venit și a plecat de atâtea ori, de ce n-ar face la fel și acum? Să luăm ce ne oferă, să aflăm ce dorește în schimb și să-l trimitem înapoi, în Țara din Nori. Cel mai important este să nu-i ofensăm pe zeii noștri, Pasărea Colibri și Oglinda Fumegândă. Dacă-i înfruntă, se vor răzbuna pe el, la fel cum au făcut la Tollan.

— Pe de altă parte, zise Femeia-Șarpe, s-ar putea să nu avem de-a face cu niște zei. Poate sunt doar niște soli dintr-o țară necunoscută și această fată care-i însoțește este exagerat de superstițioasă și îi atribuie puteri pe care nu le posedă. Dacă Malinche și urmașii lui sunt într-adevăr soli, ar trebui să-i primim cu toată ospitalitatea. Dar nu avem nici un motiv să ne temem de venirea lor.

Niciunul din aceste argumente nu reuși să-l scoată pe Motecuhzoma din melancolia lui.

— Dacă este doar un sol, murmură el, de unde știa de ambuscada pregătită de generalii tăi pe drumul spre Chalco? Și cum îți explici că acest Malinche și-a dat seama imediat că nobilul Tziuacpopocatzin, deghizat în persoana mea, era un impostor?

— Da, pare destul de misterios, dar rămân la părerea mea că Malinche nu este nici zeu, nici sol, protestă Cuitlanac. Cred că au venit aici ca invadatori. Ar trebui să-i atacăm acum, cât sunt în loc deschis.

— Și eu sunt de aceeași părere, zise Maize Cobs.

— Cum să ne invadeze cu câteva sute de oameni? se miră unul din generali.

În momentul acela răsună un sunet ascuțit, care întrerupse orice discuție și se întoarseră toți spre Motecuhzoma. Râdea cu lacrimi, zguduindu-se din cap până-n picioare.

— Este Șarpele cu Pene, zise el. A venit așa cum spune profeția. Dacă-l distrugem, ne distrugem unul din zei. Dacă-l

lăsăm să vină, cine știe ce nenorocire o să ne aducă? Nu avem de ales.

Gemu sfâșietor, cât pe ce să se sufoce.

— Profețiile spun că vom muri toți de mâna lui și cei care vor supraviețui vor fi sclavii săi. Eu sunt ultimul împărat mexican de pe aceste meleaguri.

Se ridică în picioare, îndepărtându-se cu un mers clătinat.

Femeia-Șarpe lăsă capul în jos, la fel ca ceilalți. „Nu era nimic de făcut. Dacă nu-l convingeau pe Motecuhzoma să acționeze, erau complet neajutorați. Cum ajunseseră oare în această situație? Erau un popor de războinici, doar n-or să se predea, fără să lupte, unui fost preot."

Cincizeci și nouă.

Apăru alt baldachin din jad, aur și argint care purta alt prinț împodobit cu pene de quetzal. Servitorii măturară din nou pământul dinaintea lui. Cortes se uită fix la Mali, să vadă dacă nu i se pregătise altă farsă.

Dar, de data aceasta, fata părea cu adevărat impresionată.

— Senor, acesta este însuși nepotul lui Motecuhzoma, Maize Cobs. Marele Conducător l-a trimis personal să te salute.

Cortes făcu o plecăciune. În sfârșit.

— Foarte amabil din partea lui.

Urmă un lung schimb de cuvinte între Maize Cobs și Mali. Cortes era din ce în ce mai nerăbdător.

— Ce spune?

— Că Marele Conducător este furios. Se miră că ați îndrăznit să vă apropiați de capitala lui și acum vă cere să vă întoarceți în est.

Lui Cortes nu-i venea să creadă. Ce joc mai inventaseră acum?

— Amintește-i că am venit aici la invitația împăratului însuși.

— I-am spus, dar pretinde că n-au destulă mâncare la Tenochtitlán să ne hrănească, așa că trebuie să ne întoarcem pe coastă.

— Ce nerușinare! ce se întâmplă, Mali?

— Nu știu, senor.

Cortes se uită la Alvarado, care asculta conversația lângă el.

— Hai să-i împungem cu sulițele, îi sugeră el, zâmbind.

Apoi se întoarse spre Mali.

— Spune-i acestui Maize Cobs să nu-și facă griji în privința proviziilor, pentru că oamenii mei se mulțumesc cu puțin. Dar repetă-i că trebuie să-l cunosc personal pe rege și n-o să-mi stea nimeni în cale.

Urmă alt schimb de cuvinte și mai aprins. Chiar și Mali se înfuriase.

— Ce mai spune acum? pufni Cortes.

— Că Motecuhzoma are o grădină zoologică personală, din care au scăpat de curând niște aligatori și lei. Se teme să nu vă sfâșie în bucăți, dacă vă apropiați prea mult de oraș.

Fata inspiră adânc.

— Acest nenorocit împuțit minte mai rău ca un turc.

Alvarado și Jaramillo chicotiră amuzați, dar Cortes se enervă.

— Ai luat din nou lecții de spaniolă de la oamenii mei, chiquita?

— Nu înțeleg, senor.

— Se pare că va trebui să-ți dau o educație potrivită unei femei creștine. Deocamdată însă, te rog să-i repeți lui Maize Cobs că trebuie să-l cunosc personal pe Motecuhzoma. Amintește-i că am înfruntat multe riscuri și nu mă tem de niște aligatori sau lei.

Când auzi răspunsul, Maize Cobs oftă și făcu semn sclavilor săi. Aceștia înaintară unul câte unul și își puseră poverile la picioarele lui Cortes. Alvarado și Sandoval tresăriră când văzură ce conțineau.

— Să fiu al naibii! exclamă Alvarado.

— Aur, șuieră Sandoval.

Aur, într-adevăr. Coș după coș cu obiecte din aur, coliere, brățări și statuete frumos sculptate. Cântăreau cel puțin o sută cincizeci de kilograme.

Când terminară, Maize Cobs vorbi din nou.

— Spune că acestea sunt numai pentru tine, senor, zise Mali. Urmează alte daruri pentru fiecare din căpitanii tăi, dacă te întorci spre coastă.

Cortes privi mirat comoara. Cu cât se apropia de Tenochtitlán, cu atât darurile deveneau din ce în ce mai substanțiale. Probabil că orașul acesta este pavat cu aur.

— Motecuhzoma este greu de înțeles. La Cholula mi-a transmis să mă grăbesc, iar acum îmi oferă daruri regești, cu condiția să mă întorc.

— Ce ai de gând, caudillo? îl întrebă Alvarado.

Cortes nu-i răspunse. În schimb se întoarse spre Mali.

— Mulțumește-i pentru aceste daruri frumoase, dar nu pot să-mi neglijez datoria. Regele meu m-a însărcinat să-i transmit personal lui Motecuhzoma mesajele sale. Asigură-l că am venit cu gânduri pașnice și nu au de ce să se teamă.

Urmă un ultim schimb de cuvinte.

— Spune că, în acest caz, o să vă conducă la Tenochtitlán, îi traduse Mali. M-a întrebat de asemenea. Vrea să știe dacă ești zeul Șarpele cu Pene.

Cortes îl auzi pe Aguilar murmurând o rugăciune, în spatele lui.

— Și tu ce i-ai răspuns, Mali? O întrebă el, destul de tare ca să-l audă toți.

— I-am spus că ești spaniol, senor, adică superior Șarpelui cu Pene.

Chiar și Alvarado izbucni în râs.

*

Pantele verzi ale munților erau învăluite în ceață. Era o lume misterioasă și magică în același timp. Când vălurile s-au dat la o parte, au văzut un mare lac. Casele și grădinile erau suspendate pe piloni, dând impresia că pluteau pe suprafața lină a apei.

Între timp, marșul lor începuse să semene mai mult cu un pelerinaj. În satele și orașele din vale erau întâmpinați de bărbați, femei și copii, înșirați de-a lungul drumului. Unii îi aclamau, iar alții îi priveau dușmănos sau cu gurile căscate. Câțiva s-au alăturat procesiunii, crezând că erau martori la întoarcerea unor zei. Suita lor se ridica la douăzeci-treizeci de mii de oameni.

Drumul se unea cu o cale de acces lată care-i ducea peste lac,

pe o peninsulă unde se afla un oraș numit Locul Pietrelor Prețioase Negre. Orașul lacustru al lui Motecuhzoma, de care auziseră atâtea, rămânea invizibil, ascuns în cețuri, deși acum se iveau în zare fuioarele de fum ale Marelui Templu.

Capitala lui Motecuhzoma se afla la câteva ore de mers călare.

*

Benitez admira priveliștea cu gura căscată, de pe acoperișul terasei. Nu-și imaginase niciodată un loc atât de frumos. În toate direcțiile se întindeau păduri de stejar, cedru, câmpuri de porumb și cactuși. Orașul în sine era o minune, cu case albe, acoperite cu stuf, cocoțate pe piloni, deasupra apelor netede ca oglinda. Terase sculptate cu nuferi, arbori și pomi fructiferi duceau până la apă. Mirosea a pește prăjit și oregano, iar vântul purta pe aripile sale aromele de frangifani și hibiscuși.

Nu văzuse în viața lui un oraș atât de frumos. Nici măcar Salamanca sau Toledo nu se puteau compara cu asemenea măreție. Era uimit de măiestria arhitecturii. Palatul pe care-l primiseră era construit din piatră și lemn de cedru și părea la fel de solid ca reședința oricărui grande castillan sau andaluz. Iar grinzile din santal răspândeau un parfum îmbietor. Pereții erau împodobiți cu tapiserii colorate, fresce vii și papagali în colivii de bambus. Fiecare casă avea grădina ei.

Se ruga lui Dumnezeu să nu se iște vreun conflict care să amenințe această frumusețe fragilă. Se consola adesea cu vorbele lui Cortes pe care le repetase de atâtea ori: nu veniseră să se războiască, ci să aducă pacea, salvarea și adevărata religie.

*

Norte veni lângă Benitez, pe terasă. Un timp, rămaseră în liniște.

— De unde ești, Norte? îl întrebă Benitez, în cele din urmă.

Omul se arătă surprins de întrebare.

— Dintr-un sat castillan, Barajan.

— Ți-ai imaginat vreodată asemenea splendoare?

— Nu, senor. Mizeria în care trăiam nu se poate compara cu

așa ceva. Aici și săracii trăiesc mai bine decât o duceam eu. Se pare că mexicanii s-au descurcat destul de bine și fără să fie inițiați în misterele lui Cristos sau ale Fecioarei.

Benitez se înfurie. „De ce îi cerea mereu părerea lui Norte?”

— De fiecare dată când deschizi gura, scoți o blasfemie.

— Blasfemie? Și eu care credeam că este adevărul! După ce stai opt ani departe de creștinătate, capeți altă perspectivă.

— Poate că nu sunt atât de înapoiați pe cât am crezut, dar am venit aici înarmați cu adevărata credință. Avem o misiune sacră.

— Faptul că am fost victorioși nu înseamnă că suntem salvatorii lor. Nu uita că Roma a fost cucerită de barbari.

Benitez ar fi vrut să se ia la harță cu el, dar renunță. Frumusețea priveliștii îl îmblânzise. Așa că rămaseră tăcuți, până când soarele coborî după munții din zare și se lăsă întunericul.

*

Avea numai șase ani când tatăl ei încercase să-i explice de ce nu-i pusese un nume mai plăcut.

O să te cheme Ce Malinali, Iarba Penitenței, murmură el. Îți este sortit să-ți împlinești destinul într-o perioadă de mari tulburări și dezordini. Fără dezordine, oamenii nu pot crea o nouă ordine. Trebuie să-i traducem pe mexicani ca să putem crea o nouă națiune.

Cuvintele lui nu însemnaseră mare lucru pentru ea, la vremea aceea. Mai târziu însă își dăduse seama că poate acesta era motivul pentru care mama ei se bucurase să scape de ea. O fată cu asemenea nume nu poate aduce decât ghinion.

Acum nu-și mai amintea cum arăta tatăl ei; dar vocea lui i se întipărise în minte. Era blândă și tămăduitoare, ca o mână care te mângâie pe cap. În dimineața aceea îi explicase că oamenii, indiferent dacă erau bărbați sau femei, erau de două feluri: cei care trăiau și mureau fără să tulbure lucrurile în jurul lor și cei cărora le era sortit să schimbe soarta lumii.

Tu faci parte dintre ultimii, îi spusese el. Am știut din clipa în care te-ai născut. Vei fi aici când va sosi Șarpele cu Pene și

îl vei ajuta să ne scape de mexicani. Am citit în stele. Destinul tău este blestemat și binecuvântat în același timp, micuța mea, fiica mea, chiquita mea, Iarbă a Penitenței.

*

Focul se aprinsese în căminul de piatră de afară și acum peretele se înroșise de căldură – Floarea Ploii îl conduse în baie, se dezbrăcă și-i făcu semn să-i urmeze exemplul. Apoi îl așeză pe o bancă de piatră.

În colțul camerei era un jgheab. O țeavă băgată prin perete lăsa apa să se scurgă în jgheab dintr-o fântână de afară. Fata luă un vas de lut, îl umplu cu apă și stropi peretele fierbinte. Camera se umplu imediat de abur.

Pe urmă se așeză pe bancă lângă el și-i privi trupul gol. Rana de la braț se vindecase bine. Căldura o să deschidă porii în curând. Luă un pumn de iarbă și începu să-i șteargă sudoarea de pe spate și piept.

Observă că goliciunea ei îl excitase. Îi dădu de înțeles că veniseră aici doar să se spele, dar mâinile lui o pipăiau deja peste tot. Era atât de blând. Îi plăcea să-i acopere fața de sărutări, chiar dacă o gâdila cu barba. Îl învățase cum să-i stârnească plăcerea și se dovedise un elev silitor. Acum râdeau amândoi.

Stropi din nou peretele cu apă și aburul umplu camera șuierând.

Deodată veni în spatele ei. Trupurile lor erau umede de transpirație. Îi simțea manquahuitl lipit de pielea ei. Îl auzi gemând și își dădu capul pe spate, avidă după sărutările lui. O ridică de sub brațe, iar ea își desfăcu picioarele să-l primească. Spre mirarea ei, peștera era pregătită. Pentru prima dată, îi făcea plăcere să fie cu el, așa cum ar trebui probabil să se bucure o soție de soțul ei. Rădea și o săruta pe gât. Floarea Ploii se agăță de el.

— Caro, zise ea, pronunțând aceste cuvinte ciudate. Caro mia.

Când bărbatul ajunse în culmea plăcerii, fata se întrebă dacă pruncul ei va semăna cu Norte sau cu acest spaniol păros. Dar apoi își reaminti că nu trebuia să-și facă griji. Cu mult înainte

de ziua aceea, Benitez se va întoarce la soția lui din Țara Norilor sau vor fi sacrificați toți pe altarele lui Motecuhzoma.

*

Motecuhzoma privea felurile de mâncare așezate dinaintea lui, în vase de pământ cholulane, vopsite în roșu și negru, încălzite pe cărbuni încinși. Peștele prăjit înotase în oceanul de est cu o zi înainte. I-l aduseseră de peste munți și câmpii niște mesageri special instruiți. Erau de asemenea și delicatese, cum ar fi ciori, prepelițe, căprioare și greieri, șerpi cu clopoței și viermi de agave din deșert, cuiburi de larve și salamandre din lacuri, armadillos din păduri. O cană cu chocolatl fierbinte scotea aburi, îmbietor, alături de boabe de cacao strivite, fierte cu porumb și garnisite cu miere.

Dar nimic din toate acestea nu-l tentau.

După ce servitorii duseră bucatele neatinse la bucătărie, paravanele aurite care-l fereau de privirile celorlalți cât mânca se dădură la o parte și saltimbancii personali începură să-și facă numerele dinaintea lui: cocoșați caraghioși, pitici capabili de tot felul de jonglerii, un om cu un singur picior, care stătea pe spate. Muzicanții îi cântau din flaute și tobe. Dar nu le dădu nici o atenție.

Un servitor îi aprinse pipa și pufăi pierdut în gânduri.

Deși se temuse întotdeauna de venirea Șarpelui cu Pene, ultimele evenimente se dovediseră și mai îngrijorătoare. Unul din spionii săi îl informase că acest Malinche avea o oglindă în care putea privi sufletele oamenilor. Ori Șarpele cu Pene, preot în ultima sa existență, nu putea să aibă așa ceva; dar rivalul său, Oglinda Fumurie, avea în mod sigur.

Tezcatlipoca, Oglinda Fumurie: zeul necazurilor, suferințelor și bolilor, căruia îi plăcea să se deghizeze în mii de feluri pentru a aduce nenorociri și chinuri oamenilor de pe pământ. La fel ca acest Malinche, era foarte interesat de bogățiile personale, iar apariția lui provoca panică și necazuri; la fel cum făcuse Malinche.

Ideea că Malinche ar putea fi de fapt Oglinda Fumurie îl îngrozea pe Motecuhzoma. „Dacă ar fi trebuit să se confrunte cu Șarpele cu Pene, știa cel puțin la ce să se aștepte; dar ce era

de făcut dacă Oglinda Fumurie îl punea la încercare sau se supărase pe mexicani? Cum ar putea să-și salveze oamenii?”

Mâine va trebui să întâmpine un zeu și nici educația lui de preot, nici cea de prinț nu-l pregătiseră pentru asemenea întâlnire.

Șaizeci.

În zori, ceața plutea pe suprafața oțelită a lacului. Spaniolii auzeau strigătele vâslașilor și zgomotul vâslelor de lemn, în timp ce alunecau în canoele lor pe alge, între Chinacupas și grădinile plutitoare. Dar duhoarea pe care o răspândeau le știrbea frumusețea; mexicanii foloseau se pare excremente umane ca îngrășăminte pentru recoltele lor.

Se aflau pe un drum lat, pavat cu pietre. Mexicanii care-i conduseseră mergeau înainte, urmați de cavaleria în armură și peoni care târau lăncile de fier. Cristobal del Corral, purtătorul steagului, venea călare în urma lor, agitând steagul dintr-o parte într-alta. Pe urmă venea infanteria condusă de Ordaz, cu săbiile trase și scuturile pe umeri. Cortes mergea călare pe iapa lui, cu Mali în stânga și cei doi preoți în dreapta, cu cruci mari de lemn în mâini. În urma lor fâlfâia stindardul Vulturului Alb, blazonul texcalanilor. Câțiva războinici texcalani trăgeau căruțele de lemn cu tunurile bombarde, iar ceilalți mărșăluiau în mantiile lor tradiționale, roșu cu alb, fericiți că vor intra în capitala dușmanilor lor de moarte.

Soarele se ridică pe culmea albastră a muntelui Tlaloc. Când ceața se risipi, indienii năvăliră pe lac în canoele lor să-i vadă. Peste puțin timp apa se umplu de canoe mici și mari, cu câte douăzeci-treizeci de oameni, dornici să se apropie cât mai mult de ei. Se citea pe fețele lor cât erau de uluiți.

Soarele sclipea pe armurile, coifurile și lăncile proaspăt lustruite. Flautele spaniolilor erau acompaniate de fluierăturile și strigătele texcalanilor. Praful ridicat de copitele cailor îi învăluia pe toți. Când se încălzi, câinii o luară la fugă înainte, cu fălcile căscate, spre groaza mexicanilor de pe lac.

Și, în depărtare, se zăreau pentru prima oară turnurile Tenochtitlanului.

*

La început Benitez crezu că era o iluzie, din cauza apei și luminii. Zeci de piramide din piatră se ridicau din lac, plutind în pâcla focurilor de dimineață. Acum spaniolii își dădeau seama cu uimire că în jurul lor erau de fapt orașe și sate, prin acest păienjeniș de drumuri și chinampas, o civilizație vie și înfloritoare, susținută de marele lac.

Deodată, Benitez vru să se întoarcă. Niciunul din ei, poate nici Cortes, nu-și imaginase că vor găsi un popor atât de cultivat. Fumul se ridica deja de pe altarele templelor, semn că se oficiaseră sacrificiile pentru puzderia de zei mexicani.

„Cortes spune că am venit ca salvatori", se gândi Benitez. „Dar atunci de ce mă simt ca o oaie mânată la abator?"

Șaizeci și unu.

Au ajuns la Fortăreața Chaloc, un castel cu două turnuri, care păzea o bifurcație de drumuri. Unul din ele ducea la Coyoacan. Potcoavele cailor răsunau pe podurile de lemn, spre Tenochtitlán.

Femeia-Șarpe venise să-i întâmpine într-o superbă mantie din pene de flamingo. Prim-ministrul era însoțit de o mie de nobili de rang înalt, care doreau să-l salute pe Cortes în maniera tradițională. Spaniolii se uitau la marea de fețe tuciurii, mantii de mătase și coroane de pene.

„Nu te arăta prea impresionat", își spuse Cortes. „Nu trebuie să-și dea seama că ești uluit de ce vezi."

Dură aproape o oră până se încheie prima ceremonie de primire. În cele din urmă, intrară pe porțile fortului și se îndreptară spre nord, către capitală.

Peste o oră se opriră în fața Porții Vulturului, într-un loc numit Malcuitlapilco, Sfârșitul Șirului de Prizonieri.

*

Cortes auzise de această poartă; îi povestise Mali noaptea trecută, în timp ce stăteau în pat, în orașul Pietrelor Negre Prețioase. Mai erau cel puțin încă doi kilometri până la intrarea principală în oraș, dar în locul acesta se sfârșise drumul prizonierilor sortiți sacrificiului la inaugurarea Marelui Templu. Mali îi spusese că, în timpul acelui festival

care durase o săptămână, douăzeci de mii de prizonieri își pierduseră inimile pe altarele orașului.

Scoici și tobe teponaztli răsunară pe lac când marea procesiune apăru la porți. Alte pene de carnaval, piei de jaguar și ciocuri de vultur defilară pe dinaintea lor. Piticii alergau dinainte, răspândind semințe de cacao.

Cortes îl zări pentru prima oară pe Motecuhzoma.

Litiera sa era purtată de patru prinți ai imperiului, în afară de Cuitlahuac și Maize Cobs. Încă patru nobili susțineau un baldachin superb din pene strălucitoare de quetzal, tivite cu aur și argint. Perle și pietre de jad atârnau de franjuri. Alți caciques mergeau înaintea lor, măturând pământul sau așezând covorașe aurite.

Procesiunea se opri și Motecuhzoma coborî din baldachinul lui.

Tlatoani – Marele Conducător – al mexicanilor era mai tânăr decât se așteptase Cortes. Avea în jur de patruzeci – cincizeci de ani, era înalt și suplu pentru un indian. Pielea lui avea culoarea scorțișoarei, iar părul negru era tăiat până la ceafă. Deși nu avea barbă, își lăsase câteva fire să-i crească pe bărbie.

Purta o mantie alb cu albastru, împodobită cu perle, turcoaze și opale, înnodată pe umărul drept. Pe buza de jos avea o bijuterie de turcoaze în forma Păsării Colibri; urechile și nasul erau împodobite asemănător, cu pietre prețioase. Pe cap purta o superbă coroană din pene de quetzal, înaltă de aproape un metru, stropită cu boabe de aur.

Era susținut ceremonios de fratele și nepotul său; toată escorta lui, în afară de prinți, își pironise privirile în pământ.

*

O adiere blândă agită penele căpitanilor spanioli. Se lăsase o liniște desăvârșită, în timp ce Cortes și Motecuhzoma se studiau reciproc. Nu se auzea decât clinchetul armurilor și izbiturile înfundate ale copitelor.

Cortes descălecă și se apropie de Motecuhzoma, cu Mali la dreapta lui. Intenționase să-l îmbrățișeze, dar cei doi prinți care-l însoțeau pe împărat făcură un pas înainte, alarmați.

Cortes se dădu înapoi.

În schimb, îi oferi lui Motecuhzoma un șirag de mărgele ieftine de sticlă, margajitas, înșirate pe un fir de aur și parfumate cu mosc. Maize Cobs le luă să le dea împăratului și atârnă la gâtul lui Cortes un colier de șerpi de mare din aur pur.

— Senor, îi șopti Mali, sunt simbolul Șarpelui cu Pene.

Cortes încuviință din cap, satisfăcut.

Observă că împăratului îi tremurau mâinile. „Sunt la porțile capitalei sale, înconjurat de mii de mexicani și el tremură de frica mea! În momentul acesta sunt stăpânul lui și al întregii națiuni. Fecioara Maria este cu mine. Dumnezeu m-a făcut într-adevăr invincibil."

Motecuhzoma își rosti salutul.

— Spune că îți sărută picioarele, senor, zise Mali.

— Ce?

— Este o salutare tradițională mexicană, senor.

Motecuhzoma vorbi din nou, ceva mai mult de această dată. Cortes aștepta nerăbdător. După ce termină, se uită la Mali întrebător.

— Ce zice?

— Este foarte greu să-mi dau seama, senor.

— De ce?

— Nu știu dacă a vorbit la propriu sau la figurat.

— Redă-mi exact vorbele lui.

— Spune că ați parcurs un drum obositor și vă invită să vă odihniți aici, puțin. Această invitație face parte din ospitalitatea tradițională. Dar apoi a mai spus că. Se frământă de mult timp și, ori de câte ori se uita spre est, știa că vei veni într-o zi să-ți îndrumi supușii. Iar acum este fericit că profeția s-a împlinit. Spune că ți-a păzit tronul în tot acest timp și acum ți-l oferă.

Cortes îl auzi pe Alvarado înjurând pe înfundate.

— Să fiu al naibii, vrea să te suie pe tron în locul lui!

— Poate este doar amabil, zise Cortes.

Dar mintea i-o luase razna deja. „Să fie chiar atât de simplu?"

— Spune-i că și eu doresc de mult să-l cunosc și asigură-l că n-are de ce să se teamă, pentru că-l iubim și-l considerăm prietenul nostru.

Mali îi transmise mesajul. Motecuhzoma se schimbă imediat la față. Îngrijorarea de mai-nainte fusese înlocuită de o bucurie fără margini.

*

Intrară în capitală pe o stradă lată, străjuită de case albe și palate. Orașul era neobișnuit de tăcut. Cortes se simțea privit de la ferestre sau de pe acoperișuri, dar, în afară de delegația oficială, nu ieșise nimeni să-l întâmpine.

Se pare că erau primiți mai mult ca niște cuceritori, decât ca niște oaspeți. Știa că era cât pe ce să-și împlinească făgăduința făcută ofițerilor săi, când le promisese că va cuceri acest mare oraș fără violență. Aici era regatul la care visase de când se știa.

Șaizeci și doi.

Intrară în marea piață din Tenochtitlán. De-o parte se ridicau zidurile uriașe, trandafirii ale palatului lui Motecuhzoma, iar de cealaltă Marele Templu. În fața lor, dincolo de grădina zoologică a lui Motecuhzoma, se afla palatul Fetei Stăpânului Apei, tatăl lui Motecuhzoma. Acolo va fi noua lor reședință.

Cuitlahuac îi conduse ceremonios.

Pătrunseră într-o curte mare, parfumată de mirosul îmbietor al florilor din grădină și trecură pe lângă bazine făcute de mâna omului, cu pești mari și statuete frumos sculptate. Palatul era luminos și spațios, cu pereți de piatră și calcar lustruit, care strălucea ca argintul. Tavanul era susținut de grinzi de cedru, pe podea și ziduri se întindeau covorașe din pene și bumbac.

Se pregătise totul pentru venirea lor. Lemn de santal aromat ardea în suporturi metalice și se așezaseră saltele din paie pentru dormit. În camera lui Cortes se mai afla de asemenea un tron de aur cu pietre prețioase.

Cortes era uluit. Palatul era atât de mare, încât te rătăceai cu ușurință pe coridoarele sale întortocheate; camerele dădeau în săli mari, care, la rândul lor, se deschideau spre curți

interioare cu băi aburinde, fântâni și grădini. Tot ce vedea depășea orice imaginație. Palatele din Toledo și Santiago erau nimic în comparație cu acesta.

Dar știa că nu trebuia să se lase copleșit de splendoarea din jur. Dacă nu revenea cu picioarele pe pământ, erau pierduți. În ciuda cuvintelor frumoase, Motecuhzoma nu luase încă nici o hotărâre.

Urmându-și instinctele sale de soldat, puse imediat santinele de pază și le porunci tuturor să rămână înăuntru. Și, pentru orice eventualitate, ordonă soldaților să urce tunurile pe acoperiș și să tragă câteva salve în cinstea sosirii lor. Loviturile de tun răsunară în toată valea, îngrozindu-i pe mexicani.

*

Cortes de-abia se instalase în camera lui, când caceres îl anunță că părintele Olmedo și fratele Aguilar doreau să-i vorbească de urgență.

— Bine, poftește-i, zise el oftând obosit.

Olmedo părea stânjenit, ca de obicei, dar Aguilar avea mutra lui îndurătoare, nesuferită. Cortes se înfurie. Veniseră probabil să-i amintească de îndatoririle lui. „Ah, ce mult îi ura pe preoți!”

— Ce doriți? Îi întrebă el.

Cei doi se uitară unul la altul. Olmedo vorbi primul.

— Fratele Aguilar a ridicat o problemă foarte importantă, zise el.

Cortes îi privea încruntat; dar nici Olmedo, nici Aguilar nu se lăsară intimidați.

— Mă tem că dona Marina i-a făcut pe indieni să creadă că ești un zeu, zise el.

Cortes de-abia se abținea. „Nesuferiților! ar fi trebuit să vă las pe plaja de la Yucatan! mi-ați creat mai multe probleme decât Norte, renegatul.” Dar așteptă să se calmeze.

— Doar ați auzit toți ce i-am spus să le transmită. Ce dovezi aveți că mi-a răstălmăcit vorbele?

— Atunci de unde le-a venit această idee că ai fi un zeu, senor?

— Nu știu, frate Aguilar. Avem de-a face cu un popor superstițios. Tocmai de aceea ne aflăm aici. Să-i eliberăm de diavoli și să le aducem adevărata credință.

— Femeia aceasta ne zădărnicește strădaniile! le-a spus oamenilor că ești Șarpele cu Pene.

— N-ai nici o dovadă.

Aguilar strânse la piept Cartea Orelor.

— Lasă-mă să traduc doar eu, îi propuse el. Atunci vom fi siguri că mesajul tău nu este schimbat.

— Nu vorbești limba lor, Aguilar. De aceea dona Marina s-a dovedit un ajutor de neprețuit pentru noi.

— Dar unii mexicani înțeleg chontal maya. Am putea.

— Ce am putea? Să-mi pierd zile întregi ascultându-te cum ciripești ca o pasăre? Ne ia și așa destul de mult să ne înțelegem. Te temi că mesajul nostru este știrbit? Gândește-te atunci cum ar fi dacă s-ar băga încă un om ca intermediar.

— Ne temem să nu fii pus într-o situație primejdioasă, senor, încercă Olmedo să-l împace.

Cortes lovi cu pumnul în masă.

— Pe onoarea mea, îndrăzniți să mă acuzați de trădare? Erezie? Sau de blasfemie?

Olmedo se ofili sub privirea lui mânioasă.

— Ne temem doar ca nu cumva niște oameni răuvoitori să vă acuze de.

— De ce? Ce ați vrea să fac? Le-am distrus idolii și altarele păgâne oriunde le-am întâlnit în drumul meu. Și aș fi făcut mai mult. Dacă nu m-ați fi oprit chiar voi! Iar acum mă acuzați de blasfemie.

— Nu a fost ideea mea seno.

Cortes se întoarse spre Aguilar.

— Îmi pui răbdarea la încercare, frate Jeronimo.

Aguilar se albi la față.

— Senor, nu mă tem de ce este, ci de ce pare să fie.

— Este exact cum pare că este. Am venit să răspândesc credința creștină în aceste locuri și să susțin interesele regelui meu la tronul unui mare imperiu! S-ar putea să reușesc în final să predau acest regat intact, nu numai regelui Spaniei, ci

și lui Dumnezeu însuși! Când ceilalți au vrut să se întoarcă, am mers înainte și am fost singurul care am susținut cauza cruciadei noastre. Puteți nega acest lucru?

— Nu, senor, se grăbi să răspundă Olmedo.

— Nu aveți nici un motiv să nu vă încredeți în mine sau în dona Marina! Ce trebuie să fac să vă dovedesc credința mea?

Părintele Olmedo rămase tăcut, dar Aguilar, obraznic ca de obicei, ținu neapărat să aibă ultimul cuvânt.

— Trebuie să-i convingeți că nu sunteți zeu, zise el.

— O să-mi văd de datoria mea, frate Aguilar și ai face bine să-ți vezi și tu de a ta. Și acum lăsați-mă în pace, adăugă el, întorcându-le spatele.

Dar, când ajunseră la ușă, îi opri.

— Părinte Olmedo. N-ai de ce să-ți faci griji pentru mine. O să-ți dovedesc că sunt omul lui Cristos. Și o să ți-o dovedesc într-așa fel, încât n-o să te mai îndoiești niciodată.

Vorbele lui sunaseră mai mult a amenințare, decât a jurământ, chiar și pentru Olmedo.

Șaizeci și trei.

Când se trezi Benitez, era încă întuneric. Se îmbrăcă repede și urcă pe terasă să vadă răsăritul soarelui. O lumină violetă scălda Tenochtitlanul.

Canoele alunecau pe lac, prin ceață. Pe străzi, oamenii înaintau spre temple. Băieții duceau cărbuni aprinși și fetele prăjituri de porumb pentru micul dejun al preoților.

Prima rază de soare apăru din spatele culmilor muntoase, salutată de toba uriașă din piele de șarpe din vârful lui Templo Mayor. Peste câteva clipe, răsună țiuitul scoicilor vestind primele sacrificii ale zilei.

Benitez era uimit să constate ce ciudat i se părea acest oraș. Nu semăna nici pe departe cu tot ce văzuse până acum. Până și Santiago de Cuba avea aspectul unei așezări spaniole, scoase dintr-o mlaștină fierbinte. Dar aici nu se auzea scârțâitul trăsurilor pe caldarâm și nici ropotul copitelor. Oamenii își cărau mărfurile pe jos sau cu barca; și nici nu răsunau strigătele negustorilor și tânguitul cerșetorilor. Străzile erau liniștite și tăcute. În locul duhorii de urină și

gunoaie putrede, mirosea a ierburi aromate, flori și tămâie.

De pe înălțimile terasei, se zăreau drumurile late, pe care ar fi încăput vreo zece cai, unul lângă altul. Multe străzi aveau canale care se scurgeau exact pe mijloc.

Ordaz, care luptase în multe campanii în Italia, comparase acest oraș cu Veneția, unde erau de asemenea canale pe străzi, dar adăugase:

— Aici însă nu pute ca la Veneția.

Benitez văzu un mexican într-o pelerină largă, discutând cu altul care vâslea într-o canoe. Peste tot străzile erau curățate de praf și uscate pe alocuri, unde se udase pământul.

Când debarcase pe râul Grijalva crezuse că locuitorii acestor ținuturi erau niște sălbatici, dar se pare că se înșelase.

Niște urlete cumplite îl întrerupseră din visare. Grădina zoologică a lui Motecuhzoma se afla în apropiere. Jaguarii și pisicile sălbatice primiseră hrana de dimineață și se înfruptau din leșurile crude. Floarea Ploii îi spusese că animalele erau hrănite cu rămășițele oamenilor sacrificați în temple.

Acum Benitez simți prima duhoare neplăcută, care păta acest paradis pământesc: mirosul strident al sulfului care adia dinspre Templo Mayor. Chiar și de aici vedea ceva prelingându-se pe treptele piramidei.

Sânge.

*

Cortes își pusese un costum negru de catifea. Pe cap purta o pălărie de catifea cu un medalion gravat, care-l reprezenta pe Sf. Gheorghe învingând balaurul. La gât avea un lanț de aur cu alt medalion, înfățișând Fecioara cu Pruncul. Pe deget, strălucea un diamant mare.

Satisfăcut de cum arăta, întoarse spatele oglinzii ținute de valetul său și se uită la Mali.

— De dimineață voi fi primit de împărat, îi spuse el. Te rog să-ți faci datoria cu multă atenție.

— Ca de obicei, senor.

— Mali. Începu el.

Nu-și găsea cuvintele potrivite.

— Da, senor.

— Te rog să traduci exact cuvintele mele, fără excepție.

Fata rămase tăcută. „Prostul acela de Aguilar încercase din nou să-l influențeze."

— Cred că m-ai ridicat mai mult în ochii lor decât ar fi trebuit.

— N-am făcut decât să traduc vorbele tale fraților și surorilor mele, zise ea.

— Le-ai spus că sunt zeu.

Mali lăsă ochii în jos, prefăcându-se rușinată; dar, în realitate, voia să-și ascundă furia. „Ești într-adevăr zeu", se gândea ea. „I-ai lăsat pe ceilalți să te creadă un om, la fel ca ei, dar tu ești zeu."

— Știi ce s-ar întâmpla cu mine dacă regele meu ar afla că mă dau drept vrăjitor sau mai știu eu ce?

— N-ai nici o vină, senor, îmi asum toată responsabilitatea.

— Dacă este o minciună și te las s-o spui, sunt la fel de vinovat.

Apoi adăugă pe un ton mai blând.

— Știu că îmi vrei numai binele, chiquita, dar nu se mai poate. Azi nu trebuie să mai pui nimic de la tine. Îmi promiți chiquita?

„O asemenea promisiune ar fi fatală pentru amândoi", se gândi Mali. „Oglinda Fumurie s-a deghizat în multe feluri ca să-l distrugă pe Șarpele cu Pene și mă tem că acum a luat chipul fratelui Aguilar."

— O să fac așa cum îmi poruncești, zise ea.

Îi zâmbi, crezând că o îmblânzise.

— Bun. Atunci să mergem. Nu trebuie să ne lăsăm așteptați.

Șaizeci și patru.

Reședința regală era un palat uriaș, cu două etaje, construit din piatră vulcanică, trandafirie. Pe ușa principală, un iepure de marmură simboliza ziua în care fusese terminată construcția. Șerpi de piatră în diverse culori stăteau de pază de-o parte și de alta a treptelor impunătoare care duceau la intrare. Peste tot, zei, vulturi și jaguari împodobeau frescele de marmură.

— Doamne Sfinte! se minuna Benitez.

Cortes mergea înainte, cu Mali, urmat de Benitez, Alvarado, Ordaz, Leon, Sandoval, Olmedo și Aguilar. Doar câțiva soldați încheiau escorta.

„Am pătruns în vizuina jaguarului", se gândi Benitez.

*

Pereții palatului erau placați cu marmură și porfir de culoarea jadului. Fresce portocalii și albe împodobeau zidurile din loc în loc, alternând cu tapiserii din bumbac viu colorat. Grinzile de cedru din tavan erau decorate cu fresce care reprezentau flori, păsări și pești.

Tot parterul era ocupat de funcțiile administrative ale imperiului: săli de judecată, camere pentru depozitarea tributului, a armelor, săli de primire, bucătării și alte încăperi, care adăposteau miile de servitori care roiau în jurul lor.

Trecură printr-un hol uriaș, care dădea într-o curte la fel de impresionantă. Apa țâșnea din fântâni ornamentale, înconjurate de flori parfumate. În fața lor, altă scară lată de marmură ducea la al doilea etaj al palatului, unde se aflau apartamentele împărătești.

*

Zeii îi priveau din înălțimea grinzilor, iar jaguarii din piatră își căscau gurile amenințător în nișele din pereți. Piticii și muzicanții fuseseră dați afară și ieșiră făcând tumbe. Împăratul, într-o superbă mantie turcoaz, tivită cu blană de coiot, stătea pe un tron sculptat dintr-un bloc întreg de piatră. Lângă el era un altul, dar împletit din trestii, pregătit pentru Cortes. Alte ypcalii joase de lemn, fuseseră aranjate pentru suita spaniolă.

Din toți curtenii lui Motecuhzoma, rămăseseră doar patru. Femeia-Șarpe, prim-ministrul său, Cuitlahuac, fratele său și cei doi nepoți, Maize Cobs și Vulturul Care Cade.

Motecuhzoma bătu din palme și Vulturul Care Cade făcu un pas înainte, să aducă darurile alese de împărat pentru oaspeții săi. Cortes primi o casetă cu bijuterii de aur, în timp ce căpitanii săi se aleseră fiecare cu câte două lanțuri de aur și două mantii de bumbac.

Cu ajutorul lui Mali, Cortes îi mulțumi lui Motecuhzoma

pentru darurile sale și se declară satisfăcut de palatul unde era găzduit.

Motecuhzoma îl întrebă cu ce putea să-l mai slujească.

— Mali, zise Cortes, trebuie să-i spui că nu sunt un zeu, ci un om ca el. Spune-i de asemenea că am fost trimis de un mare rege, stăpânul unor ținuturi întinse. Suveranul meu vrea ca Motecuhzoma să renunțe la zeii lui falși, care sunt niște diavoli și să devină vasalul lui. Dacă va îmbrățișa dreapta credință, se va bucura de prietenia și ajutorul lui.

Apoi se opri, uitându-se la Olmedo și Aguilar, să se asigure că-l pricepuseră.

— Te rog să-i transmiți exact cuvintele mele.

Mali încuviință din cap.

— Așa voi face, senor.

„Cum să fac așa ceva? îl lași pe Aguilar să strice totul? Din cauza lui, am muri cu toții.” Se întoarse spre împărat.

— Stăpânul meu vrea să știi că a venit din Țara Norilor, trimis de Ometeotl, zeul cel mare. Se află aici să pretindă tronul care i se cuvine de drept și trebuie să i te supui.

Motecuhzoma părea resemnat.

— După cum știi, venirea stăpânului tău a fost vestită cu multe generații în urmă. I-am păstrat acest tron. Dar sper că mă va lăsa să-mi conduc supușii. În rest, mă voi supune poruncilor sale.

Fata îl privi drept în ochi pe Cortes.

— Spune că va fi supusul tău, dar speră să-l lași să-și conducă poporul, zise ea.

Se făcu liniște. Spaniolii se uitau unii la alții, uluiți.

— Acestea au fost cuvintele lui? O întrebă Cortes.

— Am tradus exact, fără înfloriturі, îl asigură Mali, amintindu-i de conversația lor.

Cortes încremenise în loc. Totul i se părea mult prea ușor.

— Crezi că a vorbit serios?

— Nu știu, murmură Mali, plecându-și privirile. Eu mă mulțumesc doar să traduc ce spune, fără înfloriturі.

— Mali!

— Senor, nu pot să citesc gândurile împăratului!

Cortes cedă.

— Bine. Spune-i atunci că voi fi fericit să-i accept vasalitatea, din partea regelui meu. Dar, dacă-l acceptă pe Carol suveran politic, trebuie să-l accepte de asemenea și ca îndrumător spiritual. Prin urmare, va trebui să renunțe la sacrificiile umane și să se boteze în dreapta credință. Va trebui de asemenea să le spună oamenilor lui să renunțe la zeii lor falși și să învețe adevărata religie.

Mali îl ascultă. Motecuhzoma se schimbă imediat la față. Se temea și se înfuriase în același timp.

— Spune-i lui Malinche că am aflat de noua lui religie și crucile pe care le-a ridicat în templele noastre. Sunt sigur că zeii lui sunt foarte buni cu el. Dar și zeii mei sunt buni. Nu pot risca să-i ofensez, nici măcar pentru el. Sper că vom putea fi prieteni, fără să discutăm acest subiect delicat pe viitor.

„Îi cer unui zeu să nu discute despre religie?" se gândi Mali. Dar era exact răspunsul pe care se așteptase să-l audă. „Nu vreau să te împrietenești cu stăpânul meu", se gândi ea.

Se întoarse spre Cortes.

— Spune că nu riscă să-și ofenseze zeii. Recunoaște că ești un mare nobil.

Spaniolii se uitară unii la alții, derutați.

— Mai întâi îți oferă tronul, bombăni Alvarado și pe urmă are tupeul să ne amenințe. Ce fel de joc este acesta?

— Mali? murmură Cortes, implorând-o din priviri să-i dea un sfat.

„Cum să-ți explic de față cu toți?" se gândi fata. „Te consideră Șarpele cu Pene, așa că ți-a oferit tronul. Dar nu poate renunța la zeii lui, Oglinda Fumurie și Pasărea Colibri."

— Vrea să fii rege, dacă-l lași să conducă așa cum vrea, murmură ea.

Ochii lui Cortes sclipiră furioși.

— Spune-i că trăiește în păcat, că există un singur Dumnezeu, iar idolii lui sunt niște diavoli. Toți oamenii provin din Adam și Eva, ceea ce înseamnă că suntem toți frați și canibalismul este un păcat împotriva oamenilor săi și a lui Dumnezeu. Dacă nu-l acceptă pe Cristos și nu întoarce spatele

idolilor săi, va arde pe vecie în focurile Iadului.

Mali mai auzise acest discurs, de la Olmedo și Aguilar, dar nu-și imaginase că va trebui să-l repete împăratului mexican. Dacă ea nu înțelegea, cum să-i spună lui Motecuhzoma? se uită la Cortes.

— Vreți să-i transmit exact aceste cuvinte? murmură ea.

— Da.

Mali se supuse. Și, după cum anticipase, Motecuhzoma reacționa îngrozit și revoltat în același timp. Malinche îi promisese că venise ca un prieten, cu gânduri pașnice, dar iată că acum îl amenința în propriul său palat. Era un zeu, într-adevăr, dar nu unul prea important.

— Spune-i lui Malinche că zeii mei m-au ajutat până acum. O să-l ascult în tot ce vrea, dar îmi cere imposibilul.

„Exact cum am sperat", se gândi Mali. „Stăpânul meu nu va avea de ales și va trebui să te distrugă." Traduse cuvintele lui Motecuhzoma. Alvarado și ceilalți păreau îngroziți. Mali zâmbi: maimuțele care iubesc aurul s-au trezit prinse în capcană chiar de religie. Cortes se frământa. Știa la ce pericole se expunea, dar nu va da înapoi.

Însă, în momentul acela, Olmedo făcu un pas înainte.

— Senor, murmură el, cred că nu este prudent să insistăm. Ajunge că am deschis subiectul. S-o luăm treptat.

— Nu te înțeleg, doar voi, preoții, m-ați îndemnat să fiu mai hotărât și mai pios.

— Nu ne îndoim de pioșenia ta, milord. Dar cred că, în cazul acesta n-ar trebui să ne pripim.

— Ieri mi-ați ținut un discurs în care mă acuzați de lâncezeală!

— Cred că părintele Olmedo are dreptate, caudillo, zise Alvarado. Ar fi mai bine să nu insistăm.

Cortes oftă.

— Fie, cum vreți, bombăni el.

Apoi se întoarse spre Mali.

— Mulțumește-i pentru daruri și ospitalitate. Acum o să plecăm.

Mali era dezamăgită. Se pregătise de mult timp pentru

această încleștare între zeu și prinț. Nu-i venea să creadă că se lăsase convins de propriii săi preoți. Îl obligaseră să-și nege divinitatea.

De-abia reuși să-și ascundă disprețul în timp ce își lua rămas bun de la Motecuhzoma din partea spaniolilor. „Dar mai era timp", își spuse ea. „Cortes nu va sta de-o parte mult timp. Voi fi alături de el când îți va înfrunta cruzimea și-ți va lua tronul."

*

Vulturul Care Cade îi urmărea pe spanioli în timp ce plecau. Remarcase că, în timpul discuțiilor cu unchiul său, fata evitase să-i spună străinului Șarpele cu Pene, așa cum făcuse pe coastă și la Cholula. În schimb folosise cuvântul onorific „stăpân", care se putea aplica deopotrivă unui prinț sau unui zeu. Încă nu era clar cu cine aveau de-a face.

Acum era convins că Malinche era un om la fel ca el, deși unul mult mai viclean chiar decât un zeu.

Șaizeci și cinci.

Sala Cavalerilor Jaguarului.

— A cerut să vadă templul, spuse Femeia-Șarpe.

Deasupra lor răsuna țiuitul scoicilor, în vârful piramidei Marelui Templu. Era ultimul ceas al nopții și, înainte de ivirea zorilor, preoții trebuiau să smulgă capetele a sute de prepelițe și să folosească sângele lor pentru a saluta răsăritul soarelui. Prepelița fusese aleasă pentru această ceremonie pentru că avea pene pestrițe, alb cu negru, la fel ca stelele de pe cer, pe care Pasărea Colibri, zeul soarelui, trebuia să le înfrângă înainte de a se ridica dinspre est.

— Oare ce dorește să găsească în templu? întreba Quitlahuac.

Întrebarea rămase fără răspuns.

Vulturul Care Cade era furios. Până acum acești intruși nu manifestaseră nici un pic de respect față de zeii lor, așa că voiau probabil să-i ofenseze și mai mult.

La fel ca Motecuhzoma, și el era îngrijorat de semnele prorocirilor care se împliniseră cum nu se poate mai exact. Acești străini intraseră în orașul lor în ziua Vântului, semnul

Șarpelui cu Pene deghizat în vârtej, asemenea semnului vrăjitorilor și hoților care-și alegeau ziua pentru a-și hipnotiza victimele înainte să le ia casele, să le mănânce proviziile, să le violeze femeile și să le fure comorile.

De când sosiseră străinii, locuitorii orașului intraseră în panică. Se așteptau din clipă-n clipă să izbucnească un cataclism. O liniște apăsătoare se lăsase asupra orașului. Și ei, crema aristocrației, stăteau aici, neajutorați.

— Nu cred că acest Malinche este cu adevărat Șarpele cu Pene, zise Vulturul Care Cade.

— Dar Marele Conducător crede, îi spuse Maize Cobs.

Vulturul Care Cade se întoarse spre primul-ministru.

— Ce părere ai, Femeie-Șarpe? Nu cumva este un sol dintr-o țară necunoscută?

Primul-ministru clătină din cap.

— Dacă ar fi venit ca ambasador, ne-ar fi arătat o scrisoare de recomandare. Dar el a venit aici pretinzând tronul Tenochtitlanului și Motecuhzoma este dispus să i-l dea. Mă întreb ce o să se aleagă de noi.

Se făcuse liniște în sala de audiențe. Deși erau nemulțumiți, ezitau să facă următorul pas și anume cel spre nesupunere și revoltă. Motecuhzoma era tlatoani, Marele lor Conducător, ales pe viață. Era la fel de intangibil ca zeii. Nobilii se retraseră încet, unul câte unul, până când Vulturul Care Cade rămase singur.

„Imperiul nostru s-a bazat pe soare”, se gândi el. „Dar acum soarele începe să pălească. Mă tem pentru Mexic.”

Șaizeci și șase.

Templo Mayor.

În fața treptelor zăcea trupul ciopârțit al unei femei, pus într-un cerc. Aceasta era Zeița Luna – îi explică Mali, fiica Fustei Șarpelui, mama Lunii și a Stelelor. Când Fusta Șarpelui era gravidă cu zeul soarelui – Pasărea Colibri – Zeița Lunii a încercat s-o ucidă. Dar zeul a sărit din pântecul mamei sale s-o salveze, înarmat și înalt cât un om în toată firea. A trebuit s-o taie cu sabia pe Zeița Lunii, așa cum face de atunci în fiecare noapte, ca să se nască din nou. Așa că iat-o lângă altarul lui;

fresca ei înspăimântătoare a fost așezată în așa fel încât să prindă trupurile sacrificate când se rostogolesc de pe altar.

Benitez se zgâia uluit la piramidele impunătoare de piatră. La nici cincizeci de pași de locul unde stăteau acum, se înălța templul Șarpelui cu Pene. Piramida sa se deosebea de celelalte din jur, era rotunjită, ca să nu-l stânjenească pe Zeul Vântului și să-l lase să sufle cum dorea. Cel puțin așa le explicase Mali.

În apropiere grămezi de cranii se înșirau cu miile, dovadă a cruzimii mexicanilor. Unele erau proaspete încă, pline de sânge închegat, iar altele se albiseră deja în soare.

Marele Templu domina piața. „Vârful era mai înalt decât turla catedralei din Sevilla", se gândi Benitez. Scările care duceau la ultimul nivel erau atât de abrupte, încât păreau că urcă vertical spre nori. Doi șerpi colorați din piatră stăteau de strajă de-o parte și de alta.

Mexicanii care-i însoțiseră îi făcură semn lui Mali să nu-l lase pe Cortes să se obosească. Trebuia cărat pe treptele abrupte. Dar spaniolul îi dădu la o parte și se avântă spre vârf. Benitez îl urmă gâfâind. De-abia putea să-i țină pasul.

„Doamne Sfinte", se gândi Benitez…

*

Motecuhzoma îi aștepta în vârf.

— Te întreabă dacă ești obosit după urcuș, îi spuse Mali lui Cortes.

— Spune-i că. Noi nu obosim niciodată, se enervă Cortes.

„Poate tu n-ai obosit", se gândi Benitez, „dar eu de-abia îmi mai trag sufletul. Cred că mi se aude inima până în Cuba." Dar reuși să se abțină și să-și ascundă oboseala.

Dinaintea lor se desfășura panorama orașului – un labirint de străzi și canale, presărate cu case albe, adunate în jurul palatelor trandafirii din piață. Alte temple se înălțau în tot locul; turnurile lor albe străluceau pe fundalul munților și al celor doi vulcani cu piscurile înzăpezite, care scuipau cenușă spre cer. Pe apele lacului pluteau canoe, deplasându-se între oraș și țărm. În depărtare, Benitez zărea pădurile de brad și trecătoarea pe unde pătrunseseră cu o săptămână în urmă în această vale a minunilor.

— Ai mai văzut așa ceva? îl întrebă Ordaz în șoaptă.

— Nici n-am visat că poate exista așa ceva, îi răspunse Benitez. N-am vizitat nici un oraș mai mare ca Sevilla.

— Dar eu am colindat toată lumea. Am fost la Roma, Veneția, Napoli, Constantinopol și tot n-am întâlnit asemenea splendoare.

Benitez își aminti de vorbele lui Norte; barbarii la porțile Romei. În ultima vreme, o întrebare nu înceta să-i dea pace: dacă Dumnezeu i-a ales într-adevăr pe creștini, de ce n-au reușit să creeze niciodată un paradis ca acesta? „Poate", se consolă el, „vom aduce catedralele și religia noastră și vom spori măreția acestui paradis. Dumnezeu a avut în mod sigur un scop, dacă ne-a trimis aici."

Cu ajutorul lui Mali, Motecuhzoma le arătă apeductul care aducea apă proaspătă în oraș de pe Dealul Greierului și marile arcade din piața Tlatelolco.

„Parcă ar fi un vis", se gândi Benitez. În fiecare zi descopereau o nouă minune.

Încercă să-și desprindă privirile de la panorama care se profila dinaintea lui și se uită la piatra de sacrificiu din fața altarului Păsării Colibri. În contrast cu frumusețea din jurul lor, râul ieșea și mai mult în evidență. Piatra și treptele erau alunecoase din cauza sângelui închegat. Înăuntru ardeau niște cărbuni într-un suport metalic. Preoții templului semănau cu niște ciori. Hainele lor negre erau brodate cu cranii, aveau părul lung până-n talie, erau plini de sânge închegat și urechile lor zdrențuite de automutilări repetate. Duhneau a sulf, putreziciune și îți trezeau o repulsie cumplită.

Erau două altare; cel din stânga aparținea lui Tlaloc, Aducătorul Ploii. Fusese vopsit în alb cu albastru și era păzit de broaște din piatră, în frunte cu figura policromă a lui Chacmool, mesagerul zeilor; iar lângă el se afla sângeroasa piatră de sacrificii a Păsării Colibri, cu o frescă pictată cu capete albe de mort, la intrare.

— Motecuhzoma te întreabă dacă vrei să pătrunzi în altarul marelui lor zeu, Pasărea Colibri, îi traduse Mali.

Îl urmară înăuntru pe împărat și rămaseră împietriți.

Șaizeci și șapte.

Casa Fiarei.

Înainte să distingă ororile din beznă, Benitez simți duhoarea cumplită, sufocantă, de abator.

Treptat, văzu cei doi ochi mari de piatră care sclipeau în întuneric, fixați într-o mască de aur. Apoi urmă trupul statuii, care reprezenta un războinic cu un arc de aur și săgeți, împodobit cu jad, opal și perle.

— Aceasta este Pasărea Colibri, Zeul Soarelui și al Războaielor, îi traduse Mali. Noi, mexicanii, suntem poporul lui. Ne protejează întotdeauna și ne aduce mari victorii. Colierul de la gât este alcătuit din craniile și inimile regilor înfrânți de mexicani, turnate în argint de artiștii noștri.

Benitez de-abia se abținea să nu vomite. Era sânge peste tot. Închegat în straturi groase pe ziduri și podele. Iar duhoarea.

Motecuhzoma îi conduse mai departe, dând la o parte niște draperii, din piele de om, conform explicațiilor fetei, de care atârnau clopoței mici din cupru și argint. Trei inimi proaspete sfârâiau pe cărbuni. În beznă se vedea altă fiară, cu față de urs și ochi strălucitori din silex; pe trupul lui erau încolăciți diavoli cu cozi lungi. Aceasta îl simboliza pe Tezcatlipoca, Oglinda Fumurie, Zeul Iadului și al Umbrelor, prințul vrăjitorilor și stăpânul vulturilor.

— Cred că o să vomit, zise Alvarado.

Cortes, negru la față de furie și scârbă ieși din altar, urmat de ceilalți spanioli, nerăbdători să tragă în piept aer curat și să se îndepărteze cât mai repede de acești diavoli din piatră.

Motecuhzoma se albise la față de revoltă și umilință. „Dar ochii lui îl imploră disperați”, se gândi Mali. „Vrea să evite această confruntare și știe că nu poate.”

Cortes se întoarse spre ea, furios. „Îi văd harul în priviri”, își spuse fata. Se deghizase în persoana spaniolului Cortes dar dispăruse.

— Spune-i acestei ființe că nu înțeleg cum poate să slujească asemenea zei, care nu sunt altceva decât niște întruchipări ale diavolului. Cu permisiunea lui, voi scoate demonii de aici și-i voi înlocui cu o cruce și cu imaginea Fecioarei.

Mali se întoarse acum spre Motecuhzoma, bucuroasă că sosise clipa confruntării mult așteptate, care însemna împlinirea destinului ei.

— Stăpânul meu este foarte supărat, zise ea. Se miră că un mare prinț insistă să practice aceste sacrificii umane revoltătoare. Doar îți dai seama că idolii pe care-i servești sunt niște monștri. De aceea vrea să închini imediat acest templu religiei lui.

În timp ce-i vorbea, Motecuhzoma începu să tremure.

— Dacă aș fi știut că Malinche se va folosi de această ocazie să ne insulte zeii, nu l-aș fi invitat aici, șuieră el.

Fata îl aruncă o privire lui Cortes. Stătea cu mâna pe sabie. Mali se lumină la față. „Da”, se gândi ea. „S-o facem acum. Taie-i capul, aruncă-i idolii, arde-i preoții, dărâmă templul. Acum.”

Dar Benitez îl opri.

— Nu aici, caudillo. Nu este momentul potrivit. Să fim mai prudenți.

— Aceasta nu este religie, zise Cortes, făcând semn spre preoții în haine negre, ci un cârd de vulturi.

— Sunt perfect de acord, senor, dar căpitanul are dreptate, interveni Olmedo.

Se albise la față de teamă.

— Să nu precipităm o luptă care nu ne avantajează. De-abia am sosit în acest oraș. Dumnezeu nu se așteaptă să exterminăm răul într-o singură zi.

Cortes lăsă mâna în jos. Se pare că, de data aceasta, era de acord cu preotul.

— Bine, zise el, întorcându-se spre ceilalți. Ce părere aveți, domnilor? Nu vă lăsați orbiți de frumusețea din jur. Aici este capitala diavolului. Dacă o cucerim, celelalte orașe se vor supune de la sine.

Zicând acestea, începu să coboare treptele. Mali alergă după el. „Ezitarea de la Cholula dispăruse”, se gândi ea. „Zeul se întorsese din nou în inima lui, mânios și răzbunător. Înfruntarea finală nu putea fi departe.”

*

Motecuhzoma îi urmărea din priviri. Simțea dezaprobarea mută a preoților săi, știa că, în loc să-și împace zeii, îi înfuriase și mai mult. Se întoarse și intră în altar, să-și ofere sângele zeilor, drept pedeapsă.

Își înțepă limba și urechile cu spini și puse ghimpii însângerați într-un vas de sticlă. Ce era de făcut?

Malinche nu mai părea la fel de pretențios ca la început. În curând va afla tot orașul cum acești străini sfidaseră zeii. Pe Malinche îl preocupa numai religia și abolirea sacrificiilor umane; când era vorba de aceste subiecte, se purta într-adevăr ca un zeu, ca Șarpele cu Pene. Totuși, servitorii trimiși să gătească și să-i îngrijească pe străini susțineau că nu se purtau deloc ca niște zei, că excrementele lor nu erau din aur, ba dimpotrivă miroseau ca cele de câine. Ce să mai creadă?

Se întinse dinaintea imaginii Oglinzii Fumurii, rugându-l să-i dea un răspuns la această dilemă.

— O, stăpâne, zeul nostru, deschide-mi ochii și inima, sfătuiește-mă, poartă-mă pe drumul înțelepciunii. Inspiră-mă, îndrumă-mă, arată-mi ce trebuie să fac!

Șaizeci și opt.

Inimi calde prăjindu-se pe cărbuni. Ochii Fiarei sclipeau roșiatici și veneau spre el în beznă. O luă la fugă pe coridoarele nesfârșite ale palatului. Mâna lui lăsă o dâră roșiatică pe perete. Cadavre decapitate îl urmăreau strigându-l pe nume, acuzându-l. Duhoarea era insuportabilă. Se înglodase în mâlul lacului. Nu mai avea scăpare.

Se ridică tresărind, încercând să pătrundă bezna.

Preoții sunau din scoici, în vârful lui Templo Mayor, rănindu-se de bunăvoie, să se asigure că soarele va răsări din nou.

Inspiră adânc. Cămașa era îmbibată de transpirație. Floarea Ploii se lipi de el și-i vorbi în nahuatl încercând să-l liniștească. Se întinse din nou, strângând-o în brațe. Se întreba dacă va mai adormi vreodată liniștit.

— Caro, murmură el, sărutând-o pe frunte.

De când devenise atât de prețioasă pentru el? Îi trezise pofta de viață. Dar se îndoia că vor avea vreo șansă. Erau pierduți și

călcau pe un pământ îmbibat în sânge.

*

Alonso Janez, unul din tâmplari, a fost cel care a descoperit-o. Cortes îi poruncise să ridice o capelă în palat și, în timp ce căuta un loc potrivit, a zărit o porțiune de zid acoperită de curând cu ipsos. Curios, a vrut să vadă ce se ascundea acolo.

*

Cortes ridică felinarul deasupra capului, să lumineze fabuloasa comoară, care consta din jad, opal, perle, coliere din aur, bătute cu pietre prețioase, statui din argint pur, roți din aur, asemănătoare celei primite în dar la San Juan de Ulua. Se uita uluit la bogățiile din fața lui. Aproape că nu-i venea să creadă.

Toate darurile primite nu se comparau nici pe departe cu această minune. Ce găsise aici îl făcea mai bogat decât multe capete încoronate ale Europei.

— Fir-aș al naibii! murmură Alvarado lângă umărul lui.

— Cum o să păstrăm secretul? zise Jaramillo.

— N-o să-l păstrăm, îi spuse Cortes. Vreau să vadă toți. Fiecare soldat în parte.

— Dar, caudillo, protesta Alvarado, vor fi din ce în ce mai multe lacrimi. Va ieși scandal.

— De ce crezi că au venit oamenii aici? Să se îmbogățească. Acum, după ce vor afla, vor lupta ca leii să-și păzească averea. Faceți cum v-am spus. Aduceți-i aici câte trei, pe rând. Să vadă ce a încercat Motecuhzoma să ascundă de noi. Pe urmă astupă imediat zidul. Trebuie să ne gândim ce o să facem. Una este să găsești o comoară și alta s-o păzești.

*

Mali trecu pe lângă o fântână înconjurată de sălcii. Era cald și mirosea a crini. În fața ei era scara cea mare, care ducea la apartamentele lui Cortes. Deodată îl văzu pe Aguilar studiind cartea de rugăciuni, la umbră și grăbi pasul.

— Dona Marina, o strigă preotul, împleticindu-se în sutana lui.

Mali nu se întoarse.

— Ce mai vrei, Aguilar?

— Trebuie să-ți vorbesc.

— Am treabă.

— Nu poți să mă ignori la nesfârșit! Chiar dacă nu-ți convine prezența mea, te previn că am ochi, urechi și intenționez să mă folosesc de ele.

Avea dreptate. „Nu fugi niciodată de scandal", o sfătuise tatăl ei. „Scandalul este destinul tău." Se opri în capul scărilor, îl așteptă în umbra statuetelor toltece, care stăteau de strajă.

— Ce ai de spus? Îl întrebă ea.

— Mi-ai nesocotit sfaturile!

— Care sfaturi?

— N-ai transmis exact mesajul lui Cortes, Dumnezeu să te ierte. Nu-i așa că Motecuhzoma îl crede și acum pe Cortes zeu?

— Ești un prost, Aguilar.

— Dar nu atât de prost încât să comit erezii în numele Domnului.

Se apropie de el, special, să-l înnebunească.

— Dacă Motecuhzoma ar crede chiar și pentru o clipă că stăpânul nostru Cortes nu este zeu, ne-ar ucide pe toți. Am ajuns până aici numai pentru că mexicanii îl consideră pe Cortes Șarpele cu Pene.

— Înseamnă că este vinovat de blasfemie. Nu avea nevoie de vrăjitoriile tale. Dumnezeu o să ne protejeze.

Conversația lua o întorsătură primejdioasă. Dacă auzea cineva?

— Dumnezeu te protejează într-adevăr, Aguilar, zise ea în chontal maya, în loc de castillană. La fel ca Șarpele cu Pene sau Oglinda Fumurie. Toți sunt Dumnezeu, de fapt.

— Misiunea noastră este să-l aducem pe Motecuhzoma la dreapta credință.

— Nu, Aguilar, ne-ar costa viața și împăratul ar câștiga.

— O să-l distrugi! dacă s-ar afla de această vrăjitorie, reprezentanții Sfintei Biserici l-ar arde pe rug!

Omul vorbea în dodii. Totuși, înțelesese din vorbele lui că ea, Mali, îl pusese pe Cortes mereu în pericol. N-avea încotro.

— Este un zeu, Aguilar, chiar dacă nu crezi.

— Cum îndrăznești să afirmi așa ceva? Este un om!

Mali clătină din cap și făcu semn spre crucea de lemn de la gâtul lui Aguilar, ținându-și respirația. Nu se spăla niciodată. „De ce preoții, castillanii sau mexicanii puteau toți în asemenea hal?”

— Crezi că un om obișnuit ar fi putut să ne ducă atât de departe?

Aguilar încercă să-i întoarcă spatele, dar îl apucase de crucifix.

— Este un om obișnuit! De viță nobilă, la fel ca mulți alții și fără nici un ban. Puertocarrero, de exemplu, era de rang superior. Îți amintești ce respectuos îi vorbea? cu Alvarado se poartă la fel. Dau acestei expediții o notă de respectabilitate. Cât despre virtuțile personale am aflat de la ceilalți ofițeri că în Cuba era recunoscut drept un bun călăreț și spadasin, fără să fie însă un om prea pios. Este făcut din lut, la fel ca noi toți.

— Poate că Dumnezeu s-a întruchipat mai târziu în sufletul lui, așa cum s-a întâmplat cu Motecuhzoma.

— Un om poate să-l găsească pe Dumnezeu, dar Dumnezeu. Nu poate lua formă umană. Nu s-a întâmplat decât o singură dată! doar n-o să-l compari pe Cortes cu Mântuitorul nostru, Iisus Cristos!

Mali îi întoarse spatele. Prostiile pe care le debita Aguilar îi dădeau bătăi de cap. Dar preotul se luă după ea.

— Nici nu încerc să înțeleg, îi spuse Mali, peste umăr. Dar are un zeu în sufletul lui, fără să știe. Poate că n-o fi Șarpele cu Pene, Zeul înțelepciunii, dar este un om extraordinar. Și știu un singur lucru: nici într-o sută de vieți n-o să mai cunosc un om ca el. Este destinul meu, Aguilar. Dacă se termină cu Cortes, se termină cu Malinali.

— Ești o vrăjitoare! Îi strigă preotul.

Cearta lor atrase atenția santinelelor, care păzeau apartamentul lui Cortes. Chiar și caceres, majordomul, se oprise să asculte, fascinat de dialogul în două limbi, din care nu înțelegea decât una.

— Dacă n-ar fi Cortes ai arde pe rug! șuieră Aguilar.

— Am o soartă mai rea, îi spuse ea, încruntându-se. Îl iubesc.

Așa că ard în fiecare zi.

*

Aguilar se uită după ea când intră în camera lui Cortes, un sanctuar în care nu avea acces fără să fie invitat de caudillo.

— Și eu îl iubesc, murmură el, deși tu nu poți înțelege în ce fel.

Șaizeci și nouă.

Oamenii se adunaseră din nou în grupuri mici, murmurând între ei. Boala care-i afectase pe toți la San Juan de Ulua revenise. Se numea febra aurului.

Între timp, Cortes stătea în apartamentul lui, mânca singur, plănuia, se ruga lui Dumnezeu și se lăsa în voia ambiției sale.

*

Cărbunii ardeau într-un colț, să alunge frigul nopții. Din piață, sunetele flautelor și tobelor erau purtate de aerul rece al lunii noiembrie. Oamenii dansau și cântau pe străzi. Lui Benitez i se părea că, în ultima vreme, soldații uitaseră de frică. Se zvonise din nou că mexicanii plănuiau un atac. Lucrurile evoluau exact ca la Cholula.

Cortes stătea în fața consiliului său de război, cu spatele la fereastra deschisă.

— Domnilor, suntem confruntați cu o dilemă deosebită, începu el. În momentul acesta, suntem toți mai bogați decât am visat vreodată, dar nu contează, atâta timp cât suntem prinși în cursă aici, cu comoara noastră. Dacă nu suntem liberi să plecăm și să luăm aurul cu noi, n-am realizat nimic.

— Când am ajuns aici, împăratul a fost de acord să devină vasalul majestății sale, regele Spaniei și să ne cedeze tronul, conform cu requeremiento. Totuși, cred că n-a fost sincer, pentru că suntem de cinci zile la Tenochtitlán și n-a renunțat la putere, în timp ce pe noi ne tratează doar ca pe niște oaspeți de onoare. Știți cumva cum ar trebui să procedăm?

— Poate n-ar strica să așteptăm, să vedem ce se mai întâmplă? le sugeră Jaramillo.

— Dacă ne prindem în jocul lui, riscăm să devenim victime. Deși acum ne iubesc, oamenii își schimbă repede atitudinea. Au început deja să nu ne mai acorde aceeași ospitalitate. N-ați

observat că proviziile noastre descresc pe zi ce trece? Dacă vor, pot oricând să ridice podurile peste noapte și să ne trezim din oaspeți, prizonieri. Nici nu-i nevoie să ne atace. Pot să ne înfometeze și apoi să ne ofere inimile idolilor lor diavolești. Indiferent ce s-ar întâmpla, suntem la mâna lor.

Felul în care le prezentase situația îi făcu să se cutremure.

— Atunci să furăm aurul și să plecăm peste noapte la Vera Cruz, zise Ordaz.

Cortes îi zâmbi rece comandantului său de infanterie.

— Bun plan, dar uiți că până să ajungem pe coastă, trebuie să trecem prin ținutul texcalanilor. Dacă Inelul Viespii cel Bătrân află că i-am lăsat războinicii pe mâna mexicanilor, n-o să ne mai considere aliații lui. Cred că nu-și mai dorește nimeni să se lupte cu texcalanii.

Cortes le zugrăvea situația cu o plăcere aproape sadică.

— Putem evita ținuturile texcalanilor, murmură Sandoval.

— Și s-o luăm în schimb prin satele mexicane? zise Cortes. Crezi că ne vor lăsa să plecăm cu buzunarele pline cu comorile lor? chiar dacă am reuși să scăpăm de armatele lui Motecuhzoma, ar dura câteva săptămâni până ne-am face niște corăbii să ne întoarcem în Cuba. Iar când am ajunge acolo, guvernatorul o să vă ia toate bogățiile.

Se posomorâră cu toții.

— A mai apărut o complicație, zise Cortes, după un timp. Înainte să plecăm din Cholula, am primit un mesaj secret de pe coastă, de la Juan Escalante, care comandă fortăreața de la Vera Cruz.

Oamenii așteptau să continue. „Probabil că are vești proaste”, se gândi Benitez.

Și avea dreptate.

— Se pare că guvernatorul mexican din zonă i-a atacat pe camarazii noștri. Oamenii, Escalante și aliații lor totonocas, au fost măcelăriți pe câmpul de luptă. Nouă spanioli au murit din cauza rănilor. Și mai mulți au fost răniți, dar au reușit să fugă la Vera Cruz, cu voia Domnului.

Se făcuse liniște. Până acum crezuseră în mitul invincibilității lor pe câmpul de luptă. Dar iată că mexicanii

au contrazis legenda. Dacă armatele lui Motecuhzoma îi atacaseră pe cei de pe coastă, de ce n-ar face-o și în propria lor capitală?

— De ce nu ne-ai spus mai devreme? îl întrebă Benitez.

— Ce rost ar fi avut? zise Cortes. Dacă ați fi aflat la Cholula, ați fi insistat să ne întoarcem și texcalanii ne-ar fi măcelărit pe toți. Nu aveam de ales. Trebuia să venim aici.

Se făcu din nou liniște. Se uitau unii la alții. „Ce om uluitor", se gândi Benitez.

— Înseamnă că nu ne rămâne decât o singură soluție, spuse Alvarado.

Benitez își ridică privirile, suspicios. I se părea prea ușor, ca și când ar fi jucat o piesă, dinainte stabilită.

— Trebuie să punem cuțitul la gâtul șefului, așa cum am făcut la Cempoallan, continuă Alvarado.

Oamenilor nu le venea să creadă.

— Te referi la Motecuhzoma? se miră Leon.

— Trebuie să-l luăm ostatic. Atunci vom fi în sfârșit stăpâni pe soarta noastră și pe Tenochtitlán.

— Este o aventură periculoasă, zise Cortes, dând glas gândurilor celorlalți. Trebuie să cugetăm bine, înainte să luăm o hotărâre.

Benitez era revoltat. „Ce nebunie! Nu suntem decât trei sute de castilleni și câteva mii de indieni imprevizibili. Crezi că dacă luăm un singur ostatic o să-i speriem?"

— Atunci ce crezi că ar fi trebuit să facem când am venit aici? îl întrebă Cortes.

„Ah, a plănuit totul de la început", se gândi Benitez îngrozit. „Și-a făcut planul de mult, încă de la Vera Cruz."

— Ai spus că ai venit aici să facem comerț, să discutăm, nu să ne luptăm.

— Benitez, zâmbi Cortes, ești un naiv.

Se uitau unii la alții, copleșiți de lăcomie. „Cortes avea dreptate", își dădu seama Benitez. Oare chiar era naiv? Până acum, îl urmaseră, sperând că vor reuși să scape din Valea Mexicului cu buzunarele pline. Se lăsaseră vrăjiți de aur și ademeniți într-o confruntare pe care nu puteau s-o câștige.

Acest hidalgo care îi conduce este nebun de legat. Dar, fără el, ar fi pierduți.

— Aveți cumva altă sugestie? întrebă Cortes.

Nu răspunse niciunul. Nu aveau alte soluții decât să-l ia pe Motecuhzoma ostatic. De când creaseră colonia de la San Juan de Ulua, nu mai exista cale de întoarcere.

— Înseamnă că ne-am lămurit, domnilor, zise Cortes. Să ne împăcăm cu Dumnezeu astă-seară și mâine îl vom vizita pe Motecuhzoma.

*

Benitez, Floarea Ploii și Norte stăteau în jurul mesei și mâncau ce le aduseseră sclavele mexicane: carne de iguana, cartofi dulci, prăjituri de porumb și fasole în sos de chilii. Floarea Ploii renunțase, se pare, la melancolia care o cuprinsese după Cholula și-i punea zeci de întrebări prin intermediul lui Norte.

„Unde te-ai născut?" „Ai o soție?" „Câți ani ai?"

Benitez îi răspundea, deși se gândea în altă parte. Nu reușea să se concentreze nici asupra întrebărilor ei, nici asupra mâncării. Îi pierise cheful. În cele din urmă, dădu farfuria la o parte.

— Floarea Ploii vrea să știe ce este cu tine, zise Norte.

— Nimic.

— Se teme să nu te fi supărat cu ceva.

— Spune-i că n-a făcut nimic rău.

Benitez privea posomorât friza care reprezenta războinici și monștri într-o luptă continuă pe zidurile palatului, vopsite în nuanțe de roșu și galben.

— Cred că ai avut dreptate, Norte, zise el, pe neașteptate.

Norte tresări surprins.

— Mă îndoiesc că faptele noastre din acest oraș sunt creștine.

Norte mânca în silă.

— Îndoielile tale n-or să-i salveze nici pe mexicani. Nici pe noi.

Benitez amuți îngândurat. Floarea Ploii îi șopti ceva lui Norte.

— Ce spune? se interesă Benitez.

— Nu știu, este greu de tradus.

— Încearcă.

Norte ridică din umeri.

— Este nefericită pentru că te vede trist. Vrea să știi că nutrește numai gânduri bune față de tine.

— Adică mă iubește?

Benitez era surprins să constate câtă plăcere îi făcea acest gând.

Norte îi evită privirile.

— Nu este același cuvânt în limba lor.

Benitez se uită la fată. „Ce mai conta acum ce gândea despre el? mai demult hotărâse să se întoarcă în Cuba cu aurul și Floarea Ploii, dar acum știa că era un vis prostesc.

Mâine vor muri cu toții în acest loc infernal."

— Spune-i că este liberă să facă ce dorește la noapte, zise Benitez, deodată.

Norte îl privi surprins.

— Poftim?

— Mâine o să murim cu toții, așa că nu mai contează. Spune-i că, la noapte, poate dormi unde vrea. Și-a îndeplinit obligațiile față de mine. Nu te zgâi așa, Norte. Fă cum ți-am spus.

„Mă cred sfânt sau tâmpit", se gândi Benitez. „Probabil că sunt și una și alta. Dar când ți se risipesc toate visele, este ușor să fii drept și generos."

Norte zâmbi și-i traduse Florii Ploii. Fata îl privi mirată.

„O să găsesc pe undeva o cană cu vin cubanez să-mi țină de urât în această ultimă noapte rece", se gândi Benitez.

Floarea Ploii îi șopti ceva lui Norte, care tresări ca și când ar fi fost înjunghiat și ieși în grabă din cameră.

Clopoțeii mici, de argint, ai perdelei sunară mult timp după plecarea sa.

Benitez se uită la Floarea Ploii. Fata zâmbi, se apropie de el și-l luă de mână.

— Doamne Sfinte, murmură Benitez.

Cine ar fi crezut?

*

Mali dormea pe spate, cu mâinile deasupra capului. Pătura îi alunecase până la talie. Cortes o privea la lumina lumânării. Părul ei negru se revărsase pe covoraș, buzele erau întredeschise în formă de inimă și sfârcurile maronii îl îmbiau ademenitor.

Începu să se dezbrace.

Dădu pătura la o parte și-i băgă mâna între picioare. Mexicancele acestea nu prea aveau păr. Spre deosebire de soția lui, Catalina, care era foarte păroasă. Pielea netedă a lui Mali îl excita nebunește. Îi amintea de statuile de marmură din catedrala de la Sevilla, de îngerii auriți ai frescelor.

„Da, era îngerul lui păzitor cu piele maronie. Dumnezeu era de partea lui și-o trimisese pe Mali să-l îndrume. Mâine își va mărturisi din nou păcatele, slăbiciunea cărnii și va porni din nou la luptă, în numele Domnului, să-și purifice sufletul."

Dar aici, în beznă, se lăsa în voia instinctelor.

*

Mali dormea când Cortes se întoarse de la ultimul consiliu de război ținut cu Alvarado și Sandoval. O trezi brusc, fără menajamente și o posedă cu sălbăticie.

„Așa se purta întotdeauna când era în pericol", își aminti Mali. „Înainte de marile bătălii de la Texcala și Cholula. Apropierea morții îi stârnea simțurile. Era probabil zeul din el", își spunea fata.

Dar în seara aceasta fusese altfel. Văzu cu ochii minții sămânța lui fierbinte și lipicioasă prinzând rod în pântecul ei. După aceea, când îngenunche la fereastră să-și spună rugăciunile, simți cum sămânța zeului devenea parte din trupul ei.

Șaptezeci.

Cortes sosi la palat însoțit de ofițerii săi principali: Alvarado, Sandoval, Leon și Benitez, urmați de câțiva soldați sub comanda lui Bernal de Diaz. Erau îmbrăcați toți în armuri de oțel, deși nu le-ar fi folosit la nimic dacă ar fi fost atacați de oamenii împăratului.

De data aceasta au fost conduși în altă aripă a apartamentelor regale. Motecuhzoma îi aștepta, amuzându-se

cu păsările sale negre, lucioase, în colivii de argint.

Când i-a văzut, s-a așezat pe un ypcalli de lemn sculptat și i-a făcut semn lui Cortes să ia loc lângă el.

Cortes a pus-o pe Mali să-i transmită dorința lui de a rămâne în picioare. Motecuhzoma tresări.

Apoi, încercând să domolească mânia lui Malinche, îi arătă două tinere, frumos îmbrăcate, care stăteau așezate într-o parte, cu ochii în pământ.

— Motecuhzoma spune că aceste două fete sunt fiicele lui, zise Mali și ar vrea să ți le ofere de soții.

Știa ce gândea împăratul. Copiii lor ar amesteca sângele mexican cu cel al zeilor. Printr-o asemenea alianță între casa regală și zei spera să evite orice confruntare.

Cortes se întoarse să le privească și ridică din sprâncene apreciativ. Mali simți un junghi de durere.

— Foarte frumos din partea lui, zise el pe un ton rece. Dar spune-i te rog că am deja o soție.

Mali își mușcă buza. „Cine o fi această femeie care exercita atâta putere asupra vieții stăpânului ei? Sau poate era doar o scuză? Poate că eu sunt unica femeie de neînlocuit pentru el.”

— Spune-i că n-am venit să discutăm despre fiicele lui.

Acum Motecuhzoma se speriase cu adevărat.

— Stăpânul meu îți mulțumește, dar vrea să discutați despre alte lucruri, îi traduse Mali.

— Întreabă-l dacă mai are capul lui Juan de Arguello, șuieră Cortes.

Când auzi, Motecuhzoma se albi la față.

— Spune-i lui Malinche că nu știu la ce se referă.

Dar Cortes ridică mâna.

— Nu-i nevoie să traduci, zise el, văd că știe despre ce este vorba.

Mali și Cortes se priveau drept în ochi. De dimineață discutaseră mult despre această întâlnire și o învățase cum să se poarte. Nu se simțise nicicând atât de puternică și mândră. Regreta doar că tatăl ei, al cărui spirit rătăcea nefericit în lumea de dincolo, nu putea s-o vadă.

— Întreabă-l de ce am fost atacați la Vera Cruz, zise Cortes.

Motecuhzoma fu cât pe ce să leșine când îi puse întrebarea.

— Nu știu nimic despre asta, îi răspunse el, izbucnind într-un râs strident.

— O ia drept glumă? se înfurie Alvarado, făcând un pas înainte.

Dar Cortes îi puse o mână pe braț, să-l oprească și se întoarse spre împărat.

— Nouă oameni de-ai mei au fost uciși de războinicii lui, continuă el, fără să aștepte alte proteste. Spune-i că ofițerii mei vor să se răzbune imediat. De-abia am reușit să-i opresc să nu ardă capitala cu temple cu tot.

Mali traduse această afirmație ridicolă și, spre surprinderea ei, văzu că Motecuhzoma a luat-o în serios.

— Spune-i, se bâlbâi el, că eu n-am nici o vină. A fost ideea guvernatorului acelui ținut, Vulturul Înfumurat. O să-l chem imediat să răspundă la întrebările lui Malinche.

— Dă vina pe guvernatorul ținutului, așa cum te-ai așteptat, îi traduse Mali.

Cortes încuviință din cap.

— Spune-i ce vrem de la el.

— Stăpânul meu este foarte dezamăgit, îi transmise ea lui Motecuhzoma. Până acum ți-a arătat numai prietenie, dar nu i-ai răspuns sincer. Dar o să te ierte, dacă-l însoțești până la palatul lui și rămâi acolo până se lămurește această problemă.

La început, Motecuhzoma se prefăcu că nu pricepe dar, când îi repetă ordinele lui Cortes, se uită la ea ca la o nebună.

— Doar i-am explicat că n-am nici un amestec. Nu pot să primesc un asemenea ordin. Cine a mai auzit așa ceva?

— Refuză, senor, îi spuse Mali lui Cortes.

— Explică-i că, dacă ar depinde de mine, nu i-aș pretinde acest lucru, dar căpitanii mei insistă. Problema nu poate fi rezolvată altfel.

Îi transmise informația lui Motecuhzoma, care se bâlbâia agitat, incapabil să priceapă ce se întâmplă în jurul lui.

— Este cea mai gravă jignire adusă demnității unui mexican, zise el. Comandanții și preoții mei nu ar admite niciodată așa ceva!

— Explică-i, zise Cortes răbdător când Mali îi transmise protestele sale, că nu este nici o jignire. La urma urmei, va sta în palatul care a aparținut odată tatălui său și va fi tratat cu respectul cuvenit unui mare rege.

— Oamenii mei se vor revolta, zise Motecuhzoma, întrerupându-l.

— Spune-le că așa ți-au cerut zeii tăi, insistă Mali. Explică-le că mergi de bunăvoie.

— Nu pot face așa ceva. Este imposibil.

Discuția dură aproape o oră. Ceilalți ofițeri dădeau semne de neliniște. Cortes și Motecuhzoma nu ajungeau la nici un rezultat și căpitanii spanioli se uitau la gărzile din jurul camerei.

Leon cedă primul. Duse mâna la sabie și spuse:

— Haideți mai bine să-l scoatem de aici cu cuțitul la gât, șuieră el. Doar n-o să ne pierdem vremea degeaba!

— Taci din gură, îl repezi Cortes.

— Ne-am irosit destul timp discutând cu câinele ăsta! zbieră Jaramillo.

Spaima îi dădea curaj.

Motecuhzoma urmărea uluit acest schimb de cuvinte. Mali se apropie de tron.

— Vor să te ucidă, murmură ea.

— Să mă ucidă? țipă împăratul.

Scoase un sunet ascuțit, de femeie.

— Doar Cortes îi mai ține în frâu. Vor să te ucidă și să dea foc Marelui Templu.

— N-ar îndrăzni!

— Uită-te la ei. Oamenii aceștia nu se tem de nimic, îi cunosc bine, fiindcă stau cu ei de când au venit.

— Spune-i lui Malinche să-mi ia fiicele, chiar și fiul, dacă dorește. Poate așa o să-și domolească războinicii.

Mali îi transmise propunerea lui Cortes, care îl privi disprețuitor.

— Durează prea mult! repetă Jaramillo.

Se vedea, după glasul lui, că intrase în panică.

— Să-l înșfăcăm acum!

— Nu se atinge nimeni de împărat fără încuviințarea mea! strigă Cortes.

Motecuhzoma o implora pe Mali. „Ah, tată, dacă l-ai vedea acum, asudat de groază și umilit!”

— Nu poți evita dezastrul decât într-un singur fel. Stăpânul meu este foarte supărat pe tine și pe toți mexicanii. Du-te cu el, dacă vrei să-l împaci.

Se întreba dacă Motecuhzoma o să opună rezistență. „Dacă ar face asta, ar pieri în mod sigur de sabia lui Leon, iar ei toți ar fi măcelăriți de gărzile palatului. Dar, atâta timp cât Motecuhzoma îl credea pe Cortes Șarpele cu Pene, nu putea să se împotrivească.”

Motecuhzoma gândea probabil la fel. Își dăduse seama, se pare, că trebuia să se sacrifice. Situația îl copleșea, își duse mâna la piept și începu să plângă.

*

A fost scos din palat într-o litieră modestă, folosită de servitorul lui, când se ducea la piață. Era îmbrăcat într-o mantie albă de bumbac, ca atunci când mergea la templu. În timp ce trecea pe holurile spațioase, striga servitorilor și curtenilor uluiți, că mergea cu spaniolii de bunăvoie fiindcă voia să-i cunoască mai bine pe acești străini, așa cum îl sfătuise Pasărea Colibri. Și porunci curtenilor, saltimbancilor și concubinelor sale să se mute imediat în palatul tatălui său.

Pe urmă, se lăsă o liniște apăsătoare. Nu se auzea decât bocănitul cizmelor spaniolilor, care mergeau cu săbiile scoase și privirile ațintite înainte. Întregul palat încremenise în loc. Apoi, unul din oamenii lui îl întrebă dacă nu voia să-i atace pe spanioli.

„Nu”, răspunse împăratul. „Acești străini sunt prietenii mei. Nu sunt în pericol”, zise el, plângând într-una.

*

Palatul tatălui său era la nici o sută de pași depărtare, în partea cealaltă a pieței. Motecuhzoma văzu mulțimea care se adunase să privească, mută de groază, această procesiune neobișnuită.

„N-aveam de ales!” se gândea el, copleșit de umilință.

„Trebuie să evit cu orice preț o confruntare între zei, care ar distruge definitiv Mexicul. Poate or să mă elibereze după ce Vulturul Înfumurat va fi pedepsit. Poate că Malinche se va căsători cu fiicele mele și acest moment cumplit va fi dat uitării.

Bătălia cu acest Șarpe cu Pene nu este încă pierdută."

Șaptezeci și unu.

— Refuză să răspundă la întrebările tale, zise Mali.

Cortes stătea pe tronul de aur, cu Motecuhzoma așezat la stânga lui și Mali în picioare, la dreapta. Ofițerii și preoții lui se adunaseră în spatele lui. Cei cincisprezece comandanți mexicani care-l însoțiseră pe Vulturul Înfumurat de pe coastă îngenunchează în fața lor, din respect pentru Motecuhzoma, nu pentru Cortes. Cortes îi privi un timp, gânditor.

— Dacă nu vrea să-mi răspundă, zise el în cele din urmă, să-l întrebe pe acest Vultur Înfumurat de ce mi-a atacat oamenii.

Motecuhzoma, cu capul plecat în piept, se supuse. Glasul lui de-abia se auzea.

— Bine, stăpâne, se miră Vulturul Înfumurat, dar am făcut exact cum ai ordonat.

Mali îi transmise răspunsul lui Cortes. Spaniolul se întoarse să se uite la împărat, dar acesta îi evită privirile.

Vulturul Înfumurat vorbi din nou, adresându-i-se direct lui Motecuhzoma.

— Ce spune, chiquita? murmură Cortes.

— Vulturul Înfumurat a fost trimis să adune tributul de la Totonocas, îi răspunse ea. Spune că Motecuhzoma îi ordonase să-i pedepsească pentru că te-au ajutat. Trebuia să le ia nu numai tributul anual, ci absolut totul inclusiv toți băieții și fetele din oraș pentru sacrificii, însă Gordo l-a sfidat, spunând că Malinche l-a scutit de dările către mexicani și a încercat să-i ceară ajutorul lui Juan Escalante. Vulturul Înfumurat spune că nu putea să renunțe la luptă, pentru că ar fi nesocotit ordinele împăratului său și s-ar fi făcut de râs.

— Crezi că spune adevărul?

— Motecuhzoma susține că minte, dar se teme pentru viața lui. Dar cred că Vulturul Înfumurat spune adevărul.

Cortes se gândi un timp, înainte să ia o hotărâre.

— Legea spune că orice om care comite o crimă trebuie să moară. Prin urmare, îl condamn pe Vulturul Înfumurat și pe oamenii lui să fie arși de vii în piața din fața palatului, în văzul tuturor. Execuția va avea loc imediat.

Lui Mali nu-i venea să creadă. „Nu!" Pentru asta riscase Cortes atât de mult? Ca să ucidă niște războinici mexicani nevinovați? singurul vinovat de moartea oamenilor lui Juan Escalante de la Vera Cruz era însuși Motecuhzoma.

Se uită la Benitez pentru o clipă și observă că gândea la fel.

— Dar stăpâne, murmură ea, nu este drept. Motecuhzoma.

Cortes se încruntă.

— Nu ți-am cerut să comentezi hotărârile mele, o repezi el pe un ton glacial. Rezumă-te la rolul tău de translator. Transmite-le ce am spus, atâta tot.

Benitez făcu un pas înainte.

— Este o nedreptate, senor!

Cortes se albi la față de furie. Vena albastră de la tâmplă începuse din nou să zvâcnească.

— Cum îndrăznești să mă înfrunți? Taci din gură, dacă nu vrei să te căiești! Am luat o hotărâre conform legii! Acești oameni trebuie să moară!

*

În piață se ridicase un rug de lemn. Vulturul Înfumurat și războinicii lui fuseseră legați de mâini și picioare, în mijlocul lui, de niște stâlpi înalți.

Cortes urmărea pregătirile de pe zidurile palatului. Se întoarse spre Alvarado și-i ceru să aducă niște lanțuri. Când apăru cu ele, făcu semn spre Motecuhzoma.

— Mali, zise el, spune-i împăratului să întindă mâinile.

Motecuhzoma se supuse și Cortes le fixă în jurul încheieturilor. Apoi îngenunche și-i prinse altă pereche de lanțuri la glezne.

„Se umilește în ochii mulțimii", se gândi Benitez. „Ar fi fost mai demn să-l omoare."

Marele Conducător al Mexicului plângea ca o femeie.

În piață, Jaramillo aprinse rugul.

Prin fumul care începea să se ridice, comandantul mexican făcu ce nu îndrăznise toată viața. Își înălță capul și-l privi drept în față pe Motecuhzoma. Benitez văzu uimirea și ura din ochii lui.

— Senor, de ce omorâm un om curajos? îl întrebă el pe Cortes.

— Ne-a ucis nouă oameni la Vera Cruz, sau ai uitat?

— A respectat ordinele primite, protestă Benitez uitându-se la Motecuhzoma. Acesta este nemernicul care i-a ucis.

— Dacă l-am ucide, ne-am pune viețile în primejdie. Așa însă le dăm o lecție. Poate, de aici înainte, nu vor mai îndrăzni să ridice mâna la un spaniol.

Motecuhzoma era scăldat în lacrimi. „Cum de te-ai lăsat vrăjit de Cortes?" se întrebă Benitez. „Sau ți-ai pierdut mințile? Dacă ai scoate un singur cuvânt, oamenii tăi ne-ar strivi ca pe niște gângănii. Ce ironie! O națiune de războinici să fie condusă de un laș!"

Mulțimea din piață urmărea execuția în liniște. Doar spaniolii se bucurau de spectacol. Benitez îl auzi pe Jaramillo strigându-i lui Alvarado:

— Acum vulturul fumegă într-adevăr!

Și Alvarado izbucni în râs.

*

Duhoarea cărnii arse împuțise piața.

Cortes se aplecă să scoată lanțurile lui Motecuhzoma.

— Mali, spune-i că regret cele întâmplate azi. Spune-i de asemenea că, deși știu că el a fost vinovat și merita să moară alături de Vulturul Înfumurat, nu pot să-i fac nici un rău, pentru că este prietenul meu. O să-i răspândesc faima în toată lumea și o să-i sporesc imperiul. De aici înainte, trebuie să mă considere salvatorul lui.

PARTEA A III-A.

Cel care aduce întunericul: „Cred că Papa s-a îmbătat"

— Reacția indienilor cenu, când li s-a spus că Papa Alexandru al V-lea a împărțit lumea între spanioli și portughezi.

Anul Domnului, 1520.

Două inimi de piatră în străvechiul calendar aztec.

Centrul lumii se mutase în palatul Fetei Stăpânului Apei.

Tapiseriile, paravanele, piticii și soțiile lui Motecuhzoma fuseseră aduse brusc la noua curte imperială. Scribii alergau acum de colo-colo și marii prinți ai imperiului se adunau în sălile de recepție să-și viziteze împăratul, păziți vigilent de spanioli.

Însă mulți dintre ei încetaseră să mai vină. Cuitlahuac, Maize Cobs, Vulturul Care Cade refuzaseră să accepte situația de față. Se retrăseseră la Texcoco și Ixtalapalapa, spumegând de furie.

O pace încordată se lăsase asupra orașului, deși disputele politice dintre Motecuhzoma și Cortes continuau dincolo de zidurile palatului. Ca să-l mulțumească pe Cortes, fiica și nepoata lui Motecuhzoma au fost inițiate în religia creștină de părintele Olmedo, fiind botezate dona Ana și dona Elvira.

La Vera Cruz, Juan Escalante a murit din cauza rănilor primite în bătălia cu războinicii bietului Vultur Înfumurat și a fost înlocuit cu Gonzalo de Sandoval.

Soldații spanioli lâncezeau, jucând cărți și zaruri și observând viața orașului din palat, se uitau în fiecare zi spre munți, sperând că Puertocarrero o să apară din clipă-n clipă cu întăriri.

Benitez remarcase o schimbare la oamenii escadronului său, mai ales față de Gonzalo Norte. Când sosiseră prima oară la Tenochtitlán, stătea de-o parte, izolat. Dar, după bătălia de la Texcala încetaseră să-și mai bată joc de el, iar acum îl acceptaseră în rândurile lor. De fapt, Norte începea tot mai mult să le semene. Nu se mai bărbierea și nici nu se mai spăla în fiecare zi. Juca zaruri cu Flores și Guzman, cei care îl violaseră demult.

Și, din câte observase Benitez, redevenise un adevărat spaniol.

— Trebuie să-i spun lui Motecuhzoma că vreau să discut cu el o problemă foarte importantă. Este vorba de religie.

Împăratului îi pieri zâmbetul. „În ultimele luni îmbătrânise

cu câțiva ani”, se gândi Mali. „Azi arată ca un bătrân neputincios. Spaniolii îl tratează cu îngăduință, ca pe un bunic nevolnic. Și-a pierdut mândria.”

Juca patoli cu Alvarado și Jaramillo, un joc preferat de mexicani, cu boabe de fasole albă. De când fusese luat prizonier de spanioli, singura pasiune erau jocurile, deși, când câștiga, dădea tot gărzilor.

— Ce dorește să-mi spună? zise Motecuhzoma, desprinzându-se de jos.

Parcă era un copil care se aștepta să fie certat.

Traduse cuvintele lui Cortes și așteptă încordată lângă el. În ultimele săptămâni devenise aproape un străin pentru ea. Mărșăluia pe coridoarele palatului, cu o suită de servitori pe urmele lui, trufaș ca un împărat. „Zeul din el triumfa”, se gândi ea. „Am observat cum se uită la fiicele lui Motecuhzoma și am citit pasiunea în privirile lui. Acum, după ce a trecut munții și a ajuns în inima regatului, nu mai are nevoie de mine.”

— Spune-i că este vorba de viitorul Marelui Templu, spuse Cortes. Părintele Olmedo și fratele Aguilar îl instruiesc de luni de zile în misterele creștinismului și i-au explicat de atâtea ori că se închină unor zei falși. Acum a venit timpul să-i alunge din temple și să ridice în locul lor imaginea binecuvântată a Fecioarei. Spune-i că, dacă nu este de acord, o s-o facem cu forța și o să omoram preoții care nu se supun.

Motecuhzoma se albi la față. „Oare ce urmărește”, se întreba Mali. „Cortes nu poate rămâne la nesfârșit. Oare tlatoani era chiar atât de laș?”

— Spune-i lui Malinche că nu trebuie să facă asta, murmură Motecuhzoma. Dacă va încerca, zeii noștri îl vor distruge. Și, chiar dacă n-or să-l distrugă zeii, o să revolte toți supușii mei. Este o problemă foarte delicată. Ar trebui să-mi dea mai mult timp la dispoziție, să aranjez lucrurile în felul meu.

Cortes se îmblânzi când îi traduse răspunsul lui.

— Chiquita, spune-i senorului Motecuhzoma că, dacă ar fi după mine, aș lăsa totul în seama lui. Dar căpitanii mei mă presează zilnic. Poate dacă le-aș da o preocupare.

„Ce a mai inventat?” se întrebă Mali.

— Dacă ne-ai spune de unde iau aurul bijutierii tăi, i-aș vindeca de boala care le macină inima și i-aș îmbuna.

Mali era șocată. „Aur! Doar asta vă interesează?” se întoarse spre Motecuhzoma.

— Malinche spune că nu el, ci căpitanii insistă să distrugă templele. Și crede că i-ar liniști dacă le-ar spune unde sunt minele de aur.

Motecuhzoma zâmbi trist. „Oare îl crede cu adevărat Șarpele cu Pene?” se întrebă ea. „Își dă seama că nu va mai fi împărat niciodată? Știe probabil că spaniolii nu au de gând să plece. Mexicanii nu s-ar putea elibera decât dacă Motecuhzoma le-ar da ordin să lupte și asta ar însemna să se sacrifice, pentru că ar muri de mâna lui Cortes. Sau acest joc al așteptării ducea la altceva, la o ultimă manevră disperată?”

— Spune-i că cea mai mare parte din aurul nostru se obține prin spălarea nisipului, începu Motecuhzoma. Una din mine este în sud, la Zacatula și aparține vasalilor noștri, mixteni. Mai este însă una lângă Malinaltepec.

— Un moment, zise Cortes ridicând mâna și făcându-i semn lui caceres să se apropie. Trebuie să notăm toate numele și locul unde se află. Aș vrea să știu cât de departe este Zacatula de Tenochtitlán.

*

Când terminară, Cortes plecă din cameră, cu căpitanii lui și Mali rămase singură cu Motecuhzoma. Împăratul se uită la unul din papagalii săi galbeni din colivia de argint.

— Acum știu ce simte această pasăre, zise el în cele din urmă.

Luă colivia de pe perete, se duse la fereastră și o deschise. Pasărea ezită o clipă, după care își luă zborul pe acoperișul palatului.

Apoi azvârli colivia.

— Străinii au din nou boala aurului?

— Așa se pare.

Stătea cu spatele la ea și privea orașul alb.

— Mă întreb de ce este atât de prețios? Argintul este mai

greu de lucrat, iar jadul și penele de quetzal sunt mai rare și mai plăcute vederii.

Când se întoarse, rămase surprinsă să-l vadă zâmbind. „Acum nu mai semăna cu un bătrân neputincios. De fapt, fusese vreodată? se temea într-adevăr de Cortes sau se prefăcea doar?”

— De ce îl slujești? O întrebă el, cu un glas aspru…

— Dar tu, senor?

— Nu am de ales. O studia atent.

— Ai încredere în acest Malinche?

Mali rămase tăcută. Nu știa cum ar trebui să răspundă la asemenea întrebare.

— Am observat că ți s-a îngroșat talia. Te-ai îngrășat cu tamales sau îți este copilul lui în burtă?

Mali puse mâna pe pântec.

— Va fi viitorul conducător al Mexicului.

Clătină din cap.

— O să te trădeze. Fiul tău nu va domni niciodată la Tenochtitlán.

Mali simți că se sufocă. Cuvintele răsunau în cameră, amenințând să-i sfărâme visele. Nu, Malinche n-o să mă trădeze. Dar durerea îi tăia respirația. Parcă ar fi lovit-o cineva în pântece.

Motecuhzoma zâmbi. Avea dinți stricați.

— Fiul tău nu va domni niciodată la Tenochtitlán, repetă el.

— Nici al tău, pufni Mali, ieșind din cameră.

Șaptezeci și trei.

Când se trezi, în ultimul ceas al nopții, el era deja îmbrăcat în armură. Se uita pe fereastră, așteptând cu nerăbdare zorile. De când sosiseră la Tenochtitlán, îi pierise somnul.

— Senor, murmură fata.

— N-am vrut să te trezesc, chiquita, murmură el.

— Vino la loc în pat. Veni lângă ea și o luă în brațe.

— Ce făceai? îl întrebă Mali, în șoaptă.

— Mă gândeam.

— La ce?

— La dimineața aceea. De unde ai știut că nobilul pe care-l

trimisese nu era Motecuhzoma?

— N-am fost sigură. Dar atitudinea celorlalți față de el m-a convins.

— Atâta tot?

— Depinde foarte mult cum arată un om și cum îl tratează ceilalți. Altfel cum ai putea deosebi un rege de un țăran?

O sărută pe frunte.

— Și eu arăt ca un rege?

— Mai mult decât un rege.

Zorile cenușii se întindeau pe cer. Îi zărea trăsăturile. Dar ceva, în vocea lui, o făcu să tresară. Părea nesigur pe el, pentru prima oară.

— Ce este, senor?

Clătină din cap.

— Aș face orice pentru tine. Absolut orice, zise ea.

Cortes o sărută și o strânse în brațe. Ar fi vrut să nu se desprindă niciodată de ea. Renunțase la tot ce o lega de neamul și strămoșii ei, dar aici, în brațele lui Cortes, se simțea în siguranță. Deși, de când ajunsese la Tenochtitlán, se înstrăinase de ea. Dar ce putea să facă? se afla sub puterea lui. Așa cum îi spusese lui Aguilar: ardea în fiecare zi.

O să te trădeze. Fiul tău nu va domni niciodată la Tenochtitlán.

Îl strânse mai tare. Cortes n-o s-o trădeze niciodată. Copilul lui îi creștea în pântece. Era destinul ei. Fără el, viața n-ar mai avea nici un sens.

Șaptezeci și patru.

Se adunaseră toți în sala cea mare: Cuitlahuac, fratele lui Motecuhzoma, nepotul său, Maize Cobs și nobilii săi preferați, inclusiv cei de Taluca și Tacuba. Stăteau pe covorașe, cu lanțuri la mâini. Soldații lui Cortes îi păzeau lipiți de ziduri.

Motecuhzoma stătea pe un tron, lângă Cortes, pe postament, cu capul în piept. Mali era la dreapta lui Cortes.

Cortes se întoarse spre ea.

— Motecuhzoma știe ce trebuie să spună. Ai grijă să nu se abată de la discursul pe care l-a primit, îi spuse el pe un ton dur.

Mali încuviință din cap, uitându-se la împărat. Părea stafidit, ca și când i s-ar fi scos tot ce avea în el. Nobilii îl priveau sfidători. Acum nu se mai temea nimeni să se uite drept în ochii lui.

Motecuhzoma începu cu un glas tremurat, ca o pasăre prinsă în cursă.

— Cunoașteți cu toții legenda Șarpelui cu Pene, care a stăpânit aceste ținuturi cu mulți ani în urmă, înainte ca noi, mexicanii, să fim aduși aici de Pasărea Colibri. Și știți că, în ziua când a plecat, a promis că se va întoarce, va pune capăt sacrificiilor umane și va pretinde tronul regatului nostru. Cred că ziua aceea a sosit. Am implorat Pasărea Colibri și am rugat-o să. Mă îndrume. Așa cum a făcut.

Glasul lui Motecuhzoma se frânse și nu mai reuși să continue.

Cortes ridică din sprâncene.

— Amintește-i că n-ar trebui să plângă, ci să se bucure.

Mali se supuse, dar vorbele ei nu avură nici un efect asupra împăratului. Scâncea ca un copil în leagăn.

— Spune-i că trebuie să ne vedem de treabă, se înfurie Cortes.

Mali se întoarse spre împărat.

— Stăpânul meu este nerăbdător, zise ea.

Motecuhzoma făcu un efort să-și revină.

— Șarpele cu Pene. Vrea să-i. Dăm tronul. Așa cum i se cuvine de drept. Și să-i plătim. Un tribut anual. În aur.

— Acesta nu este Șarpele cu Pene, zise Cuitlahuac. Ai lăsat un hoț să pătrundă în casa noastră și acum vrea să ne ia tot ce avem!

— Ar fi trebuit să-l atacăm înainte să ajungă în orașul nostru, așa cum am plănuit la Calco, strigă Maize Cobs. Din cauza lașității și nehotărârii tale, ne-ai făcut de râs pe toți!

— N-o să admit niciodată așa ceva, zise Cuitlahuac. Prefer să mor!

— Nu avem de ales, zise Motecuhzoma, cu lacrimile șiroindu-i pe obraji.

„De ce se comportă așa?” se întrebă Mali. „Se teme de zei

sau de el însuși?”

— Ce tot vorbesc? O întrebă Cortes.

— Nobilii nu sunt de acord, îi spuse ea.

— Trebuie să-și asculte împăratul. Doar n-or să-l trădeze!

— Spun că preferă să moară.

— Dacă nu se supun, o să le îndeplinesc dorința. Ce oameni imposibili!

Îi zvâcnea o venă la tâmple.

— Foarte bine atunci. Nu avem nevoie de încuviințarea lor.

Se întoarse spre Godoy, notarul regal.

— Să se consemneze că împăratul Motecuhzoma a fost de acord să devină vasalul regelui Spaniei și să-i plătească un tribut anual în aur, care urmează să fie stabilit.

Îi făcu semn lui Mali să traducă.

— Vrea să te declari vasalul lui, zise ea, în nahuatl și să-i plătești un tribut în aur, în fiecare an.

Motecuhzoma nu mai putea să vorbească. Se mulțumi doar să încuviințeze din cap.

— Acceptă, îi spuse ea lui Cortes.

Spaniolul zâmbi.

— Să se consemneze că Motecuhzoma se află de azi sub protecția Majestății Sale catolice, regele Spaniei și al bisericii catolice.

Se uită la nobilii rebeli din fața lui.

— Pe ceilalți țineți-i aici, sub pază, să nu facă vreo prostie.

Apoi adăugă ceva mai blând.

— Dona Marina, roagă-l, te rog, pe Motecuhzoma să se ridice.

Împăratul se ridică încet în picioare, ajutat de curtenii lui. Cortes se ridică și el și-l îmbrățișa pe neașteptate.

— Mulțumește-i pentru ajutor și spune-i că nu mai are de ce să se teamă. Voi avea grijă de el ca de un frate.

Zicând acestea, ieși din cameră. Motecuhzoma încremenise în loc, uimit de acest ultim act de umilință la care-l supusese Cortes.

— Stăpânul meu îți transmite mulțumiri, îi traduse Mali. De aici înainte nu mai ai de ce să te temi. O să te trateze ca pe un

frate. Dar nu te sfătuiesc să-l crezi, adăugă ea, în șoaptă.

*

Cortes ieși din cameră jubilând. Mai avea puțin până să pună mâna pe comoara găsită de la bun început. O să-i înmâneze regelui său un imperiu, niște bogății nebănuite și cel mai frumos oraș din lume. O să arunce idolii din temple și va transforma piramidele în altare pentru Fecioara Maria. Aceste fapte or să-i aducă o faimă la fel de mare ca cea a Cidului. O să-și împlinească destinul. Va lumina aceste ținuturi păgâne și va salva milioane de suflete.

Și, când va realiza tot ce își propusese, va cere permisiunea regelui să devină guvernatorul acestei regiuni. Care suveran ar putea să-l refuze?

Îl despărțea un singur pas de acest vis. Încă o încercare și va fi în culmea gloriei.

Șaptezeci și cinci.

Împărțirea comorii avea loc în curte, în prezența notarului regal. Cortes se sui pe una din căruțele tunurilor și se făcu liniște. Acesta era momentul mult așteptat, când vor ști ce parte din fabuloasa comoară li se cuvenea. Fiecare din ei visa ce va face cu aurul când se va întoarce din Indii, în Estremadura sau Castilia.

Desfăcuseră din nou nișa din zid și bijuteriile fuseseră topite, să se poată împărți mai ușor. Figurinele de aur, tecile de săbii, gulerele, împodobite cu jad și turcoaze, coroanele și măștile fuseseră transformate în bare și sigilate cu însemnul regal. Nu se acordase nici o atenție lucrăturii artistice sau mantiilor din pene. Erau frumoase dar cu ele nu puteai cumpăra pământ, titluri și femei.

— Îmi dau seama că așteptați cu nerăbdare să fiți răsplătiți pentru eforturile voastre, începu Cortes. Ați luptat vitejește și ați dat dovadă de loialitate și credință.

Soldații fremătau agitați. Da, luptaseră din greu și, dacă vor fi răsplătiți cu diamante pentru suferințele lor, vor ajunge toți granzi de Spania.

Căpitanul lor scoase un pergament și începu să citească.

— Am cântărit comoara găsită în nișa ascunsă în zid și toate

darurile lui Motecuhzoma. Valorează în jur de trei sute de mii de coroane.

Se auziră strigăte de bucurie. Trei sute de mii de coroane! O avere.

— Din această sumă, vom scade quinto real cincimea regală și de asemenea încă o cincime pentru comandantul expediției, așa cum am stabilit la Vera Cruz.

„Prin urmare”, se gândi Benitez, „Cortes și-a asigurat șaizeci de mii de coroane. O sumă frumușică.”

— Ne rămân deci o sută optzeci de mii de coroane. Din care vom scădea cheltuielile mele pentru expediție și suma datorată guvernatorului Cubei, ca să nu ne facă greutăți. Trebuie de asemenea să dăm o parte sfintei biserici și acelor oameni care și-au adus caii. Știți ce mult ne-au ajutat să triumfăm în bătăliile de la râul Tabasco și Texcala. Și să nu-i uităm nici pe cei care au plecat în Spania, să ne susțină la curtea din Toledo.

„Asta înseamnă că toți ofițerii și căpitanii, poate cu excepția lui Ordaz și Mejia vor primi sume frumoase”, se gândi Benitez. „În felul acesta își va asigura loialitatea lor.”

— Mai avem șaizeci și patru de mii de coroane.

Soldații se foiau nerăbdători.

— Am pus deoparte zece mii de coroane pentru familiile celor care au fost chemați la ceruri în timpul acestei expediții. Am împărțit ce a rămas între voi toți, incluzându-i pe cei de la Vera Cruz și am dublat suma archebuzierilor și arcașilor.

Cortes se uită la cifrele din pergament.

— În concluzie, o să-i revină fiecăruia dintre voi în jur de o sută de coroane.

Izbucniră strigăte.

Soldații zbierau și-l amenințau cu pumnii pe Cortes.

— Această comoară nu este nimic, față de cât vom câștiga pe viitor! Sunt sute de orașe bogate în acest ținut și tot atâtea mine de aur.

— Nu contează. Când se vor împărți comorile, noi o să ne alegem mereu cu praful de pe tobă!

Cel care protestase era tocmai Norte.

— Taci din gură! șuieră Cortes. Ai grijă cum vorbești, dacă nu vrei să fii pedepsit!

— Cu o sută de pesos nu-mi cumpăr nici măcar o sabie nouă! strigă cineva.

— Împărțirea s-a făcut conform legii! strigă Cortes. Să dea Dumnezeu să vă căiți pentru lăcomia voastră!

Zicând acestea sări din căruță și se îndepărtă de insultele lor.

Norte se uită la Benitez.

— O sută de pesos! exclamă el, scuipând disprețuitor. Pentru asta am riscat atât?

— N-am știut că te interesează aurul.

— Da, sigur, eu nu sunt decât un indian împuțit. Dar ceilalți? flores și-a pierdut un ochi și Guzman și-a lăsat o parte din mână la Texcala. L-au urmat în iad pentru numai o sută de pesos?

Benitez ridică din umeri.

— O să încerc să-l conving, dar va fi inutil. Crezi că mie îmi convine?

— Tu ești căpitan. O să aibă grijă de tine!

— Voi face într-așa fel încât să fii răsplătit așa cum se cuvine, Norte. Chiar dacă ar fi să te plătesc din propriul meu buzunar.

— Nu vreau nimic de la tine, Benitez.

— Atunci ce vrei?

— Vreau. Vreau.

Clătină din cap.

— Nu mai știu ce vreau.

*

Cortes luă micul dejun cu împăratul, însoțit de Alvarado și părintele Olmedo. Se așezară la masa încărcată cu prăjituri îndulcite cu miere, carne de căprioară, câine, curcan și păsări sălbatice. Când terminară de mâncat, li se aduseră chocolatl dulce în cupe pictate. Femeile care-i serviseră, le-au spălat mâinile cu rădăcini din copacul de săpun și le-au uns picioarele cu tămâie.

După ce servitorii s-au retras, Cortes i-a făcut semn lui Mali să vină să traducă.

— Vreau să-i vorbești lui Motecuhzoma în numele meu. Spune-i că am venit să-l întreb dacă s-a hotărât în privința Marelui Templu.

— Mai am nevoie de puțin timp, răspunse Motecuhzoma, ca de obicei când Cortes deschidea subiecte religioase. Nu se poate face atât de repede.

Tărăgăna lucrurile de săptămâni în șir și Cortes se abținuse deocamdată. Mali se întreba când o să izbucnească. Sau dacă vor ajunge la vreun rezultat, până la urmă.

— Spune-i că ofițerii mei insistă, zise Cortes. Nu mai pot să-i țin în frâu mult timp.

Motecuhzoma zâmbi timid. „În această privință se simte încă puternic", își spuse Mali. „Își dă seama de situația delicată în care se află Cortes. Știe că n-ar îndrăzni să ia măsuri împotriva preoților azteci fără aprobarea lui Motecuhzoma. Ar fi sinucidere curată."

— Spune-i lui Malinche că este mai bine pentru el să aștepte, zise Motecuhzoma.

Mali îi transmise informația lui Cortes. „Este un joc", se gândi ea. „Cred că lui Cortes îi pasă mai mult de aur acum. Se lasă manipulat de Motecuhzoma. L-a doborât lăcomia."

Cortes rămase tăcut un timp.

Observase că se albise la față și-i pulsa vena la tâmplă.

— După ce l-am invitat aici, în palatul nostru, mi-a promis că sacrificiile umane vor înceta, zise Cortes. Am avut răbdare, dar consider că am așteptat destul.

Fata se entuziasmă. Poate că momentul confruntării venise, în sfârșit.

— Stăpânul meu este foarte supărat acum, îi spuse ea lui Motecuhzoma. S-a săturat să aștepte.

Motecuhzoma zâmbi timid.

— Hotărârea nu-mi aparține. Nu puteți comite un sacrilegiu în templele noastre. Zeii ar fi furioși. Or să sacrifice viețile tuturor.

„Cât timp or să-și mai paseze responsabilitatea Marelui Templu, aruncând-o unul altuia ca pe un cărbune încins? Când stăpânul meu se va purta din nou ca un zeu?" se întreba

Mali. „Când o să-și înfrângă lăcomia și o să impună spiritul mamei cu pruncul la Tenochtitlán?”

Traduse vorbele lui Motecuhzoma.

— Se joacă mereu cu mine, Mali, murmură Cortes.

— Așa este, senor.

Sclipirea feroce, pe care o mai văzuse la Cempoallan și Cholula, reveni în privirile lui. Părintele Olmedo o remarcase și el. Îngrozit, se aplecă spre Cortes, sperând să evite furtuna.

— Să nu ne pripim, murmură el. Progresăm pe zi ce trece. Cu ajutorul donei Marina, am reușit să-l învățăm Crezul și Tatăl Nostru pe limba lui.

Cortes îl privi disprețuitor. Alvarado se grăbi și el să intervină.

— Caudillo, știi cât îmi repugnă această religie diavolească, șuieră el, dar acum nu este timpul potrivit să insistăm în privința templului. Ne-am umplut de aur, doar n-o să riscăm să-l pierdem! puertocarrero se va întoarce cât de curând din Spania cu întăriri. Atunci vom putea într-adevăr să ne impunem hotărârile!

Cortes clătină din cap.

— Dacă nu acționăm, ne vom păta onoarea. Am făcut destule pentru noi. Acum trebuie să facem ceva și pentru Dumnezeu.

Apoi se ridică și ieși din cameră. Olmedo și Alvarado se uitară după el, temându-se că, de data aceasta, o să-i ducă la pierzanie.

Șaptezeci și șase.

„Indiferent ce va spune istoria despre noi, azi am fost inegalabili”, se gândi Benitez.

O luă înainte, întorcând capul doar ca să-l vadă pe Cortes mergând la câțiva pași în urma lui, în armură, cu sabia trasă. Părea stăpânit de o mare emoție. Îi ardeau ochii în cap ca niște cărbuni aprinși. Urca treptele câte două deodată, cu tabloul Fecioarei cu Pruncul sub brațul stâng. În spatele lui veneau Alvarado, Leon, Jaramillo, Mali și zeci de infanteriști înarmați cu săbii și sulițe. În urmă, împleticindu-se, alergau părintele Olmedo, cu crucea cea mare și Aguilar.

Unul din preoții templului le ieși înainte cu un cuțit. Benitez

îl străpunse cu sabia și acesta se prăbuși în genunchi, ținându-se de stomac. Apăru altul, dar îl dădu la o parte cu sabia și despică perdeaua care ducea la altar.

De data aceasta se pregătise să înfrunte duhoarea, dar i se puse totuși un nod în gât. Ochii de obsidian sclipeau în beznă. Pătrunsese în vizuina diavolului.

Altă creatură se năpusti la el din beznă, dar, între timp, ajunsese și Alvarado cu trei infanteriști. Îl doborâră, țintuindu-l de podea. Ceilalți preoți urlau ca niște ciori, iar toba cea mare bătea asurzitor, să le trâmbițeze revolta.

Sângele de pe pereți se transformase într-o crustă groasă, neagră. Ceva întunecat sfârâia în suporturile metalice cu tămâie. Monștri pictați se zgâiau la ei din umbră, înconjurați de capete de șarpe și cranii.

Cortes băgă sabia în teacă. Aguilar îi dădu lui caudillo bara de fier pe care o adusese.

— Azi vom lovi în numele Domnului! zbieră Cortes, rotind bara de fler și zdrobind capul unui zeu.

Ochii de obsidian se făcură țăndări și masca de aur crăpată se prăbuși pe podeaua de piatră. Preoții urlau disperați. Alvarado și oamenii lui îi țineau sub ascultare sub amenințarea săbiilor.

Cortes așeză cu pioșenie imaginea Fecioarei într-o nișă din perete și apoi îngenunche, închinându-se. Apoi se întoarse și arătă cu degetul tremurând spre preoți.

— Spune-le că vor avea de-a face cu mine, dacă vor îndrăzni să se atingă de imaginea binecuvântată a Madonnei!

Mali traduse repede vorbele lui. Mexicanii urlară din nou, dar se retraseră imediat când făcu un pas spre ei.

— Dona Marina! Spune-le acestor strigoi să scoată diavolii din templu și să zugrăvească pereții. Dacă nu, o s-o facem noi în locul lor!

O porni înapoi spre trepte.

Benitez și-ar fi dat viața pentru el în asemenea momente. „Era un ticălos calculat”, se gândi el, „dar azi acționase într-o răbufnire de pasiune. Oricare din noi l-am urma în asemenea momente glorioase. Oare juca teatru sau credea cu adevărat

că putea să-i cucerească pe mexicani și zeii lor doar prin forța voinței sale?”

Acum înțelegea de ce oamenii îl iubeau pe Cortes. Caudillo îi conducea spre fapte mărețe, pe care nu le-ar fi realizat niciodată de unii singuri. „Azi, acest hoț ipocrit și lacom m-a făcut să fiu mândru de mine. Și o să-i fiu întotdeauna recunoscător pentru asta.”

*

Peste trei zile, câteva sute de preoți au urcat în Templo Mayor și au așezat cu mare grijă statuile Oglinzii Fumurii și ale Aducătorului de Ploaie pe covorașe. Pe urmă le-au coborât în curte, cu frânghii, le-au așezat în litiere și le-au dus afară din oraș. Toate acestea s-au făcut într-o liniște desăvârșită.

Pereții și podelele altarului au fost frecate și văruite, iar tâmplarii lui Cortes au ridicat acolo o cruce și un altar. A doua zi, toată armata spaniolă a mărșăluit în templu și a urcat treptele să participe la slujba de mulțumire.

Cortes își realizase visul.

Șaptezeci și șapte.

Motecuhzoma părea complet schimbat. „Oare ce se întâmplase cu el?” se întrebă Cortes. Era mai stăpân pe el, mai liniștit, nu mai ținea capul plecat. Stătea în ypcalli privindu-și piticii și cocoșații făcând tumbe și maimuțărindu-se pentru el. Saltimbancii se împrăștiară când îi văzură pe spanioli.

Motecuhzoma îi invită pe toți să se așeze și comandă cești aburinde cu chocolatl. Mali se instală lângă Cortes și traduse vorbele politicoase ale împăratului, care se interesa ce mai fac fiica și nepoata sa. Cortes îi răspunse la fel de politicos, întrebându-se ce determinase această schimbare bruscă de atitudine, deși era hotărât să nu-și trădeze curiozitatea.

În cele din urmă, împăratul se arătă dispus să-l lămurească.

— Vrea să discutați ceva, murmură Mali. Spune că-i vine greu, dar speră că o să-ți dai seama că te-a considerat dintotdeauna prietenul lui.

„Ce-o mai unelti acum?” se întrebă Cortes.

— Spune-i că i-am prețuit întotdeauna prietenia. Este ca un frate pentru mine.

Motecuhzoma se lansă într-un monolog interminabil. Cortes o urmărea pe Mali, să vadă cum reacționează. Părea uimită. Observă de asemenea că împăratul nu mai vorbea pe tonul lui plângăreț. Semn rău.

În cele din urmă, când termină ce avea de spus Mali începu să traducă.

— Motecuhzoma te previne că te afli în mare primejdie. Spune că el personal n-ar vrea să pățești nimic rău, dar zeii lui sunt foarte supărați pe tine. Te-au văzut cum i-ai scos cu forța din palatul lui, cum i-ai ars căpitanii în piață, cum le-ai furat aurul și ai pângărit templele. Preoții lui i-au comunicat hotărârea Păsării Colibri și a Oglinzii Fumurii. Refuză să mai rămână în Mexic atâta timp cât tu și adepții tăi vă aflați aici. Dacă rămân fără zei, oamenii lui or să vă ucidă pe toți. De fapt, Motecuhzoma v-a prevenit în repetate rânduri că așa o să se întâmple. Oamenii nu așteaptă decât cuvântul lui. Dar speră că vărsarea de sânge va putea fi evitată. Vă dă șansa să plecați în pace.

— Pe onoarea mea, are tupeul să-mi poruncească! se înfurie Cortes.

— Să vedem dacă o să mai fie la fel de arogant când o să-i înfig sabia în pântece, șuieră Alvarado.

— A jurat credință regelui Spaniei și sfintei biserici! zise Aguilar. Vorbele lui sună a trădare.

Cortes ridică mâna să le amuțească protestele. Îl preveniseră de atâtea ori că era imprudent și acum voiau să atace înainte să știe ce inamic aveau de înfruntat.

— Chiquita, mulțumește-i împăratului pentru grija lui, zise el, cu un glas dulce.

Alvarado pufni revoltat.

— Ei fir-ar să fie! Ce mai stăm la discuție cu.

Cortes îl amuți cu o privire.

Apoi se întoarse spre Mali.

— Îi mulțumim pentru grija lui și regretăm că i-am provocat atâtea necazuri. Spune-i că vom pleca imediat ce vom avea corăbii care să ne ducă în țările noastre. Dacă ne permite să luăm lemn din pădurile lui și ne împrumută câțiva dulgheri,

ne vom apuca de treabă imediat.

Motecuhzoma se luminase la față de bucurie. Cortes știa ce gândea. Coșmarul se terminase.

— Caudillo, șuieră Alvarado, n-o să ne lase să plecăm. De îndată ce o să-l eliberăm pe Motecuhzoma.

— Știu, îi șopti el, dar trebuie să ne prindem în joc deocamdată!

Se întoarse din nou spre Mali.

— Spune-i lui Motecuhzoma că am luat această hotărâre nu pentru că ne temem, ci pentru că n-am vrea să distrugem orașul sau să-i primejduim siguranța. Pentru că n-ar avea nici o șansă să scape cu viață, în caz că ar izbucni un conflict.

Lui Motecuhzoma îi pieri imediat zâmbetul când auzi. Amenințarea fusese exprimată cât se poate de clar.

Cortes plecă fără să aștepte sfârșitul audienței. Ceva schimbase acest echilibru destul de fragil. Trebuia să afle ce anume.

Șaptezeci și opt.

De îndată ce ajunseră în camerele lor, Cortes își scoase sabia și o aruncă într-un colț. Dădu cu piciorul în birou și trânti de perete tronul pe care i-l dăruise Motecuhzoma, desprinzând câteva pietre prețioase, care se răspândiră pe podea.

Caceres și ceilalți servitori îl priveau îngroziți.

Cortes se întoarse spre Mali.

— Ce se întâmplă?

— Nu se mai teme de tine, senor, îi răspunse ea, calmă.

— Asta este evident.

— S-ar putea să aibă legătură cu schimbarea climei. Ploile s-au oprit.

O privea uluit.

— Ți-ai pierdut mințile?

— Calendarul nostru a intrat într-un nou an, senor.

— Ce vrăjitorii și superstiții mai ai de gând să debitezi?

— Senor, am ajuns la Sfârșitul Ploilor, prima lună a noului an. Anul trecut a fost Trestia, anul Șarpelui cu Pene, un an rău pentru regi. Iar acum este cel al Cremenei, o epocă mult mai promițătoare. Poate că Motecuhzoma consideră că a reușit să

triumfe asupra ta. Întârziind hotărârile, își imaginează probabil că nu mai are de ce să se teamă de tine. Acum, calendarul este în favoarea lui.

Cortes clătină din cap.

— Și tu crezi în prostiile astea?

— Nu senor. Eu cred în tine.

Cortes se îmblânzi brusc și o sărută pe frunte.

— Chiquita, murmură el.

„De ce oare sunt atât de recunoscătoare pentru aceste fărâme patetice de afecțiune?" se gândi ea. „Acum vine la mine numai când are nevoie și tresar de bucurie de fiecare dată, de parcă m-ar copleși cu munți de jad. Am senzația că sunt complet neajutorată fără el.

La fel de neajutorată ca Motecuhzoma."

*

Se desprinse de lângă ea când caceres îl pofti pe Martin Lopez. Lopez era cel mai înalt dintre toți spaniolii. Avea o barbă rară, un trup suplu și cele mai mari mâini pe care le văzuse vreodată Mali.

— Lopez.

— M-ați chemat, senor.

Cortes nu observase, se pare, deranjul pe care-l făcuse în cameră. Caceres se grăbi să pună tronul la loc și Cortes se așeză imediat. Lopez privea mirat biroul dărâmat, cerneala împrăștiată pe jos și pergamentul de pe podea, dar se feri să facă vreun comentariu.

— Te-ai alăturat expediției noastre ca tâmplar, zise Cortes, dar am aflat de la Alvarado că, în Cuba, îți câștigai existența ca tâmplar și dulgher.

— Este adevărat, senor. Am lucrat un timp la șantierele navale de la Cadiz.

— Bun. Crezi că ai putea construi o corabie mică?

Lopez îl privi uluit, dar își reveni imediat.

— Poate, dacă aș avea ce-mi trebuie. Cu câțiva tâmplari.

— La Vera Cruz, sunt destule lanțuri, pânze și resturi din vechea flotă, pe care a trebuit s-o scufundăm la San Juan de Ulua. Dacă ai putea să iei lemn din păduri și ai fi ajutat de

tâmplarii lui Motecuhzoma, crezi că te-ai descurca?

— Da, senor. Cât timp am la dispoziție?

— Nu vreau să te grăbesc. Lucrează încet, dar în așa fel încât să lași impresia mexicanilor că muncești pe brânci. Crezi că o să reușești?

— Cum porunciți.

— Vreau să te apuci de treabă imediat. Ia doisprezece din tâmplarii noștri.

— Da, senor, îl aprobă omul, ieșind din cameră.

După plecarea lui se lăsă o liniște apăsătoare.

— O să plecăm de aici? îl întrebă Mali în cele din urmă.

Cortes râse amuzat.

— Nu, chiquita. Aceasta este capitala mea, de aici înainte. Alonso trebuie să apară din clipă-n clipă din Spania cu întăriri. Pe urmă vom putea să ne impunem hotărârile mexicanilor.

— Și dacă n-o să se întoarcă?

— Tot n-o să fug de teama lui Motecuhzoma. Dacă Lopez construiește două corăbii, o să trimit aurul cu una din ele, iar cu cealaltă o să aduc cai, oameni și arme de la San Diego. Orice ar fi, nu voi pleca din Valea Mexicului.

Dar Mali nici nu-l mai asculta. Îl auzise de atâtea ori spunând ce o să facă, deși, în realitate, gândea cu totul altceva. „Dacă se va hotărî până la urmă să plece în Țara Norilor? Ce se va întâmpla cu ea?” „Fără Cortes și-ar pierde valoarea și puterea. În cel mai bun caz – sau poate că nu era deloc bun – ar fi obligată să-și petreacă restul vieții ca o femeie obișnuită, la cratiță și la războiul de țesut. Decât asemenea existență, ar fi preferat să sfârșească pe altarul de sacrificiu.”

— Nu te îngrijora, îi spuse Cortes luând-o în brațe. N-o să te părăsesc niciodată, indiferent ce s-ar întâmpla, chiquita.

Mali închise ochii și se agăță de el. Când îi șoptea că o iubea, lumea i se părea frumoasă și sigură. „De fapt, cum s-o părăsească acum? Îl apropiase prin legături de sânge. Îi purta fiul în pântece. La fel ca Mama Șarpe, va zămisli viitorii zei.”

*

Uriașul cu barbă roșie urmărea, cu mâinile în șold, vasul care se îndrepta spre plajă. Adusese cu el o mie patru sute de oameni, optzeci de cai, mai mult de o sută de arcași și tot atâția soldați înarmați cu muschete. Armata sa începea să se reverse pe plajă. Oamenii asudau cărând armele și lăzile cu provizii în sus, pe dune; strigătele sergenților se amestecau cu ropotul copitelor și lătratul copoilor.

Acest Cortes și-o luase în cap. Primise ordin să facă doar câteva incursiuni pe țărm. Dar, acum câteva luni, o nao care trecuse prin insule în drum spre Spania răspândise zvonul că Cortes avusese îndrăzneala să-și creeze propria lui colonie! din păcate, veștile nu ajunseseră la timp la Santiago de Cuba, ca să poată intercepta corabia și să descopere adevărul. Dar, indiferent ce ar fi, el, Panfilo de Narvaez, va pune capăt acestei aberații. Marinarii povestiseră de asemenea despre un oraș cu bogății fabuloase. Va fi o plăcere să-și facă datoria și, în același timp, să-și umple buzunarele cu aur.

Dar, mai întâi, o să se ocupe de Cortes. O să-l atârne în ștreang imediat.

Șaptezeci și nouă.

— Pare vioi în dimineața aceasta, remarcă Olid.

Cristobal Olid era căpitanul gărzilor care păzeau apartamentele lui Motecuhzoma. În cele câteva luni care trecuseră ajunsese să cunoască perfect toanele împăratului și Cortes considera că această informație era o veste proastă. „Prefer să-l știu deprimat”, se gândi el.

Cortes, însoțit de Alvarado, se duse la Motecuhzoma și observă că era de-a dreptul în culmea fericirii. Îl găsi plimbându-se prin cameră și discutând cu păsările sale din colivii. Se pare că de-abia aștepta să înceapă audiența. Le oferi celor doi o ceașcă de chocolatl pe care o refuzară politicos. Pe urmă, Motecuhzoma se instala pe un covoraș, iar caudillo și locotenentul său își ocupară pozițiile obișnuite, lângă el.

— Se interesează cum merge construcția corăbiilor, zise Mali.

— Spune-i că progresăm destul de încet. Corăbiile noastre de război nu sunt atât de ușor de construit ca pirogile cu care se

plimbă ei pe lac.

Fata îi traduse lui Motecuhzoma, dar nu părea deloc interesat. Înainte să termine ce avea de spus, îl văzu bătând din palme. În momentul acela, apăru imediat un servitor, care aduse un pergament din scoarță de copac și-l așeză respectuos în fața împăratului. Motecuhzoma i-l arătă lui Cortes.

— Solii lui i-au adus acest mesaj de pe coastă, traduse Mali. Au sosit alți camarazi din Țara Norilor în canoele lor de război. Acum nu mai aveți de ce să așteptați aici, la Tenochtitlán. Aveți destule corăbii pe coastă.

Cortes răsuflă ușurat. „În sfârșit! Puertocarrero venise cu întăriri și cu aprobarea regelui!”

Dar, când se aplecă să studieze pergamentul, se albi la față. Glifele și imaginile înfățișau treisprezece naos spaniole, ancorate dincolo de palmieri. Pe fundal, apăreau soldați bărboși, cai și un tun pe nisip. Figura centrală era un grăsan cu barbă mare, roșie. Se vedea de departe că era conducătorul lor, dar nu era în nici un caz Puertocarrero. Îl recunoscu imediat. Nu putea fi decât un singur om.

— Narvaez! murmură el.

*

Cortes ieși în curte, unde Ordaz își antrena archebuzierii.

— Ordaz! Spune oamenilor că ne-au sosit întăriri pe coastă. Trageți în aer. Faceți cât mai mult zgomot.

Apoi se întoarse și plecă. Toți auziseră aceste strigăte de bucurie. Ordaz dădu ordin oamenilor săi să-și încarce puștile cu praf de pușcă.

Doar Benitez observase privirea lui Cortes și își dădu seama că se bucurau degeaba. Alergă după el.

— Este adevărat, caudillo, Puertocarrero s-a întors din Spania?

— Nu este Puertocarrero, șuieră Cortes, ci omul lui Velasquez, Panfilo de Narvaez și ceilalți ticăloși însetați de aur din Cuba!

— Narvaez?

— Vorbește mai încet! Nu trebuie să se afle, până nu hotărâm ce este de făcut. Mexicanii trebuie să creadă că

suntem încântați de aceste vești. Dacă ar bănui ceva, ne-ar măcelări imediat.

Se întunecase. Spaniolii sărbătoreau încă noile vești. Terminaseră de băut ultimele căni de vin cubanez și cântecele lor vesele răsunau peste tot. Singur, în apartamentele sale, Cortes încerca să-și astupe urechile, gândindu-se la dilema în care se afla. Se fâțâia prin cameră, în timp ce ceara lumânării se răspândea pe masă ca o pată.

*

Era al treilea ceas al nopții. Torțele care luminau coridoarele palatului lăsau umbre lungi, unde un om se putea ascunde cu ușurință. O prinse când ieși din apartamentele lui Benitez. Probabil că o pândise ore-n șir.

Îi puse o mână la gură și o trase într-un alcov. Îi simțea mirosul de sudoare și băutură. Dezgustător. La început, crezu că era unul din soldații spanioli, care băuseră prea mult vin cubanez sau pulque mexican. Începu să muște și să dea din picioare.

— Nu te speria, îi spuse o voce în chontal maya.

Norte. Norte!

Floarea Ploii se liniști. Bărbatul o eliberă.

— Caro, murmură el în castillană.

— Ai înnebunit? Îl întrebă ea. Benitez o să te atârne în știreang!

— Doar dacă ne prinde, zise el, apucând-o de sâni, plin de pasiune și trăgând-o spre el.

Îi simțea căldura trupului și penisul tare, lipit de fesele ei.

— Sau dacă îi spui tu. Dar n-o s-o faci, nu?

Fata se întoarse și își încolăci brațele de gâtul lui. Îi simți limba în gura ei și mâinile care-i ridicau tunica. Deodată îl mușcă de buză cu toată puterea, înăbușindu-i strigătul într-un sărut. Și, înainte să-i dea drumul, îi gustă sângele sărat.

Norte își duse mâinile la față, gemând ca un animal.

— Târfă, înjură el în castillană, dar nu l-ar fi înțeles nici măcar un spaniol, din cauza buzei rănite. Nemernico, ticăloaso!

— Să nu mă mai atingi niciodată, șuieră ea, în maya. Iubirea

este un dar, nu un drept pe care ți-l iei când vrei.

— Sângerez, se văicări Norte, lăsându-se pe vine. De ce ai făcut asta?

Acum, după ce îl îmblânzise, Florii Ploii îi părea rău de gestul ei. Îngenunche lângă el.

— Iartă-mă, murmură ea. Te doare rău?

Încercă să-l atingă, dar o respinse.

— Să nu te mai uiți niciodată la mine! Scânci el.

— Nu mai ești un om. Ai devenit un diavol, ca toți ceilalți.

— Foarte bine, Ce rost ar avea să mă port ca un om? doar îți petreci tot timpul cu Benitez.

— Bineînțeles, sunt femeia lui.

— La San Juan de Ulua nu conta asta.

— Atunci a fost atunci, iar acum este acum. Și, între timp, am început să-l îndrăgesc.

— Și cu mine cum rămâne?

— Nu te mai iubesc la fel de mult, zise ea ridicându-se.

— Te doresc, murmură el…

— Știu, sunteți toți niște diavoli.

Și zicând acestea, se strecură la loc în cameră, la Benitez, iubitul ei, stăpânul ei păros, spaniolul ei.

Optzeci.

Se trezi pentru că auzise pe cineva plângând. Se ridică din pat. Sunetul venea de undeva, de aproape. Se înfioră. Părea ceva nefiresc, de pe altă lume.

Mali își puse o pătură pe umeri. Cortes discuta în camera cealaltă. Oare el nu auzea? Luă lumânarea și dădu la o parte perdeaua cu clopoței. Nu era bine ca o femeie gravidă să umble noaptea. Spiritele puteau aduce ghinion copilului. Dar trebuia să vadă ce se întâmpla.

Santinela se întoarse mirată.

— N-auzi nimic? Îl întrebă ea. Omul clătină din cap.

— Nu, senora.

Probabil că i se păruse. Își strânse pătura în jurul umerilor și se urcă pe acoperiș. O rafală de vânt stinse lumânarea, dar, la lumina lunii distinse o figură ghemuită într-un colț, sprijinită de parapet. Se apropie să vadă cine era.

Floarea Ploii.

— Ce-i cu tine, surioară? murmură Mali, îngenunchind lângă ea. Ce cauți aici? te-a bătut Benitez?

— Benitez n-are nici o vină.

Mali o luă în brațe. Era încordată.

— Ce s-a întâmplat?

Floarea Ploii nu-i răspunse imediat. Își reveni abia peste câteva minute.

— Mi-e teamă, zise ea, în cele din urmă.

— N-ai de ce să te temi. Cortes spune că suntem în siguranță, atâta timp cât îl avem pe Motecuhzoma.

— Nu mă tem de mexicani, ci de Cortes al tău.

Mali tresări. Nu voia să audă nimic împotriva lui. Uneori, i se părea că toată lumea îl ura.

— Trebuie să-l oprești. Înainte să fie prea târziu, murmură Floarea Ploii.

— De la ce să-l opresc? Nu vrei să ne elibereze de mexicani?

— Acești spanioli sunt mai răi decât mexicanii. Vor să ne distrugă zeii, să ne ia tot aurul și penele de quetzal, să ne lase fără nimic. Parcă sunt niște hiene care se reped asupra unui cadavru. N-au nimic divin. Poate că nici Șarpele cu Pene nu este în siguranță.

— Ești un copil. De unde știi tu asemenea lucruri?

— N-ai văzut ce nemilos este? se preface că se poartă cu blândețe, dar este un monstru.

Mali o plesni peste față, spre mirarea fetei.

— Încetează. Nu mai vreau să aud nimic. Du-te la culcare.

— Te înșeli, mămico, șuieră Floarea Ploii.

Apoi se ridică și plecă.

Mali rămase mult timp pe acoperiș, să privească Sora Lună, care urca peste Doamna Adormită, scăldând vârfurile albe ale templelor într-o lumină argintie. Încerca să se gândească, dar nu simțea decât durere. Nimeni nu-l înțelegea cu adevărat pe Cortes. Cu atât mai puțin Floarea Ploii. Era un copil. Nu știa nimic.

*

Cortes îi scria regelui, la lumina lumânării. Când caceres îl

pofti pe Benitez, puse pana de-o parte și-l pofti să se așeze în vechiul scaun cubanez, adus de servitori de pe coastă. În ultima vreme prefera tronul aurit dăruit de Motecuhzoma.

— Ne așteaptă vremuri grele, nu-i așa? zise el.

Benitez rămase tăcut. „Ce mai pui la cale, vulpe bătrână ce ești?”

— După cum ți-am spus, azi dimineață nemernicul de Narvaez a debarcat pe coastă cu o armată numeroasă.

— Cred că intențiile sale sunt evidente.

— A sosit un curier de la Vera Cruz cu o scrisoare de la Sandoval. Cinci din oamenii lui Narvaez au venit la fortăreață și i-au cerut să se predea imediat.

— Și el ce a făcut?

— Ce ar fi făcut orice comandant care se respectă. I-a bătut și i-a legat. În momentul de față, niște hamali indieni îi aduc aici, la Tenochtitlán, legați fedeleș de stâlpi. Trebuie să ajungă până diseară târziu.

Benitez zâmbi. Era exact ce s-ar fi așteptat de la Sandoval. Rezolva întotdeauna problemele fără să șovăie.

— Bănuiesc că pot conta pe loialitatea ta în această criză, zise Cortes.

„Ticălosule”, se gândi Benitez. „Te-am admirat când ai înfruntat preoții din Templo Mayor, dar acum te disprețuiesc.”

— Loialitatea mea a fost știrbită de evenimentele recente, senor.

Cortes ridică din sprâncene.

— La ce anume te referi?

— La împărțirea comorii.

Cortes zâmbi atotștiutor și disprețuitor în același timp. Apoi se duse la birou și scoase o brățară de aur cu smaralde mari.

— Sper că această bijuterie va compensa orice nedreptate pe care ai simțit-o din partea mea.

Benitez se uită la brățară, dar n-o atinse.

— Nu mă refeream la mine.

Cortes tresări surprins.

— Atunci la cine?

— Ai nedreptățit oamenii, caudillo. Nu te-ai purtat cinstit cu

ei.

— Cu oamenii?

Nu-i venea să-și creadă urechilor.

— Au luptat din greu la Tabasco și Texcala, au îndurat frigul și oboseala când am traversat Sierra. O sută de pesos nu sunt o recompensă potrivită pentru suferințele și curajul lor.

Cortes se aplecă spre el.

— Acesta este prețul loialității tale, Benitez?

— Loialitatea mea nu are preț. Ține cu dreptatea, la fel cum apa curge în jos, către mare.

— Te exprimi poetic, murmură Cortes punând brățara la loc în sertar. Ești un om ciudat, Benitez. Nu prea te înțeleg.

— Chiar dacă sunt un fraier, cel puțin dorm liniștit.

— O să dormim destul pe lumea cealaltă. Dar voi face cum dorești. Deși nu cred că mărinimia ta va fi apreciată așa cum se cuvine. O să le dau oamenilor o parte mai mare din ce ni se cuvine nouă. Îți dau cuvântul meu. Poate chiar îi voi răsplăti din comoara mea. Dar, în schimb, vreau să faci ceva pentru mine.

— Te ascult, senor.

— Când vor sosi solii lui Narvaez, vreau să-i impresionez cu realizările noastre, să le arăt că au mai mult de câștigat dacă ni se alătură decât dacă vor lupta împotriva noastră. Când vrei să prinzi muște le ademenești cu zahăr, nu cu sare.

Benitez încuviință din cap.

— Spune-mi ce trebuie să fac.

*

O treziră țipetele. Când ajunse în apartamentul lui Benitez, santinelele stăteau îngrozite în ușă. Mendez, doctorul, era și el acolo, dar părea la fel de îngrozit ca cel doi soldați.

Floarea Ploii se zvârcolea pe podea, cu spume la gură. Avea sânge pe față și în păr.

— Ce-i cu ea? gemu Mendez.

Mali intră în cameră. Pe o masă, într-un colț, era o farfurie. O duse la nas și mirosi ce era înăuntru. Floarea Ploii mâncase carnea zeilor, ciuperci sacre.

— Unde este Benitez?

— L-a chemat comandantul Cortes, îi răspunse una din santinele.

— Tenochtitlán este în flăcări! râdea Floarea Ploii.

Mendez se strâmbă dezgustat.

— Ce spune?

— Are friguri, zise Mali. Este o boală obișnuită. O s-o îngrijesc eu.

Mendez răsuflă ușurat că scăpase de responsabilitate.

— Bine, dacă vrei să-i iei sânge, cheamă-mă.

Apoi se întoarse și ieși din cameră. Mali împinse soldații afară și închise ușa.

Florii Ploii i se prelingea sânge din gură. Își mușcase limba.

— Au asmuțit câinii asupra tuturor! Zbieră ea.

Mali îngenunche lângă ea și o legă de mâini și de picioare, să nu se mai rănească singură. Avea o tăietură pe frunte. Se lovise probabil de podea. Din fericire, nu era o rană adâncă.

— Dumnezeule Sfinte! exclamă o voce.

Benitez stătea în pragul ușii, negru la față de supărare.

— Ce s-a întâmplat? murmură el.

— Ciupercile sunt de vină, zise Mali. Nu este nimic de făcut. Dacă a mâncat prea multe, o să moară.

Îngenunche lângă Floarea Ploii și încercă s-o ia în brațe, dar fata se zbătea nebunește, strigând:

— Malinche o să ne omoare pe toți!

Mali își aminti de incidentul din noaptea trecută. „Oare supărarea o făcuse să guste din carnea zeilor?” Ciupercile se dădeau celor care urmau să fie sacrificați sau oamenilor-bufniță, când voiau să vadă viitorul. Dar puțini rezistau șocului. „Ce căutase oare Floarea Ploii, viitorul sau uitarea?” se întrebă Mali.

— Tenochtitlanul este în flăcări! strigă Floarea Ploii. Arde tot orașul!

Benitez îngenunche și se închină. Iată ceva de neînțeles pentru el. Ceva care depășea forțele răului.

Optzeci și unu.

Floarea Ploii se calmă după un timp și reuși să doarmă câteva ore, liniștită. Când deschise ochii, îl găsi pe Benitez

sforăind lângă ea, cu capul pe braț. Se aplecă și-l sărută pe frunte.

Dar simți încă o prezență în cameră. Când se întoarse, o văzu pe Mali la lumina lumânării. Stătea în genunchi pe un covor de trestie, cu o bucată de pânză și un vas cu apă rece lângă ea.

— Surioară! murmură ea.

— Mămico!

Mali o mângâie pe păr.

— A trecut.

— A fost chiar atât de rău?

— N-am știut cât ai mâncat.

— Doar o lingură. Pe urmă mi-am pierdut curajul. Ai stat aici toată noaptea?

Mali încuviință din cap.

— Da, împreună cu stăpânul tău cel păros.

Floarea Ploii o luă de mână.

— Mali a mea! Mi-ai fost mamă, soră mai mare și cea mai bună prietenă. Dar te-am pierdut din cauza lui Cortes și în curând o să mă urăști pentru ce va trebui să fac.

— Acum mi-a trecut. N-ar trebui să te întorci la stăpânul tău?

Mali ridică din umeri.

— În ultima vreme nu mai are nevoie de mine, zise ea, bătându-se pe burta umflată. Cred că nu-i place cum arăt.

Se apropie de ea.

— Ai reușit să vezi viitorul în visele tale?

Floarea Ploii își aminti de templele în flăcări, de spaniolii în armură care măcelăreau tot ce le ieșea în cale, ca în ziua aceea, la Cholula, de sângele mai strălucitor decât orice văzuse vreodată.

— Sper că nu, murmură ea. Sper că n-a fost viitorul.

Cavalerii Jaguarului dansau pe zidurile de culoarea hienei, împreună cu siluetele santinelelor, care se profilau în umbrele lungi ale torțelor. Era ultima oră a nopții, când răniții treceau pe tărâmul umbrelor și copiii se nășteau morți. Mali se grăbea spre apartamentele lor, tânjind după trupul cald al lui Cortes.

Nu-l văzu pe Jaramillo și se trezi cu el alături în beznă.

Rămase cu gura căscată. Fața lui mâncată de vărsat părea și mai hidoasă la lumina torțelor.

— Scuză-mă, senora, n-am vrut să te sperii.

— Ce dorești? Îl repezi ea.

— Este o oră cam târzie pentru plimbări.

Nu-i plăcea cum o privea. Era beat. Mirosea a vin cubanez. Grăbi pasul.

Dar soldatul nu se lăsă.

— O femeie frumoasă ca tine n-ar trebui să umble singură la ora asta. De ce nu ești în patul căpitanului tău?

Îl ignoră și își văzu de drum.

— Caudillo este cu adevărat un om norocos să aibă două femei frumoase care să-l încălzească noaptea.

Încremeni în loc.

— Cred că știai de dona Ana, nu, senora?

Rânjea încântat.

— Îmi cer scuze din nou. Credeam că știai. Noapte bună. Dona Marina, zise el făcând o plecăciune.

Mali o luă la fugă. Îi bătea inima să-i sară din piept. Urcă în grabă scările cele mari, spre apartamentul lor, trecu pe lângă santinele și dădu la o parte perdeaua cu clopoței.

O lumânare sclipea într-o cană de argint. Pe covor erau întinse două trupuri. Văzu spatele suplu, maroniu al prințesei, părul ei lung, care-i acoperea pieptul și brațul încolăcit pe coapsa lui.

Își duse mâna la gură, cât pe ce să vomite.

„Nu te agita”, își spuse ea. „Toți regii au concubine. Nu poți face nimic. Dacă l-ai trezi acum și ai face pe soția geloasă, n-ai câștiga nimic. Trebuie să fii deșteaptă și să aștepți momentul potrivit.

Nu mă mai vrea, pentru că sunt umflată și urâtă. Dar n-o să mai arăt așa după ce o să nasc. Doar port în pântece pe fiul Mexicului.”

Găsi un covoraș de dormit în cealaltă cameră și se întinse în beznă, urmărind zorii care se strecurau ca un hoț în cameră. „N-o să plâng”, își spuse ea. „Deși îl iubesc, am știut dintotdeauna că nu-mi este dat să cunosc fericirea. În orice

caz, nu în felul acesta. De ce să-mi irosesc lacrimile degeaba?”

Dar lacrimile începură să curgă fierbinți și nestăvilite!

Optzeci și doi.

— Vei plăti pentru asta, strigă părintele Ruiz de Guevarra. Când Narvaez o să afle ce ai făcut, o să te spânzure cu ofițerii tăi cu tot!

Preotul sosise în cel de-al patrulea ceas al dimineții, cu alți patru, toți emisari ai lui Narvaez. Cămășile lor, albe odată, erau acum niște zdrențe murdare și ei aveau bărbile năclăite de sânge, drept rezultat al atenției acordate de Sandoval și oamenii săi. Își petrecuseră ultimele nopți legați în hamace și nu erau deloc în toane bune.

— Ești un câine prost și nerecunoscător!

Cortes zâmbi, ca și când Guevarra i-ar fi făcut un mare compliment. Apoi îl luă de umeri și-l conduse prietenește la o măsuță din colțul camerei. Era plină de farfurii aburinde cu iepure prăjit, carne de căprioară, fasole și prăjituri de porumb.

— Nu știu cum aș putea să-mi cer scuze pentru tot ce vi s-a întâmplat! zise Cortes. Este vina ofițerului meu. Va fi aspru pedepsit pentru acest exces de zel. Vă rog să luați ce doriți. Cred că vă este foame.

Părintele Guevarra și însoțitorii săi îl priveau uluiți pe Cortes. După primirea lui Sandoval, nu se așteptaseră la asemenea atitudine. Se holbau lihniți la mâncare.

— Vă rog, nu vă sfiiți, îi încuraja Cortes.

Se năpustiră asupra mâncării. Conform instrucțiunilor lui Cortes, Sandoval le dăduse numai apă în cele trei zile de drum. În timp ce mâncau, caceres puse lângă ei bare de aur. Fuseseră topite și aduse în această formă de bijutierii lui Cortes.

— Ce-i asta? întrebă Guevarra, cu gura plină.

— Este o încercare modestă de a vă recompensa pentru suferințele voastre. Luați aurul cu binecuvântarea mea. Este numai o mică parte din ce au primit toți oamenii mei pentru serviciile lor. Pe aici este atâta aur, încât îl folosim să ne potcovim caii.

Benitez se întreba ce ar spune Norte și cei o sută de pesos ai

săi despre această minciună gogonată.

Guevarra se zgâia uluit la Cortes, în timp ce continua să se îndoape.

Cortes îi privea îngăduitor.

— Am înțeles că ați fost trimiși de prietenul și camaradul meu Narvaez. Cu ce treburi a venit aici, în Noua Spanie?

Guevarra se uită la el mirat. Nu mai auzise până acum această denumire de „Noua Spanie". Era un termen folosit recent de Cortes pentru a denumi imperiul lui Motecuhzoma.

— A fost trimis aici din ordinul expres al guvernatorului Velasquez, continuă Guevarra ezitând. A spus că ești un trădător, pentru că i-ai nesocotit ordinele. Vrea să fii adus imediat în Cuba, în lanțuri.

Cortes primi veștile cu indiferență.

— Ce mai face Narvaez? se poartă frumos cu voi?

Guevarra se uită la camarazii săi. Zgârcenia lui Narvaez era proverbială în Cuba.

— Mulțumitor.

— Mă bucur să aud acest lucru. După cum știți, un comandant generos este un lucru rar.

Alvarado și Benitez apărură cu câte un medalion de aur la gât. Nou-veniții nu aveau ochi decât pentru bijuterii.

— Nu-i așa, Pedro?

— Ba da, senor, îl aprobă Alvarado, zâmbind.

— Bineînțeles, zise Guevarra, generozitatea nu este una din calitățile lui Narvaez.

Cortes reuși să se arate surprins.

— Oamenii noștri ar fi dezamăgiți să audă așa ceva, zise Alvarado, pentru că toți am fost răsplătiți mulțumitor de comandantul nostru.

Guevarra și ceilalți se zgâiau la barele de aur din fața lor.

— Sper că guvernatorul nu s-a grăbit să ia hotărâri, zise Cortes. Doar n-a uitat că am studii juridice și chiar el m-a numit judecător de pace în Cuba. Nu ne-am abătut nici o clipă de la lege. Am fondat o colonie și, prin urmare nu trebuie să dăm socoteală decât regelui. Curierul meu trebuie să sosească din clipă-n clipă cu aprobarea regală. Prin urmare, dacă

Velasquez sau oamenii lui comit vreo nedreptate asupra mea, vor răspunde în fața regelui.

„Perspectiva aceasta va reuși să le îngreuneze și mai mult digestia", se gândi Benitez.

Cortes se aplecă spre ei, conspirativ.

— Dacă mexicanii ar vedea că nu ne înțelegem, am pierde tot ce am câștigat. În momentul de față, l-am sechestrat pe împăratul acestui mare ținut și am găsit bogății incomparabile cu tot ce s-a descoperit până acum în Lumea Nouă. Iar dacă Velasquez și omul lui, Narvaez, riscă totul, mă tem că vor avea de înfruntat consecințe foarte neplăcute.

Guevarra se uită din nou la bara de aur.

— Nu ți se pare că este vorba de o regretabilă neînțelegere? îl întrebă Cortes. Poate ai vrea să ne spui câți oameni a adus Narvaez și ce intenționează să facă?

*

Făcu dragoste cu el cu o pasiune de neînțeles. Se agăță de el de parcă s-ar fi înecat, îl sărută cu o pasiune vecină cu disperarea. Și, când se termină, izbucni în lacrimi. O legăna în brațe, uluit.

— Ce s-a întâmplat? zise Benitez de câteva ori, deși știa că n-avea cum să-l înțeleagă.

— Iartă-mă, murmură fata, pe limba ei. Nu știu ce-o să ni se întâmple și nici ce o să crezi despre mine la următorul răsărit de soare. Sper doar că n-o să mă urăști prea mult când o să se termine.

Dar nu înțelegea ce încerca să-i spună, așa că o mângâia pe păr, uimit și neajutorat.

*

Torțele aprinse trosneau în sala cea mare. Spaniolii se înghesuiseră înăuntru, umăr la umăr. Doar câțiva mai rămăseseră de pază. Cortes se urcă pe o masă, să le vorbească. Pe podea, în fața lui, era o grămadă de bare din aur, sclipind palid în lumină.

— Domnilor, începu Cortes și se făcu imediat liniște.

Se așteptaseră să le anunțe în mod oficial întoarcerea lui Puertocarrero, dar apariția neașteptată a aurului îi neliniștise.

— Domnilor, mulți dintre voi s-au plâns că nu sunt mulțumiți de felul cum s-au împărțit bunurile obținute din expediția noastră. Deși consider că am făcut o împărțeală dreaptă și legală, am hotărât să vă cedez o parte din aurul meu, pentru a vă răsplăti curajul și loialitatea de care ați dat dovadă. Prin urmare, la sfârșitul acestei întâlniri veți primi fiecare de la Alvarado o parte din acest aur și sper că o să vă declarați satisfăcuți.

Se opri. Norte, care stătea în ultimele rânduri, se gândea: Aceasta a fost vestea cea bună, s-o auzim și pe cea rea.

— Poate că va fi ultima ocazie când veți primi ceva, pentru că Diego Velasquez, guvernatorul Cubei, intenționează să numească un nou comandant.

Oamenii amuțiseră.

— Acum două zile, vi s-a spus că Alonso Puertocarrero s-a întors din Spania. Din păcate, am constatat că ne-am înșelat. Corăbiile care au fost zărite pe coastă aparțin lui Velasquez.

Norte se uită în jur și văzu fețele camarazilor săi.

— Omul trimis să mă înlocuiască nu este altul decât bunul său prieten, Panfilo de Narvaez.

Soldații izbucniră în râs, disprețuitori. Guzman se întoarse spre Norte.

— I-auzi! Grăsanul ăla afurisit!

— Acum, după ce am câștigat un regat, guvernatorul a trimis acest om să ni-l răpească. Aceia dintre voi care doresc să se lase la mila proverbialei sale generozități simt liberi să i se alăture. Eu unul consider că am fondat această colonie legal și am de gând să mă opun invaziei.

Câțiva oameni începuseră să ovaționeze. „Ah, idioților", se gândi Norte. „Nu vă dați seama că v-a cumpărat?"

— O să fiți alături de mine?

Soldații erau deja însetați de sânge. Cortes îi avea din nou la degetul mic. Chiar dacă era un hoț și un mincinos, era hoțul și mincinosul lor. Sub conducerea lui Cortes, aveau cel puțin șanse să scape cu viață și cu ceva aur. În schimb, cu Narvaez, ar muri săraci.

Optzeci și trei.

O bufniță strigă în noapte. O umbră se strecură pe lângă perete, profilându-și silueta pentru o clipă pe fundalul ferestrei.

Floarea Ploii își pictase fața ca un războinic mayaș.

Lemnul scârțâi și lama unui cuțit de obsidian sclipi pentru o clipă în lumina lunii. O răsuflare caldă stinse lumânarea, iar Mali uită de toate jignirile și durerile și ascultă de glasul inimii. Se aruncă asupra siluetei, pregătindu-se pentru șocul loviturii și durerea care va urma. Dar mișcarea ei bruscă îl trezi și se ridică. Auzi cuțitul căzând pe podea.

O dădu la o parte și alergă gol prin cameră, să-și ia sabia, strigându-și gărzile.

Soldații se năpustiră înăuntru, cu torța în mână.

Văzură cu toții cuțitul de pe podea. Avea mâner din sidef și turcoaze, în formă de vultur.

Cortes se uită la Mali.

— Mi-ai salvat viața, murmură el.

Fata era prea șocată să-i răspundă.

— Ai văzut cine a fost?

Mali văzu dinaintea ochilor fața Florii Ploii vopsită în alb și roșu. O zărise înainte să se stingă lumânarea. Dar clătină din cap.

— Am văzut doar o umbră, murmură ea.

*

Când se trezi de dimineață, Benitez n-o mai găsi pe Floarea Ploii. O căută în tot palatul, dar nu reuși să dea de urma ei.

Optzeci și patru.

Cempoallan.

— Uită-te la el, zise Salvatierra. E mai mare decât o corabie.

Se uitau la servitorii lui Gordo care îl urcau încet, treaptă cu treaptă, spre terasa piramidei. Erau opt indieni supli, musculoși, cu fețele scăldate în sudoare.

— Ar fi mai ușor să târăști un tun în turnul catedralei din Sevilla, zise Narvaez, spre amuzamentul ofițerilor săi.

Când Gordo ajunse în sfârșit în vârf, Narvaez se întoarse spre translatorul său, Francisco, un indian vorbitor de nahuatl, capturat de Grijalva. Această traducere în trei limbi mergea

destul de greu, dar cel puțin puteau să se înțeleagă cât de cât. Narvaez făcut semn spre imaginea Fecioarei, găsită de oamenii săi în altar, împreună cu obiectele de aur și mantiile din pene.

— Întreabă-l de cine a fost adus tot aurul acesta într-o biserică creștină, zise Narvaez.

Așteptă până când i se traduse întrebarea lui Gordo și până când cacique-le cel gras dădu un răspuns. În cele din urmă, Francisco se întoarse spre el.

— Spune că aurul nu-i aparține, senor. Se pare că este al lui Malinche.

Se încruntă.

— Malinche? cine este acest Malinche?

După alt schimb de cuvinte, află că Malinche era un zeu alb, cu barbă, care venise din Țara Norilor, într-o canoe mare de război, la fel ca Narvaez.

— Spune de asemenea că. Acest Malinche este un fel de zeu.

Narvaez se uita amuzat la șeful cel gras. Când își dădu seama, în sfârșit, că Gordo se referea la Cortes, se cutremură de râs.

— Crede că prăpăditul de Cortes are puteri supranaturale! strigă el.

Salvatierra și ceilalți ofițeri izbucniră și ei în râs.

Narvaez clătină din cap. „Deși au atât de mult aur și se pricep să-l prelucreze, acești indieni sunt la fel de proști ca sălbaticii din Cuba.”

— Spune-i că aurul nu-i aparține lui Cortes. Este proprietatea regelui Spaniei. Iar noi suntem reprezentanții lui în această parte a lumii, așa că ni se cuvine de drept.

Când Gordo auzi traducerea, începu să tremure și să asude.

— Ce-i cu el? se enervă Narvaez.

— Spune tot timpul că acest Malinche o să se întoarcă și o să-l pedepsească pentru că a pierdut aurul, îi explică Francisco.

— Spune-i să nu se îngrijoreze. O să mă descurc eu cu Cortesillo! zise Narvaez. Dacă acești băținași s-au speriat de Cortes, înseamnă că mie o să-mi lingă cizmele într-o

săptămână!

Tenochtitlán.

Ospățul lui Taxcatl, care vestea Așteptarea Ploilor.

În piață, unul din preoții principali ai Păsării Colibri, cu fața vopsită cu cărbune, supraveghea ridicarea unor stâlpi înalți. Mai târziu, se vor atârna torțe, pentru a lumina Dansul Tinerilor, noaptea următoare.

Răsunau strigăte, zgomot de tobe, fluierături și cântece. Tinere fete dansau cu brațele și coapsele decorate cu pene roșii. Picioarele lor ridicau nori de praf pe pământul uscat, roșiatic. Se adunase o mulțime impresionantă.

Deasupra, soarele strălucea incandescent. Marea tobă din piele de șarpe din Templo Mayor începu să bată și, în momentul acela, apăru în piață marea statuie de festival a lui Tezcatlipoca, Oglinda Fumurie.

Era înaltă de șase metri și plămădită dintr-un aluat de semințe de știr și sângele victimelor sacrificate. Era încrustat cu bijuterii, inele din turcoaze în formă de șarpe și avea nas de aur. Pe cap purta o coroană din ramuri de copac vopsite. De mantia care învăluia forma sa cumplită fuseseră cusute câteva capete și oase umane. Piciorul lui de obsidian sclipea în soare.

Alvarado urmărea procesiunea furios și înspăimântat, de pe terasa castelului. Texcalanii spuneau că festivalul va culmina cu sacrificarea unui tânăr care reprezenta una din aceste zeități diavolești. Băștinașii își vedeau de ritualul lor barbar, deși Cortes dăduse ordin să se renunțe la toate aceste practici păgâne. Era o sfidare fățișă.

Aguilar apăru lângă el. Strângea la piept cartea sa de rugăciuni, de parcă ar fi fost o casetă cu bijuterii prețioase.

— Este mâna diavolului, murmură el. În prezența lui Cortes n-ar fi îndrăznit să-și etaleze idolii.

Alvarado sesiză insinuarea.

— A fost de acord cu desfășurarea acestui festival înainte să plece.

Caudillo plecase spre coastă cu câteva zile în urmă, cu intenția să intercepteze armata lui Narvaez și îl lăsase pe

Alvarado la Tenochtitlán cu numai optzeci de soldați, în afară de texcalani, bineînțeles. Refuzaseră să lupte împotriva altor zei albi și Cortes nu insistase. „Poate era mai bine”, se gândi el. „Nu era înțelept să-și învețe nici măcar aliații cum să ucidă un spaniol.”

— A interzis expres orice sacrificiu uman, spunea Aguilar.

Alvarado nu spuse nimic. Nu-i plăcea să se facă asemenea comparații între modul lui de a conduce oamenii și cel al lui Cortes.

— Am vorbit cu unul din șefii texcalani, Cel care Râde de Femei, continuă Aguilar. Vorbește chontal maya destul de bine și ne înțelegem mulțumitor. Spune că mexicanii au de gând să-și aducă înapoi în templu zeul, Huitzilopochtli și să ardă statuia binecuvântată a Fecioarei. Spune că a văzut frânghiile și scripeții în curtea templului.

— N-or să îndrăznească, se înfurie Alvarado. Sudoarea de pe fruntea lui Aguilar sclipea în soare.

— Mi-a spus de asemenea că stâlpii ridicați în piață sunt pentru sacrificii umane. Unul din mexicani i-a strigat că or să ne mănânce pe toți. Dar, mai întâi, or să ne împăneze cu usturoi, să alunge mirosul nostru neplăcut.

Alvarado încleștă mâna dreaptă într-un pumn.

— Au de gând să ne atace după ce Narvaez o să-l înfrângă pe Cortes. Stâlpul cel mare este pentru Tonatiuh. Presupun că se referă la tine.

Alvarado se întoarse tremurând de furie. Încerca să nu-și imagineze cum ar fi să cadă în mâinile acestor sălbatici sau ce i-ar face înainte să-l omoare. Acest festival era o provocare. Ce să facă, să stea aici, să le îndure insultele, așteptând să-l măcelărească împreună cu oamenii lui, ca pe niște câini?

Dar, în clipa aceea, își aminti cum se comportase Cortes la Cholula și își dădu seama cum ar trebui să acționeze un bun comandant.

Optzeci și cinci.

Cofre de Perote.

Răsuflarea rece a lui Nombre de Dios îl făcu să tremure în mantia lui. Iapa lui întoarse capul în direcția vântului și

înainta mai departe.

Benitez amorțise. Se mira că nu simțea nimic. „De fapt, ce ar fi trebuit să simtă? Furie pentru că îl trădase; rușine pentru că ținuse o asasină în patul lui; sau durere că o pierduse? Sau ar trebui să se simtă ca un prost pentru că n-o bănuise nici o clipă? Dar orice ar fi, îi lipseau zâmbetul, blândețea și mângâierile ei."

Acum regreta că se încăpățânase să nu-i învețe limba. Oare atunci, în ultima noapte petrecută împreună încercase să-l avertizeze? își amintea doar că adormise în brațele ei și se trezise în strigătele gărzilor care dădeau alarma în tot palatul.

Întinsese mâna după ea și n-o găsise.

Dar nu aflase nimeni. Dona Marina îi jurase lui Cortes că asasinul fusese un războinic mexican și o crezuseră cu toții. A doua zi de dimineață, Benitez plecase cu Cortes și absența Florii Ploii nu fusese observată. Cei care rămăseseră credeau că-l însoțise pe Benitez, iar cei porniți în această expediție bănuiau că o lăsase în oraș.

Benitez se cutremură din nou în armura lui.

Acum era fără îndoială dușmanul lui. Dar cât de mult îi lipsea.

Cempoallan.

Leon se bucura întotdeauna de popularitate. Se pricepea să se facă iubit. Narvaez îl privea cum se înconjurase de tineri ofițeri. Râdeau și glumeau în gura mare. Apăruse pe iapa lui mare, cenușie, în armură, cu pană la pălărie și un lanț gros, dublu, în jurul gâtului.

„Fir-ar el să fie!"

— Leon! strigă Narvaez. Vere!

Îl îmbrățișă.

— Nu arăți rău după atâtea aventuri. Ai venit să ni te alături?

— Am venit, spuse Leon, în speranța că voi putea evita o catastrofă.

Narvaez se încruntă. Nu se așteptase să audă asemenea cuvinte de la o rudă a guvernatorului.

— O catastrofă? Ce vrei să spui? Consideri că ar fi o

catastrofă să zdrobim un trădător?

Lui Leon îi pieri zâmbetul.

— Cortes nu este un trădător. Dimpotrivă. S-a purtat ca un supus de nădejde al Majestății Sale și nu permit să se vorbească așa despre el în prezența mea.

Narvaez se dădu înapoi. Oamenii din jurul lui amuțiseră.

— De aceea te afli aici?

— Am sperat că vom putea discuta liniștit despre pace, ca să eviți o înfrângere rușinoasă.

„Ce ticălos obraznic!" se gândi Narvaez. „Am de trei ori mai mulți soldați și cai decât Cortes. Aș putea zdrobi oricând armata lui prăpădită. Cum îndrăznești să-mi vorbești așa?"

— Lasă-l pe mâna mea, îi șopti Salvatierra la ureche. Să vedem dacă mai este la fel de mândru, după ce o să-l punem în lanțuri!

Părintele Guevarra sări înainte.

— Senor, murmură el. Nu cred că este înțelept să ne grăbim. Când camarazii mei și cu mine am fost luați prizonieri de câinele acela de Sandoval, Cortes s-a dovedit un om înțelegător. Dacă ar fi vrut război, nu ne-ar fi eliberat, nu? haideți să discutăm cu senor Leon, să vedem ce are de spus.

Narvaez n-ar fi vrut să stea la discuții cu un asemenea om. Dar Guevarra era preot și nu putea să-i nesocotească sfatul, iar Leon se bucura de mare popularitate. „Ofițerilor mei nu le-ar conveni dacă l-aș arunca în lanțuri", se gândi el. „Poate că Guevarra avea dreptate. Era mai bine să fie viclean. Dacă l-aș câștiga pe Leon de partea mea, aș avea un prieten și un spion în tabăra inamică."

— Acum nu este timpul să discutăm asemenea probleme, zise el, încercând să zâmbească. Cred că ești obosit. Lasă-ți calul să se odihnească și stai de vorbă cu prietenii tăi. O să vorbim mai târziu, în cortul meu, după ce o să mâncăm și o să bem niște vin cubanez.

Făcea mari eforturi să fie politicos. Zâmbind forțat, se întoarse și intră în cortul său, însoțit de Salvatierra.

Tenochtitlán.

— Fă-l să-și miroasă propria carne, zise Alvarado.

Răsună un strigăt sfâșietor. Omul de pe masă se zbătea și se răsucea. Duhnea a grăsime arsă. Alvarado strâmbă din nas dezgustat, ca și când victima sa ar fi fost cea vinovată de acest miros neplăcut.

Preotul fusese răstignit pe masă. Părul lui lung, încâlcit, atârna până aproape de podea.

Puțea atât de rău și fără tortura aplicată de Alvarado, încât cei din camera mică, neluminată, de-abia mai respirau. Chiar și Jaramillo părea impresionat.

Dar nu-l plângea nimeni. Era un preot indian, așa că își merita îndoit chinurile. Alvarado se întreba câte inimi vii smulsese în numele zeilor săi diabolici. Urechile zdrențuite și părul plin de sânge închegat făceau din el o creatură îngrozitor de respingătoare. Un adevărat demon în carne și oase.

Îl așteptară toți pe părintele Diaz, care se dusese afară să vomite. Nu puteau continua fără martorul lor oficial. Alvarado era dezgustat. Credea că un preot, mai mult decât oricare dintre ei, ar trebui să aibă un stomac mai rezistent.

Când se întoarse în cameră era palid și asudat.

— Putem continua? îl întrebă Alvarado.

Încuviință din cap.

— Te simți rău?

— Nu suport mirosul acesta.

Alvarado înălță din sprâncene.

— Te compătimim.

Apoi se întoarse spre Aguilar, care venise să traducă.

— Întreabă-l pe acest nemernic dacă este adevărat că mexicanii intenționează să ne atace.

Aguilar îi puse întrebarea lui Cel care Râde de Femei, care traduse cuvintele în nahuatl celui de pe masă. Preotul răspunse gemând.

Aguilar se întoarse spre Alvarado.

— Susține că nu știe nimic despre un asemenea atac.

— Minte, zise Alvarado, uitându-se la Jaramillo. Haideți să-l convingem să caute adevărul mai adânc.

Jaramillo scoase cu un clește un buștean verde de stejar din

foc și-l puse pe stomacul preotului. Omul se zvârcoli pe masă.

În cele din urmă, Alvarado făcu semn să se îndepărteze bușteanul încins. Preotul scotea un zgomot curios, „ca și când ar ieși diavolii din el”, se gândi Alvarado. Din pielea indianului se scurgea un lichid gălbui.

— Frate Aguilar, vrei te rog să întrebi din nou prizonierul când au de gând mexicanii să ne atace?

Urmă alt schimb lung de mesaje.

— M-a întrebat ce doriți să vă răspundă, îi spuse Cel care Râde de Femei lui Aguilar, în chontal maya.

— Spune-i că vrem adevărul.

Cel care Râde de Femei vorbi din nou prizonierului.

— I-am spus că știm ce intenții au mexicanii, zise Cel care Râde de Femei și a recunoscut că am dreptate. Nu știe exact când va avea loc atacul, dar nu mai este mult până atunci.

Aguilar se întoarse din nou spre Alvarado.

— Prizonierul a declarat că mexicanii or să ne atace înainte de terminarea festivalului.

— Ai fost martor la toate răspunsurile lui, îi spuse Alvarado părintelui Diaz. Acum avem dovada care ne interesa.

Zicând acestea se întoarse și o porni spre ușă.

— Ce să facem cu el? întrebă Jaramillo făcând semn spre preotul care se zbătea în agonie.

— Omoară-l, îi răspunse Alvarado.

Cempoallan.

Servitorii lui Gordo aduseră curcani, prăjituri de porumb, cartofi dulci, roșii, chilii. Sclavii cubanezi transportară scaunele și mesele de pe coastă, pentru ca Narvaez să poată mânca în cortul lui la fel de confortabil ca la reședința din Santiago de Cuba. Își adusese până și serviciul său de argint.

Dar cel care trona acum la loc de cinste era Leon. Le povestea tinerilor ofițeri aventurile lui din ultimele cincisprezece luni. Narvaez era gelos când vedea cum îi sorbeau fiecare cuvânt și se gudurau pe lângă el ca niște pisoi.

— Când am sosit prima oară în Noua Spanie, spunea Leon, spre furia lui Narvaez, care auzise prima oară expresia de la Guevarra când se întorsese din tabăra lui Cortes, recunosc că

nu eram de acord cu hotărârile lui Cortes. Mi se părea că ne conduce spre un dezastru militar evident și că nesocotește ordinele guvernatorului. Chiar și când am fost convins că acționa perfect legal pentru fondarea unei colonii.

Salvatierra se cutremură de tuse, cât pe ce să se înece cu vinul. Leon se întrerupse, așteptându-l să-și revină, dar omul își pierduse răsuflarea și nu reuși să intervină.

Narvaez tăcea. „Îl las să vorbească până n-o mai putea, ca să se învinuiască singur", se gândea el.

— Chiar după ce am fost convins că acțiunile camarazilor mei ofițeri erau perfect legale, consideram că ne îndreptam spre un dezastru iminent. Eram prea puțini, într-un ținut ostil, cu sute de mii de indieni împotriva noastră. Dar Cortes n-a șovăit nici o clipă. Și, deoarece victoriile și averile noastre sporeau pe zi ce trece, m-am convins că era într-adevăr omul care putea să ne aducă tuturor glorie și bogăție.

Flacăra lumânării se oglindea în lanțul gros de aur de la gâtul său, întărindu-i vorbele.

— Am câștigat deja o avere în aur și pietre prețioase pentru noi și regele nostru. Suntem stăpânii Tenochtitlanului, care este cel mai frumos oraș pe care l-am văzut vreodată. Cortes se bucură de mare respect. A luat pământurile în numele regelui Spaniei și a convertit mulți băștinași la religia creștină.

— Atunci poate va face un ultim serviciu Spaniei, zise Narvaez. Ar trebui să vină aici, să se predea pașnic, ca să poată răspunde acuzațiilor aduse împotriva lui de guvernatorul Cubei.

— Autoritatea guvernatorului nu poate fi recunoscută aici, îi răspunse Leon. Dăm socoteală direct Coroanei. De fapt, acum urmează să pătrunzi pe tărâmul prietenului lui Cortes, Motecuhzoma, care este vasalul regelui și se află sub protecția sa. De aceea te previn că riști să-ți distrugi armata și să-ți pui viața în primejdie.

Narvaez îl privea mut de furie și revoltă.

— Îndrăznești să ne amenințI? se înfurie Salvatierra.

— Domnilor, interveni Guevarra, sunt convins că ne putem înțelege prietenește, nu-i așa, senor Leon?

— Cortes consideră că venirea voastră aici are anumite avantaje. Este dispus să vă permită să explorați coasta între Vera Cruz și râul Grijalva. De fapt, consideră că i-ați face un mare serviciu. Majestatea Sa Carol va fi recunoscător dacă l-ați ajuta să-și consolideze regatul pentru Coroană.

— O să ne întâlnim în iad cu Cortesillo al tău! zbieră Salvatierra.

— Sunt convins că acolo o să ajungi până la urmă. Dar mă îndoiesc că o să-l întâlnești acolo pe Cortes, deși s-ar putea să te privească de sus, într-o zi.

Salvatierra sări în picioare.

Narvaez îi puse o mână pe braț să-l rețină. Dacă se ajungea la duel, Leon l-ar face bucăți. Doar o știau cu toții.

Narvaez se uită de jur împrejur. Unii din ofițerii săi erau amuzați de faptul că Leon îi contesta autoritatea. De aceea, se gândi că ar fi timpul să-și joace ultima carte.

— Cred că te înșeli când afirmi că acest Motecuhzoma este prieten doar cu Cortes al tău. Ne-a trimis și nouă tribut. Mare parte în aur. Văd că te surprinde. Ei, ce zici? tot mai crezi că împăratul îi este credincios lui Cortesillo?

Leon nu știa ce să-i răspundă. Narvaez se grăbi să profite de acest avantaj.

— Cortes va trebui să-mi dea socoteală pentru faptele sale. Și îl voi elibera de asemenea pe împărat în schimbul unei mari cantități de aur.

Leon se ridică în picioare.

— În acest caz, trebuie să te previn că îți pui în pericol propria-ți siguranță.

Lui Narvaez nu-i venea să creadă ce auzea. Se ridică și el.

— Propria mea siguranță? Am o armată de o mie cinci sute de oameni și treizeci de tunuri. Îți imaginezi că mica voastră bandă poate să mă înspăimânte?

— Am învins armate mai mari ca ale tale în ultimele douăsprezece luni.

— Atitudinea ta mă dezamăgește, Leon. Speram că o să-ți vină mintea la cap. Mă pregăteam chiar să-ți ofer un post de comandă.

— Nu pot trăda un om care s-a străduit atât de mult pentru a-și îmbogăți țara și biserica.

„Impresionant”, se gândi Narvaez. „Cum de a reușit acest Cortes să-și câștige atâta respect și loialitate?”

— Spune-i că o să-i prăjesc urechile și o să i le mănânc.

— Atitudinea ta este demnă de un canibal, dar nu de un spaniol.

— Cred că ar fi timpul să pleci, îi spuse Narvaez. Nu abuza de răbdarea și generozitatea mea.

— Nici nu mă gândesc să mai stau în compania unor asemenea oameni, zise el ieșind din cort.

Narvaez simțea privirile tinerilor ofițeri ațintite asupra sa. Întâlnirea nu mersese așa cum ar fi trebuit.

Mai târziu, când rămaseră singuri, îi spuse lui Salvatierra:

— Leon nu trebuie să părăsească tabăra. Așteaptă până adorm toți și pe urmă pune-l în lanțuri.

Însă, peste o oră, nu mai era nici urmă de Leon în toată tabăra.

*

O porni călare spre vest, la lumina lunii pline. Cortes va fi foarte interesat să afle ce descoperise. Leon sesizase atmosfera din tabără și fusese încântat să constate că moralul soldaților era la pământ, iar ofițerii nu aveau încredere în comandantul lor. Cei douăzeci de mii de castellanos pe care-i oferise oricărui ofițer dornic să li se alăture găsiseră multe buzunare interesate. Între timp, părintele Guevarra nu mai prididea să povestească ce văzuse la Tenochtitlán, unde trupele lui Cortes se plimbau prin fortăreață cu buzunarele doldora de aur. Vorbele lui îi convinseseră de asemenea pe mulți din soldații lui Narvaez că ar fi mai avantajos să lupte pentru Cortes decât pentru Narvaez.

Dar aceste semne încurajatoare erau umbrite de perfidia lui Motecuhzoma. Cortes nu va fi deloc încântat să afle că împăratul era dispus să-l trădeze. Leon se întrebă ce se întâmpla oare la Tenochtitlán. Spera că Alvarado va fi mână forte.

Optzeci și șase.

Tenochtitlán.

La apusul soarelui, tobele începură să bată mai tare. Statuia Oglinzii Fumurii fusese adusă lângă treptele marii piramide. Acolo se adunaseră mexicanii pentru Dansul Tinerilor. Erau șase sute de dansatori în piață, crema familiilor nobile. Mii de spectatori priveau din curțile lor.

Ta-tam, ta-tam, ta-tam.

Toboșarul stătea cu picioarele desfăcute lângă huehuetl, toba cea mare din piele de șarpe, agitându-și mâinile și grăbind ritmul.

Bărbații dansau în cercuri concentrice în jurul tobei. Erau îmbrăcați în costume superbe, cu mantii din blană de iepure, pene viu colorate și piei de pisică sălbatică, decorate cu clopoței care sunau în ritmul dansului. Fețele și capetelor lor rase erau vopsite în diverse culori și împodobite cu pene de quetzal. Toți aveau bijuterii prinse de nas și de buze.

Tobele imprimau un ritm drăcesc.

Ta-tam, ta-tam, ta-tam…

La poarta Vulturului, a Trestiei, a Șarpelui de Obsidian, spanioli înarmați se infiltrau prin mulțime, blocând intrările.

*

În timp ce dansa, Vulturul Care Cade zări fețele spaniolilor. „Păreau foarte interesați. Atunci de ce purtau săbii, armuri și coifuri de oțel?”

Un gând cumplit îi trecu prin minte: „aici se află mii din cei mai buni luptători ai noștri, neînarmați și blocați în această curte. Dar nici un inamic nu poate fi atât de laș și trădător încât să atace niște oameni lipsiți de apărare.”

Îl văzu pe Tonatiuh stând pe treptele Marii Piramide. Soarele care cobora la apus se reflecta în platoșele lui de oțel. Zâmbea, lățindu-și barba aurie.

Celălalt, pe care-l chema Jaramillo, rânjea de parcă ar fi băut prea mult pulque.

Dansatorii se învârteau nebunește.

Tot mai mulți soldați urcau treptele templului, unii din ei cu torțe în mână.

Ta-tam, ta-tam, ta-tam.

Iar ei erau aici, neajutorați.

Alvarado puse mâna pe sabie.

Nu. Nu.

— Mueran! strigă Alvarado. Să moară cu toții!

Archebuzierii traseră o salvă și mirosul prafului de pușcă se răspândi în aer. Țipete, panică, trupuri care se îmbulzeau spre ieșire. Unul din spanioli împunsese toboșarul cu sabia. Îi tăie brațele și apoi capul.

Vulturul Care Cade stătea liniștit. Dacă voia să scape nu trebuia să se agite.

Spaniolii erau peste tot acum, rotindu-și săbiile în aer. Văzu un om călcând pe propriile sale intestine și alunecând. Vulturul Care Cade alergă spre Poarta Trestiei. Un spaniol apăru în fața lui. Se feri, simți ascuțișul săbiei, se feri din nou, alergând orbește și răsucindu-se, văzu alt spaniol, cu barbă creață, maronie. Îi lipsea o parte din mână, dar cu cealaltă smulgea bijuteriile de la gâtul și urechile unui mexican însângerat, care zăcea la picioarele sale.

Ajunse la poartă. N-avea cum să treacă. Spaniolii stăteau umăr la umăr, tăind în dreapta și-n stânga cu săbiile lor. Disperarea îi dădu ideea salvatoare. Luă trupul unuia din dansatori și-l aruncă spre soldați. Un spaniol își pierdu echilibrul și alunecă pe spate. Vulturul Care Cade sări peste el și se năpusti pe intrarea îngustă.

Cempoallan.

Ploua.

Apa se revărsa din cerul noros, ca un torent. Mica armată a lui Cortes, întărită cu trupele lui Sandoval, încerca să treacă un râu care curgea repede la vale, spre un teritoriu care acum nu mai era străin pentru ei. Ropotul ploii le camufla înaintarea, așa că reușiră să surprindă două santinele de-ale lui Narvaez.

* „Parvenitule”, se gândi Carrasco. „Am auzit de tine în Cuba. Îmi amintesc de scandalul care a izbucnit când ai refuzat să te însori cu Catalina Suarez, al cărei tată era bun prieten cu guvernatorul. Escudero te-a arestat pe motiv că te-ai revoltat împotriva regelui și guvernatorul te-a obligat să-ți

faci datoria de gentleman. Te-am văzut în Santiago de Cuba, îmbrăcat în haine elegante, împreună cu ceilalți prieteni ai tăi, hidalgo. Vorbeați și râdeați strident, de parcă ați fi fost niște mari granzi, numai pentru că dețineați o bucată de pământ pe o insulă păgână, uitată de Dumnezeu. Și acum uită-te la tine. Te crezi rege, numai că o mână de băștinași se tem de tine."

Torțele trosneau și fumegau în ploaie, înaintând pe sub copacii mari ceiba. Încercă să se ridice în picioare, gata să se afunde în noroiul lipicios. Îi legaseră mâinile la spate.

— Cum te cheamă? zise o voce.

Când își ridică privirile, îl văzu pe Cortes.

— Carrasco, răspunse el.

Sandoval îl lovi în coaste și căzu din nou în noroi.

— Carrasco, senor.

De-abia peste câteva minute își recăpătă suflul.

— Carrasco, senor, bombăni el.

— Știi cine sunt eu?

— Da, Hernan Cortes, zise Carrasco. Ai o mină de aur și o encomienda în Cuba.

Cortes se aplecă, apropiindu-și fața la câțiva centimetri de a lui.

— Nu, nu sunt acel Hernan Cortes. Sunt Hernan Cortes cel care stăpânește tot acest ținut. Ai grijă să nu uiți acest lucru!

„Prostul", se gândi Carrasco.

— Vreau să știu, murmură Cortes, de ce forțe dispune Narvaez.

Scoase o pungă și o goli în palmă. Câteva bucăți de jad și turcoaze sclipeau la lumina torței.

— Sunt ale tale dacă-mi spui.

Ploaia se scurgea din copaci.

— Aștept, zise Cortes.

Pe Carrasco îl cuprinse spaima pentru prima oară. Ezită.

Deodată, Cortes se năpusti asupra lui și-i înfipse degetele în gât. Carrasco se zbătu neajutorat. Nu mai putea să respire.

— N-o să te las să-mi stai în cale, țăran nenorocit ce ești!

Simțea răsuflarea fierbinte a lui Cortes.

— Ai auzit? aceasta este Noua Spanie, regatul meu!

Cortes îl privea ca un nebun. Ochii îi sclipeau ca la un animal sălbatic și saliva i se prelingea pe obraz.

— Te fac eu să vorbești, chiar dacă va trebui să-ți tai degetele și urechile și să ți le îndes pe gât!

Nu mai pot să respir.

— Hai, vorbește!

Încercă să dea din cap, dar degetele îl strângeau ca un clește. Își dădu seama că făcuse pe el de frică. Văzu pe cineva luptându-se cu Cortes. Încerca să-l dea la o parte. Puncte negre defilau prin fața ochilor lui. Era gata să leșine.

* „L-ar fi ucis", se gândi Benitez. „Dacă n-aș fi intervenit la timp, l-ar fi ucis, mai mult ca sigur."

Dar, după ce-l stropi cu apă, își reveni destul de repede. Pe urmă, santinela le spuse tot ce doreau să afle.

Narvaez se instalase în templul unde Cortes îi pusese cuțitul la gât lui Gordo, cu un an în urmă. Artileria fusese trasă în față și cavaleria se împărțise, astfel încât patruzeci de jinetas erau izolați acum pe drumul dinspre vest. Nu puseseră patrule. Salvatierra era convins că nu vor fi atacați noaptea.

Metodele brutale ale lui Cortes dăduseră rezultate rapide. Dar Benitez nu reușea să-și alunge din minte figura lui feroce, când își înfipsese ghearele în gâtul lui Carrasco.

Optzeci și șapte.

Ploaia se scurgea din vârful coifurilor și se prelingea pe armuri, strecurându-se pe șira spinării. Oamenii așteptau înfrigurați, înfometați și epuizați după drumul lung de la Tenochtitlán.

Cortes întoarse calul cu fața spre ei. Arăta superb, în ciuda nopții negre și reci. Majordomul său, caceres, stătea lângă el, cu o torță de brad în mână, care sfârâia în ploaie.

— La noapte, domnilor, începu el, o să vă scrieți istoria. Aveți de ales: fie rămâneți aici să muriți, fie vă căutați norocul în Noua Spanie.

Ploaia curgea constant, îmbibându-se în pământ.

— Nu uitați că guvernatorul a fost cel care m-a pus în fruntea acestei expediții și mi-a dat ordin să explorez coasta și să fac comerț cu băștinașii. Este exact ce m-am străduit. Dar nu trebuie să uitați de asemenea că, în timp ce ne aflam la San Juan de Ulua, am fost nevoit să fondez o colonie. Am dorit să mă întorc în Cuba, dar la insistențele voastre am rămas aici. Însă timpul a dovedit că ați avut dreptate. Mi-ați făcut onoarea să mă alegeți căpitan general al coloniei voastre, până când Majestatea Sa va hotărî ce dorește. Între timp, cred că am făcut lucruri mărețe pentru regele nostru și am câștigat o mulțime de pământuri și comori pentru Coroană. Am reușit de atâtea ori în ultimul an să învingem, deși sorții ne erau potrivnici și am impus credința creștină pe aceste pământuri păgâne. Am îndurat viscolele, foametea și trădarea, dar n-am dat niciodată înapoi. Dar iată că, acum, lacheul guvernatorului, Narvaez, debarcă pe aceste țărmuri și vă declară război. Vrea să ne răpească tot ce am câștigat cu atâtea sacrificii. Vreți să ne dăm de-o parte cu umilință și să-l lăsăm să se înfrupte din realizările noastre? Dacă suntem bărbați adevărați și spanioli, nu vom accepta nicicând acest lucru! Acest uzurpator n-o să ne răpească bogățiile și gloria noastră! Da, sunt mulți, dar când ne-am speriat de numărul inamicilor noștri? pe râul Tabasco am luptat cu mii de băștinași, iar la Texcala cu zeci de mii. Spre deosebire de ei, ne-am călit în bătălii în ultimele luni. În plus, am aflat de la Leon că în tabără domnește nemulțumirea. Mulți soldați sunt bolnavi de friguri, iar ceilalți recunosc că avem dreptate și nu au chef să se bată cu noi. Furtuna i-a imobilizat de tot. Vom lansa un atac neașteptat împotriva tunului lor principal, în timp ce Sandoval va lua un escadron de oameni să-l captureze pe Narvaez însuși. După ce îl capturăm, ceilalți se vor preda, pentru că nu doresc oricum să lupte. Atunci să ne grăbim. Mai bine murim aici, decât să renunțăm la ce este al nostru!

Oamenii îl aclamară entuziasmați.

Benitez clătină din cap. Deși erau copleșiți numeric, înfometați și istoviți, acești oameni erau dornici să lupte.

„Caudillo este grozav. Mă mir că nu i-a descoperit nimeni aceste calități cât a stat în Cuba.” Se întreba ce spirit pusese stăpânire pe el de când debarcase pe plaja de la San Juan de Ulua.

„Poate că Mali avea dreptate. Poate că aici acționau și alte forțe, de neînțeles pentru ei. În orice caz, o să se lămurească în curând.”

*

Strigăte disperate răsunară în toată tabăra. Oamenii alergau să-și ia armele. Luna se ascunsese după norii negri ca cerneala.

Narvaez se uita în beznă. Răpăitul ploii le camuflase apropierea. Cortes îi ataca. Nu-i venea să creadă. Cum reușise să stăpânească asemenea forță?

Căpitanul artileriei striga la oamenii săi să încarce tunurile. Auzi o voce care spunea că se umblase la tun. Cineva băgase ceară în găurile de tragere.

Archebuzele pârâiau, săgețile șuierau și oamenii urlau de durere în întuneric.

Salvatierra îl trase de mânecă.

— Trebuie să ne retragem!

Răsună o singură lovitură de tun. Narvaez auzi tropotele infanteriei în curte.

Îl urmă pe Salvatierra, urcând în grabă treptele spre sanctuarul său din vârful piramidei.

* „O să mor”, se gândi Benitez.

Escalada treptele piramidei, în fruntea sulițașilor lui Sandoval. Luna apăru pentru o clipă din spatele norilor, luminând siluetele inamicilor, aflați în vârf, lângă altar. În momentul acela, un uriaș se năpusti asupra lui, poate chiar Narvaez, învârtind sabia deasupra capului. Scăpă spada din mână și căzu într-o parte, pe trepte. Narvaez se aplecase din nou asupra lui.

O să mor.

După aceea nu mai știa exact, ce se întâmplase. Poate că Narvaez alunecase pe piatra umedă. În orice caz, nu primise lovitura fatală. Benitez căuta cu disperare în beznă o armă cu

care să se apere și găsi o suliță căzută. O aruncă spre adversarul lui și, în momentul acela, îl auzi pe Narvaez urlând de durere.

— Sfântă Fecioară, apără-mă! M-au ucis și mi-au scos un ochi!

— Victorie! striga Sandoval. Narvaez a căzut!

Cineva îl târî pe trepte.

Șocat, după ce scăpase ca prin urechile acului, Benitez se ridică nesigur în picioare și-l văzu pe Martin Lopez, cel mai înalt dintre ei, dând foc acoperișului templului. Cerul se înroșise. Oamenii apăreau din fum, cerșind îndurare.

„Norocul îi surâsese din nou lui Cortes", se gândi Benitez. „Iar azi m-a atins cu aripa lui ocrotitoare și pe mine."

Optzeci și opt.

Narvaez zăcea pe o masă, cu o cârpă însângerată peste ochiul stâng. Fața și barba erau pline de sânge. Avea mâinile legate cu lanțuri.

Cortes dădu la o parte pânza cortului. Părul ud de ploaie și sudoare i se lipise de cap. Gâfâia epuizat. Picăturile de ploaie sclipeau pe armura lui lucioasă. Ținea sabia în mâna stângă. Rămase o clipă în loc, privindu-și adversarul.

Narvaez deschise ochiul drept.

— Ai de gând să mă ucizi?

— Ești prizonierul meu. N-ai de ce să te temi. Te afli sub protecția mea, îl liniști Cortes.

Narvaez răsuflă ușurat.

Leon apăru pentru o clipă din umbre.

— Am pierdut doi oameni, iar ei cincisprezece, murmură el. Sunt vreo sută cincizeci de răniți de ambele părți.

Cortes încuviință din cap. Apoi se întoarse spre Narvaez.

— Vezi ce ai făcut?

Narvaez se prefăcu că nu aude acuzația.

— Faptul că m-ai învins este o mare victorie pentru tine.

— Serios? Eu unul o consider cea mai neînsemnată realizare a mea din Noua Spanie.

Narvaez o observă pe Mali pentru prima oară.

— Asta cine mai este? Târfa ta?

— Nu sunt târfa nimănui, nemernicule!

— Vorbește castillană la fel de bine ca noi doi, Narvaez, îl repezi Cortes, plus multe alte limbi. Te sfătuiesc să nu te pui cu ea. Deocamdată, o să te las în grija ei.

Zicând acestea, ieși în beznă.

Furtuna se potolise. Ploaia susura pe acoperișul cortului. Narvaez rămase tăcut mult timp. Mali credea că leșinase.

— Știi cine este acest om? O întrebă el brusc.

Mali rămase tăcută.

— În Cuba îi spuneam Cortesillo, micuțul Cortes. Avea o encomienda cu câteva vite. A studiat dreptul câțiva ani la Salamanca și se credea avocat. Iar Velasquez, ca un prost ce este, l-a făcut magistrat în Cuba. Pe urmă, a deschis o mică mină de aur pe râul Duaban și se dădea mare grande de Valladolid. Guvernatorul l-a pus să comande o mică expediție de-a lungul coastei, iar acum a ajuns să se creadă mare general și explorator.

— Aici a făcut lucruri minunate, eroice.

— Înseamnă că nu vorbim despre unul și același Cortes.

— Sau poate că între Țara Norilor de care vorbești și aceste tărâmuri, s-a întruchipat în el un zeu. Pentru că s-a comportat ca un zeu.

Narvaez gemu de durere.

— Unde este afurisitul ăla de doctor?

Inspiră adânc, încercând să-și stăpânească durerea.

— Acest „zeu” al tău și-a trădat guvernatorul. În loc să exploreze coasta, așa cum i s-a ordonat, a încercat să invadeze această țară cu numai cinci sute de oameni și să-și ia tot aurul numai pentru el. Velasquez a bănuit, bineînțeles. Înainte să plece, auzise ce pregătiri făcea Cortes. Depășeau cu mult sarcinile expediției. A încercat să-l oprească, dar Cortes a ridicat ancora din timp. În concluzie este un trădător și un hoț.

Se întoarse s-o privească. Dar Mali ieșise din cort. Se dusese să-l caute pe Cortes.

*

Stătea singur, cu mantia pe umeri, privind răsăritul soarelui

deasupra junglei îndepărtate. Curtea era plină de resturile bătăliei: arme abandonate, cârpe însângerate. Fumul înecăcios se răspândise peste tot.

— Senor, zise ea.

— Ce ți-a spus Narvaez despre mine? O întrebă el.

— Că ești doar un om.

— Are dreptate.

Se așeză lângă el. Jungla îi privea. În depărtare răsuna strigătul păsărilor și foșnetul insectelor.

— Eu nu cred.

— Chiquita, de ce insiști să mă consideri mai mult decât sunt? zise el. Tatăl meu este un hidalgo sărac. Ai văzut cum trăiesc țăranii voștri săraci? își îngrașă pământurile cu excremente umane, poartă niște pânze simple înfășurate în jurul șoldurilor, mănâncă prăjituri de porumb și semințe. Dar chiar și cel mai umil dintre ei are o viață mai fericită decât am avut eu. M-am născut în cea mai săracă parte a Spaniei, cu mult praf vara și noroi iarna. Familia mea este de origine nobilă, dar cel mai mare lux al nostru era să mâncăm șuncă și ouă duminica. Cât am studiat la universitate, purtam haine peticite și râdeau toți de mine. Dar în visele mele mă vedeam bogat, ca un grande, sau chiar ca un rege. Am știut întotdeauna că eram mai mult decât păream a fi. Purtam această convingere în sufletul meu și până acum nu mi-a adus nici o zi de pace. Am crezut întotdeauna că un om poate să-și schimbe soarta, dacă este hotărât s-o facă. Și aici, în Mexic, am reușit să mă realizez cu adevărat. Aici nu mai sunt Cortesillo, afemeiatul, cartoforul, micul proprietar de pământuri, studentul în drept. Aici sunt Malinche. Azi, acest Malinche a înfrânt oameni mândri, care n-ar fi catadicsit să-mi vorbească pe stradă, la Salamanca sau Toledo. Aici. Aici sunt rege.

Se apropie de el și o luă sub mantia lui. Trupul lui Cortes ardea ca un cuptor. Vorbele lui nu erau o noutate pentru ea. I se spusese deja și în mare parte își dăduse seama de una singură. Era într-adevăr un ales al zeilor. Biata Floarea Ploii. Habar n-avea ce păcat cumplit fusese cât pe ce să comită.

„Mă întreb unde oi fi acum, surioară? Dacă n-ai fi fugit, te-aș fi protejat. N-ar fi aflat nimeni. Cine să creadă că o femeie mexicatl poate fi în stare de așa ceva? Nu te-aș fi trădat nici dacă aș fi fost supusă celor mai cumplite torturi. De ce ai făcut-o? Ah, ce păcat că ai mâncat carnea zeilor! Te-a făcut să-ți pierzi mințile.

Mă întreb unde oi fi acum."

*

Cortes stătea pe o bancă de piatră. Din mantia portocalie de pe umerii săi ieșeau aburi. Oamenii și ofițerii lui Narvaez așteptau în ordine să jure loialitate noului conducător. În schimb, Cortes le promisese că o să le înapoieze caii și armele. Doar Narvaez și Salvatierra nu beneficiau de această amnistie. Erau ținuți în lanțuri în fortul de la Vera Cruz.

Fusese cu adevărat o mare victorie. Fecioara veghease din nou asupra lui. Ploaia torențială le mascase înaintarea, iar licuricii care zburaseră în noapte fuseseră confundați de oamenii lui Narvaez cu chibritele soldaților care-și aprindeau armele. Nici tunurile lui Narvaez nu fuseseră de nici un folos din cauza umezelii din aer.

Cortes fusese ajutat de asemenea de castellanos de aur ai lui Leon, cu care cumpărase loialitatea unor ofițeri de-ai lui Narvaez, înainte de începerea bătăliei. Ei fuseseră cei care turnaseră ceară în tunuri.

În concluzie, sosirea lui Narvaez se dovedise a fi un nou început, în loc de sfârșitul de care se temuseră. Cortes comanda acum o armată formată din o mie trei sute de oameni și o sută de ofițeri călare. Era o forță destul de însemnată pentru a le asigura viitorul în Noua Spanie.

După ce le-a ascultat jurămintele de credință, s-a urcat pe un afet de tun să le mulțumească și să-i asigure că vor avea parte de o primire impresionantă la Tenochtitlán.

— Veți fi de asemenea copleșiți de daruri, le strigă el. Oamenii ne aclamă oriunde mergem și mexicanii se închină la picioarele mele! Nici nu vă imaginați câtă glorie vă așteaptă!

Optzeci și nouă.

Tenochtitlán.

Se lăsase o liniște desăvârșită.

Era ca și când întreaga vale ar fi fost pustie. Până și câinii Xolo amuțiseră. Pe lac nu era nici o canoe. Nu ieșise nimeni în întâmpinarea lor. Nu se vedea nici țipenie pe drumuri sau în chimalpas.

Când se apropiară de oraș, garnizoana spaniolă sună din trompete de pe zidurile palatului. Se auzi un singur bubuit de tun, semn că orașul nu era complet pustiu.

Cortes simțea cum îi arde fața de umilință. Ținea ochii ațintiți înainte și își încleștase fălcile.

Auzi pe unul din oamenii lui Narvaez strigându-i camaradului său:

— Ei, Gonzalo! Dacă oamenii se înghesuie pe lângă calul tău, împunge-i cu lancea!

Câțiva soldați izbucniseră în râs.

— Ah, ghirlandele astea de flori îmi rup gâtul! Îi strigă prietenul său drept răspuns.

— N-am mai văzut în viața mea atâta înghesuială.

Râsetele se întețeau.

— Parcă am fi în piața din Sevilla.

— La miezul nopții!

Cortes își mână calul înainte, departe de acești idioți. Se uită înapoi doar o singură dată, să-și confirme suspiciunile. Nu mai erau singuri. În depărtare se vedeau războinicii mexicani care se adunau în spatele lor. Căzuseră în cursă.

Parcă auzea porțile orașului trântindu-se după ei.

— Cum a fost posibil așa ceva? întrebă Cortes.

— Senor. Au complotat împotriva noastră, la fel ca la Cholula, îi explică Alvarado. Unul din preoții pe care i-am adus aici a mărturisit în prezența martorilor.

— Tenochtitlanul nu se poate compara cu Cholula! Aici este centrul întregului imperiu. N-au vrut decât să-și țină festivalul, atâta tot. Acum ai întors o capitală întreagă împotriva noastră!

— Până acum n-au făcut altceva decât să arunce cu pietre și lănci, protestă Alvarado, posomorât.

— Au așteptat să ne întoarcem! Acum ne-au prins pe toți în

cursă!

Alvarado ridică din umeri.

— O să-l punem pe Motecuhzoma să vorbească poporului său. Poate n-ar fi rău să te prefaci că te-ai supărat pe mine, ca să-i satisfaci orgoliul.

Cortes îl privea uluit. „Oare chiar nu-și dădea seama în ce încurcătură îi băgase? Poate că este numai vina mea”, se gândi Cortes. „Alvarado este un soldat loial, dar l-am împovărat cu prea multe responsabilități.”

Mali intră în cameră. Fusese la Motecuhzoma. Era însoțită de Olid, căpitanul gărzii împăratului.

— Motecuhzoma vrea să-ți vorbească imediat, îi spuse ea.

— Aș prefera să vorbesc cu câinele meu, decât cu el.

Mali încuviință din cap, ca și când s-ar fi așteptat la acest răspuns.

Olid fu cel care interveni în favoarea împăratului.

— Dar, senor, plânge de ți se rupe sufletul, poate ar trebui.

— Ei, fir-ar să fie! cine este comandantul tău, eu sau Motecuhzoma?

Reprosul îl amuți pe Olid. „De fapt”, se gândi Benitez, „gărzile petrecuseră prea mult timp alături de el. Acum îl tratau ca și când ar fi fost unchiul lor preferat.”

— Bunul nostru prieten Motecuhzoma a comunicat în secret cu Narvaez. L-am considerat întotdeauna ca pe un frate și acum m-a trădat!

„Aproape reușisem!” se gândi Cortes. „Aș fi putut să-i ofer acest oraș Majestății Sale intact, fără lupte. Dar, din cauza lăcomiei lui Velasquez și a prostiei lui Narvaez, am fost obligat să-l părăsesc într-un moment de mare criză. Și Motecuhzoma are o parte din vină. Nu trebuia să unelteasc cu Narvaez, în timp ce mă considera prietenul lui. Toți au distrus marele meu vis din cauza prostiei și firii lor trădătoare!”

Dar mai exista totuși o speranță. Alvarado nu era un bun diplomat, dar își făcea treaba cu conștiinciozitate. Faptul că, în timpul masacrului pieriseră mulți din generalii și senatorii importanți crease un vid de putere. Fiecare familie nobilă

pierduse cel puțin un membru. Poate că nici mexicanii nu erau capabili să-și revină după asemenea pierdere. În orice caz, spera să evite dezastrul.

Nouăzeci.

Benitez se uita de pe acoperiș cum Ordaz își mâna oamenii pe porțile palatului. Se lăsase o liniște nefirească peste străzi și canale. Doar fumul care se ridica din temple arăta că mexicanii nu-și părăsiseră orașul.

Ordaz ieși urmat de patru sute de infanteriști. În această dimineață vor afla ce aveau de gând mexicanii.

— Unde este?

Benitez se uită în jur, uimit. Era Norte.

— Ce vrei?

— Unde este Floarea Ploii?

Benitez își concentra atenția asupra trupelor, înarmate cu arcuri, săbii și puști.

— Nu știu.

— Ai avut un motiv anume să n-o iei cu tine când am pornit împotriva lui Narvaez?

— Ai de gând să mă interoghezi, Norte? Cred că uiți cu cine vorbești!

Norte își țuguie buzele. „Câtă furie putea să existe într-o singură ființă omenească”, se gândi Benitez. „Împotriva mea? A indienilor? A tuturor spaniolilor?”

— Mă preocupă siguranța ei.

— N-ar trebui să te preocupe.

Infanteria traversa piața.

„Ar trebui să-l urăsc”, își spuse Benitez. „Nici măcar nu încearcă să ascundă ce mult o dorește. Aș fi putut să-l atârn în știreang. Stătea în puterea mea s-o fac. Dar, în loc să fiu gelos pe el, afecțiunea noastră comună m-a apropiat de el.”

— Nu știu unde este, zise el pe un ton mai blând.

— Cortes nu bănuiește nimic?

— Ce să bănuiască?

Oare și-a dat seama sau i-a fost complice?

Întrebarea rămase fără răspuns.

Mai întâi se abătu o ploaie de pietre și săgeți de pe

acoperișuri și apoi se năpustiră din toate părțile, cu trupurile pictate și penele fluturând în vânt, în timp ce alergau agitându-și lăncile și bâtele. Urletele lor îți înghețau sângele în vene. Cavalerii Vulturului, cu coifurile lor cu cioc și mantiile din pene conduceau atacul.

Oamenii lui Ordaz cădeau ca muștele, răpuși de acest prim atac. Trâmbițașul suna retragerea.

Acum piața se umpluse de războinicii mexicani. Cavalerii Jaguarului escaladau zidurile cu scări, în timp ce alții încercau să aprindă porțile cu torțele lor. Li se răspunse cu praf de pușcă și săgeți. Cortes și Alvarado strigau ordine din înălțimea meterezelor.

Benitez trase sabia. „N-am vrut niciodată să fiu soldat", se gândi el. „Mi-am dorit să am o mică hacienda. Iată unde m-au dus ambiția și lăcomia!"

Nouăzeci și unu.

Capul lui Guzman apăru în vârful unui zid, la lumina lunii. Era prins de un picior tăiat și părea să meargă de-a lungul parapetului.

Părintele Guevarra se întoarse de la fereastră palid și tremurând.

— Ce faptă diavolească! exclamă el.

„Nu este deloc diavolească", se gândi Cortes. „În schimb este o tactică foarte inteligentă. Mexicanii aveau multe trucuri de acest gen. Aveau un efect deosebit mai ales asupra oamenilor lui Narvaez, care nu se călise încă în luptele cu băștinașii."

Atacul lui Ordaz se dovedise dezastruos. Plutonul său reușise cu greu să se retragă în palat. Douăzeci și trei din oamenii săi fuseseră uciși sau capturați. Guzman și Flores se numărau printre cei dați lipsă. Dintre supraviețuitori, aproape toți erau răniți. Chiar și Ordaz avea trei răni.

Mexicanii încercaseră să incendieze porțile și reușiseră să facă o gaură într-unul din ziduri. Îi îndepărtaseră cu archebuzele și săgețile. Dar mexicanii de la porți nu cedaseră până când nu trăseseră unul din tunuri în curte și lansaseră o ghiulea în mijlocul lor.

După aceea, încă patruzeci și șase de spanioli fuseseră răniți,

dintre care doisprezece muriseră peste noapte.

Atacurile continuaseră zilnic. De pe ziduri se lansau pietre și smoală încinsă, în timp ce Cavalerii Vulturului făceau presiuni asupra porților. Grădinile și fântânile, atât de pașnice odată, erau pline de săgeți și pietre. Trudeau ceas de ceas să țină piept mexicanilor, dărâmându-le scările, reparând găurile din ziduri și bandajându-și rănile. Mâncau și dormeau îmbrăcați în armurile lor și luptau până la epuizare.

Toba cea mare din vârful templului bătea în continuu, scoțându-i din minți.

— Apa și mâncarea au scăzut îngrijorător, spunea Alvarado. Mexicanii nici n-au nevoie să ne înfrângă în luptă. Ar fi de ajuns să ne înfometeze. Eu zic să fugim spre coastă. Nu mai putem rămâne aici.

— Și cum ai vrea să fugim? îl întrebă Leon. Doar ai văzut ce a pățit Ordaz. Or să ne masacreze pe toți înainte să facem câțiva pași.

— Mexicanii nu luptă noaptea, zise Benitez. Dacă am pleca pe întuneric, am putea să ne strecurăm pe lângă ei.

— Și cu podurile ce facem? Au tăiat căile de acces. Suntem prinși în cursă.

— O să facem poduri mobile, îi răspunse Benitez. Avem destul lemn în palat. Martin Lopez mi-a sugerat deja că ar putea să ne facă tot ce avem nevoie.

— Chiar dacă am scăpa, mai este o problemă, zise Sandoval. N-avem de unde să știm dacă texcalanii or să ne ofere adăpost sau or să ne atace, ca să se împace cu mexicanii.

Părintele Guevarra își îngropa fața în palme.

— N-ar fi trebuit să te urmez, Cortes! Uite unde ne-ai adus!

Dar Cortes nu-i răspunse. Se uita pe fereastră, cu mâinile la spate. Torțele se mișcau prin piață ca niște licurici uriași. Femeile mexicane își căutau fiii, frații și tații printre morți. Războinicii strigau amenințări de pe zidurile clădirilor alăturate și, din când în când, lansau câte o săgeată.

— Dumnezeu o să ne salveze, spuse Aguilar. Este alături de noi de la Vera Cruz. N-o să ne părăsească tocmai acum.

— Eu unul cred că am pus prea mult la încercare răbdarea

lui Dumnezeu, zise părintele Olmedo.

— Și cu aurul cum rămâne? zise Leon. Dacă fugim, ce facem cu aurul? Riscăm să pierdem tot. Ar însemna că toate strădaniile noastre au fost zadarnice.

„Gata”, se gândi Cortes. „Trebuie să pun capăt acestei idioțenii!”

— Nu! exclamă el.

Se întoarse de la fereastră și veni în capul mesei.

— Dacă fugim din Tenochtitlán, pierdem mai mult decât aurul. Pierdem un regat întreg! Acesta este premiul nostru și nu putem renunța la el. Niciodată!

Ofițerii lui îl priveau înspăimântați. „Majoritatea oamenilor sunt ca praful”, își spuse el dezgustat. „Se lasă în voia vântului.”

— Ce fel de oameni sunteți voi? Îi întrebă el în șoaptă. Orice soldat poate fi curajos când victoriile sunt ușoare și inamicul slab. Dar numai în clipe de restriște un om își dovedește cu adevărat curajul. Oare am îndurat atât de mult să cucerim acest oraș, ca să renunțăm cu asemenea ușurință la el?

Se făcu liniște. Niciunul din ei nu îndrăznea să-l privească în ochi.

— Poate Motecuhzoma ar putea vorbi cu ei în numele nostru, sugeră părintele Olmedo.

— Câinele ăla? Nu mai vreau să am de-a face cu el!

— Dar, senor.

— Nu, pe onoarea mea. Nici nu mai vreau să aud de numele lui!

— S-ar putea să existe altă soluție.

Întoarseră cu toții capetele. Era Mali. Până atunci stătuse tăcută în spatele lui Cortes.

— Când pun stăpânire pe un oraș inamic, mexicanii obișnuiesc să ardă templul. Distrugerea zeilor reprezintă pentru ei simbolul înfrângerii. Dacă am face la fel cu templul din Tenochtitlán, s-ar putea să creadă că i-au părăsit zeii și să se predea.

Se uitară unii la alții.

— Dar vom fi măcelăriți dacă ieșim din palat, zise Ordaz.

Oamenii mei de-abia au reușit să se retragă.

— Dacă încercăm să traversăm piața, vom fi ținta pietrelor și săgeților lor, zise Benitez.

Alvarado încuviință din cap.

— Păcat că nu putem să ne punem fortul pe roate, așa cum am făcut cu tunul nostru.

Cortes îl privi fix.

— Cred că mi-ai dat o idee. Cheamă-l pe Martin Lopez. Acum, când nu mai am grija corăbiilor, o să-i dau altă însărcinare.

Nouăzeci și doi.

Cele patru tortugas erau gata.

Fiecare din ele fusese acoperită cu lemne și pusă pe roți din lemn. Avea găuri pentru douăzeci de arcași și archebuzieri. Turnurile de lemn erau susținute chiar de soldații dinăuntru.

Benitez auzi poarta principală a palatului deschizându-se și le strigă oamenilor săi să împingă. Marea fortăreață de lemn începu să înainteze.

Mexicanii scoteau strigăte războinice. Puse și el umărul la treabă, împingând tortuga în piață. Pe acoperișul din lemn ploua cu pietre și săgeți.

Templul se afla la mai puțin de o sută de pași. „Dar par o sută de mile”, se gândi Benitez.

*

Benitez îl urmă pe Cortes pe treptele templului. În spatele lui auzi lemnul trosnind. Ultima tortuga se prăbușise sub ploaia de pietre de pe acoperiș. Nu era timp să se întrebe cum vor ajunge înapoi în palat. Trebuia să-l urmeze pe Cortes, să ardă templul și să-și facă datoria. Dacă-i venise timpul, o să moară și gata.

Își ridică privirile și văzu un preot aruncând bușteni încinși pe trepte. Oamenii alunecau, rostogolindu-se, urlând de durere. Dar Benitez continua să înainteze.

Cortes era deja în vârf. Până când Benitez ajunse lângă el, omorâse deja doi preoți.

Infanteriștii lui Ordaz încercau să împingă idolii de piatră peste marginea piramidei.

Benitez se năpusti în altar cu torța în mână.

*

Capetele celor cinci spanioli luați prizonieri în ziua atacului lui Ordaz atârnau pe pereți ca niște măști bărboase. Mexicanii le pregătiseră cu mare iscusință și păreau aproape vii, cu excepția bucăților de jad puse în locul ochilor.

Benitez recunoscu imediat două din ele. Erau ale lui Flores și Guzman.

„Bine ați venit", îi auziră ei spunând. „V-am așteptat să ne țineți companie în Iad."

Xipe Totec, zeul recoltelor îi privea din beznă lângă marea groapă de sacrificii, unde zăceau mai mult ca sigur trupurile lui Flores și Guzman.

Afară răsunau zbierete și bufnituri. Dar Benitez se simțea ciudat de calm.

„Aici se sfârșește totul", îi șoptea Flores. „Toată ambiția și lăcomia. Acesta este sfârșitul tuturor poftelor. Este ultimul capitol al existenței noastre carnale." „N-ai decât să visezi la vinuri fine, femei și bijuterii", îi spuse Guzman. „Aici este sfârșitul drumului."

Simți pe cineva în spatele lui. Când se întoarse, îl văzu pe Norte, cu sânge în păr și pe sabie, gâfâind greoi.

— Prietenii tăi, îi spuse Benitez. Îți amintești ce ți-au făcut?

Norte smulse pieile din pari și le aruncă în groapa de sacrificiu. Era neagră, goală, fără ecou. De acolo nu mai exista cale de întoarcere.

Cortes apăru la intrare, luă o torță de pe pereți și aprinse acoperișul uscat de stuf.

— Ieșiți, le strigă el. Trebuie să ne retragem în palat!

Stuful se aprinse repede, răspândind un fum negru, înecăcios. Benitez și Norte alergară afară, tușind. În câteva clipe templul fu cuprins de flăcări.

„Poate acest spectacol îi va potoli pe mexicani."

Nouăzeci și trei.

— N-o să conteze, îi spuse Motecuhzoma.

Mirosul fumului pătrundea pe ferestre. În timp ce priveau, unul din pereții de chirpici ai altarului Yopico se topi de

căldură și se prăbuși.

Era seară. În curte, spaniolii se pregăteau să-și îngroape morții. Alții reparau în tăcere găurile din ziduri. Mali asculta gemetele răniților și strigătele texcalanilor care-și jeleau camarazii căzuți în luptă.

— O să continue lupta, zise Motecuhzoma. Dacă îți imaginezi că vor ceda, te înșeli. Zeul recoltelor o să se supere, dar Oglinda Fumurie și Pasărea Colibri sunt în siguranță, în pădure.

Mali rămase tăcută.

— Încă mai pot să te salvez, Malinali Tepenal, zise el.

— Cum?

Își scoase inelul, desprinse sigiliul de turcoaz și i-l dădu.

— Cu el vei putea să ajungi în siguranță la nobilii mexicani care așteaptă dincolo de aceste ziduri. Ai putea să-l momești pe Cortes dincolo de aceste ziduri. După ce vom scăpa de el, acești spanioli vor plânge ca niște copii și vor fi exterminați. Fă asta pentru mine. Drept răsplată, o să-ți salvez viața.

— Și ce fel de viață m-ar aștepta mă rog? îl întrebă Mali. Să fac tamales și să țes la război?

— Uiți că ești doar o femeie, Malinali. Țintești prea sus.

— Nu-i adevărat. Vreau să fiu soția lui Cortes și mama viitorului împărat al Mexicului. Și, după cum vezi, nu este o dorință zadarnică, pentru că port în mine pruncul lui.

— Împărații Mexicului se trag din neamul meu. Tu nu însemni nimic. Iar Cortes al tău nu este un zeu, ci un impostor. Dacă îndrăznești să mă sfidezi, o să-ți smulg inima cu mâna mea și o s-o arunc în fața Oglinzii Fumurii.

— Te înșeli. Are un zeu în el. Și încă unul mult mai puternic decât ne-am imaginat. Vei vedea ce minune o să înfăptuiască.

Se întoarse să plece, dar o chemă înapoi.

— Spune-mi un lucru.

— Te ascult.

— De ce îl ajuți? Avem aceiași strămoși, vorbim aceeași limbă, ne închinăm la aceiași zei. Acești invadatori nu mă amenință numai pe mine, ci pe noi toți.

— Pe noi? Care noi? Mama, care era mexicancă m-a vândut

unor negustori de sclavi. Cum poți vorbi de noi? Nu. Acum spaniolii sunt neamul meu. Ei sunt noi pentru mine.

N-avea ce să mai spună. Îl lăsă să privească fumul templului arzând, ca un rug funerar pentru oamenii Păsării Colibri.

Nouăzeci și patru.

— O să murim, strigă părintele Guevarra.

Asudase și-i ieșiseră ochii din orbite.

— Numai tu ești de vină, Cortes! Cine m-a pus să-ți ascult minciunile!

— Pe onoarea mea, dacă nu-ți ții gura, o să te căiești.

Pe fereastră răsuna vuietul asediului, întrecut de bubuitul asurzitor al tobei din Templo Mayor.

— Totuși trebuie să facem ceva, zise Alvarado.

— N-o să renunț la acest oraș.

— Caudillo, îi spuse Sandoval pe un ton blând. Are dreptate. Nu putem rezista la nesfârșit. Zidurile sunt găurite și apa a căpătat un gust rău. Nu mai avem destul praf de pușcă și nici ghiulele.

— Atunci o să facem altele din aurul nostru! i-am promis Tenochtitlanului că va avea un nou rege și o nouă religie!

Benitez se uită la Mali. Citea întrebarea în ochii lui.

— Dona Marina, murmură Alvarado. Vorbește cu el. Te rog.

„Până și Alvarado își dă seama acum că avem nevoie de ea."

Fata încuviință din cap. Îl luă de braț pe Cortes și-l trase de-o parte. Discutară un timp în șoaptă. În final, Cortes păru să cedeze. Lăsase capul în jos, înfrânt. Se întoarse spre Cristobal Olid, căpitanul gărzii.

— Adu-l pe Motecuhzoma, zise el.

Motecuhzoma semăna cu un bătrânel zbârcit și obosit. Dar când se uită în jurul camerei, citi spaima pe fețele lor și auzi incantațiile rugăciunii lui Olmedo, începu să zâmbească. „Se bucură, sau crede că a fost salvat?"

Se întoarse spre Mali.

— De ce m-ați adus aici? zise el. Malinche nu mi-a vorbit de săptămâni în șir. Ce vrea de la mine?

— Are nevoie de ajutorul tău.

— Nu pot să-l ajut.

— Trebuie să-l ajuți.

— De ce? Uite ce nenorocire a abătut asupra mea! Semăna cu un animal încolțit.

— Ce spune? O întrebă Cortes.

— Se văicărește, îi răspunse Mali.

— Spune-i că, după cum se vede, orașul s-a răsculat. Până acum am fost răbdător, dar voi fi obligat să-i ucid pe toți și să dau foc Tenochtilanului dacă nu încetează asediul. Dacă vrea să prevină această catastrofă, trebuie să iasă și să vorbească oamenilor.

„O laudă fără temei”, se gândi Mali. „Poate că a avut efect odată, împotriva proștilor de texcalani, dar pe Motecuhzoma nu are cum să-l păcălească.” Așa că-i spuse doar:

— Malinche vrea să vorbești oamenilor. Pune capăt asediului.

— Dacă o să pot, zise el, zâmbind din nou.

Se apropie de el. „Ce slab și încărunțit este! Dar cea mai mare schimbare se observă în privirile lui. Seamănă cu niște oglinzi de obsidian, negre și goale. Îi pierise toată mândria. Acum are din nou puțină putere.”

Începu să râdă strident, spre furia spaniolilor. Cortes îl privea împietrit.

— Dona Marina, izbucni Cristobal Olid. Amintește-i că suntem prietenii lui. Oare nu ne-am purtat frumos cu el în aceste ultime luni? Vrea să ne vadă măcelăriți?

Mali se întoarse din nou spre Motecuhzoma.

— Se vede pe fața lui că se teme. Și acum uită-te la Cortes. Pe care din ei ai prefera să-l ajuți?

— Nu pot face nimic.

— Nu vrea să ne ajute? spunea Olid.

— Taci din gură, îl repezi Cortes.

Apoi se uită la Mali.

— Ce spune?

— Că nu poate face nimic.

— Ți-am spus că nu trebuia să-i fi cerut nimic acestui câine trădător, șuieră el. Amintește-i, te rog, că a acceptat, de față cu martori, să devină vasalul regelui Spaniei. Dacă nu ne ajută

acum, voi lua atitudinea lui drept un act de nesupunere față de Majestatea Sa și-l voi condamna la moarte. Hai, spune-i și să vedem dacă mai susține că nu poate face nimic.

Mali se apropie de Motecuhzoma.

— Dacă nu-l ajuți, murmură ea, Cortes spune că va avea grijă să nu piară singur. Înainte să moară, are de gând să te lege de rug și să te pârjolească la foc mic. Îți amintești de Vulturul Înfumurat și de suferințele lui?

— N-o să îndrăznească.

Se vedea ce îngrozit era de această perspectivă.

— Malinche nu se dă în lături de la nimic, doar știi. Uită-te în jurul tău, la fețele acestor spanioli. Vezi undeva milă?

Motecuhzoma lăsă capul în jos. „Ce înduioșător este", se gândi Mali. „Păcat că tata nu este aici să-l vadă!"

Se uită la Cortes. El și căpitanii lui o lăsau să vorbească. Aveau încredere în ea. De fapt, era unica lor speranță.

— Am aflat de la Narvaez, zise Motecuhzoma, că acest Cortes nu este un zeu. Nu are nici măcar încuviințarea regelui său. Este un mercenar și un trădător. Un nomad. Narvaez a fost trimis aici să-l aresteze.

— Și pentru acest nomad și mercenar vrei să-ți primejduiești tronul?

— Nu mă lua peste picior!

— Ce prost ai fost. Până și zeii te-au blestemat.

Împăratului i se prelingea saliva pe buze.

— Ce mai spune acum nebunul ăsta bătrân? O întrebă Cortes.

— Se văicărește. Bine că nu știi limba, să-l asculți cum se smiorcăie.

— Repetă-i că-l atârn în știreang, sub acuzația de trădare, dacă nu-și bagă mințile în cap.

— Cortes spune că o să te lase să pleci în pace, cu toate comorile, zise Mali. Dar, în schimb, trebuie să le spui oamenilor să înceteze atacul, ca să poată ieși de aici. Ai cuvântul lui.

— Ce să fac cu cuvântul lui? Doar nu și l-a ținut niciodată!

— Totul poate fi din nou ca la început. Motecuhzoma clătină

din cap.

— Nu pot să-mi trădez poporul.

— Atunci o să-i spun să pregătească un rug pentru tine. Vei muri încet și în chinuri, ca Vulturul înfumurat. O să te prăjească bine.

Mali îi citea în ochi zbaterea din sufletul lui. Ar fi vrut să-i sfideze pe străini. Poate acum câteva luni ar fi fost în stare s-o facă.

Fata știa că îl convinsese.

— Îți imaginezi poate că războinicii tăi, Cavalerii Jaguarului, vor dărâma porțile la timp? Chiar dacă s-ar întâmpla așa, ce soartă crezi că îl așteaptă pe un fost rege? Speri că or să cadă în genunchi dinaintea unui tlatoani care a lăsat niște străini să intre în orașul lor, să le ardă templul și să le ucidă fiii? Nu, aceasta este unica ta șansă să te impui ca împărat. Dacă reușești să-i faci să te asculte, mâine vom pleca de aici și domnia ta va fi asigurată. Vei putea să construiești piramida și mai mare decât era înainte, o să faci penitență dinaintea zeilor și o să fii iertat. Dar, dacă vom muri, vei pieri și tu alături de noi și vei fi vinovat de tot ce se va întâmpla. N-o să-ți pună nimeni o bucată de jad în gură, să-ți plătești trecerea pe lumea cealaltă. Nu va fi decât durere și cenușă.

Împăratul înălță capul.

— Dacă fac asta. Malinche. Și toți ceilalți. Vor pleca din oraș?

— Da, îi promise Mali. Cheamă-ți războinicii. Nu vrem decât să plecăm.

Motecuhzoma se întoarse spre Cortes.

— Și eu care-l credeam zeu!

— Așa cum te-am crezut și eu pe tine odată!

Împăratul se gândi. Fata știuse dintotdeauna că, deși dorea să-și asculte zeii, ținea foarte mult la tronul și puterea lui. Își dorea să trăiască și acum nu avea nici o speranță în afară de ce i se oferea.

Se ridică.

— O să fac tot ce pot.

*

Un sunet de trompetă anunță apariția împăratului pe acoperișul palatului. A fost adus pe parapet, protejat de ploaie, pietre și săgeți de scuturile spaniolilor. Vulturul Care Cade văzu pe unul din preoți alături de el, pe cel numit Aguilar.

Un murmur de glasuri se ridică din mulțimea de războinici, ca un val. Apoi se lăsă o liniște desăvârșită.

Chiar și acum, nu toți aveau curajul să-l privească drept în ochi pe împărat. Dar Vulturul Care Cade nu-și feri privirile. Se uita mirat să vadă ce rău arăta împăratul și în ce haine oribile era îmbrăcat. Purta o coroană galbenă, din scoarță de copac și o mantie albă, simplă. Spaniolii îi furaseră bijuteriile din aur și argint. Îi luaseră până și mantiile. Vulturul Care Cade era copleșit de rușine.

Motecuhzoma începu să vorbească.

— Popor al meu! oameni ai lui Azlan, ai Vulturului și Cactusului! Vă poruncesc să opriți lupta. Am discutat cu Malinche și adepții lui și le-am spus că nu mai sunt bineveniți în capitala noastră. Regretă că ne-au adus atâtea necazuri și acum sunt dispuși să se retragă imediat. Vor să-i lăsați să se întoarcă în pace în Țara Norilor.

Vulturul Care Cade asculta discursul uluit. Motecuhzoma încă mai credea că avea autoritate asupra lor, după tot ce se întâmplase, după toate umilințele și rușinea pe care le abătuse asupra poporului mexican! Îl văzuseră cu toții târându-se la picioarele acestor hoți și ucigași. Doar nu-și mai imagina că îl respectau ca pe un tlatoani?

Se uită la tinerii războinici din piață. Într-adevăr, o parte din ei s-ar putea să-l asculte, mai ales cei din familiile sărace, care credeau că împăratul era divin.

Trebuia să facă ceva să rupă vraja.

— Cine este această femeie? strigă Vulturul Care Cade. Cine este dezgustătoarea nevastă a unui spaniol? n-o să te ascultăm, Motecuhzoma! Nu mai ești regele nostru! Ne-ai făcut de râs în fața zeilor! Nu mai putem îndura. Acum regele nostru este Cuitlahuac și vom continua să luptăm până vom omori toți străinii!

Luă o piatră și o aruncă spre ziduri, dar ateriză în curte. Acum însă începuseră și alții să strige. Alte pietre și săgeți se lansară spre ziduri. Una din săgeți se înfipse în umărul lui Motecuhzoma. Împăratul țipă și căzu pe spate. Vulturul Care Cade îl văzu lovit de pietre, înainte ca spaniolii să-l acopere cu scuturile lor și să-l ducă la adăpost.

Nouăzeci și cinci.

— Trebuie să plecăm de aici, strigă Alvarado, în timp ce-l trăgea pe Motecuhzoma de pe terasă. Nu mai putem rezista!

— Are dreptate, caudillo, zbieră Sandoval, să se facă auzit peste larma de afară. Suntem într-o situație disperată. Trebuie să luăm o hotărâre!

Cortes se uită pe rând la căpitanii săi și apoi la Mali. Nu-i venea să creadă că fusese înfrânt.

Nu era stăpân pe glasul lui, așa că se mulțumi doar să dea din cap.

Motecuhzoma leșinase. Avea sânge în păr, de la lovitura de piatră și i se înfipsese o săgeată în umăr. Zăcea pe podea, cu ochii dați peste cap. Mendez se aplecă să-l îngrijească. Motecuhzoma urlă de durere când doctorul îi scoase săgeata.

— Ce facem cu el, senor? îl întrebă Benitez.

Cortes se încruntă.

— Nu-mi pasă. Nu ne mai este de nici un folos.

— Te înșeli, senor, zise Mali.

— Ce vrei să spui?

Mali îl luă de-o parte.

— Când un împărat moare, murmură ea, tradiția cere să fie dus în afara orașului, într-un loc numit Copulco, pentru a fi incinerat cu toate onorurile. Toți preoții săi personali, piticii, cocoșații, concubinele trebuie sacrificați pentru a-i ține de urât pe lumea cealaltă. Incinerarea și doliul pot dura optzeci de zile, deci destul timp ca să plecăm din capitală, să ajungem la texcalani și chiar pe coastă. Motecuhzoma ne poate fi mult mai folositor mort decât viu.

— Nu are răni grave.

— Nu încă.

Zâmbi amar. Dacă el nu putea avea Tenochtitlanul, n-o să-l

aibă nici Motecuhzoma.

— O să-l pun pe Alvarado să-l omoare. Sau pe Jaramillo. O să le facă mare plăcere.

— Nu, senor.

— Chiquita?

— Dă-mi cuțitul.

O privi surprins și ezită înainte să-i pună pumnalul în mână. Fata îl ascunse sub mantie.

*

Motecuhzoma și Mali rămaseră singuri.

— Senor, aș vrea să deschizi ochii, murmură ea.

Împăratul era sfâșiat de dureri. Doctorul îi bandajase fruntea și brațul drept.

— Tot mai vrei să discut cu războinicii mei?

Fata clătină din cap.

— Uită-te ce ai ajuns dintr-un mare rege.

— Profețiile s-au adeverit. N-am. Putut. Să fac nimic.

Mali îi dădu o oglindă de obsidian.

— Ce vezi aici?

— Ia-o din fața mea!

Îl apucă de păr, făcându-l să strige.

— Uită-te! Nu vezi un ucigaș și un măcelar? Nu auzi plânsetele văduvelor și copiilor orfani?

— Lasă-mă în pace!

— Îți amintești de tatăl meu?

Împăratul tresări speriat.

— Nu l-am cunoscut.

— Așa este, nu l-ai cunoscut, dar ai dat ordin să fie executat. Pentru că citea în stele și în vânt. Pentru că a denunțat sacrificiile pe care le pretindeai. Pentru că a vestit sfârșitul mexicanilor. S-a întâmplat de mult și sunt sigură că ai uitat deja de ordinul pe care l-ai dat. Dar eu n-am uitat, zise ea, scoțând cuțitul.

Motecuhzoma o privea îngrozit.

— Mi-am slujit. Zeii. Cu credință, dar ei. Nu. M-au ajutat.

— Zeii tăi te blestemă, la fel cum te blestem și eu, spuse Mali ridicând cuțitul. Asta este pentru tatăl meu.

*

Când Cortes și ceilalți ofițeri intrară în camera lui Motecuhzoma mai târziu, în seara aceea, îl găsiră mort. Lovitura fatală fusese dată de un pumnal înfipt în rect. Chiar și Cortes era șocat.

Peste o oră se deschiseră porțile și trupul fusese scos în piață. Spaniolii așteptau curioși să vadă cum vor reacționa mexicanii. Dar nu au avut mult de așteptat.

O voce strigă de pe acoperiș că vor plăti scump pentru moartea regelui lor. Regretau că Motecuhzoma se dovedise un conducător atât de slab, dar acum aveau un nou împărat, pe Cuitlahuac, care nu se temea de spanioli și nu se lăsa înșelat așa de ușor.

A doua zi de dimineață, asediul începu mai furibund ca oricând.

Cortes își jucase ultima carte.

Nouăzeci și șase.

Curtea era luminată de torțe, ploaia cădea pe caldarâm și sufla un vânt rece. Vremea era din nou de partea lui Cortes.

Urmau să plece în noaptea aceea, pe drumul cel mai scurt, care ducea spre vest, către Tlacopan. Martin Lopez și tâmplarii lui construiseră un pod mobil de lemn, care trebuia cărat de patru sute de texcalani.

Pregătirile se făceau în liniște, în tot palatul, dar nicăieri nu se desfășurau atât de tainic ca în curte. Fuseseră aduși opt cai răniți, cu copitele înfășurate în cârpe și încărcați cu lăzi. Benitez deschise una și-i examina conținutul. Alvarado îl privea cu mâinile în șold.

— Când vom pleca, vei avea o sută cincizeci de oameni, cei mai buni infanteriști ai lui Narvaez. Trebuie să păzești comoara cu prețul vieții. Este a regelui.

— Ba o să-mi păzesc viața. Dacă regele vrea comoara, n-are decât să vină aici, s-o păzească el la noapte.

— Gândurile tale seamănă a trădare.

— Dacă mă crezi trădător, păzește-o tu.

Benitez privea lingourile grele care erau încărcate cu grijă. Dacă acesta era quinto real, cincimea regelui, câștigaseră mai

mult decât declaraseră. Cortes susținea că valoarea aurului se ridica la trei sute de mii de coroane. Ori, dacă aceste cutii nu erau pline cu pietre, părea foarte suspect. Benitez bănuia că nu era cincimea regelui, ci comoara ascunsă a lui Cortes. Nu era de mirare că nu voia să plece.

— Aici nu sunt doar cele șaizeci de mii de coroane, cât a spus Cortes, murmură Benitez.

— Te sfătuiesc să-ți ții gura, Benitez. O să-ți primești răsplata.

— Da, îmi închipui. Răsplata mea o să fie o suliță mexicană în spate, înainte de sfârșitul nopții.

— Cortes nu-și uită niciodată prietenii.

— Se jură întotdeauna pe onoarea lui, dar are tot atâta onoare cât un câine.

Benitez își strânse mantia în jurul umerilor. Altă noapte mizerabilă, la fel ca aceea în care îl atacaseră pe Narvaez. Atunci întunericul fusese prietenul lor. Le camuflase înaintarea. Spera că și acum va fi la fel.

Se trezi gândindu-se fără să vrea la Floarea Ploii. Se întreba unde era, ce se întâmplase cu ea. Altă slăbiciune, probabil. Își permisese să nutrească un sentiment nepotrivit pentru o concubină indiancă. Se întreba, pentru a nu știu câta oară, ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi fost în locul lui Norte, naufragiat singur în Yucatan, unde ar fi primit de soție o femeie ca Floarea Ploii. Ar fi fost foarte ușor să uite de Spania și de lumea creștină.

Poate că el și Norte nu se deosebeau atât de mult.

Cât despre Floarea Ploii.

Probabil că se refugiase la mexicani. Spera că nu-i făcuseră nici un rău. Încercă să-și alunge din minte imaginea ei, întinsă pe piatra de sacrificiu a templului Tlateloco.

„Ah, ce mult ar fi vrut să fie alături de el acum.”

Se întreba ce o să se întâmple dacă va supraviețui acestei nopți. Probabil că o să se întoarcă în Cuba, ca un hidalgo prăpădit ce era și o să trudească pe encomienda sa, amenințat de boli și o moarte timpurie, anonimă.

Poate că ar fi mai bine să moară în noaptea aceasta, dacă așa

voia Dumnezeu.

— L-ai văzut pe Cortes?

Caceres era palid la față.

— Cred că este în capelă, senora. Își face rugăciunile.

Mali o luă la fugă pe coridorul spațios. Una din camerele apartamentului lui Cortes fusese transformată în capelă. Martin Lopez construise o cruce și un mic altar din lemn de cedru. Lumânările ardeau în nișe, în locul idolilor păgâni. Dar nu era decât Aguilar. Îngenuncheat dinaintea Fecioarei, cu Cartea Orelor strânsă la piept.

Intră în celălalt apartament.

Era al donei Ana, fiica împăratului. Fără să țină seamă de protestele gărzilor, dădu la o parte perdeaua cu clopoței.

Dona Ana stătea în genunchi, aplecată pe pat, iar Cortes o ținea de umeri. O încălecase pe la spate, așa că se trezi față-n față cu ei când intră. Fruntea lui Cortes sclipea de sudoare și i se lipise părul de cap. Sub el, fața de maimuță a fetei se schimonosise de durere, în timp ce o poseda fără milă.

„Nu avea nimic atrăgător, în afară de sângele ei princiar", se gândi Mali.

Cortes o văzu, dar nu se opri. Mali îl aștepta să termine, cu mâinile încrucișate pe pântecul ei umflat. Își simți fiul dând din picioare. Poate că știa. Spaniolul respira greoi. Dona Ana își acoperise fața cu brațul.

În momentul acela își dădu seama. Voia un copil cu sânge împărătesc. Prin el, pretențiile sale la tron ar fi îndreptățite. Încă nu renunțase la visul ei.

Cortes își înălță capul s-o privească.

— Ar trebui să te odihnești, dona Marina. O femeie în starea ta nu are voie să se agite.

— Din cauza stării mele mă găsești atât de respingătoare, senor?

— Orice împărat își are concubinele sale.

— Ar trebui să-ți petreci cu mine ultimele momente.

— Nu se știe cine va supraviețui acestei nopți. Trebuie să-mi asigur succesiunea la tronul Mexicului. Este dreptul meu. L-am câștigat în lupte grele.

Mali își bătu pântecul umflat.

— Tronul Mexicului este aici, senor.

Cortes strânse în mâini burta maronie a donei Ana.

— Și aici.

Se întoarse și ieși din cameră. „O să mai vedem”, se gândi ea. „O să mai vedem.”

Nouăzeci și șapte.

— Ce se întâmplă aici? întrebă Benitez.

— Cortes a dat ordin, îi răspunse Sandoval, ca tot ce nu poate fi încărcat pe cai, să fie adunat în mijlocul curții. Soldații pot lua tot ce doresc.

Benitez clătină din cap. Lingourile se făcuseră la indicațiile lui Cortes. Erau niște bare plate, groase de un centimetru și jumătate, care încăpeau perfect sub armuri. Acum, un morman întreg de asemenea bare zăcea pe caldarâm, la un loc cu bijuterii, pene și mantii de bumbac. Comoara unui împărat lăsată în ploaie, sclipind la lumina fumegândă a torțelor.

Benitez avea senzația că privește niște porci hrănindu-se din troacă. Își îndesau barele în armuri, își umpleau buzunarele cu medalii de argint și pietre prețioase, își puneau inele în degete.

— Ce faci, Gonzalo, nu-ți îndeși buzunarele?

Sandoval îi arătă un pumn de perle și opale.

— Fă ca mine. Ia câteva pietre mari. Or să-ți ajungă să cumperi ceva pământ în Cuba și nici n-or să atârne greu, dacă va trebui să luptăm.

Ploaia îi biciuia nemilos. Norte scormonea printre bijuterii, cot la cot cu ceilalți. În ochii lui sclipea aceeași foame turbată care-i dezgustase atât de mult pe mexicani, pe plaja de la San Juan de Ulua.

Când îl văzu, lui Benitez îi veni un gând ciudat: cred că te plăceam mai mult când te comportai ca un indian.

Nouăzeci și opt.

Noaptea era întunecată, fără lună și stele. Ploua fără întrerupere. Fulgerele luminau piscurile munților. Preoții – Diaz, Olmedo, Guevarra – erau ocupați până peste cap cu spovedaniile oamenilor. Părintele Olmedo dădu ultima

binecuvântare. La miezul nopții s-au deschis porțile și Cortes a părăsit orașul visurilor sale.

S-au îndreptat în liniște, pe drumul spre Tlacopan, la adăpostul ploii. Străzile erau alunecoase și întunecate. Nu se auzea decât clipocitul lacului și susurul ploii. O armată de arătări bandajate și epuizate se pierdea în ceață.

Lopez construise un pod din grinzile de stejar luate din tavanele palatului. Era cărat de patru sute de texcalani, sub comanda unuia din ofițerii lui Cortes, Francisco Magarino.

Urma Sandoval, cu restul cavaleriei și două sute de infanteriști, în majoritate oamenii lui Cortes, deci veterani. Mali, celelalte femei și preoții erau cu ei. Cortes călărea în mijlocul coloanei, cu aurul și prizonierii săi, marii nobili ai Mexicului, printre care și Maize Cobs. Fuseseră legați în lanțuri, înăbușiți cu călușuri și trași în urma cailor.

Benitez mergea pe un armăsar castaniu, El Romo, împreună cu cei opt cai care purtau aurul regelui, păzit de ceilalți războinici texcalani. Alvarado și Leon încheiau coloana, cu artileria, restul armatei și oamenii lui Narvaez.

Benitez se pregătise să moară răpus în stradă, dar deocamdată trecuseră de piață fără nici un incident. Norocul nu-l părăsise complet pe Cortes. Mexicanii renunțaseră la asediu, ca să-și jelească împăratul mort, așa cum spusese Mali.

O să scape.

*

O bătrână care lua apă din lac scoase un strigăt. Urletul ei dădu alarma celor două santinele mexicane, care erau undeva, în ceață. Un arcaș amuți strigătele femeii, dar era prea târziu. Din vârful lui Templo Mayor răsună bubuitul lugubru al marii tobe huehuetl Chema la luptă războinicii Păsării Colibri din toată valea.

*

Se stârnise panică.

Cortes striga să se aducă podul. Benitez se răsuci în șa. Ce se întâmpla oare? unde era Magarino? își aminti de defileul din prima bătălie împotriva texcalanilor, când îi uciseseră calul. Erau din nou prinși în cursă, neajutorați.

— Unde este podul? zbieră Benitez.

Se înțepenise. Ploaia care-i ajutase la început, înmuiase malurile lacului, afundând podul în noroi. Acum lacul se umpluse de torțe și de canoe de război.

Peste tot răsunau tobe și fluierături, iar ploaia răpăia asurzitor. Erau la mila mexicanilor. O armată întreagă înțepenită în mlaștină. O omidă năpădită de furnici.

Calul lui Benitez începu să tropăie. Acum se distingeau clar tunicile albe ale mexicanilor. Erau niște ținte perfecte pentru archebuzieri și arcași, dar erau atât de mulți!

Cortes striga în zadar să se aducă podul. În curând, glasul lui fu astupat de urletele războinice ale indienilor, începuse să plouă cu pietre. Benitez se străduia să-și țină calul în frâu, incapabil să se miște înainte sau înapoi.

Apoi coloana porni înainte. Se lăsă dus de val, înspăimântat, cu gândul la Floarea Ploii.

*

Mali se împleticea prin noroi.

Când intră în apă, simți ceva tare sub picioare. Canalul se umpluse deja de cai morți și căruțe răsturnate. Muschete și mărgele venețiene pluteau în noroi. Soldații încercau să înainteze, dar erau trași în jos de armurile și lingourile grele de aur. Unii s-au înecat, iar alții au căzut pradă mexicanilor, dornici să ia prizonieri pentru Pasărea Colibri.

Tot mai multe canoe apăreau pe lac.

Înotă până pe celălalt mal. Se agăță de-o piatră să se ridice și se uită înapoi, ținându-se de burtă.

Domnea un adevărat haos. Acum canoele de război mișunau peste tot.

O văzu pe dona Ana înaintând spre mal, prin noroi. Când o zări pe Mali, întinse mâna spre ea.

„Mă întreb dacă are sămânța lui Cortes în ea.”

Mali o prinse de degete. Apoi puse un picior în stomacul fetei și o împinse cu toată puterea. Dona Ana scoase un strigăt și căzu pe spate în canal. Mali o văzu dispărând sub apă.

Apoi se ridică în picioare și o rupse la fugă.

*

Când ariergarda ajunse la cel de-al doilea podeț, apa era deja plină de morți. Ploua din ce în ce mai tare. Singura lumină venea de la torțele fumegânde ale indienilor, din canoele lor de război. Oamenii se împleticeau în beznă, călcând peste armuri și trupuri prăbușite.

Alvarado își dădu seama că nu se mai putea păstra ordinea. Își mână calul înainte, spre canal. Când intră în apă, auzi pe cineva strigându-l pe nume.

— Alvarado! Ajută-mă! nu-i lăsa să mă ia, pentru numele lui Dumnezeu!

Recunoscu vocea. Era Norte.

Se întoarse și văzu alt călăreț, probabil Leon, înaintând în direcția strigătelor. În beznă răsună zgomotul surd al metalului înfipt într-un scut de lemn. Norte urla.

Apoi auzi propriile sale urlete. Își îmboldea calul înnebunit, dornic să scape cât mai repede din acest balamuc. „Trebuie să plec. Nu vreau să mor. Nu-i lăsați să mă ia!

Nu-i lăsați să mă ia!”

O săgeată se lovi de platoșa lui de oțel, iar alta se înfipse în gâtul iepei. Animalul căzu în apă, trântindu-l în noroi. Se ridică în picioare și auzi băștinași înaintând pe urmele lui, din ce în ce mai aproape.

„Nu-i lăsați să mă ia!”

Alvarado călcă peste resturi de lăzi, cadavre, cai morți și în cele din urmă reuși să sară pe mal. Îi răsunau încă în urechi strigătele lui, ale lui Leon, Norte, nici nu mai știa ale cui.

„Doamne Sfinte, Doamne Sfinte. Salvează-mă!”

Auzi pe cineva strigând la el. Era unul din camarazii săi ofițeri, Gamboa. Zări pentru o fracțiune de secundă calul și călărețul. Un braț îl trase în șa, iar apoi își croiră drum printre mexicani.

Alvarado se agăță de el, îmbrățișându-l pe Gamboa ca pe un copil.

*

Mâini puternice se agățaseră de ea. Era trasă spre lac, în canoe. Scoase un strigăt, întinzând brațul spre podeț. Dar nu avea cine s-o ajute. Un mexican își înfipsese pumnul în părul

ei.

Nu-i venea să creadă că se putea termina așa.

* „Noaptea trecută ar fi putut să mă omoare de o sută de ori”, se gândi Benitez, „dacă n-ar fi vrut atât de mult să mă ia prizonier.”

Își croia drum printre băștinași cu calul său puternic. Cincimea regelui rămăsese undeva în urmă, în canal. „Dacă regele își dorește aurul atât de mult, n-are decât să vină să-l ia”, își spuse el. Înotă cu calul până la alt podeț și reușiră să urce pe mal.

Acum și mai multe mâini încercau să-l apuce. Își rotea sabia orbește. O lovitură cumplită îi zgudui calul. Acum îl înconjuraseră, hotărâți să-i doboare armăsarul. În cele din urmă, El Romo se prăbuși învins.

Îi auzea pe Guzman și Flores râzând din măruntaiele templului. „Vezi unde te-a adus lăcomia ta!”

Se feri, tăind cu sabia în dreapta și-n stânga.

Îl auzi pe Ordaz strigându-l pe nume. Bătrânul veteran își aranjase escadronul în formație de pană și înaintau ca un singur bloc, cu lăncile înainte.

Se îndreptă către ei, alăturându-se în lupta lor disperată pentru supraviețuire, deși nu prea aveau mari șanse. Luptau din instinct și obișnuință. Viața se măsura în minute, nu în ani.

Dacă reușeau să treacă de lac, Dumnezeu și Cortes vor găsi o cale să-i salveze.

*

Erau șapte podețe în total. Cortes își mâna jinetas de la spate. Știa că trebuia să salveze cât mai mulți cai. Dacă reușeau să ajungă la Tacuba, se vor regrupa, dar acum erau neajutorați.

— Senor!

— Mali!

Se opri și își întoarse calul în direcția țipetelor. Mexicanii incendiaseră câteva căruțe, luminând fețele morților și viilor. Îi zări silueta pentru o clipă, în timp ce trei băștinași o târau spre barca lor.

Se aruncă înainte și-i tăie pe doi dintre ei cu sabia. Celălalt încercă să-l tragă din șa, dornic să ia un prizonier spaniol.

O ridică pe Mali în șa. Fata se agăță de el tremurând.

— Era cât pe ce să te pierd, gemu el, pornind spre țărm.

*

Benitez se clătină pe plaja cu pietriș și căzu în genunchi. Acum era numai în pantaloni și tunică. Își abandonase armura ca să poată înota. Își înălță fața spre cerul negru, cu gura deschisă, înghițind lacom aerul și apa. În jurul lui, ce mai rămăsese din escadronul lui Ordaz zăceau epuizați.

Auzi un ropot de copite și se întoarse cu fața spre călăreț.

— Cine-i acolo?

Recunoscu glasul lui Cortes. Era cu Sandoval.

— Sunt Benitez, senor.

— Căpitane, gemu Ordaz. Trebuie să ne conduci înapoi, să-i ajutăm pe ceilalți.

— Nu mai avem cum să-i ajutăm. Suntem norocoși că am scăpat cu viață.

Benitez se întoarse cu fața spre lac. Sunetele bătăliei scăzuseră. Indienii își sărbătoreau deja victoria. Pe plajă era liniște. Lui Benitez îi venea să doarmă. Somnul semăna cu moartea într-un fel.

Îi așteptară și pe ceilalți. După un timp apărură câțiva texcalani scăldați în sânge. Unul din ei căzu mort.

În cele din urmă veni și Alvarado singur, pe jos.

— Caudillo!

— Pedro!

Alvarado era plin de noroi și sânge. Când îl văzu, căzu în genunchi și începu să plângă.

Benitez și Ordaz se repeziră să-l ajute…

— Unde sunt ceilalți? se răsti Cortes din șa.

— Au murit, zise Alvarado.

— Nu se poate să fi murit toți, zise Sandoval. Trebuie să ne întoarcem.

— N-aveau cum să supraviețuiască, gemu Alvarado. Acum trebuie să ne gândim la noi.

Ultimul venit fu El Romo, armăsarul lui Benitez, care apăru

din apă și se prăbuși la picioarele lor.

— Cel puțin o să avem ce mânca, zise Cortes.

*

Doar Sandoval și avangarda lui ajunseseră nevătămați în satul Popotla. Restul fuseseră măcelăriți. Scăpaseră doar cei foarte norocoși. Și aceia erau foarte puțini.

Cortes stătea acum sub un chiparos înalt și plângea. Nu se apropia nimeni de el. Nici măcar Mali.

Stătea la distanță, tremurând din tot corpul. Simțea și acum degetele acelea lacome care o înșfăcaseră. O durea burta și simțea ceva scurgându-se pe picioare. Sânge. Copilul.

— De ce n-au venit după noi?

Își ridică privirile. Era Benitez. Își pierduse coiful în luptă și avea sânge în păr și barbă.

— N-or să ne atace noaptea, zise ea.

Nu-i venea să creadă că vorbea atât de clar.

— De ce? Ar putea să ne termine imediat.

Observase ce mult se frământa. Parcă ar fi dorit să fie uciși de mexicani. „Așa ar fi făcut orice comandant spaniol capabil", se gândea el. „Sau poate că știa că vor muri și voia să se termine mai repede." „Au mulți prizonieri pentru Pasărea Colibri. Războinicii care au reușit să captureze inamici trebuie să postească pentru a participa la ritual. Doar așa își pot conduce victimele la piatra de sacrificiu. Dacă Păsării Colibri nu i se aduc onorurile cuvenite noaptea aceasta, nu mai contează cât de bine luptă mâine, pentru că n-au cum să învingă. Dar, dacă dau zeului lor ce trebuie, sunt siguri de victorie. Asta este credința lor."

Se uită la Cortes. Îngenunchease în noroi, tremurând de frig. Învârtea mătăniile între degete, murmurând rugăciuni. Dar părea pierdut. Nu mai suporta să-și privească zeul înfrânt.

Era doar un om, la fel ca ea, plămădit din același lut.

Se adăposti sub ramurile unui ceiba uriaș. Se sprijini cu spatele de trunchi, rezemându-și capul de genunchi și adormi.

Nouăzeci și nouă.

Se luminase de ziuă.

Au ajuns la piramida de la Tototepec, pe Dealul Curcii și s-au

refugiat în templul de acolo. Era o fortăreață perfectă, care oferea o panoramă neîntreruptă a văii.

Ploaia se oprise și pământul mustea sub razele soarelui slab, gălbui. Oamenii se mișcau ca niște fantome, cu ochii înroșiți, goliți de sentimente, înveliți în zdrențe și bandaje însângerate. Alții zăceau pe caldarâmul din curtea templului, epuizați. Dacă mexicanii i-ar ataca acum.

— Unde este Lopez? Tună o voce.

Mali își înălță privirile. Cortes, Malinchele ei renăscuse odată cu zorile. Spiritul lui fusese redeșteptat de urletele pisicilor sălbatice și lumina vrăjită a luceafărului dimineții. Încălecase pe calul său, în armură și se plimba încet printre oamenii istoviți.

— Lopez este aici?

„Nu a dormit", se gândi ea. Ochii lui străluceau ca două puncte negre pe fața palidă, fantomatică. Dar se ținea drept în șa și pana coifului flutura în aer.

Alvarado apăru din ceața dimineții, șchiopătând, palid și însângerat.

— Cu cine dorești să vorbești, caudillo?

— L-ai văzut pe Martin Lopez?

— Tâmplarul? Da, este aici. A fost rănit în luptă, dar a supraviețuit.

Cortes lovi cu pumnul în șaua de lemn și izbucni în râs.

— Atunci n-am pierdut nimic!

— Nu înțeleg, senor.

— Îl avem pe omul care poate să ne înalțe corăbii! Pricepi?

Alvarado clătină din cap.

— M-am tot gândit în timpul nopții, zise Cortes. Și acum mi-a venit o idee. Când ne vom întoarce, o să ne folosim de cel mai mare avantaj pe care-l au împotriva lor.

Alvarado se albi la față. Se clătina pe picioare. Pierduse prea mult sânge.

— Să ne întoarcem?

— Lacul, Pedro! O să construim corăbii mici și o să-i încercuim în propriul lor oraș! vom aduce tunuri de la Santo Domingo și-i vom asedia, folosindu-ne de lacul lor!

Alvarado se uita la el cu gura căscată.

— Doar n-o să dăm înapoi din cauza unei singure înfrângeri, îi mustră Cortes. Nu putem abandona întreaga campanie. O să ne întoarcem cu vase mici și o să zdrobim revolta lor în numele regelui nostru!

Mali simți cum se înfierbântă, în ciuda aerului rece al dimineții. În momentul acela îl iubea mai mult ca oricând. Era înfrânt, dar nu putea fi distrus. În timp ce pigmeii din jurul lui căzuseră răpuși, zeul din el mergea înainte, deghizat în om. Îl iertase pentru tot ce făcuse până atunci.

„La urma urmei era Malinche, Malintzinul ei, stăpânul lui Malinali."

* „A înnebunit", se gândi Benitez.

„O să ne întoarcem cu vase mici și-o să zdrobim revolta în numele regelui nostru!

Curată nebunie.

Noaptea trecută am pierdut șase sute de oameni, fără să socotim cei două sute de texcalani și mare parte din cei mai buni ofițeri ai noștri, inclusiv pe Leon. Am rămas fără tunuri, nu mai avem decât vreo douăzeci de cai și aproape toți șchiopătează. Soldații lui Narvaez au murit aproape toți, cu buzunarele pline de aurul lui Motecuhzoma. Iar noi, care am supraviețuit, suntem răniți și epuizați. N-am mai rămas decât câteva sute și suntem înconjurați de milioane de mexicani.

Iar lui îi arde să întrebe de Lopez.

Culmea nebuniei."

Benitez se îndepărtă și în cele din urmă adormi rezemat de un copac. Visă numai războinici mexicani. În visele sale încerca să fugă, dar nu putea să-și miște picioarele. Când se trezi – peste câteva minute sau ore, pentru că nu-și putea da seama după cerul înnorat – auzi țiuitul cornurilor și scoicilor care vesteau victoria preoților aflați în vârful templului Tlateloco. Toba cea mare care sunase alarma cu câteva ore în urmă răsuna în toată valea, vestind mexicanilor că zeul lor, Pasărea Colibri, va primi prizonierii în împărăția lui.

Benitez se gândi la Norte. Spera că murise repede și se înecase în canal cu buzunarele doldora de aur, la fel ca

părintele Guevarra. Poate că nu se afla printre victimele care așteptau să fie sacrificate de dimineață.

*

Preoții așteptau în vârful piramidei, cu fețele mânjite de funingine și părul legat cu bentițe groase de piele. Mantiile lor negre erau mânjite de sânge proaspăt. Fusese o dimineață îndestulată.

Inima proaspătă care se prăjea pe cărbuni îi aparținea lui Leon.

Norte de-abia se mai ținea pe picioare. Căzu și fu târât de un războinic care pretindea că îl luase prizonier. De câte ori nu asistase la asemenea ceremonii și văzuse agonia bietei victime!

Soarele apăru pentru o clipă după norii groși, cenușii.

I se puse o coroană pe cap și un evantai de pene în mână. Preoții îl obligară să danseze în ritmul tobelor, apropiind sulițe și torțe aprinse de picioarele lui. Pasărea Colibri privea înfometată din beznă. Ochii îi sclipeau în lumina cărbunilor încinși, la fel ca trupul stropit cu perle și bucăți de jad.

La un moment dat, patru preoți îl apucară brusc și-l întinseră cu spatele pe piatră, apucându-l fiecare de câte o mână sau un picior. Altul îi puse un jug de fier la gât. Privi soarele fără să clipească și înălță o scurtă rugăciune oricărui zeu voia să-l asculte.

*

Marele preot îi desfăcu pieptul cu cuțitul lui de piatră. Se mișca repede, cu dibăcie. În câteva clipe smulse inima care bătea încă și-o arătă spaniolului întins pe piatră, înainte să-i dispară lumina din priviri. Apoi oferi aburul soarelui și aruncă inima în fața Păsării Colibri.

Pe urmă împinse trupul pe trepte, cu piciorul și strigă să i se aducă celălalt prizonier.

O sută.

Singura lor speranță erau texcalanii. Nu aveau de unde să știe dacă Inelul Viespii cel Bătrân o să-i primească acum, după ce fuseseră învinși, dar Cortes era perfect conștient că nu ar fi rezistat să meargă până pe coastă. În concluzie, nu aveau de

ales.

Au fost atacați cu intermitență la templul lor fortăreață, deși fusese mai mult o hărțuială decât un atac adevărat. Dar grosul principal al războinicilor nu sosi în ziua aceea. Erau ocupați, așa cum prevăzuse Mali, cu ritualurile de sacrificiu cerute de zei.

Au plecat din nou pe înserate, lăsând focurile aprinse în templu, pentru a-i convinge pe mexicani că se aflau încă acolo.

Era o retragere umilitoare, după glorioasa lor intrare. Fiecare cal susținea câte doi călăreți, dintre care unul grav rănit. Alți soldați șchiopătau sau erau cărați de camarazii lor. Cei cu răni foarte grave fuseseră așezați pe alți cai, prea cotonogiți pentru a mai putea fi folosiți în lupte. Unii soldați mergeau proptindu-se în cârje.

Benitez primise o iapă de la unul din ofițerii care muriseră peste noapte. Împreună cu ceilalți jinetas capabili să călărească, primise ordin să acopere flancurile coloanei, atacat cu pietre și săgeți de grupurile răzlețe de mexicani. Fluierăturile și urletele lor îi agasau în permanență, amintindu-le că, peste puțin timp, vor ataca în forță.

Texcalanii care supraviețuiseră mergeau înainte, conducându-i spre nord-est, în jurul lacului Texcoco. A doua zi în zori, ajunseseră într-un oraș numit Teptozotlan, la trei-cinci kilometri spre nord. Populația fugise din calea lor și găsiseră provizii de porumb și legume în magazii și în curțile pline de curcani. În dimineața aceea au mâncat bine și au dormit câteva ore unul lângă altul pe podelele din palatul cacique-lui.

După-amiază au pornit din nou la drum, trecând prin extremitatea nordică a marelui lac, după care au luat-o spre est. Au înnoptat la un templu închinat Șarpelui cu Pene. Și aici populația fugise speriată dar, de data aceasta, luaseră toate proviziile, așa că foamea și epuizarea începeau să-și spună cuvântul.

Mexicanii continuau să-i hărțuiască. Într-o trecătoare, Cortes pierdu doi soldați grav răniți și un cal șchiop. Dar reușiră să

recupereze cadavrul calului și își asigurară masa de seară.

Mergeau câțiva kilometri în fiecare zi. De fiecare dată era atacată câte o parte a coloanei și pierdeau zilnic alți răniți. Nu mai rămăseseră decât trei sute de infanteriști și douăzeci și șapte de soldați călare. Aproape toți oamenii și caii erau răniți mai grav sau mai ușor. Artileria lipsea complet și, cu toate că salvaseră câteva muschete, nu aveau muniție. Majoritatea arcașilor muriseră, iar din texcalani rămăseseră mai puțin de o mie.

Când au început să urce spre trecătorile înalte, nu mai aveau ce mânca în afară de iarbă.

*

Mai devreme în ziua aceea, o piatră aruncată dinspre liziera copacilor îl lovise pe Cortes deasupra ochiului. Nu avea coiful pe cap și-i făcuse o gaură în frunte. Acum, în lumina palidă a asfințitului, Mali se așeză lângă el, la focul de tabără și se pregăti să-i coasă pielea. Luă un ghimpe în loc de ac și își rupse un fir din părul ei negru, lung, să prindă marginile rănii.

Cortes gemea în timp ce-l împungea cu ghimpele ascuțit. N-avea cu ce să-și amorțească durerea. Încercă să se gândească la altceva și anume la planurile lui pentru asediul tenochtitlanului.

— Voi încerca să-ți provoc cât mai puțină durere, senor, îi promise Mali.

Simți ghimpele înțepându-i pielea, deasupra ochiului.

— Orice durere este de preferat decât moartea.

— Nu toți bărbații gândesc așa.

— Foarte rău. Moartea vine oricum prea repede.

Se uită la ea. Fața ei maronie se încruntase concentrată. Pântecul umflat îi ajunsese aproape la gură. „Acolo bate inima fiului meu.”

— Te temi?

— Alături de tine nu.

Zâmbi. „Ah, Mali, chiquita mea, îngerul meu întunecat. Nu ești o femeie creștină, în ciuda strădaniilor părintelui Olmedo. Dar ești la fel de curajoasă ca oricare din spaniolii mei și ai viclenia unui maur. Fără tine, n-aș fi reușit să fac nici măcar

un pas de pe plaja aceea. Știu că ești prințesă, dar păcat că tatăl tău nu este un duce spaniol. Acesta este singurul tău defect.”

— O să plângi după dona Ana? murmură ea.

— A fost o distracție de o noapte, minți el.

Ghimpele se înfipse în carne și înclești dinții de durere.

— Mă iubești măcar un pic?

— Te iubesc mai mult decât orice pe lume, îi răspunse Cortes.

Și, într-un fel, probabil că era adevărat. Jură în sinea lui că într-o zi o s-o răsplătească pentru dragostea și loialitatea ei. Spera că își va putea ține această promisiune.

— Dar tu te temi, senor?

— Nu, chiquita. Nu mă tem.

După ce îi cusu rana, o sărută. Nu, nu se temea. În loc de teamă simțea o furie cumplită. Acești mexicani îl înfrânseseră și n-o să le-o ierte niciodată. Acum se simțea dator să le arate că îl avea pe Dumnezeu de partea lui.

*

Au mărșăluit timp de cinci zile, înșirându-se ca o coloană de fantome. Au ajuns în vârful trecătorii, deasupra unui oraș numit Otumba și au zărit munții texcalanilor, la nici zece kilometri depărtare. La poalele lor se întindea câmpia Apam. Iar pe câmpie îi aștepta întreaga armată mexicană.

O sută unu.

Un câmp întreg de pene roșii și verzi, o mare de steaguri și scuturi frumos decorate, o armată mult prea mare să o cuprinzi cu privirea. În fruntea fiecărui batalion de războinici pictați în diverse culori stăteau comandanții. Cavalerii Vulturului se uitau pe sub coifurile lor cu ciocuri coroiate, cu ghearele atârnate de mânecile tunicilor lor argintii, iar Cavalerii Jaguarului purtau blana tărcată și capul animalului care le dădea numele.

Deși erau departe, Cortes distingea clar generalii, rangul lor social și militar, după bijuteriile pe care le purtau în nas, pe buze și după mantiile lor festive. Își prinseseră de spate stindardele de luptă din pene și trestie împletită.

Valea răsuna de bubuitul tobelor, sunetul scoicilor și șuieratul fluierelor. Mica armată a lui Cortes privea cuprinsă de disperare. Toate suferințele lor fuseseră zadarnice. Venise sfârșitul.

*

Cortes îi așeză unul lângă altul, în formă de pătrat, cu răniții în mijloc. Fără artilerie, archebuzieri și arcași, nu aveau nici o șansă. Trebuia pur și simplu să stea și să lupte până la moarte.

Apoi își întoarse calul cu fața spre micuța sa armată. În mâna dreaptă ținea stindardul albastru, zdrențuit, pe care-l purtaseră cu ei încă de pe coastă.

Frați întru credință, să urmăm Crucea! Dumnezeu ne va duce la victorie!

— Domnilor, zise Cortes, dinaintea voastră se află armatele mexicanilor.

Îi privea drept în ochi. Strigătele și fluierăturile indienilor erau asurzitoare. De-abia reușea să se facă auzit în acest vacarm.

— Au venit aici sperând să ne distrugă. Suntem din nou copleșiți numeric.

Ridică glasul.

— Dar gândiți-vă de câte ori nu am fost în aceeași situație în ultimele luni. Oare pe râul Tabasco nu am luptat împotriva unei forțe la fel de înspăimântătoare? Și nu am triumfat? Amintiți-vă de texcalani și de tunurile și cavaleria cu care ne aștepta Narvaez la Cempoallan!

Se opri pentru câteva clipe.

— Am triumfat întotdeauna, pentru că nu suntem oameni sau soldați obișnuiți. Acum puteți spune toți, cu mândrie, că sunteți soldații lui Cortes. În anii care vor urma, se vor compune balade care vor cânta vitejia noastră. Pentru că nu numai curajul, ci și iscusința voastră în mânuirea armelor vă deosebește de muritorii de rând. Nu uitați că ați fost aleși de Dumnezeu însuși să mărșăluiți sub steagul Său.

Ca să-și întărească spusele, ridică stindardul albastru cu alb, care fluturase odată pe catargul corăbiei sale.

— Crucea ne va ajuta să triumfăm! Și acum aș vrea să vă mai

spun un singur lucru: nu uitați că sunteți avantajați atâta timp cât aveți putere să luptați. Acești mexicani nu vor să vă omoare, ci să vă ia prizonieri pentru ritualurile lor păgâne și de aceea sunt mai vulnerabili. După cum știți foarte bine, nu vor lupta ca o armată unită, ci individual. Azi nu veți avea de-a face cu o bătălie, ci cu o serie de dueluri. Cred că Dumnezeu vă va da tăria să rezistați. Înfigeți săbiile direct la țintă, nu le învârtiți orbește deasupra capului, ca să nu vă expuneți bâtelor și cuțitelor lor.

Se opri, așteptând ca vorbele lui să-și facă efectul asupra lor.

— În secolele care vor veni, când oamenii vor scrie istoria lumii, noi vom ocupa un capitol glorios! se va vorbi despre această zi până la sfârșitul lumii și veți fi amintiți ca niște eroi. De aceea, domnilor, haideți să ne pregătim și să înfruntăm inamicul. Când o să vă dau semnalul, vom ataca și vom învinge!

*

Mali apucă iapa de hățuri.

— Senor, murmură ea.

Se aplecă în șa și-i atinse părul.

— Chiquita. Ce mai face viitorul împărat al Mexicului?

Își atinse stomacul. Pierduse mult sânge în noaptea când plecaseră din Tenochtitlán, dar acum sângerarea se oprise.

— Este bine, senor.

Își scoase mănușa de piele și-i atinse obrazul.

— Ai grijă să stai în interiorul careului nostru de apărare. Totul va fi bine.

— Nu-i lăsa să te rănească.

— Îți jur că vom sta împreună în palatul din Tenochtitlán, zise el sărutând-o. Te iubesc.

Apoi întoarse calul și porni urmat de cavalerie. Armurile străluceau în razele soarelui de dimineață, iar caii sforăiau pe nări, sensibili la atmosfera încărcată din jurul lor.

„Nu vom sta niciodată în palatul acela”, se gândi Mali. „Nu ești de origine divină; ești doar un om, iar azi sorții sunt împotriva noastră. Vei muri pe acest câmp, iar eu voi pieri odată cu tine. Am încercat prea mult răbdarea zeilor cu

mândria și aroganța noastră. Dar nu regret ce am făcut. Pentru că n-am crezut că voi întâlni vreodată un Cortes și chiar dacă ar fi să trăiesc din nou, aș face același lucru. Da, aș face-o, pentru tine.”

*

Benitez încerca sa se țină drept în șa. Îl durea tot corpul. Primise o lovitură de lance în noaptea retragerii – la noche triste (noaptea tristă), cum îi spunea acum Cortes – care-i despicase obrazul până la os și acum îi ardea fața îngrozitor. Iar, cu două zile în urmă, i se înfipsese o săgeată în călcâi și de-abia își mai mișca piciorul drept. Nu-și mai amintea de când nu mâncase și se temea să nu cadă de pe cal. Dar, fie ce-o fi, era hotărât să nu se lase prins și să nu ajungă pe pietrele lor infernale de sacrificiu.

— Vom ataca în escadroane de câte cinci, le strigă Cortes. Țineți lăncile sus, țintiți spre ochi și întoarceți-vă în galop. Nu vă încurcați cu războinicii obișnuiți. Atacați-i doar pe cei de rang superior, cu coifuri în formă de păsări sau capete de tigri și mai ales pe mexicanii cu pene și bijuterii în nas; aceia sunt generali.

O sută doi.

Bătălia dură ore-n șir. Mexicanii luptau ca de obicei să ia prizonieri, nu să ucidă. Tinerii războinici cu bâtele lor din obsidian s-au năpustit asupra escadroanelor de sulițași spanioli disciplinați, care atacau în formații unitare. Soldații spanioli, înnebuniți de foame i-au secerat fără milă. Zeci de mexicani mureau de mâna fiecărui spaniol în parte. Dar erau prea mulți și, pe la mijlocul zilei, soldații lui Cortes, slăbiți de răni și foame ajunseseră la capătul puterilor.

Liniile lor începeau să se rărească. Iar mexicanii veneau mereu, în valuri.

— Ține, îi spuse Jaramillo, întinzându-i pumnalul lui Mali.

Fusese străpuns în șold de o lance în la noche triste și acum zăcea în interiorul careului de apărare, alături de ceilalți răniți. La numai câțiva metri depărtare, mexicanii urlau și fluierau feroce, împingând rândurile din ce în ce mai subțiri ale sulițașilor.

— Nu înțeleg, senor.

— Ține-l! Nu vreau să fiu luat prizonier și să fiu sacrificat în templele lor bestiale.

Îi tremurau mâinile și o privea îngrozit.

— Am văzut ce bine mânuiești această armă. Te rog doar să-mi curmi zilele mai curat și mai repede decât lui Motecuhzoma.

Mali luă cuțitul uluită. „Un bărbat nu trebuia să se teamă de moarte pe câmpul de luptă sau pe piatra de sacrificiu. Dar să moară de mâna unei femei?”

Jaramillo își trase cămașa, apucă mânerul pumnalului și îndreptă vârful spre inimă.

— Acum, o îndemnă el.

Se zgâia la el uimită.

— Ce mai aștepți?

— Nu, o opri cineva, punându-i mâna pe braț.

Era Aguilar.

— Nu ai voie să faci așa ceva. Vei arde pe veci în focul Gheenei.

— Doar dacă mor de mâna mea! strigă Jaramillo.

— Nu contează, intenția a fost aceeași.

Aguilar părea foarte calm. Își pierduse undeva, pe drum prețioasa sa Carte a Orelor și acum se simțea gol fără ea. La gât îi atârna o cruce mare de aur – Cortes dăduse ordin bijutierilor din Tenochtitlán să-i confecționeze crucifixe din aurul topit – și se agăța de ea cu aceeași disperare ca de carte. Căzu în genunchi.

— Haideți mai bine să ne rugăm lui Dumnezeu să-ți dea putere să-ți înduri sfârșitul.

Jaramillo îl împinse la o parte.

— N-am nevoie de rugăciunile tale! exclamă el, întorcându-se spre Mali. Fă-o acum! Haide, târfă vrăjitoare ce ești! Ajută-mă să mor repede!

Zbiera îngrozit ca o femeie.

Aguilar încercă să-i smulgă cuțitul din mână.

— O să-și piardă nemurirea sufletului!

„Ah, niciunul din ei nu este demn de Cortes”, se gândi ea.

„Cum o fi reușit să ajungă atât de departe cu o armată de neisprăviți?”

Bătălia fierbea în jurul lor. Răsuna clănțănitul metalului înfipt în scuturile de lemn ale băștinașilor, zbieretele oamenilor în ghearele morții, bubuitul tobelor, țiuitul scoicilor. Lăsă cuțitul jos. Lama se înfipse în pământ, la câțiva centimetri de capul lui.

Jaramillo scoase un strigăt.

— I-ai salvat sufletul, zise Aguilar.

Mali clătină din cap.

— Nu, murmură ea, nu-i vorba de asta. Pur și simplu nu cred că marele Cortes poate să piardă.

* „M-au înfrânt”, se gândi Cortes.

În timp ce călărea, își dădu seama că își nesocotise propria sa regulă – se îndepărtase prea mult de propriile sale linii. Oboseala îl împinsese să facă o greșeală fatală. Era încercuit de mexicani. Ar fi putut să-l ucidă cu bâtele și lăncile lor, dar niciunul din ei nu îndrăznea să-i verse sângele, pentru că aparținea Păsării Colibri.

Tăia în dreapta și-n stânga cu sabia, secerând mâini și capete. Dar erau prea mulți. Se simți tras din șa. Căzu pe jos și, pentru o clipă, își pierdu suflul.

Dar în momentul acela, auzi ropot de copite și-i văzu pe Benitez și Sandoval mânându-și caii prin rândurile dușmane. Erau însoțiți de alți trei ofițeri, Olid, Alvarado și Juan de Salamanca. Cortes se ridică repede în picioare și se repezi după calul lui.

„Nu pot să mor”, se gândi el. „Dumnezeu m-a ales să împlinesc un destin. M-a ținut în viață pentru un scop anume.”

Și apoi o văzu acolo, în nori, deasupra dealului. Îi zâmbea senin, palidă la față, învăluită într-o lumină strălucitoare, îi întindea mâna să-l încurajeze. Vântul de est îi învolbura hainele. Nuestra Senora de los Remedios.

Sub ea, pe o pajiște, zări litiera regală, acoperită de un baldachin auriu, care adăpostea un mare nobil, cu un stindard de răchită prins de spate. Împletitura purta emblema Femeii-

Șarpe, decorată cu pene, pietre prețioase și aur. Cel care purta stindardul avea o coroană superbă din pene de quetzal pe cap, iar nasul, urechile și brațele sclipeau de bijuterii.

„Este conducătorul armatei”, își spuse Cortes. Îi despărțeau doar câteva escadroane. Își aminti de prima bătălie cu texcalanii și de vorbele lui Mali: când își pierd comandantul, se descurajează.

— Trebuie să ne retragem înainte să ne înconjoare din nou! urlă Benitez.

— Ba nu, trebuie să mergem acolo, zise el făcând semn spre baldachin. Așa ne-a îndrumat Fecioara. Dacă le ucidem capii, vom câștiga!

Apoi își mână calul la galop, croindu-și drum printre mexicani, spre Fecioara care-i făcea cu mâna.

*

Cortes galopă spre baldachinul auriu. Se afla la numai câțiva pași, când generalii sesizară intențiile sale, spre disperarea lor. Călărea direct spre Femeia-Șarpe, fostul prim-ministru al lui Motecuhzoma, pe care-l dărâmă cu calul său. Generalul mexican tocmai se pregătea să se ridice, când Juan de Salamanca se năpusti din spate și îi înfipse lancea în piept. Apoi Benitez, Olid, Sandoval și Alvarado îi împrăștiară pe ceilalți căpitani.

Cortes ridică stindardul sfâșiat și-l agită în mână. În momentul acela, tobele și scoicile răsunară din nou.

Mexicanii se retrăgeau, îndepărtându-se în valuri pe câmpie, ca și când ar fi poruncit oceanului să-și schimbe matca.

Cortes își puse sabia la loc, în teacă. Câștigase.

Supraviețuitorii se întoarseră cu spatele spre Otumba și o porniră spre ținutul texcalanilor. Mali, călare pe un cal șchiop, se ținea cu mâna de burtă, încercând să nu bage în seamă durerea care-i sfâșia pântecele. Miracolul se produsese, așa cum promisese Cortes. În timp ce călărea în spatele ei, îl auzea cum o asigura din nou că se vor întoarce în palatul de la Tenochtitlán.

„Are totuși ceva divin”, își spuse ea. „Este Pasărea Colibri, Șarpele cu Pene, Cristos, un războinic și un mântuitor în

același timp. Iar eu voi fi mereu alături de el, pentru că sunt Mama cu Pruncul. Azi suntem cu adevărat zei. Datorită mie s-a întors și l-a învins pe Motecuhzoma. Luceafărul Dimineții va vesti o nouă eră. Jaguarii vor trâmbița victoria noastră. Un nou Șarpe cu Pene va aduce pacea la Tollan.

Da, azi suntem zei!"

PARTEA a IV-a.

SPIRITUS SANCTUS.

Dacă în Rai sunt spanioli, nu vreau să ajung acolo.

— Răspunsul dat de Hatay, conducătorul indienilor cubanezi, când i s-a oferit ultima împărtășanie, înainte să fie ars pe rug.

O sută trei.

Tenochtitlán august, 1521.

„N-am vrut niciodată așa ceva", își spunea Cortes.

În vârful palatului Tlateloco fusese ridicat un baldachin roșu, de unde se vedea ultima enclavă a mexicanilor. Mali stătea lângă el și privea oamenii lui Alvarado care făceau ultimul raid prin oraș. Apărătorii continuau să reziste, deși acum singurul mijloc de apărare era să arunce pietre de pe acoperișul caselor rămase în picioare.

Orașul zăcea în ruine. Soldații distruseseră tot; dărâmaseră statui, palate, dăduseră foc acoperișurilor din paie ale templelor.

Respectaseră întocmai ordinele lui Cortes.

Nu mai rămăsese nici urmă din vechea capitală. Parcă le-ar fi spus cu gura lui: dacă tot nu-l putem avea, atunci, cel puțin să-l radem de pe suprafața pământului. Tenochtitlanul fusese cel mai frumos oraș pe care-l văzuse vreodată. În curând va dispărea.

— N-am vrut niciodată așa ceva, murmură din nou Cortes, ca și când ar fi vrut să se convingă singur.

Aproape se terminase. Era în dimineața zilei de treisprezece august, Ziua Sfântului Hipolit, sfântul patron al cailor, în luna Căderii Fructelor.

Benitez spusese că doar un geniu sau un nebun ar fi visat să construiască o flotă în mijlocul unei văi. Dar Martin Lopez își

dovedise iscusința imediat ce își revenise după rănile primite. Luase tot fierul și pânzele fostei flote de la San Juan de Ulua și construise douăzeci de corăbii mici. Opt mii de oameni au cărat corăbiile pe bucăți, peste munți, până la țărmul lacului Texcoco.

Fuseseră lansate la apă în urmă cu numai patru luni. Lopez le făcuse două catarge și opt vâsle, ca să poată fi mișcate atât de vânt, cât și de soldați și aveau fiecare câte un tun la pupa.

Cu mica sa flotă și câteva întăriri obținute de la Santo Domingo, Cortes invadase Tenochtitlanul, așa cum promisese. Zeci de mii de luptători din provinciile învecinate alergaseră să i se alăture, dornici să participe la distrugerea dușmanilor lor de secole, mexicanii. Între timp, în oraș, aveau alt aliat puternic. Spaniolii aduseseră cu ei din Cuba o boală căreia îi spuneau „variolă". Microbul se răspândise în capitală de la noche triste și făcea mii de victime în rândul mexicanilor.

În cele din urmă, asediul durase doar nouăzeci și trei de zile.

— N-am avut de ales, spunea Cortes. Pentru a salva orașul, trebuia să-l distrug, înțelegi?

Mali rămase tăcută. Îi vedea pe oamenii lui Alvarado profilați pe fundalul marii piramide. Peste tot plutea un fum gros. În aer răsuna bubuitul tobelor, zbieretelor celor prinși sub dărâmăturile clădirilor și alte sunete tipice unui oraș muribund.

— Doar mă cunoști, Mali, știi că n-am vrut așa ceva, repetă el.

Nu putea să-i răspundă.

— Acești mexicani sunt hotărâți să moară până la unul. Trebuia să ne impunem autoritatea. N-am vrut să-i distrug, n-am vrut să distrug acest oraș, dar n-am avut de ales.

„N-am avut de ales." Câteva cuvinte care erau de când lumea scuza șarlatanilor și ticăloșilor. Nu putea să plângă pentru el. Dușmanul dușmanului ei nu era până la urmă prietenul ei. Tatăl ei avusese dreptate. Își împlinise destinul prin distrugere, aducând haos și sfârșitul celui de-al cincilea soare.

Ea se dovedise la înălțimea misiunii ei, dar nu se putea compara cu un zeu.

Deși odată fuseseră zei!

Un ofițer spaniol cu hainele pline de praf apăru pe acoperiș, gâfâind.

— Vești bune, caudillo, zise el. L-am prins pe Vulturul Care Cade.

— Întreabă dacă îi dai cuțitul tău, îi traduse Mali.

— La ce-i trebuie?

— Vrea să se omoare. Spune că a luptat din răsputeri împotriva ta, iar acum, când a dat greș, nu-și dorește decât să moară.

Cortes stătea pe scaunul lui, pe terasa palatului Fetei Stăpânului Apei, adică pe ce mai rămăsese din el. Purta un costum de catifea neagră și o pălărie cu pene verzi, pentru a imita penele de quetzal ale împăraților mexicani, simbol al puterii divine. Vulturul Care Cade stătea în fața lui. Cu lanțuri la mâini și picioare, dar cu capul sus. Purta coiful cavalerilor vulturului, o tunică argintie și o mantie. Era păzit de Garcia Holquin, cel care îl capturase și doi războinici texcalani…

Mali se întreba ce căuta aici. Acesta era bărbatul care-l acuzase pe Motecuhzoma că se temuse de moarte, dar iată că nici lui nu-i venea atât de ușor să moară.

Era uimită de liniștea care se lăsase deodată. Timp de nouăzeci și trei de zile trăiseră în zgomotele bătăliei: țipete, fluierături, bubuitul teponaztli mexicane din vârful piramidelor, trosnetul caselor prăbușite. Dar capturarea Vulturului Care Cade pusese capăt vacarmului. Iar acum avea senzația că liniștea îi rănea urechile.

Cortes se întoarse spre ea.

— Spune-i, senora, că nu are de ce să se învinuiască, pentru că a luptat cu mult curaj.

Zâmbea, dar Mali știa că îi venea să-l sfâșie pe Vulturul Care Cade pentru că nu-i predase orașul intact.

— Spune-i că sunt prietenul lui și de aici înainte o să-l tratez ca pe un frate. Îi garantez personal siguranța lui și familiei sale.

Îi traduse vorbele lui Cortes, dar știa că nici el nu-l credea.

— Și acum aș vrea să-l întrebi ce s-a întâmplat cu aurul care

a rămas în oraș, în la noche triste.

Mali puse întrebarea Vulturului Care Cade, care o privi cu un aer superior.

— Spune-i lui Malinche că s-a terminat cu aurul, zise el. A dispărut în noroiul lacului, sau sub mormanele de moloz, când banda sa de hoți a dat foc orașului. Tot ce a rămas din comoara noastră se afla în canoea mea, când m-au capturat.

— N-o să te creadă, îl preveni Mali.

— Nu-mi pasă ce crede. Tu ești o târfă, iar el este un hoț și un ucigaș. Nu sunt dator să vă răspund.

Îi transmise răspunsul, dar omise insultele finale. În ciuda disprețului său față de ea, îl admira.

Cortes își încleștase degetele pe mânerele scaunului.

— În canoea lui n-am găsit decât câteva coifuri de aur și brățări. Nu poate fi doar atât.

— Este tot ce ne-au lăsat hoții lui când au plecat din Tenochtitlán, răspunse Vulturul Care Cade.

Mali observă vena albastră care pulsa la tâmpla lui Cortes. Acum știa ce înseamnă.

— Întreabă-l unde a ascuns comoara mea, șuieră Cortes pe un ton veninos.

— Este foarte furios, zise Mali. Îți cere să-i spui unde ai ascuns aurul lui.

— Aurul lui?

Vulturul Care Cade clătină din cap.

— După cum ți-am spus, comoara noastră a dispărut în noroiul lacului, în noaptea când ați fugit ca niște câini din orașul nostru.

Mali se aplecă peste umărul lui Cortes.

— Senor, susține că s-a pierdut în la noche triste.

Cortes zâmbi pe neașteptate. Se ridică încet în picioare, se îndreptă spre Vulturul Care Cade și-l îmbrățișa.

— Spune-i că nu trebuie să ne batem capul cu asemenea lucruri acum. Trebuie să uităm de toate neînțelegerile pe care le-am avut. De aici înainte îl consider prietenul meu.

Mali se cutremură.

Benitez își legă o pânză la nas și la gură, încercând să nu respire. Mormanele de cadavre de pe stradă și din canale duhneau cumplit. Nu toate erau victimele spaniolilor și texcalanilor. Mulți fuseseră răpuși de boală și foamete și zăceau de mult acolo. Benitez nu putea să-și imagineze prin ce suferințe trecuseră. Observase că despicaseră pământul să caute rădăcini cu care să se hrănească. Smulseseră până și coaja copacilor.

Cei care mai trăiau încă zăceau pe jos, laolaltă cu morții. Războinicii mexicani, cu rănile putrezite își așteptau moartea, dar niciunul din ei nu striga să fie cruțat. Sufereau în tăcere, fără să le pese de loviturile mortale, care le puneau capăt chinurilor. Ca peste tot, la fel cum se întâmplase la Cholula, aliații lor texcalani se răzbunaseră pe femei, copii și bătrâni. Benitez văzuse vii și morți aruncați împreună pe rugurile funerare.

Marele oraș cu turnuri și palate se transformase într-o câmpie netedă, presărată din loc în loc cu ziduri dărâmate. Singurele clădiri care rămăseseră în picioare erau cele din cartierul Tlateloco, spre nord.

Ploaia sfârâia pe lemnul care ardea mocnit și înălța fuioare de fum.

Un șir de oameni scheletici, mai mult femei și copii, se împleticeau pe drum.

Benitez simți un gol în stomac. Nu-i venea să creadă. „Oare ce am făcut?” se gândi el. „Am venit aici să-L slujim pe Dumnezeu și pe noi. Dar n-am știut să ne oprim. Aici era un oraș mai grozav decât Sevilla, Roma și Constantinopol, iar noi l-am distrus. Norte avea dreptate. Cine au fost de fapt barbarii din aceste ținuturi?”

Se uită la un grup de soldați care trăgeau o femeie din șirul de refugiați. Se zvonise în tabăra spaniolă că femeile mexicane ascundeau aur în locurile lor intime. Iar conquistadores considerau că era de datoria lor să le controleze oricând aveau chef.

Erau trei ofițeri beți criță. Doi dintre ei sosiseră recent de pe coastă. Benitez recunoscu doar pe unul din ei: Jaramillo.

— Aurul se poate ascunde și în alte locuri, strigă Jaramillo râzând și trânti femeia pe jos.

Apoi începu să-i ridice tunica.

— Să vedem ce ascunde în grota ei.

„Pentru numele lui Dumnezeu”, se gândi Benitez. „Nu este decât o grămadă de oase înșirate. Cine ar putea dori asemenea arătare? Ce plăcere puteai găsi să chinuiești asemenea făptură?” Îl apucă furia.

— Lăsați-o în pace, zbieră el.

Trase sabia din teacă și Jaramillo tresări speriat.

— Benitez?

— Las-o în pace!

Ofițerilor care-l însoțeau le pieri râsul și puseră mâna pe săbii.

— Nu te agita, Benitez, zise Jaramillo. Sunt sigur că o să încăpem toți în grota ei.

— Nu mă interesează amărâta asta. Găsiți-vă altă distracție.

Benitez întinse sabia sub nasul lui Jaramillo. Fostul său camarad îl privea atent. Se uita când la el, când la cei care-l însoțeau. Benitez știa ce gândea.

— Dacă vrei să-ți încerci norocul cu mine, n-ai decât, zise Benitez. Dar nu uita că m-am călit în lupte. Mulțumită lui Cortes m-am obișnuit să lupt chiar dacă adversarii mă copleșesc. Nu știu cât de pricepuți sunt camarazii tăi, dar îți garantez că tu, Jaramillo, o să mori.

Jaramillo clătină din cap.

— Ești un prost, Benitez. Nu-i de mirare că ai căzut în dizgrația lui caudillo.

Dar renunță la luptă, așa cum era de așteptat. Le făcu semn camarazilor săi, care băgară săbiile la loc în teacă. Jaramillo se ridică, îi aruncă o privire disprețuitoare lui Benitez și se îndepărtară. Sunt destule mexicance cu care să se joace și Benitez nu putea să le apere pe toate.

Benitez puse și el sabia în teacă, întrebându-se ce realizase de fapt. Se uită la creatura jalnică, cu păr încâlcit și ochi speriați, care duhnea îngrozitor. Biata de ea.

Apoi însă își dădu seama îngrozit că o cunoștea.

Scoase un geamăt. Foamea îi scosese ochii în evidență. De fapt erau tot ce mai rămăsese din ea. „Oare câtă suferință or fi văzut acești ochi în ultimele opt luni?” se întrebă el. Femeia îl recunoscu și ea treptat. Își mișca buzele, repetându-i numele în tăcere.

Stăpânul meu păros.

Se aplecă. Parcă l-ar fi înjunghiat cineva în inimă.

— Floarea Ploii, murmură el în nahuatl învățat de la Mali, cât stătuseră la texcala.

O ridică ușor și o duse înapoi, spre castel. Soldații rânjeau la el. „Și-a luat o nevastă pentru la noapte, se gândeau ei probabil.”

Dar n-aveau cum să-l înțeleagă. „Eu nu sunt ca ei. N-am fost niciodată. De aceea jelesc moartea acestui oraș minune și sfârșitul dușmanului nostru cel mândru și războinic. În brațele mele nu se află o mireasă pentru o noapte, ci pentru toată viața, dacă Dumnezeu o să-i dea zile. De fapt, ceea ce văd aici nu este un spaniol, un gentleman creștin, ca ei, ci un renegat.

Ca Gonzalo Norte.”

O sută cinci.

Coyoacan.

Locul Lupului.

Vulturul Care Cade fusese legat de un stâlp, cu picioarele în ulei. Când au apropiat fierul încins de el, Mali a auzit pielea trosnind. Mirosul de carne încinsă îi întorcea stomacul pe dos. Dar războinicul nu scoase nici un sunet.

„Singura alinare”, se gândi ea, „era faptul că nu Cortes era vinovat de această cruzime. Cel puțin s-a ținut de cuvânt.

Dar ah, Doamne, mirosul de carne încinsă era cumplit.”

Alderete își mângâie barba. Avea o față prelungă, îngustă și solemnă ca un preot. O chemase să asiste, în caz că Vulturul Care Cade ceda torturii și se hotăra să mărturisească unde ascunsese aurul. Făcu semn torționarului care stropi din nou victima cu ulei încins și scoase cleștele din foc.

— Întreabă-l din nou dacă își amintește ce s-a întâmplat cu aurul care s-a pierdut în la noche triste, îi spuse Alderete.

Călăul aprinse uleiul. Indianului i se scurgea sudoarea pe

față și respira greoi. Își dădu ochii peste cap, cutremurându-se din tot corpul. Scoase un sunet adânc, din străfundul pieptului, un sunet pe care Mali îl auzise de atâtea ori după bătălia de la Ceutla. Era geamătul unui om care se pregătește să-și dea duhul. Dar Vulturul Care Cade nu era pregătit încă să părăsească această lume. Moartea nu era atât de blândă cu el.

Repetă întrebarea lui Alderete și războinicul întoarse fața spre ei, privind-o cu niște ochi plini de ură și de durere.

— Spune-i. Că-i doresc să se aleagă praful de nevasta. Și copiii lui.

— Ce a spus? pufni Alderete.

Mali lăsase capul în jos. Deși văzuse multe orori în acești trei ani, nu suporta să vadă un om arzând.

— A jurat că este nevinovat și a chemat Fecioara să-l ajute, zise Mali.

Cristobal de Ojeda, doctorul, examina rănile de la picioare. Bucăți înnegrite de piele atârnau în fâșii, ca scoarța de copac. Ojeda se uită la Alderete și clătină din cap. Trezorierul regelui își mușcă buza. Puțin îi păsa dacă acești indieni n-or să mai meargă niciodată. Problema era că se aflau sub protecția lui Cortes.

Mali își ridică privirile și-l văzu pe Vulturul Care Cade holbându-se la ea.

— Ți-ai trădat poporul, murmură el.

— Voi nu sunteți poporul meu, îi răspunse ea, evitându-i privirile.

— Ai devenit cumva o spaniolă? Te consideră una de-a lor?

— Ce spune? O întrebă Alderete din nou.

— Repetă că tot ce a rămas din comoară se afla în canoea lui când a fost prins. Restul este în noroiul din Texcoco, unde a căzut în la noche triste. Te întreabă dacă vei continua să-l torturezi, deși ți-a răspuns sincer la întrebări.

— Nu sunt un om lipsit de compasiune. Dacă ar spune adevărul de bunăvoie, n-am fi nevoiți să recurgem la asemenea metode.

Mali întoarse capul, să nu vadă cum îl chinuiau. Torțele de brad aruncau umbre lugubre pe pereții de piatră. De ce nu

spunea odată adevărul? Ce mai conta acum? „Slavă Domnului că senorul meu, Cortes nu este amestecat în aceste lucruri odioase. Ba chiar a încercat să le evite.

N-am crezut că aceasta este schimbarea pe care avea s-o aducă Șarpele cu Pene; nu mi-am imaginat că așa va arăta regatul magic al Tollan-ului, pe care l-am visat în copilărie."

* „Oare ce s-a întâmplat cu noi după Otumba?" se întrebă Mali în timp ce traversa piața în grabă. „Dacă ziua aceea s-ar fi terminat altfel, n-aș mai purta acum această rochie fină de dantelă neagră, cu voal care să-mi acopere fața și nici evantaiul de sidef; și n-aș mai fi femeia celui mai puternic om din Noua Spanie. Dar nici n-ar trebui să ascult strigătele de agonie ale celor torturați sau să văd cum visele mele se fărâmițează pe zi ce trece."

Dinaintea ei se ridicau zidurile albe ale palatului Coyoacan, care își găsiseră o nouă utilitate. Cineva mâzgălise cu vopsea neagră:

Cortes a cucerit mai multe teritorii și comori decât mexicanii.

De fapt chiar și eroii de la Otumba erau revoltați de profiturile obținute din expediția lor sacră. Dăduseră vina pe trezorier, Mejia, care la rândul lui îl învinuise pe Cortes. Se zvonea că marele caudillo luase un al doilea quinto pentru el personal și că păstrase multe obiecte de aur destinate regelui.

În ceea ce-l privea, Cortes susținea că era vina Vulturului Care Cade, care ascunsese comoara. Pretindea că făcuse totul conform legii. Dar trăia într-un palat superb, mânca din farfurii de aur și era slujit de o mulțime de servitori. Iar oamenii nu câștigaseră decât atât cât să-și cumpere o sabie nouă sau un arc.

Cât despre Tenochtitlán, vulturii se mai învârteau încă în văzduh când începuseră să reconstruiască orașul. Vulturul Care Cade a fost nevoit să-și cheme oamenii înapoi în capitală, să-și îngroape morții și să dea o mână de ajutor la construirea noii catedrale, care se ridica acum pe locul marelui Templo Mayor. Grădinile lui Motecuhzoma fuseseră înlocuite de o mănăstire franciscană și de noul palat al lui Cortes, care nu

era gata încă. Pentru construcția lui se aduceau mii de cedri din pădure. Până și canalele fuseseră umplute cu piatră, ca nici un alt cuceritor să nu mai poată izola noua capitală, așa cum făcuse Cortes. Indienii trudeau zi-lumină să care bolovanii, sub biciurile conquistadorilor. Mulți mureau de foame sau boli.

Între timp, preoții porunciseră ca toate codicele mexicane să fie distruse cu ciocanele sau arse. Fratele Aguilar, în special, fusese foarte activ în această privință.

Dacă Șarpele cu Pene ar fi să se întoarcă în Valea Mexicului, n-ar mai fi recunoscut-o.

*

Cortes stătea la biroul lui, cu pana în mână. Purta un costum negru de mătase, tivit cu dantelă albă. La gât îi strălucea un lanț gros de aur. Iar pe deget sclipea un smarald mare. În jurul lui roiau valeți, ușieri, secretarul și trezorierul lui. Soldați înarmați păzeau ușa, iar servitorii indieni așteptau în spate, gata să sară la ordinele lui. Era însoțit peste tot de oamenii legii, iar când trecea pe stradă, băștinașii trebuia să se întindă pe jos dinaintea lui, așa cum făcuseră odată pentru Motecuhzoma. Chiar și spaniolii erau obligați să i se adreseze cu titlul de adelantando – guvernator.

Mali intră în cameră și Cortes își concedie suita dând din cap. Rămăseseră singuri, numai cu servitorii.

— Presupun că Alderete a terminat interogatoriul, dacă te-ai întors.

— Da, senor. Chiar în această clipă bandajează picioarele Vulturului Care Cade.

— A răspuns satisfăcător la întrebări?

— I-a dat același răspuns ca de obicei.

Cortes se încruntă.

— Doar i-am spus că este inutil, dar n-a vrut să mă asculte. M-am săturat să le stăvilesc lăcomia. Dumnezeu va hotărî cine are dreptate.

— Dar ți-ai dat cuvântul. I-ai promis Vulturului Care Cade că se află sub protecția ta.

— Nu înțeleg ce vrei să spui, senora.

— În timp ce plecam, am auzit una din santinele spunând că tu ai poruncit să fie torturat, nu Alderete.

Rămase tăcut pentru o clipă.

— Ai de gând să mă interoghezi?

— Vreau să-mi spui adevărul.

— Ți l-am spus. Alderete a hotărât, nu eu. Hai să schimbăm subiectul.

— Dar i-ai dat cuvântul.

Lăsă pana de-o parte și se ridică. Apoi își puse mâinile la spate și se duse la fereastră.

— Începi să mă plictisești, zise el.

— Te plictisesc sau vrei să spui de fapt că nu mai ai nevoie de mine?

Se întoarse furios. În cele din urmă îi spuse:

— O să-ți răspund printr-o întrebare: crezi că un prost și un om slab de fire ar fi reușit să cucerească Mexicul?

— Înseamnă că tu ai ordonat tortura, nu-i așa?

O privi fix. Ochii lui erau reci și goi, la fel ca ai băiatului găsit pe treptele templului de la Cempoallan, cu inima scoasă. Zeul dispăruse și rămăsese numai omul, cu toată mândria, vanitatea și ambiția sa.

— În noaptea aceea, când mexicanii voiau să mă tragă în canoele lor, m-ai salvat pentru că mă iubeai sau pentru că aveai un motiv să nu-ți ajuți camarazii, dacă duceai o femeie pe calul tău?

Se întoarse cu viteză fulgerătoare și o plesni peste față, plin de ură.

— Ai obținut exact ce ți-ai dorit!

— Și ce crezi că mi-am dorit, senor?

— Ai vrut să fii amanta unui rege și ai reușit. Nu vei fi nevoită să te întorci într-un sat amărât și să fii o sclavă toată viața. Te-am salvat de la o existență mizeră, așa că nu îndrăzni să mă insulți!

— Te-am iubit!

— Ce știe o sălbatică despre iubire? Nici măcar nu împărtășim aceeași credință. Câteva picături de apă sfințită n-au cum să te transforme într-o adevărată femeie creștină,

educată.

Își șterse sângele de pe buze.

— Te-am iubit mai mult decât orice pe lume.

— M-ai iubit pentru ce puteam să-ți ofer, îi spuse el disprețuitor.

— Nu-i adevărat, senor.

— Peste câteva luni va sosi din Cuba soția mea. Sper că o să te porți așa cum se cuvine față de ea, o anunță el, după care se întoarse și plecă.

Rămase singură în cameră, cu servitorii indieni, încântați s-o vadă suferind. „Așa-i trebuie târfei", își spuneau în sinea lor.

Mali puse mâna pe burtă și simți pruncul mișcându-se. Primul lor fiu se născuse mort la Texcala. Se întreba ce tron îl aștepta pe cel de-al doilea.

— Te înșeli, senor, zise ea, vorbind de una singură. Te-am iubit. Te-am iubit întotdeauna.

Viața ei arsese și se stinsese ca o cometă, aducând nenorociri și dezastre. Dar acum se va prăbuși în gol, într-un spațiu rece și tăcut pentru tot restul vieții ei. Dacă n-o iubea, nu mai conta nimic.

Distrusă, în genunchi, îi blestemă și pe Cortes și pe copilul din pântecele ei.

Și, ca dezastrul să fie complet, blestemă și Mexicul.

Epilog.

Malinali Tepenal era una dintre zecile de femei care trăiau sub acoperișul lui Cortes când sosi soția sa, în iulie 1522. Însă dona Catalina de Cortes avu o soartă tristă. Peste patru luni a fost găsită moartă în dormitorul ei. Doctorul a atribuit moartea unor cauze naturale, dar, dintr-un anumit motiv, nimeni nu a avut voie să vadă trupul și capacul coșciugului a fost bătut în cuie înainte să fie înmormântată.

Iar Cortes a răsplătit-o pe Malinali pentru serviciile ei căsătorind-o cu unul din ofițerii săi, Juan Jaramillo.

Cortes a rămas guvernatorul ținutului pe care-l denumise Noua Spanie, așteptând ca regele să-l ridice la rangul de vicerege. A devenit extrem de bogat. Coroana i-a dat mine de aur și argint, plantații de bumbac și zahăr, mori și pământuri.

Și-a construit un castel cu turnuri la Cuemavaca și a primit titlul de marchiz. Îi plăcea să i se spună Don Hernando.

Dar, în 1526, suveranul său a trimis un comisar regal să verifice dacă se făcea într-adevăr vinovat de crimă și fraudă față de Coroană în cei cinci ani de entrada. Învinuirile nu au putut fi dovedite, dar ancheta în sine i-a pătat reputația și n-a mai primit niciodată titlul mult visat de vicerege. În schimb, pentru orice eventualitate, administrarea țării sale a fost preluată de birocrații de la curtea din Toledo.

Însă, în ciuda acestei atmosfere nepopulare, faima lui i-a asigurat căsătoria cu Juana de Zuniga, rudă cu Ducele de Bejar, unul din cei mai influenți oameni din Spania. Juana i-a adus o zestre substanțială, care i-a oferit pentru o scurtă perioadă respectabilitatea și relațiile la curte după care tânjise toată viața.

Cu toate acestea, scandalurile trecutului i-au marcat restul carierei. Plin de neastâmpăr și-a dedicat întreaga viață căutării altui Mexic și altui Motecuhzoma. A risipit zestrea soției într-o inutilă explorare a legendarului Amazon. Și-a petrecut ultimii ani în Spania, încercând să solicite o audiență regelui. A devenit un bătrânel ridicol și agasant, care trăgea de mânecă funcționarii minori, plângându-se de nedreptățile reale sau imaginare care i se făcuseră. În cele din urmă, după ce și-a dat seama că nu va primi binecuvântarea regală, a hotărât să se întoarcă în iubitul său Mexic. S-a îmbolnăvit cu câteva zile înainte să pornească în călătorie și a murit, singur și nefericit, la șaizeci și doi de ani.

Într-un paragraf obscur al istoriei Americii Latine se precizează de asemenea că Martin, fiul lui Malinali Tepenal, a fost implicat într-o conspirație împotriva Coroanei, în Noua Spanie, în 1565. Acuzat de trădare, a fost supus unei torturi severe și apoi exilat.

Azi, în Mexic nu există nici o statuie a lui Cortes, nici un monument, nici un mormânt. Blestemul lui Malinali l-a urmărit și pe el și pe fiul lui dincolo de mormânt.

Nu este adevărat, nu este adevărat că venim pe acest pământ ca să trăim.

Venim doar ca să dormim, să visăm.
— Străvechi poem aztec tradus de Leon-Portilla.

SFÂRȘIT